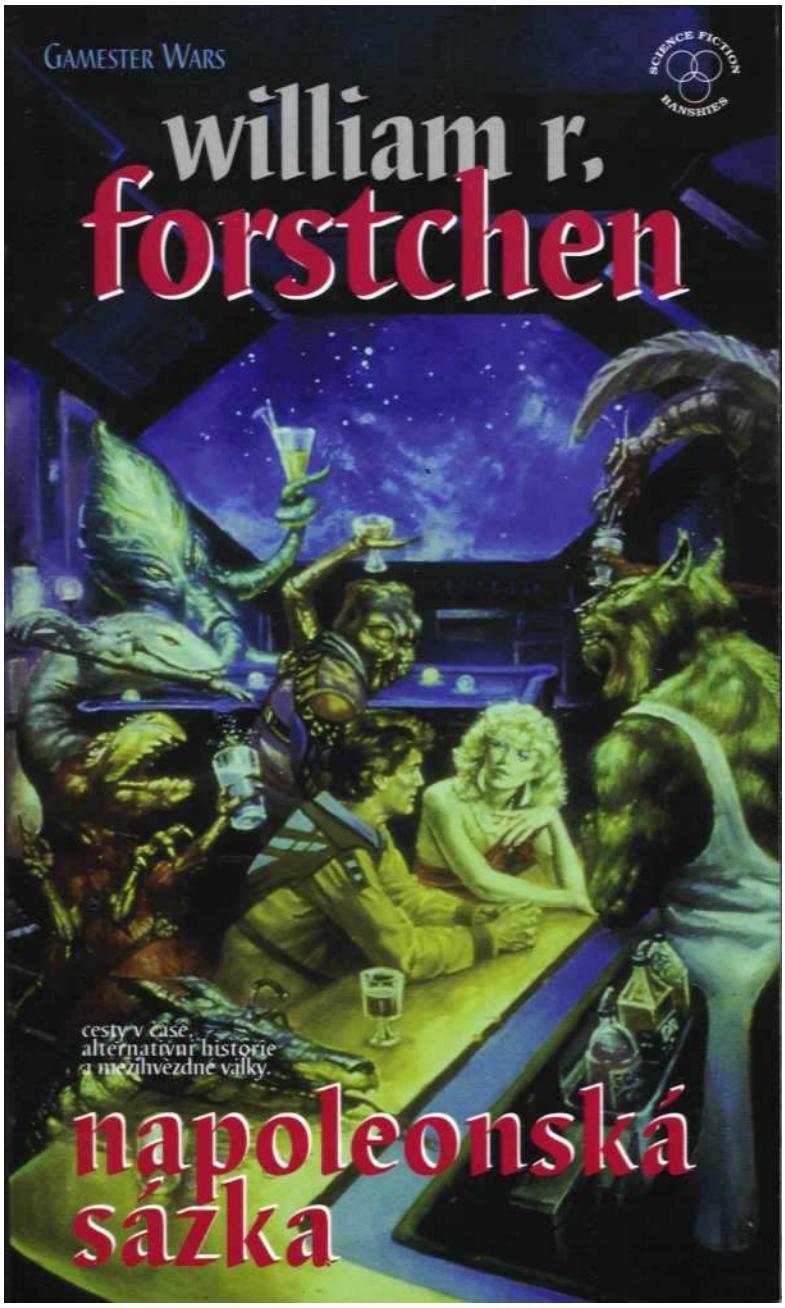
Válečné hry představovaly jednu z hlavních vášní vládnoucí třídy. Umožňovaly jim zapomenout na ubíjející nudu věčného, neporušitelného míru, nad jehož dodržováním na Magelanově Oblaku neúnavně bděli Dozorci. Tito zvláštní tvorové se objevili před několika tisíciletími a ukončili krvavé války, v nichž lidé, gafové a xsarni bojovali každý proti každému o nadvládu nad celou galaxií. Všechny tři rasy musely nakonec s jistou dávkou sebezapření uznat, že přestat se vzájemným zabíjením bylo to nejlepší, co se v daném okamžiku dalo udělat. Bleskurychlé a naprosté zničení půltuctu planet, kterým Dozorci ukázali svou sílu, přesvědčilo i nejzatvrzelejší bojovníky o nutnosti začít vyjednávat.

Mezi příslušníky vládnoucích rodů všech tří dříve znesvářených ras se postupně vyvinulo jakési spojenectví. Nejbohatší z nich objevili i společnou vášeň pro sázení a hry, z nichž zdaleka nejoblíbenější byly simulované nebo skutečné bitvy na zaostalých planetách. Přestože Dozorci tyto světy příliš nesledovali, čas od času se jim podařilo nezákonnou zábavu odhalit a několik nešťastníků bylo převezeno do převýchovného tábora pro mírumilovné soužití.

Dobrý vasba a znalec bojových her uměl připravit strhující simulaci nebo najít skutečnou válku probíhající kdesi na neznámém místě mezi zaostalými národy. Vše muselo proběhnout za nejpřísnějších bezpečnostních opatření, aby nic nevzbudilo pozornost věčně bdělé strážní služby pro dodržování všeobecného míru.

Ale kohové začali porušovat tisíce let stará pravidla, která udržovala válečné běsnění v rozumných mezích...

GAMESTER WARS
SCIENCE FICTION
BANSHEE
william r.
forstchen
cesty v čase,
alternativní historie
a mezihvězdné války.
napoleonská
sázka

THE GAMESTER WARS THE NAPOLEON WAGER

Copyright © 1996 by **William R. Forstchen**

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

Translation © **Martin Tkaczyk, 2003**

Copyright 2003 © for the Czech edition by **BANSHIES**

Cover Art © by **Doug Beekman**

WILLIAM R. FORSTCHEN

Válečné hry

III

napoleonská sázka

Úvod

Příjemce: Retuna a Dozorci třetího kruhu Odesilatel: Vush, Dozorce čtvrtého kruhu Předmět: HRA!

Společníci z mého kruhu souhlasí s vaší sázkou, jak byla navržena. Výsledky první srážky by měly být známé velice brzy. Přijímáme vaši nabídku podpory Lariceho skupiny proti Gablonově. V současné době je kurz na Gablonův úspěch při prvním útoku 1 ku 3,7.

Ve skutečnosti doufám, že zamýšlený úder bude neúspěšný, neboť by se tím zajistilo další pokračování „válečné hry“, která se ukázala být mimořádně vzrušující. Retuno, můj drahý bratře, nepolevuj v ostražitosti a nezapomínej, že probírání těchto obchodních záležitostí elektronickou i běžnou cestou by nám mohlo způsobit vážné potíže. Jako Dozorci musíme bedlivě dbát na svou pověst, a proto navrhuji, abychom v budoucnu uskutečňovali tato jednání, jak s oblibou říkají nižší bytosti, „tváří v tvář“. Mír vám všem.

Ostrov svaté Heleny, půlnoc, 18. června 1820.

Byl to špatný den. Ze všech ostatních dní se zdál právě tento nejhorší. Žádná ze vzpomínek na jiná významná data, které s sebou nyní přinášely jistou hoř-kosladkou pachuť, vněm nevzbuzovala tak hluboké dojetí. Všechno mohlo dopadnout úplně jinak, kdyby ten prokletý Grouchy pochodoval podle zvuku děl. S odstupem se vše zdálo být jasné. Krytím pruského útoku měl pověřit mnohem schopnějšího Neye. Ney by býval přišel a neztratil by Prusy, jako se to zcela nepochopitelně podanlo Grouchymu. Vlastně by oba muže navzájem vyměiňl, protože Grouchy by na Neyově místě nikdy tak bezhlavě nezaútočil a nezapříčinil tak obrovské ztráty v řadách vlastního jezdectva.

Od Waterloo uplynulo pět let.

Z nesouvislého, nepokojného spánku ho probrala palčivá vzpomínka, která se mu stále vracela. Se zavřenýma očima se zaposlouchal do nočních zvuků. Zaslechl stráže v malé zahrádce ležící přímo pod okny jeho místnosti. Kroky se zastavily a ozval se tlumený hovor. Nesnášel barbarský zvuk té zatracené angličtiny.

Po krátké odmlce kněmu dolehl slabý smích. Dívka mírně vzdorovala, jak si to vyžadovala její čest a společenské zvyklosti. V té chvíli ani k ničemu dojít nemohlo, protože sem měl co nevidět přijít seržant, ale schůzka byla jistě smluvená na později.

Lehce se pousmál, neboť nemohl vojákovi nepřát malé povyražení, i když to byl Angnčan.

Nehybně ležel na potem prosáklém prostěradle. Na onen den vzpomínal jen s těžkostí, zvláště proto, že předtím prožU mnoho tak odhšných. V myšlenkách mu před očima pochodovaly dokonale seřazené šiky vojsk. Náhle mu vytanulo datum 14. června 1800... Marengo. Vítězný pochod uspořádaný na oslavu válečných úspěchů doprovázel břeskný zvuk trumpet a pravidelné dunění bubnů. Prsty vyťukával do stěny tu pomalou melodii a oči se mu žahly slzami dojetí.

Slavkov, 2. prosince 1805. Ten den představoval zářivý šperk v celé řadě dalších vítězství. Císařská garda postupovala vpřed za zvuku vítězného pochodu od Marenga a nemilosrdně smetla obránce centrálních výšin. Všude kolem hřměla s ohlušujícím rachotem těžká děla.

Vnímal je dokonce i tady. V nerušeném tichu noci vzpomínal, jak se jejich burácení rozléhalo

chladným zimním vzduchem. Dnes už je však slyšel pouze on.

Prometeus.

Někdo ho tak kdysi nazval. „Řetězy ho přikovají ke skále, kde ho vzpomínky na zašlou slávu budou drásat a trýznit.“

Nic z minulosti se již nevrátí.

Zavřel oči, jako kdyby se chtěl schovat před vlastními slzami.

„Ztratil jsem bitvu o Marengo v pět hodin a v sedm ji získal zpět.“

Vzpomínal na to, jak křičel na své muže, když se jich začala zmocňovat panika. Kde to bylo? Borodino, Lipsko nebo Waterloo? Muselo se to stát u Waterloo.

Nedokázal si to vybavit. Slyšel o tom šeptat hdi kolem sebe a věděl, že je to pravda. Ani jemu se nevyhnul nehtostný zub času. Už při opojných oslavách Slavkova na sobě pocítil dotek hdské pomíjivosti. Před mnoha lety se ve škole učil o římském vojevůdci, za nímž při oslavách velkého vítězství stál na voze starý muž a šeptal mu do ucha: „Pamatuj, že všechna sláva je jen prchavý okamžik.“

Když slunce u Slavkova zapadlo, uvědonňl si náhle s nepochopitelnou jistotou, že další takový den již nikdy nepřijde.

Uvědomoval si, že ho vlastní tělo pomalu začíná zrazovat. Cítil se stále unavenější, oči už neviděly tak ostře jako dřív a žaludek mu svírala neutuchající palčivá bolest.

„Všechna sláva je pomíjivá.“

Skutečně můj život skončí takhle? ptal se v duchu sám sebe. Přepadl ho tísnivý pocit z malé omšelé cely na vrcholu ostrova. Zaposlouchal se do nočního ticha, snad jako by očekával, že mu strážný anděl všech bojovníků na tu otázku odpoví jednoznačným ne a odnese ho pryč ze zdejšího vězení. Znovu by stanul v čele vojsk, procházel by se v předvečer bitvy krajinou a u ohně pak se starými druhy mluvil o budoucích vítězstvích. Proměnil by své sny ve skutečnost. Nemohl by právě toto být jeho osud?

Vítězný pochod od Marenga. Znovu a znovu slyšel ty tóny a jásot zástupů mužů, které úspěšně provedl tolika bitvami. *Vive l'empereur, vive 1'empereur.* Ještě jednou jedinkrát, modul se slabě. Dopřej mi poslední možnost zakusit znovu ten báječný pocit vítězství, zaprostí a po tvářích mu v temnotě stékaly hořké slzy.

Kapitola první

„Pojď dál, milý příteli, není třeba si tu s čímkoli dělat starosti," prohlásil taug Bukha bodře a nalil si další sklenku perlivého broskvového vína.

Nejbohatší gaf na celém Magellanově Mračnu se pohodlně opřel zpět do svého přepychového divanu a odplul k Aldinu Laricemu.

„Tenhle rajský svět je rozhodně na vzdáleném okraji Mračna," pokračoval Bukha. „Bože, vždyť ani není na žádných mapách."

Xsarn vytáhl vyživovací hadičku z objemné nádoby, zdvořile otřel zbytky výkalů, které tvořily hlavní součást běžné xsarnské stravy, a naklonil se k Aldinovi.

„Bukha má pravdu," pronesl a jeho smrdutý dech se převalil přes Aldina. Ten musel bojovat, aby se nepozvracel. „Pokud jsou zprávy, které jsme získali, pravdivé, je Corbin Gablona v této chvíli po smrti. A kdyby se přece jen našel takový blázen, jenž by se vypravil dolů mezi Al'Šigy, nejspíš by nepřežil ani pár hodin. Ti šílenci jsou pořád vzteky bez sebe z toho, co jste jim ty a tví přátelé vyvedli..."

Aldin Larice, který byl donedávna vasbou a nyní se stal nejzámožnějším člověkem v okolním vesmíru, zdvihl ruku, aby ho zastavil. Když došlo na vyprávění o poslední hře, byl tento zástupce myslícího hmyzu horší než jeho starý rádce a přítel Jaroslav.

Aldin se rozhlédl po svých společnících.

Mari - ani na ni v této chvfli raději nechtěl myslet - byla někde v přední části. Stále ho udivovalo, jak může životy dvou h'dí spojit neštěstí a nepřízeň osudu a dokonce z nich na nějaký čas vytvořit pár. Jakmile však přišlo bohatství, rozdíly se projevily v celé své šíři. Pomalu se ho zmocňovalo podezření, že byla šťastnější jako hostinská tam dole v té proklaté krčmě uprostřed města plného krvežíznivých Šigů. Noční život, nezřízené pití alkohohckých nápojů, obírání namol zpitých zákazníků nebo, což si představoval jen nerad, ještě další druh zábavy provozovaný v pokojích nad výčepem, byly pro ni něčím běžným. Nyní byla jeho manželkou, v pořadí již druhou, a to také znamenalo, že se stala nejbohatší ženou v dějinách hdstva. V posledních dnech se chovala jako šflená. Než se odebrala do ústraní s výmluvou na bolesti hlavy, zašla dokonce tak daleko, že si koupua celou planetu, neboť se jí zdála okouzlující a neodolatelná. To místo nemělo ve skutečnosti žádnou hodnotu, ale obchodník s nemovitostmi ji přesto přesvědčU, aby umístila svůj podpis na tečkovanou linku na dolním okraji smlouvy.

Ne že bych ji neměl rád, pomyslel si Aldin unaveně, tedy alespoň jako svou manželku. Jeho první žena byla pokrevní příbuznou Corbina Gablony a dělala mu ze života učiněné peklo. Mariin hlas mu však poslední dobou připomínal spíše skřípění křídy po škorní tabuh. Zůstávah ale k sobě navzájem zdvořuí a přátelští, neboť jim to oběma připadalo snazší. Svým způsobem pro něj stále zůstávala nejlepší přítelkyní, na vše ostatní by ale nejraději zapomněl.

Z opačného rohu místnosti kněmu dolehlo tlu-

mené vzlyknutá. Zergh, jeho nerozlučný společník po dlouhých třicet let pořádání her, bezduše zíral na starý holografický záznam gavarnianské opery. Představem neslo název *Trag a Vula* a

Aldin odhadoval, že už ho jeho druh sleduje nejméně popatnácté. Dvacet hodin gavarnianského zpěvu, bušení se v prsa, tldivých předsmrtných árií a následných vícenásobných sebevražd by kohokoh jiného než gafa spoleMivě dohnalo k šflen-ství. Čím byl děj kýčovitější a tkHvější, tím více se ga-fům líbil. Jejich láska k nepředstavitelně odpornému vínu, puntíkovaným vzorům a sladkobolným operám se zdála být v přímém rozporu s jejich pověstí nejneohroženějších válečníků na celém Mračnu.

Zergh, který jako by vytušil, že ho Aldin pozoruje, se ohlédl přes rameno a kývl na svého přítele, aby se k němu pnpojil. Chlupy na gafových tvářích byly mokré od slz. Aldin se však pouze usmál a pohybem ruky nabídku odmítl. To poslední, po čem v této chvfli knižH, bylo, aby si sedm stop vysoký ubrečený gaf udělal z jeho ramene kapesník. Zergh alespoň dokázal své city udržet na rozumné úrovni a nechoval se jako někteří jiní zástupci jeho rasy. Neuplynulo totiž mnoho let od doby, kdy se rozšínla móda oběsit se po nějaké obzvláště tragické opeře, jakou byl například třicetihodinový *Návrat Traga a Vuly*. Zergh tím sice několikrát vyhrožoval, ale vždy si dal dobrý pozor, aby ho někdo v poslední chvui zachránil.

„Zatracená opera," zavrčel Xsarn. „Zerghu, oni se doopravdy nezabíjejí. Ten jed bude ve skutečnosti pouze neškodná břečka, kterou jim poslal sňatkový zprostředkovatel. Ten sice chtěl dosáhnout dramatického vývoje předstíranou smrtí nňlenců, ale zároveň se nehodlal dostat před soud. A takhle bychom khdně mobJi vysvětlit i celý zbytek děje."

Zergh na něj mlčky upřel ponurý pohled a Xsarn raději spolkl další uštěpačnou poznámku, kterou se právě chystal utrousit.

Bylo vůbec možné, že už se Zerghem strá\Ťl třicet let? pomyslel si Aldin. Před mnoha roky, za dob svého mládí, se mezi vasby, kteří se pro pobavení kohů zabývat přípravou bitev na zaostalých světech, vypracovah až na samou špičku. Aldin vždy předpokládal, že z tohoto postavení časem odejde do důchodu a bude od svého dřívějšího zaměstnavatele Corbina Gablony pobírat rozumnou penzi. To prokleté cestování časem ale vše od základu změmlo. Dříve jeho povinnosti představovaly počítačové simulace slavných bitev z různých údobí hdských dějin a občasný výlet na některou z planet za účelem stanovení sázkových kurzů. Jaknúle však Cor-bin a ostatní zjistih, že je možné cestování časem, okamžitě se nadchh pro myšlenku získat z minulosti skutečné vojevůdce. Celá hra tím dostala nový náboj a sázky byly ještě vyšší než dříve.

Válečné hry představovaly jednu z hlavních vášní vládnoucí třídy kohů. Umožňovaly jim zapomenout na ubíjející nudu věčného, neporušitelného míru, nad jehož dodržováním na Magellanově Mračnu neúnavně bděh Dozorci. Tito zvláštní tvorové se objevili před několika tisídletími a ukončni krvavé války, v nichž hdé, gafové a xsarni bojovat každý proti každému o nadvládu nad celou galaxií. Všechny tři rasy musely nakonec **s** jistou dávkou sebezapření uznat, že přestat se vzájemným zabíjením bylo to nejlepší, co se v daném okamžiku dalo udělat. Bleskurychlé a naprosté zničení půltuctů planet, kterým Dozorci ukázat svou sflu, pře-svědčilo i nejzatvrzelejší bojovníky o nutnosti začít vyjednávat.

Mezi příslušníky vládnoucích rodů všech tří dříve znesvářených ras se postupně vyvinulo jakési spojenectví založené na stejném společenském postavení. Netrvalo dlouho a nejbohatší příslušníci svých národů obje-vili i společnou vášeň pro sázení a hry, z nichž zdaleka nejoblíbenější byly simulované nebo skutečné bitvy na zaostalých planetách. Přestože Dozorci tyto světy příliš

nesledovah, čas od času se jim podanlo nezákonnou zábavu odhant a několik nešťastníků bylo převezeno do převýchovného tábora pro mírumilovné soužití.

Dobrý vasba a znalec bojových her uměl připravit strhující simulaci nebo najít skutečnou válku probíhající kdesi na neznámém místě mezi zaostalými národy. Vše muselo proběhnout za nejpřísnějších bezpečnostních opatření, aby nic nevzbudilo pozornost věčně bdělé strážní služby pro dodržování všeobecného míru. Předpokladem pro vykonávání práce vasby bylo umění pohybovat se po neprozkoumaných světech stejně jako ve společnosti nejbohatších bytostí celého Mračna. Nezbytností bylo také dokonalé historické vzdělání a instinkt umožňující přežít v okamžiku, kdy ostatní umí-rali. Byl to vcelku příjemný a zábavný život, dokud ko-hové nezačato porušovat tisíce let stará pravidla, která udržovala válečné hry v rozumných mezích.

Vše začalo u Alexandra Velikého. Pouze vrozený smysl pro čest Aldinovi zabráml v tom, aby nezměnil pravidla hry ve chvfli, kdy si ostatní práh vidět slavného vojevůdce na kolenou. Skutečnost, že si přitom stranou také vsadil, což bylo pro vasbu něco nepřípustného, se nezdála být tak důležitá. Když se ale jeho snaha o úpravu výsledků a Corbinovy podvody dostaly na veřejnost, zjistil Aldin náhle, že se nachází v Díře a bojuje o holý život.

Podíval se na tauga Bukhu, který si hověl v pohodlném vznášecím křesle a popíjel další pohár nechutně sladkého periivého vína vonícího po broskvích. Aldin musel upřímně přiznat, že Bukhův záměr měl své kouzlo. A navíc se mu podařilo z Díry uprchnout a ještě se stát nejbohatším mužem v historii. Vlastně všem dokonale vypánl rybník, neboť v současnosti vlastmi padesát tři procent veškerého majetku velkých společností na celém Magellanově Mračnu.

Ale co **z** toho?

Cítil se unaveně a znuděně. Nemohl si odvyknout

svému dřívějšímu životu, kdy se často ocital v nebezpečí a měl nějaký cfl, k němuž směřoval. Nyní mohl mít cokoh, na co si vzpomněl, ale právě to ho ubíjelo.

Aldin si hlasitě povzdechl a rozhlédl se po svých společnících. Byh to skuteční přátelé, kteří při něm stáli a neváhat mu pomoci v těžkých dobách, kdy byl ještě pouhým vasbou. Byl snad tohle konec všeho, co znal z dřívějška? ptal se Aldin v duchu sám sebe. Byl nepředstavitelně bohatý a žádná cena pro něj nebyla dost vysoká, ale hluboko uvnitř ho užírala nuda z nicnedělání. Nedávno si uvědonňl, že už nemá žádné sny a jen se bezcílně potácí z jednoho dne do druhého. Nic pro něj nepředstavovalo výzvu a s ničím se nemusel namáhat. Zasněně si vzpomněl na dětství, kdy se celé měsíce *tesil* na dárek, který měl dostat k narozeninám. Ta maličkost, která jeho matku stála polovinu měsíčního platu, mu přinesla více radosti než pohádkové bohatství, které vlastmi nyní. Už v devíti letech pochopy, že očekávání je někdy nejlepší částí celého daru.

Kromě toho, ačkoh bylo těžké to pochopit a zdráhal se si to připustit, se stal jedním z nejvíce nenáviděných mužů v dějinách hdstva. Jeho aBukhova vlastnická práva ke všem těm nespočetným účtům ještě neznamenala, že by je ve skutečnosti ovládah. Ostatní kohové se předháněh ve vymýšlení lstí a podvodů, kterými by získati zpět svůj dřívější majetek a způsobní tak nejhorší hospodářský propad za posledních několik set let. Důsledky byly dokonce ještě strašlivější, než když Hovd-ská banka oznámila, že její loď převážející většinu vzácných mincí z celého Mračna měla drobnou nehodu a vlétla do slunce. Tehdy se jednalo o falešnou zprávu, která měla pohnout cenami na trhu s drahými kovy. Nastalý rozruch však přesto trval téměř dvacet let, dokud nebylo

pohřešované plavidlo i s nákladem nalezeno v soukromých docích ředitele banky.

Současný vývoj ale představoval mnohem vážnější nebezpečí. Kohové využni svého přístupu ke zprávo-

dajským kanálům a holografickému vysílám a v roh ochránců prostých udí ho začat obviňovat z nenasyt-ného vykořisťování obyvatelstva celého Mračna. Pokusy o jeho zavraždění se nakonec staly něčím, co bylo na denním pořádku.

Pokud se týkalo Corbina, neměl Aldin zájem se jím dále zabývat. Jeho dřívější obtloustlý zaměstnavatel se pokoušel všemi možnými způsoby vykroutit **z** placení jedné mihardy a sto 111^0^ katarů, které Aldinovi dlu-žil za osvobození **z** popraviště ATŠigů. To se však dalo předpokládat a vymáhat pohledávku vzniklou za takových podmínek nebylo jednoduché. Nade vši pochybnost však v Corbinově srdci plála touha po pomstě. Poslední zprávy se zmiňovaly o tom, že se vypravU zpět do Díry, což bylo značně znepokojující. Corbin byl totiž příliš úskočný a vychytralý, než aby se tam vydal jen pro své potěšení.

„Pokud si bude zahrávat s Šigy," řekl Xsarn a zadíval se upřeně na Aldina, jako by mu četl myšlenky, „skončí na kůlu s vyříznutým srdcem."

„Můj drahý, tučný strýc není tak hloupý."

Aldin se obrátil ke své neteři Tie, která s Oišim Kuranosukem po boku před okamžikem vstoupila do místnosti. Tia kolem něj prošla a laškovně mu prohrábla řídnoucí vlasy.

Aldin ji vzal za ruku a bedhvě se na ni zahleděl. Když ne nikdo jiný, tak alespoň ona získala během jejich dobrodružství něco cenného. Po třech letech strávených s Oišim prošla obrovskou proměnou **z** bohatstvím rozmazlené dívky v okouzlující mladou ženu s královským vystupováním. Oiši předstoupU před Aldina a pokusU se na tváři vyloudit souhlasný úsměv.

„Obdržeh jsme nové zprávy týkající se bezpečnosti," řekl tiše.

Všichni přítomní zasténat. Vůdce družiny čtyřiceti sedmi roninů se stal Aldinovým nejvěrnějším přítelem a měl na starosti veškeré záležitosti týkající se vý-

zvedné a obranné služby. Samuraj pocházející ze starobylého Japonska se bez větších potíží brzy přizpůsoM životu panujícímu na Mračnu o tisíce let později.

„Co je to tentokrát?" zeptal se Bukha.

„Zase nějaké 'Jsme tu pro vás' zpravodajství? Nebo se Corbin Gablona stal živnou půdou pro oblíbenou pochoutku Šigů - mrtvého muže?" zeptal se Xsarn líně, zatímco zavolal robota, aby mu přinesl zákusek.

„Zprávy se skutečně týkají Corbina Gablony, v tom máte pravdu," odvětil Oiši a ve tváři se mu objevU soustředěný výraz.

Xsarn lehce potřásl hlavou. Někteří hdé považovat Oišiho za příliš úzkosthvého vehtele, který se snaží od-haht spiknutí za každým rohem či okenním závěsem.

„Tohle měla být příjemná dovolená a příležitost trošku si oddechnout," řekl Aldin tiše a odvrátil zrak stranou. Při pohledu na Xsarna, který vsunul vyživovací trubici zpět do zásobníku a vysrkl

zbytek odporné hmoty, se mu zvedl žaludek.

Ničím nerušený odpočinek byl to jediné, co si Aldin v této chvíli přál.

Vyčerpávající usní zkHdnit rozbouřené poměry na Mračnu Aldinovi zabíralo veškerý čas mezi probuzením a bezesnými mdlobami, jež se dostavovaly o osmnáct hodin později.

Veškeré jeho snažení však bezvýsledně naráželo na záplavy zkostnatělých obchodních zákonů a nařízení, neoblomné úřady a zcela nepokrytý odpor proti jeho osobě. Znovu a znovu ho dovádělo k šflenství, jak nějaký bezvýznamný úředník, kterého nebylo možné jinak přimět k vyššímu pracovnímu nasazení, dokázal mařit jeho záměry. Stačilo pouze prohlásit, že ona klíčově důležitá žádost nemá veškeré právní náležitosti a na konci úřední lhůty ji vrátit zpět.

Tucty planet, jež se dříve henmly čilým obchodním ruchem, nyní připomínaly mrtvé světy, kde se jen výjimečně zastavtí nějaký zbloudUý křižník. Miliardy hdí

se ocitly bez práce a další desítky miliard se potácely na hranici chudoby a jejich jedinou naději přestavoval návrat nedávno minulých časů, kdy vše ^dily obrovské společnosti.

Aldin sice byl nejbohatším mužem na Mračnu, ale přesto se neodvažoval ukázat svou tvář na veřejnosti v obavách, že by ho nějaký z těch zoufalců mohl zastře-Ut. Takový už je život, pomyslel si smutně a nanl si další sklenku. Než se nejzámožnější člověk galaxie mohl osprchovat, musel někdo prohledat koupelnu, jestli v ní nejsou ukryté výbušniny, a prověřit potrubí, zda není voda otrávená.

„Přestaň si dělat starosti, Aldine, a chvilku si jen tak užívej," řekla konejšivě Mari a sedla si vedle něj.

Všichni přítomní si nad její pošetilou poznámkou v duchu povzdechu.

„No, vlastně má docela pravdu," řekl nakonec Xsarn. „Tohle je nejlepší zábavní svět, jaký jsem zatím viděl. Podnebí je tu dokonalé, široko daleko nejsou žádní nepřátelé a máš tu vše, na co si jen dokážeš vzpomenout."

Aldin se rozhlédl kolem sebe po hodovním sále a zachmuřeně přikývl. To, co právě řekl Xsarn, nebylo možné popřít. Palác nechal před více než pěti sty lety postavit jeden gafský koh a od těch dob ležel zapomenutý, dokud Aldin nezaplatil několik desítek 00^0^ za jeho opravy. Bylo nutné znovu uvést do chodu roboty provádějící údržbu a vyměnit tisíce skleněných tabuh. Hlavní budova zabírala plochu několik akrů a všechny její vnější stěny tvoňla zvláštní hmota, která po doteku zprůhledněla a odhaula pohled na bujné tropické rostlinstvo. Uvnitř se skrývalo veškeré představitelné povyražení zahrnující holografická divadla, létající postele, fontány, z nichž tryskalo víno, a vířivé lázně tak velké, že by pojaly několik set *Mdí* najednou. Ve výbavě nechybělo ani padesát přísně zakázaných androidů, kteří měh jinak pustým hernám v přízemí dodávat

zdání bujaře se bavících návštěvníků a skupinek přihlížejících. V současné době sloužny představitelky něžného pohlaví několika samurajům a gafským strážcům ke zcela jinému druhu zábavy, neboť dokázaly poskytovat služby, jaké nebylo po skutečných ženách možné požadovat. Vzhledem ktomu, že se to nedalo považovat za opravdovou nevěru, zkusil to párkrát iAldin, a i když by to nikdy veřejně nepřiznal, v určitém směru si značně rozšínl obzory. Jedna z těchto umělých společnic právě v doprovodu šťastně se usmívajícího válečníka protanala mýtinou venku a

vrhla se do vody. Samuraj ze sebe rychle strhal své svršky a skočil za ní do mírného proudu, který je oba unášel pryč **z** dohledu.

Reky i moře, do něhož se vlévaly, měly příjemnou teplotu a nenacházelo se v nich nic, co by mohlo na případného plavce pohlížet jako na chutný oběd či večeři. Aldin se však nikdy nenaučí plavat, a proto pro něj vodní radovánky zůstávaly zapovězeny. Okolní pahrbky pokrýval hustý porost stromů, jejichž koruny zá-nly neskutečnou směsicí barev přecházejících od purpuru až k nachu. Listoví vzdáleně připomínalo tkaninu vytvořenou gafským návrhářem s mimořádně nízkou dávkou vkusu. Kromě toho byla planeta úplně neobydlená, což zaručovaly bezpečnostní družice kroužící po oběžné dráze, takže nebylo nutné se čehokoh obávat.

Právě zde se měl Aldin v doprovodu tuctu svých přátel a samurajských a gafských strážců cítit bezpečně a odtud měl řídit obchody po celém Mračnu.

Bukha zakoulel očima.

„Zatraceně, Aldine, uvolni se trochu. Jsme tu na prázdninách, tak se vykašh na poslední bezpečnostní hlasem.“

„V okamžiku, kdy se přestaneme starat o své okoh, se staneme zranitelnými,“ odvětil Oiši tiše. Jeho hlas zněl jako vždy zdvonle a uhlazeně, ale přesto v něm byla jistá naléhavost, která ostatním znemožňovala jeho slova opominout.

Oiši pevně předstoupU před Aldina a jeho společníky. Přestože se s ním Aldin už celé roky přel o zbytečnosti zachovávání starých společenských zvyků, po-kloml se mu Oiši pokaždé, když ho oslovoval na veřejnosti.

„Zpravodajská služba mi hlásné spatření Corbina Gablony, pěti bývalých kohů a více než stovky tmavě oblečených mužů před sedmi dny na světě ParduM. Před necelou hodinou s touto zprávou osobně přicestoval Sodžo.“

„Vzhledem ktomu, že k předání hlášení nepoužil otevřeného vysnání, ale rozhodl se pro osobní doručení, strávy téměř celý ten čas na cestě,“ řekla tiše Tia, která se mezitím postavua po bok svého manžela.

„Jeden z cizinců doprovázejících Corbina Gablonu zakoupy starou nákladní loď a celá skupina opustila povrch planety. V tom okamžiku se Soďžo rozhodl vyhnout se nebezpečí případného odposlechu a předat zprávu přímo svému ve^U.“

„A co?“ zeptal se Xsarn. „Víme, že se ten šflenec Gablona nachází někde na okraji Mračna. To nás ale nemusí znepokojovat, neboť je zcela bezmocný. Pokud se skutečně vydal kŠigům, je velká škoda, že ho **ti** parchanti nedostat.“

„Jde právě o to, že se jednomu z našich hdí podařilo vyslechnout rozhovor mezi těmi dvěma neznámými muži v tmavém. Podle Sodžových slov se totiž nade vši pochybnost jedná o příslušníky hnutí Al-Šiga.“

Po tomto prohlášení se na okamžik rozhostilo ohromené ticho.

„Ten zmetek,“ zařval Bukha a vyskočil z křesla. „Takže ty říkáš, že se Corbinovi nějak podanlo propašovat část těch šflenců ven z Díry?“

Oiši přikývl.

Místnost znovu ztichla.

„To nezní vůbec dobře," prohlásil zachmuřeně Zergh a vstal od holografické obrazovky. Otřel si slzy

z tváře a vypnul operu přesně v okamžiku, kdy Vula vykřikovala proslulou větu: 'Oči mé lásky jsou jako třpytivé hlubiny muškátového vína.' K velké úlevě všech přítomných se soprán krátce zatřepotal a pak umlknul uprostřed slova.

Zergh pomalu došel k Aldinovi a posadil se vedle něj. Vznášející se pohovka se při dopadu jeho mohutného těla slabě zachvěla, ale vzápětí se s novou váhou vyrovnala.

„Tím, že vyváží ty mizery mimo jejich svět, se dopouští porušení jednoho z hlavních zákonů Mračna. To zaprvé, a za druhé snad musí být ještě větší blázen, než říkají jeho nejhorší psychologické posudky. Místo zahrávání si s Al-Šigy si může rovnou lehnout do klubka jedovatých hadů. Po ztrátě nebeské věže určitě prahnou po krvi víc než kdykoh předtím."

„Musel s nimi uzavřít jakousi tajnou dohodu," řekl Aldin zamyšleně. „Od této chvíle už nemám v patách žádné hlupáky nebo začátečníky. Tihle h'dé mě děsí k smrti."

Bezmyšlenkovitě se dotkl té části svého těla, kde zanechal své znamení ostrý hrot popravčího kůlu. Ještě pořád se mu čas od času vracely sny připomínající tuto nepříjemnou událost a on se s křikem budy zalitý potem. Když byl v Díře, věděl alespoň, kde jeho nepřátelé jsou — to znamenalo všude kolem něj. Nyní se mohl kdekoh na Mračnu skrývat Siga čekající na svou příležitost. Jen nebesa věděla, kolik těch náboženských šílenců se teď potloukalo kolem.

„Ještě jsi nám neřekl všechno," řekl Aldin a upřel zrak na svého ochránce, v jehož pohledu bylo znát mnohem větší napětí než obvykle.

„Zbytek zprávy zní, že náš člověk také slyšel jednoho z Šigů žertovat o tom, že 'tlouštík' připravU nějaké překvapení, které však bohužel nepřinese žádnou krev na šigské nože."

„A to je vše?" zeptal se Xsarn.

Oiši v odpověď pokývl.

„Tak na co ten poprask?" zavrčel Xsarn podrážděně. „Na chvíh jsi mě tak vyděsU, že jsem málem vyzvracel všechno jídlo.

Všichni samurajové jsou tu pohromadě a troufám si říci, že by se jim trocha boje zamlouvala," pokračoval už khdně Xsarn, jako by mluvU o nějaké sázce a ne o vlastním smrtelném ohrožení. „A nedivU bych se, kdyby také ti tupí gafští berserci zatoužni po troše povyražení s jejich starými známými Šigy."

Xsarn zvedl zrak a spatřil Basaka, vůdce 'tupých gafských berserků', který tiše stál mezi dveřmi a soustředěně poslouchal jejich rozhovor. Bojovník nic ne-řekl, ale učiiúl jednoduchý a dobře srozumitelný pohyb, který naznačoval proražení Xsarnova krunýře a následné vyrvání jeho vnitřností z těla. Xsarn překotně zamumlal několik omluvných slov a raději obrátil svou pozornost ke kouřícímu moučníku.

„Tak ho pojďme najít jako první a vyřídit si to s ním jednou pro vždy,“ vložU se do hovoru Bukha, kterého pobavU Xsarnův společenský přehmat. „Vždycky můžeme tvrdit, že to byla jen nehoda.“

„Navrhuji okamžitě opustit toto místo,“ pronesl Oiši pevně.

Několik Aldinových společníků zasténalo.

„U všech svatých, proč? Vždyť jsme tu teprve pár dní,“ namítl Xsarn popuzeně.

„Není nic takového jako dokonalé bezpečí. Lze pouze dosáhnout rozumné úrovně a jednou z cest jsou neustálé změny v zaběhnutém rozvrhu. Nejméně tisíc hdí musí vědět, že jsme na třicet dní odcestovah, a ze seznamu zboží, které jsme nakoupni, lze usuzovat na tropickou oblast vzdálenou od civilizace. Rozhovory jsou často cflem odposlouchávání a dlouhodobějších záměrů je možné snadno zneužít. Domnívám se, že by Corbin mohl vědět, kde se v současnosti nalézáme. Musíme opustit planetu během jedné hodiny. Už jsem

lodnímu počítači zadal příkazy ke spuštění pohonných jednotek.“

Aldin se unaveně postavU na nohy.

„Slyšeh jste ho, tak se pohněte, ať odsud konečně vypadneme. Kromě toho mi to tu stejně začínalo vadit.“

Rozhlédl se po ostatních. Tohle byh jeho přátelé. Jediní v celém vesmíru, na které se mohl opravdu spolehnout. Ty, jenž se k němu přidah až poté, co se stal kohem, rozhodně nemohl počítat. Aldin totiž velmi záhy obje^ dvě nepříjemné věci týkající se bohatství. Zaprvé, že k penězům se může upnout jen pošetilec a hlupák, a za druhé, že přátelství vzniklá vhvem majetku jsou asi tak důvěryhodná jako shby pijáka toužícího po skleničce.

„Pokud se týká mě, tak já tu zůstávám,“ oznánňl Xsarn Prime. „Slyšel jsem, že z místních masožravců se dají připravit vynikající pokrmy, a nehodlám odtud odcestovat, dokud je neochutnám.“

„Zdá se mi, že to poněkud přeháníš, můj drahý manžeh,“ řekla Mari, která přešla napříč místností a zastavUa se vedle Basaka. V jejím hlase zazněl lehce pohrdlivý tón.

„Pokud chceš zůstat, je to tvoje věc,“ odvětil Aldin příkře.

„Rozhodla jsem se uprchnout s tebou,“ opáčila Mari jízhvě, „ale myslela jsem si, že se vdávám za muže a ne za vystrašený uzhček nervů, který se bojí i vlastního stínu.“

S opovržhvým odfrknutím se otoala na patě a vyšla ze dveří. Aldinovi přátelé ohleduplně odvrátui pohledy, aby nepůsobih svému společníkovi další rozpa-

ky-

„Dejme se do balení,“ řekl Aldin tiše. „Mám z toho všeho divný pocit.“

„Vzdálenost k bodu skoku deset vteřin.“

Corbin Gablona se blaženě zasmál a pevně se usa-

dU v křesle, aby ho otřesy doprovázející průchod mezi-prostorem nesrazUy na zem. Nakrátko

se všude rozprostřela neprostupná temnota, a pak se na obrazovce před nim objely tisíce hvězd MageUanova Mračna v celé své nádheře.

„Cfl zaměřen. Naměřena pětistupňová odchylka od osy otáčení způsobená zpožděním při průchodu bodem skoku. Úder zasáhne bod vzdálený 452 Idlometrů od původního určení.“

Corbin v duchu zaklel a nechal počítač simulovat útok.

Holografická obrazovka ukázala zářivou planetu Culimir, která se vznášela uprostřed temné nicoty, a rychle se zaostřila na jeden ze světadílů obklopený tyrkysovým mořem. Vzápětí přibyla tenká červená čára naznačující směr a místo zásahu a krátce nato i výpočty udávající sílu a dosah tlakové vlny způsobené výbuchem.

„V místě původního určení vypočten tlak 4 lálo-gramů na čtvereční centimetr,“ sděhl počítač bezbarvým hlasem. „Zaručeno naprosté zničení.“

Gablona si šťastně zamnul své tučné, prsteny pokryté ruce. Odstral od křesla rozměrnou obrazovku a vyplul napříč kabinou k přednímu oknu, u kterého se už tísml hlouček černě oděných mužů čekajících na nadcházející podívanou. Obraz před nimi nebyl opravdový, neboť Culimir se ve skutečnosti nacházel při-bhžně šedesát milionň knometrů daleko. Počítač ho však dokázal přiblížit tak, že se zdálo, jako by loď visela jen pár tisíc kilometrů nad jeho povrchem.

Body skoku se jen zřídkakdy nacházely blíže. Ja-kýkoli pokus cestovat rychlostí větší než světlo blíže k planetě nebo hvězdě by se rovnal pokusu o sebevraždu, neboť hrozU© nebezpečí srážky s náhodně plujícími balvany a úlomky. Vážné potíže mohlo dokonce způsobit i samo gravitační pole větších vesmírných těles či jejich soustav.

„Tak teď se dobře dívejte,“ řekl Gablona a zachechtal se. „Zatraceně, nechápu, jak je možné, že mě to nenapadlo dříve.“

Nákladní loď, která je následovala meziprostorem a v této chvíh prováděla brždění na podsvětelnou rychlost, je těsně minula. Plavidlo nicméně nezapojuo celý svůj zpětný pohon a pokračovalo směrem k planetě vznášející se před nimi. Netrvalo dlouho a dostalo se do bodu, kdy už nebylo možné srážce se zářícím světem vpředu zabránit. A to byl právě Gablonův záměr.

Z přenosového zařízení k nim zazněl šťastný hlas šigského p^ta jménem Haga, který v náboženském vytržení odříkával poslední modlitby k velkému Emovi. Žádal nejvyššího, aby pro něj v ráji připravU sto panen, neboť jeho vstup do posmrtného života byl vzdálený sotva několik minut. Před lodí se krátce zableskl výstřel jediného střelce Kcuf ha, jenž byl Hagovým bratrem. Jeho jediným úkolem bylo čistit pohybujícímu se plavidlu cestu od nejrůznějších částeček pevné hmoty. Pro tisíc tun vážící kolos ženoucí se vpřed na úrovni jedné desetiny rychlosti světla představoval i malý kamínek nebo smítko vesmírného prachu smrtelné nebezpečí.

„Je to jen otázka váhy a rychlosti,“ pronesl Gablona spokojeně. „Stačí vzít starou nákladní loď, kterou tvoří přes tisíc tun železa, zamířit ji na požadovaný cfl a pustit motory na plný výkon. Výsledek je možné přirovnat k výbuchu atomové bomby o sfle několika mili-onů megatun. Vše do tisíce Mlometrů od místa dopadu je úplně zničeno a to včetně ovzduší, a do pěti tisíc lrilo-metrů je téměř nemožné přežít.“

Corbin mávl na robota, aby mu přinesl pohár nejlepší brandy. Pak se otočil k muži stojícímu po

jeho boku a nabídl mu, zda se též nechce posilnit trochou alkoholu. Postava zahalená v plášti však jen stěží znatelně zavrtěla hlavou.

„Ach *ano*, samozřejmě, je to proti pravidlům," řekl

Corbin a ušklíbl se. „Popravdě řečeno ani nevíte, o co vlastně přicházíte."

„Jsou mnohem větší slasti než popíjení lihovin," zašeptal Ah Hassan, jenž kdysi dávno patní k vůdcům obávaného řádu Assassinů ze Země a nyní se stal Al'-Šigou. „Mnohem větší slasti." Pak obrátil pohled zpět k obrazu před nimi a tiše čekal na blížící se výbuch.

„Bude to vypadat jako nešťastná náhoda," řekl Corbin, jako by se *snažil* svého spojence znovu přesvědčit o dokonalosti svého záměru. „Nákladní lodi selhalo řízení a obrovský, neovladatelný stroj narazil do neobydlené planety. Nikdo se nic nedozví."

„Nádherné," poznamenal muž s dravčími rysy. „Nikdy jsem si ani ve svých nejdivočejších snech nedokázal představit takovou snu."

„Říkal jsem vám, že mi můžete věřit," prohlásil Corbin sebejistě. „Společně rozpoutáme peklo, jaké nikdo z vás ještě neviděl."

„Nějak se mi to celé nezdá správné," zamumlal tichý hlas v opačném rohu kabiny.

Corbin se ohlédl přes rameno a Hassan si opovržlivě odfrkl.

„Máš slabý žaludek, bratře kohu," řekl Gablona ostrým hlasem.

„Zola Faldon má v něčem pravdu," prohlásil Vor, který patní kméně významným kohům, na Zolovu obranu. „Nezáleží mi na Aldinovi, protože je to pouhý vasba a patří do nižší třídy, ale je tam také taug Bukha a Xsarn Prime a ti jsou jedni z nás."

„Byli jedněmi z nás," odsekl Corbin. „Koneckonců vás všechny podvodem okradh o veškerý majetek."

Několik kohů nejistě pokývlo na souhlas.

Gablona, který chtěl své druhy poněkud uchlácho-h't, přesunul své vznášející se křeslo blíže k nim

„Zákeřný útok zahajující válku je dlouhými věky zažitý zvyk. Vzpomeňte na Yarmira a Alpha Sigmu. A neposlal snad César zprávu senátu, že se chystá pře-

kročit Rubikon? U všech čertů, prostě to udělal a pochodoval dál. Takže, mí drazí přátelé, proč prostě a jednoduše neřekneme, že ta nákladní loď je náš Rubikon?"

Spokojeně se zasmál nad vtipným použitím znalostí z vojenské historie. Tvánl se, jako když za starých časů on a jeho přátelé s doutníkem a brandy sledovali obrazovky počítačů předvádějících smyšlené války. Ledabyle vydal příkaz robotům, aby všem přítomným doptaly vypité sklenky.

„Čestní muži ale nenapadají druhé bez varování," namítl Zola slabým hlasem a rozhlédl se kolem sebe v naději, že najde nějakou podporu.

„Patní jsi právě k těm, kteří toužui po odvetě," poznamenal xsarn třetího stupně. „Corbin jen nabídl řešení."

„Vše je na mou odpovědnost,“ prohlásil Corbin rozhodně. Opomněl však přitom dodat, že celý rozhovor je tajně nahráván a nákladní loď řítící se k planetě je přes dlouhý a nepřehledný řetěz společností vlastně přihlášena na Zolovo jméno.

„Jen má odpovědnost,“ ušklíbl se Corbin a několik přítomných se nuceně zasmálo. Někdo také poznamenal, že je třeba co nejdříve skoncovat s novými pořádky a vrátit se ke starým dobrým časům.

Skupinka strnule sledovala výjev blížící se zkázy a Gablonovi, který se mezitím obšírně rozhovořil o vh-vu osvícenství na vojenské postupy, téměř nevěnovala pozornost. Koh se zejména rozhořčoval nad tím, že se úkladné vraždy začaly považovat za cosi nepřípustného a stejně tak i první úder bez patřičného vyhlášení války. Část přítomných si v jeho výkladu přesto povšimla několika podstatných chyb, které se týkaly zejména Frederika Velikého a jeho bleskového útoku na Silesii, jenž Gablona umístil do roku 1730. Nikdo se však právě nenacházel v rozpoložení, kdy by se chtěl dohadovat o dějepisných nepřesnostech. Navíc jediný člověk, který by mohl takovou při nade vši pochybnost rozhodnout,

se právě nacházel v zamýšlené oblasti dopadu jejich řízené střely v podobě dopravního plavidla.

„Do dopadu zbývá deset vteřin,“ oznámil počítač. Po těch slovech všichni přítomní zmlkli.

„Tři, dva, jedna**...** zásah.“

Oči všech se upřely na obrazovku. Na několik vteřin se rozhostilo ničím nerušené ticho a Corbin v duchu zuřivě proklínal p^ta lodi, který měl podle rozkazů zapnout meziprostorové přenosové zařízení na vysnaní obrazu. Toho hlupáka zřejmě natolik omamná představa ráje plného panen, který mu přisnitil Ah, že na všechno ostatní zapomněl.

Obraz se náhle zamihotal, a pak se kamera znovu zaostřila. Následoval oslňující záblesk, po němž kabinu zaHla jasná, bflá záře, kterou počítač ovládající obrazovky stonásobně zeslabU, neboť jinak by všechny pozorovatele okamžitě oslepila.

Několik vteřin se nic nezměmlo. Potom se obraz začal pomalu zaostřovat a umožml pohled na rozervaný povrch planety, z něhož stoupal vzhůru proud milionů tun roztavené horniny a částeček jako prach jemného popela.

Tlaková vlna pohybující se násobky rychlosti zvuku si razila cestu zasaženým světadílem a doslova rvala na kusy vše, co jí stálo v cestě. Pak její část zasáhla povrch moře, z něhož se v mžiku stal obrovský oblak žhavé páry, který vytryskl do nebe v podobě mnoha kilometrů vysokého, bělostného pohoří. Pod ním se k nedalekým souším hnala vroucí tsunami, pohřbívající bez rozdflu vše před sebou. Na opačné straně výbuch zasáhl vysoké pohoří, které se v několika vteřinách stalo pouhou hromádkou rozdrceného štěrku a kamení.

Nepředstavitelná zkáza postupovala dál a dál mr-začenou planetou a ticho rušilo jen pár kohů lapajících po dechu a obdivné povzdechy assassinů. Několik mužů v černých hávech uroinlo slzy štěstí nad mučednickým osudem svých bratří, kteří obětovah své životy pro

tak dokonalé zničení protivníka a jistě již teď stojí na nejvyšších stupních ráje.

Obraz se znovu rozostřil a ztemněl, když gejzír zeminy a kamenů vzedmutý výbuchem dorazU na oběžnou dráhu. Tam pohltil přenosové zařízení, které tam za sebou zanechala útočící přepravní

loď, a jež se stalo součástí ohnivé apokalypsy zuřící od obzoru k obzoru.

„Neměh bychom se přesvědčit, zda někdo nepře-žU?“ zeptal se Zola tiše a nejistě se rozhlédl po svých společnících. Snad se pokoušel sám sebe přesvědčit, že ho tento chabý projev soucitu zbaví části viny na tom, co se právě stalo na Culimiru.

„Nepřel co?“ zasmál se Corbin a mávl rukou směrem k tmavé obrazovce ukazující jen vesmírnou prázdnotu, v níž se vznášel malý, zářící kotouček. Culimir se znovu zdál být jen ostrovem zeleně obíhajícím v nekonečném vzduchoprázdnu kolem rudého obra. Mělo trvat ještě několik minut, než k nim dorazí skutečný obraz putující rychlostí světla a jejich loď se ocitne uprostřed záře šlehající z umírající planety. V této chvfli se ještě Culimir vzdálený šedesát mnionů lálometrů zdál být takový, jakým býval celé věky.

„Nezbylo z něj nic než prach!“

„Co jsme to udělán?“ zeptal se Hultan zlomeným hlasem.

„Co asi myslíte? Samozřejmě jsme začat válku, vy zatracení hlupáci,“ vyštěkl Corbin podrážděně. **„A** zároveň jsme ji i vyhráli. Aldin a všichni jeho přátelé byh tam dole-,“ Corbin se krátce odmlčel a ukázal na dosud zelený Culimir, „a nyní nám možná alespoň část z nich letí v ústrety! Raději odsud vypadneme dříve, než se tu objeví **ti** zatracení Dozorci!“

Gablona se smíchem opustil místnost.

Zbytí kohové zděšeně těkali očima z temné obrazovky na své druhy a zase zpět. Několik dlouhých minut se nic nedělo, a pak k nim dora^ skutečný obraz zkázy v podobě oslepující záře jasnější než den.

„Způsobní jsme něco strašnějšího, než byly mé nejhorší noční můry,“ zamumlal koh Kulma stěží srozumitelně.

„A brzy se to rozšíří po celém Mračnu,“ prohlásil *Aii* šťastně a s pohrdavým výraz pohlédl na strnulé kohy.

Přípravy probíhaly mnohem pomaleji, než si Oiši představoval. Stanovená hodina dávno minula a někteří z cestujících ještě stále nebyh hotoví s balením zavazadel. Všichni samurajové a gafští berserci, kromě Sod-ža, už dávno nastoupni do lodi a čekat na Aldinovy přátele. Ti však na poslední chvíli znovu vyvolat hádku a snažili se Aldina přemluvit, aby na planetě zůstat alespoň ještě jeden den.

Pak se spustilo poplašné zařízení, které bylo tajně umístěno blízko bodu skoku. Počítač hlás^ že před okamžikem vystoupno z meziprostoru neznámé plavidlo a zahájí prudké brždění.

Ve svém dřívějším životě Oiši mnoho let cvičil umění chránit život svého daimya. Tři poslední roky, které strávU v novém světě, zasvětil studiu složitých záležitostí, jež tento nepochopitelný propletenec cestování časem a prostorem ovládaly. To vše znovu s jediným cílem bránit svého nového daimya a zároveň přítele.

I jediná loď představovala dostatek důvodů k poplachu, ale vzápětí se vynonla druhá, která pokračovala v letu. Jaknnle opustila meziprostor, řítila se dál nejvyšší možnou rychlostí jedné desetiny rychlosti světla, což bylo uvnitř planetární soustavy sebevražedné počínání. Oiši poslal

Basaka, aby popohnal hádající se kohy, a dál na obrazovce sledoval plavidlo mířící přímo k nim, aniž by byť jen náznakem zpomalovalo.

„Co to má k čertu znamenat?“ zašeptala Tia, která došla kOišimu a přes jeho rameno sledovala obrazovku. Jakýkoh provoz kolem tohoto světa byl krajně

podezřelý, což byl jeden z hlavních důvodu, proč zde Al-din přebýval. V jiných soustavách denně připlouvaly a odplouvaly stovky lodí a každá z nich mohla skrývat najatého vraha. K této hvězdě však nemohlo přicestovat nic, aniž by to k sobě nepřitáhlo velkou pozornost.

První plavidlo se teď úplně zastavilo, jako by chtělo zatarasit přístup k bráně do meziprostoru vedoucí ke správnímu srdci Mračna. To však samo o sobě nebylo těžké obejít. Nepřuiš daleko od této planety se nacházely ještě tři další skokové body vedoucí do jiných soustav. A i kdyby se i tyto brány podanlo zneprůchodnit, pořád se dalo skočit meziprostorem naslepo a doufat ve šťastný konec. Zatarasení jedné z nich bylo prostě k ničemu.

Oiši jen zmateně potřásl hlavou.

Minuty ubíhaly a druhá loď stále plnou rychlostí mířila rovnou k planetě. Nakonec počítač ohlásU, že pokud plavidlo nezmění dráhu nebo nesníží rychlost, dojde ke srážce s planetou v oblasti západního pobřeží tohoto světadflu a nastane velký výbuch.

„Jako kdyby ten zatracený blbec chtěl spáchat sebevraždu,“ zašeptala Tia se zatajeným dechem.

Pak Oišiho s plnou suou zasáhlo poznání pravdy.

„ATŠiga,“ zařval.

„Sfla výbuchu při dopadu?“ zakřičel na počítač.

Několik vteřin se nic nedělo.

„Ve vašem hlase jsou patrné známky znepokojení,“ odvětil počítač nezúčastněně. „Snu uvolněnou okamžitým zbrzděním hmoty *vážící* přes tisíc tun a pohybující se rychlostí jedné desetiny rychlosti světla není možné s dostupným softwarovým vybavením přesně spočítat. Lze však předpokládat obrovský výbuch. Doporučuji opustit cflovou oblast.“

Oiši se vymrštil ze sedačky a několika skoky se přenesl na nástupní plošinu cestovní lodi.

Aldin se obrátil od dohadující se skupiny, která stála před hlavním vchodem do zábavního paláce.

Hlavním zdrojem všech rozbrojů byla pochopitelně jeho žena, která ho hlasitě obviňovala ze slepého plnění Oi-šiho rozkazů a nyní vykročila zpět ke zdobené bráně.

„Hněte sebou!“ zařval Oiši.

Aldin se na svého starého přítele zaraženě podíval.

„Nechovejte se jako staré ženské,“ odsekla Mari podrážděně. „Ještě si musím zabaht paruky.“

„Zapomeňte na své prokleté paruky!“ zaječel Oiši a seskočU na přistávací plochu. Rozeběhl se k Aldinovi a v duchu se proklínal za svou neopatrnost. Pár elektromagnetických pulzních děl umístěných na oběžné dráze by tomuto útoku mohlo lehce zabránit. Zasáhly by nepřátelskou loď

deset tisíc Idlometrů daleko a následoval by jen velký záblesk a hromada trosek, které by shořely v atmosféře. K ďasu s tím vším!

„Už to přichází!“ zakřičela Tia. „Zakryjte si oči!“

Aldin, stále ještě trochu zmatený, se díval na Oi-šiho běžícího k němu. Oiši si připadal jako ve zpomaleném záběru a s hrůzou sledoval Aldina, který přes něj hleděl přímo k západu.

Samuraj, kterého ani nenapadlo zpomaht, se v plné rychlosti vrhl na oněmělého Aldina, bezohledně ho srazil k zemi a cípem svého roucha mu zastínil tvář.

Následoval oslnivý záblesk, který proměml jitřní oblohu v planoucí peklo a roztavU celý okolní svět v ohnivé bouři.

Oiši se vydrápal na Aldina, aby ho ochráml vlastním tělem. Dokonce i skrze pevně semknutá víčka cítil, jak ho strašhvý jas oslepuje.

Z velké dálky doléhal vysoko posazený jekot, jako by ta světelná smršť měla sflu utlumit i všechen zvuk.

Náhle byl všude cítit štiplavý zápach spáleniny, a i když necítil žádnou bolest, uvědonňl si Oiši, že mu hoří vlasy a stejně tak i jeho hedvábné šaty. Nehybně čekal, až obrovský žár *spá3í* jeho tělo na prach a popel, ale pak začalo světlo znenadání pozvolna slábnout, až se vytratilo docela.

Nezasáhh nás přímo, uvědonňl si samuraj, možná máme ještě naději uniknout.

„Nastupte do lodi!“ zařval Oiši a zvedl se ze země.

Pomalu otevřel oči a opatrně je obrátil směrem k západu. V duchu napůl očekával, že v tom okamžiku navždy oslepne. Od jednoho obzoru k druhému nebylo vidět nic než jasně bflou plochu, která připomínala umírající hvězdu měnící se v novu.

„Dělejte!“ zařval znovu Oiši, skloml se kAldinovi a trhnutím ho postaví zpět na nohy.

Bývalý vasba se ochromeně rozhlédl kolem sebe.

Jeho přátelé stah opodál v němém úžasu a doutnaly na nich zbytky šatů.

Naštěstí se v okamžiku výbuchu nikdo nedíval k místu dopadu sebevražedné lodi.

„Nastupte do lodi!“ zopakoval důrazně Oiši a proběhl kolem nich.

V jedné chvfli běžel po přistávací dráze a v následující už ležel na zemi, jako kdyby mu někdo podtrhl nohy.

S ohlušujícím duněním a praskotem proběhla pev-ninskou krou rázová vlna. Za sebou uslyšel, jak se desetitisíce palácových oken v mžiku změmly v oblak jako břitva ostrých střepů. Během pár vteřin se budova v hodnotě třiceti 111^0^ katarů proměmla v holou železobetonovou kostru a hromadu třpytivých úlomků.

„Mé šaty!“ zaječela Mari a podívala se na trosky paláce, které se hrozivě tyčily proti bělostnou září zahté západní obloze.

„Koupíme celý nový šatník!“ zakřičel Zergh vybíhající ze zpustošené budovy a krvácející z

desítek řezných ran po celém těle. Jemně proužkovaný oblek ve žluté a levandulové barvě na něm nyní povlával v podobě jakýchsi třásní. Za ním se ze zbořeniště vynořilo několik tuctů pracovních robotů, kteří se jah uklízet střepy a vzniklý nepořádek. Ze zbytků herny se vyškrábalo pár protizákonně provozovaných androidů, kteří

vesele rozprávěh a ukazovat si na zlověstně planoucí západní nebe.

„Ještě tam někdo zůstal?“ zeptal se Oiši.

„Jeden z gafských berserků,“ odvětil Zergh smutně. Zrovna konala překrásná opera a ten hlupák vyhrožoval, že si podřízne hrdlo. Bohužel to ten otřes udělal za něj. Je to sice škoda, ale skonal skutečně poetickým způsobem.“

Oiši se obrátil ke skupince ochromeně stojící před zbytky paláce a začal ji postrkovat směrem k nástupní rampě do lodi, zatímco všechny hlasitě pobízel k rychlejšímu postupu. Basak a jeho přátelé, kteří se mezitím dozvěděh o smrti svého druha, vyslah na jeho památku k obloze dlouhé, teskhvé zavytí.

Země se neustále otřásala a praskala a loď se skřípěním pomalu dosedla a opřela se o jedno z ramen přistávací rampy. Kovové výstuhy se pod obrovským tlakem ohýbaly a vydávaly uši drásající sténání.

Pak se opera náhle zbortila, plavidlo se opUe na-klomlo a narazí bokem do jedné ze stěn přístaviště. Oiši v duchu vyslal zoufalou modhtbu, aby trup vydržel a nevznikla v něm žádná prasklinka.

Několik samurajů stojících ve vstupu vtáhlo jako posledního jdoucího Oišiho dovnitř a Aldin na ně zařval, aby uzavřeh a zabezpečili dveře.

Oiši se rozběhl k přístrojové desce na stanovišti hlavního inženýra a Tia vzhlížela k místu p^ta.

„Jistící ramena se odklápějí,“ zavolala.

Aldin se prodral do kokpitu a vyškrábal se do sedačky. Zergh, který ho těsně následoval, se už nadechoval k nějaké námitce, ale Aldinův pohled ho *zárazů* dříve, než ji stačil vyslovit. Pokud se týkalo řízení této lodi, nepřipouštěl Aldin, až na výjimečné případy, aby se ho ujal někdo jiný než on sám, a v tomto okamžiku to rozhodně nepřipadalo v úvahu.

„K čertu s přístavem, musíme odtud vypadnout,“ zařval Oiši.

Loď prudce skočna kupředu a náraz zabonl Oišiho hluboko do jeho sedadla. Jaknnle se dostali nad úroveň pozůstatků paláce, navedl Aldin loď nakrátko směrem k západu, aby mohli prozkoumat rozsah škod. Celý výhled zabírala stěna planoucího ohně žhavého jako samo slunce, která spalovala vše od země až k nebesům.

„Na pulzní bombu je to moc velké,“ zašeptal Aldin. „Co to sakra je?“

„Nákladní loď pohybující se několika desetinami rychlosti světla.“

„Ten bastard,“ zašeptal Aldin. „Už jsem o tom slyšel někoho žertovat, ale ani v době starých válek to nikdo neudělal.“

„Tak teď se na to díváme,“ řekla tiše Tia.

Všichni přítomní ohromeně sledovat postupující zkázu světa pod nimi, zatímco loď, zachvívající se ohromnou snou motorů spuštěných na poloviční tah, prudce stoupala vzhůru.

„Přichází tlaková vlna," křikl Aldin.

Zpoza obzoru ze zdálo, že se celý povrch planety odlupuje a tryská k obloze. Stromy, řeky, jezera i půda, to vše bylo vyrváno ze svého místa a nadzvukovou rychlostí vrženo do výše mnoha Idlometrů v něčem, co připomínalo konec světa.

„Raději bychom měh zmizet," povzdechl si Aldin, otočil loď a nastával motory na plný výkon.

V příštím okamžiku se rozsvítilo první varovné světélko, po němž následovala celá červeně blikající řada.

„Ztráta vzduchotěsnosti pláště," ohlásU počítač nevzrušeným hlasem. „Zastaven chod motoru číslo tři. Motor číslo dvě ve stavu ohrožení. Opakuji, ztráta vzduchotěsnosti v oblasti obývané posádkou. Pokus opustit atmosféru bude znamenat značné obtíže a/nebo smrt všech cestujících na palubě. Navrhuji přistát v nejbhžší výrobcem ověřené opravně. Opakuji, ztráta vzdu-"

Aldin udenl do tlačítka vypínajícího zvukové hlášení a nevěřícně se obrátil k Oišimu.

„Otřesy byly nejspíš příliš silné a přístavní zařízení poškodUo vnější plášť plavidla," řekl samuraj tiše.

Zergh se posadil k nouzovému ovládacímu panelu a jal se zjišťovat rozsah škod.

„Drž nás co nejdál před tlakovou vlnou," zařval na Aldina ve chvfli, kdy už se loď otáčela směrem k východu.

Při pohledu na obrazovku ukazující poničené zařízení lodi Aldin v duchu zasténal.

Jedno z opěrných ramen se celé probořilo do nitra plavidla, úplně zničilo jeden motor a vážně narušno ukotvení druhého. Navíc tím utrpěl pohon výsuvného podvozku, který teď nemohl být *zatažen* zpět. Dokonce i hlavní obytná část ztrácela tlak vzduchu a přesouvat kohokoh z posádky do jiné časti lodi nemělo nejmenší význam. Stiskl tlačítko vnitřního okruhu. Mari ječela z plných phc a Aldin musel pohtovat přátele a strážce, kteří *měH* tu smůlu a nacházeh se v její blízkosti. Raději přenos zase rychle vypnul.

Světélko motoru číslo dvě změmlo barvu na červenou a Aldin vypnul přívod pahva dříve, než by mohlo dojít k požáru či výbuchu.

Oiši se na Aldina podíval a zavrtěl hlavou.

„Číslo jedna nemá dostatek energie, abychom se dostah na oběžnou dráhu," řekl Aldin.

„Stejně nemůžeme opustit ovzduší planety."

„Navíc nebudeme dost rychlí a dostihne nás tlaková vlna," dodala Tia, která zdvihla oči od obrazovky s propočtem letové dráhy.

„Třeba to nakonec zpomatí," řekl samuraj zachmuřeně a přepnul obrazovku na zadní výhled. Smršť ženoucí se za nimi se nezdála nijak ztrácet na sfle a každou vteřinou se viditelně přibližovala.

Aldin mezi zaťatými zuby drtil kletby. S úklady o svůj život se již smínl a od Alexandrijské hry se do-

konce staly nedílnou součástí jeho života. Ale zničit celý svět a s ním i vše živé, co tam žilo? To byla genocida. Ti ubozí tvorové alespoň nikdy nezjistí, co je vlastně smetlo z povrchu světa.

Zaostnl obraz na ohořelé pozůstatky svého zábavního paláce. Roboti stále zběsile kroužili kolem, sbírat a zametah roztříštěné sklo a vybavení a pečlivě sypah odpad do ústí spalovny, aby se vzápětí vracet pro novou dávku. Několik androidů se pohybovalo venku po trávníku a ti, kteří byh nastaveni k vyzývavějšímu chování, dokonce tančili. Nějakým zázrakem se jim danlo udržet se na nohou, i když se země pod nimi vinna, jako by byla mořskou hladinou. Snad si dokonce mysleh, že bhžící se burácení a rachot je jakýsi druh hudby. Jeho nejoblíbenější žena právě recitovala báseň z prastaré islandské ságy pojednávající o konci světa, kterou jí nepochybně připomněla blížící se ohnivá stěna. Když se nad tím Aldin zamyslel, byl to pohled, který musel mít pro někoho, komu nezáleželo na vlastním zničení, určité kouzlo.

Pak na místo dorazUy v plné sfle účinky výbuchu. Záhv se ve zlomku vteřiny vypařil do vzduchu, androidi zdvihU ruce k nadšenému potlesku, a pak obrazovka zmatněla. Aldin přepnul zpět na pohled ze zádi plavidla. Ničivá bouře se k nim znatelně přiblížila.

„Vysunutý podvozek má moc velké tření a brzdí nás," prohlásil Aldin. „Jestii chceme uniknout, navrhuji vystoupat výš a modht se."

Loď se naklonila vzhůru a začala v řídnoucím vzduchu pozvolna zrychlovat. Navzdory tomu, že světélka na řídícím panelu zůstala v původním stavu, zdálo se, že se otřásající se loď každým okamžikem rozpadne na tisíce kousků.

Ve dveřích kabiny se objela Mari.

„Ty tupce," zaječela, „kdybys poslouchal Oišiho, by-***]li*** jsme dávno pryč."

Aldin měl sto chutí obrátit se na vřeštící ženu a za-

řvát. Kdyby nebylo právě jejího otálení a rozdmýchávání slovních potyček, byh by odletěh dávno před výbuchem. Pak si ale uvědonnl její naprostou neschopnost přijmout sebemenší dfl viny, ať už se na vzniklém stavu věcí *podílela jakkoli.* To byl jeden z nejdráždivějších rysů její povahy. Vždy sejí podanlo najít nějakou, a pro ni samu zcela nezpochybnitelnou cestu, jak svaht odpovědnost za všechny minulé a budoucí události na někoho jiného. Jaroslav o ní mnohokrát prohlásí že pokud by se za svalování viny udělovaly tituly, ona by dosáhla přinejmenším doktorátu.

„Blíží se to," řekl Aldin, který se po krátkém vnitřním boji rozhodl nebrat svou manželku na vědomí a nespouštět oči z obrazovky. „Vypadni odsud a připoutej se na svém sedadle!" zařval přes rameno.

V tom okamžiku Mari zahlédla obrazovku, oči se jí rozšířily hrůzou a v mžiku byla pryč. Aldin pro jistotu zapojU varování před srážkou, aby se každý v zadní části, kdo tak ještě neučiml, připravU na *náraz.*

„Víc už udělat nemůžeme," řekl Aldin a podíval se na Oišiho. „Přepni loď na automatické řízení."

Oiši na vteřinu zaváhal. Aldin se kněmu natáhl a přátelsky ho poplácal po rameni.

„Aldin-sane,“ zašeptal samuraj, který se ze všech sil snažU udržet pevný a jistý tón. Pak se obrátil k počítači, což byl stroj, na nějž stále hleděl s nejhlubším podezřením.

„Deset vteřin do přerušení letu,“ ohlásU počítač klidně. „Podle posledních výpočtů se zřítíme do-“ Tia reproduktor rychlým pohybem vypnula.

Podívala se na Aldina a vyloudUa na tváři smutný úsměv.

„Vždy jsem byla přesvědčená, že Corbin něco vy-myslí,“ vzdychla odevzdaně. Natáhla se tak daleko ze sedačky, jak jí to bezpečnostní pásy dovohly, a letmo Aldina polóMla na čelo. Pak se vrátila zpět a pevně sevřela Oišiho ruku ve své.

Jako obvykle uvedl počítač nepřesné údaje a čelo tlakové vlny zasáhlo loď po 9.91 vteřinách. Chyby si však nikdo z přítomných nevšiml.

Kapitola druhá

„Smrt není potvrzená,“ pronesl Vush vážně.

Z hloučku Dozorců, lidí, *gafů* a xsarnů se ozvalo tlumené zasténání.

„Tak jak máme tedy vyplácet odměny?“ zeptal se sklesle Nugala, xsarn druhého stupně ze společenství Tala.

„Je mi líto,“ odvětil Vush pokrytecky. „Náš skrytý pozorovací robot ohlásil start Aldinovy cestovní lodě z povrchu planety. Spojení pak bylo přerušeno přenosovým šumem, který způsobila tlaková vlna, jež obletěla Culimir. Dokud nebudeme mít bezpečně zjištěnou přítomnost mrtvého těla, musíme dodržovat pravidla sázky.“

„To je nesmysl,“ štěkl taug Ubur. „Nic se odtamtud nemohlo dostat živé. „Vy zatracení Dozorci se jen pokoušíte přizpůsobit věci tak, abyste z toho měli co největší prospěch. Ten výbuch musel zabít každého na povrchu planety.“

„Mí drazí přátelé,“ řekl Vush, který se vztyčil a nyní se vznášel nad pobouřeným davem. „Nebylo by

správné nyní vyplácet výhry. Můžeme totiž zcela přesně vypočítat, že pravděpodobnost zachovám nepoškozeného trupu plavidla a jeho úniku na oběžnou dráhu je jedna ku dvěma tisícům jednomu stu čtyřiceti třem. Navíc je tu možnost vyčísliteklá jedna ku osmdesáti devíti, že loď našla bezpečné útočiště na opačné straně vesmírného tělesa.“

Několik málo přítomných, kteří si vsadit na Aldi-novo přežití, po tomto prohlášení propuklo v jásot. Nálada zbylých čtyřiceti kohů však byla ve vztahu k Vu-shovi a půl tuctu dalších Dozorců, kteří vedli sázky aměli na starosti shromážděné peněžní prostředky, značně nepřátelská.

„No tak, no tak, přátelé,“ promluvil Vush konejšivě. „Nepochybně můžeme vyplatit vedlejší sázky na to, že Corbin úspěšně zasáhne a zničí Aldinův zábavní palác. Měh jsme možnost sledovat nádhernou ukázku vesmírné navigace. Kromě toho jsou již v počítačích zaneseny nové kurzy k sázkám na to, zda Aldin, Bukha, Xsarn, Zergh nebo vícero z nich přežilo. U Aldina je to osmdesát ku jedné a u ostatních se to jen mírně hší.“

„Počkejte okamžik,“ zavrčel Ubur. „Neříkal jste, že pravděpodobnost nalezení bezpečného místa na planetě byla vypočtená na osmdesát devět ku jedné? Proč jsou tedy sázky jen na osmdesáti?“

Vush se odvrátil od Hobbse Gablony, na nějž až dosud upíral zrak, a nejistě se rozhlédl po místnosti. Hobbs, jenž tuto herní a zábavní planetu provozoval, připlul na svém vznášecím křesle do středu shromážděných kohů. Vypadal jako dvojče Corbina Gablony a měl i patřičnou váhu představující přinejmenším sto osmdesát kilogramů, jež byla vlastní téměř všem mužským příslušníkům rodiny Gablonů. Tím ovšem veškerá podobnost mezi ním a jeho bratrancem končila, neboť Hobbs měl na tváři neustále nasazený výraz nadpozemské blaženosti. Mezi smetánkou Mračna byl už dlouho znám jako majitel zábavních zařízení, kde se

dalo sázet i na ty nejnepravděpodobnější události. Samozřejmostí byla dokonalá obsluha zámožného zákazníka, nevkusná a oplzlá výzdoba a přimhouřené oko zákona v případě opravdu

zvláštních zálib. Pro bohatého člověka zde nebylo nic, co by se nedalo zaplatit.

„Provozní náklady," zahlaholU Hobbs, který převzal slovo od zmateně se otáčejícího Vushe. „Koneckonců zařídit tohle všechno také něco stojí." Nahlas se rozesmál **a** ukázal na velkou kašnu uprostřed přepychově zařízeného sálu. V ní teď namísto obvyklé vody tryskalo do výše perhvé burgundské, v němž se už koupalo několik opyých gafů. Pak mávl rukou směrem k hodovnímu stolu stojícímu v jednom z rohů, kolem nějž se šťastně nákupna většina přítomných xsarnů.

„A jediná hra v tomhle zatraceném městě," povzdechl si jeden **z** obtloustlých kohů, který se usadil ke svému stolku, aby si vsadil lístek na přežití všech čtyřech zúčastněných.

Ozvalo se několikeré souhlasné zamumlání, které brzy utichlo.

„Ano, ano, přátelé, je tu další kolo sázek, abychom tuto vzrušující hru trochu oživili, ještě než se dostaneme k jejímu závěru. A pamatujte si, pánové," prohlásil Vush, „že jídlo a pití jsou na účet podniku."

Představení bylo skutečně nezapomenutelné. Tajné přenosové zařízení obíhalo kolem CuJimiru na geostacionární dráze. Odtud se meziprostorem šínl obraz největšího výbuchu, jaký byl na Mračnu ke spatření od konce mezihvězdných válek, které skonaly před necelými třemi tisíci roky.

Opravdoví znalci výbuchů obdržeh pozvánku na oddělenou oslavu a většina z nich dychtivě zaplatila cenu, již Dozorci stanovili na rovných sto tisíc. Za tuto značně přemrštěnou částku moUi přítomní sledovat události na planetě vpraném přenosu. Kohové, kteří výbuchy milovali nade vše ostatní, nechat čas od času nějakou dosluhující loď narazit do opuštěného měsíce.

Nikdy se však neodvážili vyslat ji rychlostí, jež by se p^blížila pouhé jedné setině rychlosti světla. Nikdo nikdy neviděl nákladní plavidlo s motory spuštěnými na plný výkon narazit do planety nesoucí život. Přítomní byh doslova omráčení pohledem na to, jak nepředstavitelně velká síla uvolněná při dopadu tisíce tun kovu vymazala z povrchu planety polovinu světadílu.

Dokonce i ve chvíli, kdy nespokojeně mumlah nad Vushovým rozhodnutím, neodtrUi oči od obrazovek a znovu a znovu si přehrávat vybrané části záznamu. Někteří z nich se vášnivě dohadovah a ukazovat si určitá místa a jejich naprostou zkázu. Ihned byla vypsána sázka na přesný čas, v němž se tlakové vlny setkají na opačné straně Culimiru. Jeden z xsarnů druhého stupně, který v této hře během pár minut vyhrál půl milin-nu katarů, se radostí vyzvracel a ke všeobecnému pobouření zasáhl i několik okolostojících hráčů.

Několik kohů se již rozešlo do holoprojekčních místností. Tam pro ně počítače, které v minutách bezprostředně následujících po výbuchu pečhvě prozkoumaly získané záběry, vytvářely různé pohledy na tuto událost z hbovolného místa ve vesmíru nebo dokonce přímo z povrchu planety. 01x^161111 se z těchto kabin ozývaly divoké výkřiky úžasu a rozkoše, jež se vzápětí ztrácely v ohlušujícím lomozu a burácení tlakové vlny řítící se přímo přes nadšené diváky.

„Pánové," pronesl Vush, odmlčel se a rozhlédl se po místnosti s výrazem tváře, který snad pouze on sám mohl považovat za napodobeninu vh'dného úsměvu. „Nepropadejte beznaději, neboť tato hra stále skrývá celou řadu možností, na něž se dá vsadit. Nezapomínejte, prosím, že i když jsou Aldin a Bukha možná mrtví, jejich bohatství je stále mnohanásobně větší než majetek kohokoh jiného na Mračnu."

Po chvilce ticha se mezi shromážděnými kohy i novopečenými zbohatlíky rozproudil vzrušený hovor. Krátce nato se většina přítomných rychle přesunula

k obrazovkám počítačů, přes něž mohh uzavírat nové sázky.

I když souboj v Díře mnohé kohy připravU o veškerý majetek, jiní ho naopak získat a chovah se nyní stejně divoce jako otřesené hospodářství celého Mračna. Pokud byl Aldin po smrti, nebo dokonce i pokud nebyl, leželo před nimi obrovské bohatství, na něž čekal bezpočet chtivých rukou.

„Mí h'dé už stiMi připravit nabídku několika set různých možností, na něž lze vsadit, takže se, pánové, prosím, pohodlně usaďte a užijte si čas strávený v sázkovém paláci Dozorců. Znovu opakuji, že ubytování, jídlo, pití i jiné druhy zábavy jdou na účet podniku.“

Mumlající dav, který se stále ještě nezbavd po-drážděnosti z pozdržení výplaty sázek týkajících se útoku na Aldina, po těchto slovech propukl v pochvalný jásot a hvízdání. Nebylo možné popřít, že Vush při přípravách na hru nepodceiňl nic, včetně výběru Hobb-sova zábavního světa jako místa jejího konání.

„Větší zisk pro všechny,“ utrousil Vush k Hobbsovi, který proplouval kolem něj na svém vznášecím křesle, v pevné víře, že Gablona má z dalších sázek nepochybně také radost.

Hobbs se ohlédl zpět na obrazovky přehrávající stále dokola různé výjevy z výbuchu a pohledy na Aldi-novu loď zoufale prchající pryč, aby ji nakonec stejně pohltila ohnivá smršť. **Z** jakéhosi nepochopitelného důvodu z toho všeho neměl dobrý pocit. Vzato kolem a kolem býval kdysi dávno ve svých začátcích sám vas-bou a věděl, že jejich společenství má určitá nepsaná, ale oto pevnější pravidla o vyhledávání svých členů v nesnázích. Pokud se týkalo nových sázek, mohl tedy Vushovi poskytnout pouze pochybnosti a neurčité doporučení, ale i na to už se zdálo být příliš pozdě. Pomyšlení na Corbinovu výhru bylo samo o sobě dostatečně znepokojující, ale představa Aldinovy porážky a smrti mu připadala ještě o mnoho horší.

Podíval se na Vushe a mlčky se usmál.

Jak Vush pomalu odplouval z místnosti, blahosklonně pozoroval skupinu hlupáků, kterou se mu podařilo zlákat k sázení. Jaknnle se však za ním zavřely dveře, vystřídal úsměv na jeho tváři výraz zděšení a hrůzy.

„Užíváš si svou trapnou hru?“

V následujícím okamžiku už Vush pokorně klečel na podlaze před Nejvyšším a cítil se jako malé dítě, které rodiče přistihli při čemsi zakázaném a velmi, velmi ohavném. Vush se styděl do hloubi své duše a očekával trest.

Po chvíh opatrně zdvihl zrak a pokusy se ze čtyřech fazetových očí Nejvyššího vyčíst, co bude následovat.

„Ach ano, již nějaký ten čas o tvém malém podniku vím,“ pronesl Nejvyšší klidně.

„Jak?“ zašeptal Vush.

„Řekněme prostě, že již na konci minulého souboje jsem zcela jasně viděl, jak na tebe od nižších, zaostalých ras přešlo zlé sémě chamtivosti a lakoty. Předpokládal jsem, že dříve nebo později podlehneš nástrahám a staneš se otrokem odporného kolotoče peněz anásuí.“

„Přiznávám se **k** dočasné nepříčetnosti," vyhrkl Vush kvapně. „Přuiš častá setkání s jejich méněcennou společností pomýnla mou mysl. S potěšením odejdu do světa meditací a budu čekat, jestíi někdy najdeš způsob, jak bych svou vinu mohl odčinit."

Pokud se Dozorci vůbec mohli smát, pak se tomu zvuk, který ze sebe nyní vyloudil Nejvyšší, asi celkem přiblížil.

„Opravdu čekáš, že na ty žvásty naletím?" zeptal se Nejvyšší, který plynule přešel do hdské řeči.

Vush nejistě pohlédl na svého pána a soudce.

„Pověz mi, jaká je pravděpodobnost vítězství Cor-bina Gablony?"

„Jesth je Aldin mrtvý, pak se odvážím říci, že žádná není. Corbinovi ATŠigové spolu s několika tucty nákladních lodí, které lze použít jako planetární zbraně, udrží zbytek Mračna ve slepé poslušnosti, jak dlouho si **to** Gablona bude přát. A i kdyby byl Aldin naživu, což je skutečně odvážný předpoklad, činí pravděpodobnost jeho vítězství šest celých sedm ku jedné v jeho neprospěch."

Nejvyšší se obrátil a proplul na opačný konec místnosti.

„Bojím se pomyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby byl Aldin naživu. Na celém Mračnu by se během krátkého času mohla rozhořet občanská válka. Noví ko-hové zůstanou věrní Aldinovi, zatímco ti, kteří v minulé hře přišh o všechen majetek, se postaví proti němu. Nastane strašhvé krveprolití, jež může zničit civilizaci všech tří ras, které nyní obývají bezpočet světů Mračna."

Nejvyšší se obrátil zpět a pohlédl na klečícího Vu-she. Přes rty mu přeběhlo cosi jako slabý úsměv.

Vush v duchu vydechl úlevou.

„Bojoval jsem s touto příšernou nákazou z jiné galaxie už přfliš dlouho," pronesl Nejvyšší pomalu a jeho hlas zněl znechucením a odporem.

Vush se vzrušeně postavil na nohy.

„Neznamená to, že je **ti** odpuštěno," řekl Nejvyšší a Vush ihned znovu padl na kolena.

„Podanlo se **ti** vytvořit skutečně zajímavý propletenec událostí."

„Jen jsem se snažil ušetřit tě zbytečných podrobností a zabránit porušení vnitřního pokoje tvé duše."

„Nikdy jsem si nevšiml, že bys byl tak ohleduplný," odvětil Nejvyšší příkře. „Ale jak už jsem řekl, pokud Aldin zůstane naživu, propukne na Mračnu ničivá, mezihvězdná válka." Nejvyšší se upřeně zahleděl na svého podřízeného.

Nejvyšší se nikdy neztotožml se zásahem, který

ukončil boje probíhající před třemi tisíci roky. Samozřejmě byl zděšený násilím a zvěrstvy, které se děly, ale jeho názor na řešení těchto potíží se zcela odlišoval od mínění jeho druhů. Nikdy se nezba\dl pocitu, že by bývalo bylo lepší, kdyby Dozorci nechat ty tři zaostalé rasy, aby se

navzájem úplně vyhladily a uvolmly místo nějakému rozvinutějšímu druhu.

Mravní hledisko však nakonec zvítězUo a Dozorci použih zařízení, které tu po sobě zanechah první poutníci, k ukázce hrubé sfly. Teprve po zničení půl tuctu planet se jim podařilo získat nadvládu nad méněcennými rasami a od těch dob zavládl na tři tisídletí mír.

Ale za jakou cenu? pomyslel si hořce. Připomínalo mu to marnou snahu udržet pořádek ve skupině rozmazlených, hádavých dětí. Právě tyto tři rasy byly hlavní příčinou konce dlouhého období khdu panujícího na Mračnu po odchodu prvních poutníků.

Před dlouhými věky, které daleko přesahovaly paměť kteréhokoh **z** živých Dozorců, brázdih prostor mezi hvězdami Mračna první poutníci. Znalosti o nich se během nespočetných roků postupně vytratily i ze záznamů obrovských počítačů, v nichž byly jinak uloženy veškeré současné i minulé poznatky. Poutníci za sebou zanechat některé památníky své ohromující moci v podobě planetárních prstenců, hvězdných výtahů a nezměrné, všeobjímající koule. Pro ně to však byly jen kratochvíle a hříčky umožňující uplatnit dávno ztracené znalosti přírodních zákonů a stavitelství. Nejvyšší často přemýšlel, kdo asi první poutníci ve skutečnosti byh. Mohli být pouhými stroji, které se teď rozeseté po Mračnu pozvolna opotřebovávaly a stárly? Nebo odešh za nějakou větší výzvou, jež před nimi vyvstala, když jako u cibule slupku po slupce odhalovali stále hlubší poznání podstaty světa?

Dozorci, jejichž počet nebyl nikdy moc vysoký, přišli, aby si tyto zázraky vědy prohlédh a prozkoumat je. Stroje jim však samy nabídly poslušnost a požádaly je,

aby se stali jejich správci a chránili je před vnějším zásahem. Proto se zde nakonec usadni a stah se vládci Velkého a Malého Magellanova Mračna, jak se toto uskupení hvězd nazývalo v hdské řeči. Nebylo jich sice mnoho, ale tímto způsobem už jejich druh přežíval nespočetná tisídletí. Jedinec z jejich středu byl nahrazen novým teprve v okamžiku, kdy se jeho duše navždy odebrala do nekonečné prázdnoty.

Měh sami pro sebe dvě galaxie, jimiž mohli proplouvat v dlouhém rozjímám a hledání jediného pravého osvícení ducha. Mnoho světů mohlo být domovem pouze jediné bytosti, která na nich přebývala pohroužena hluboko do svého nitra.

Nyní se celé Mračno hemžilo tímto hašteřivým, rvoucím se hmyzem, který zaplňoval prostor odpadky, znečišťoval ovzduší, vodstva i půdu planet a navždy zprzml neposkvrněnost vesmíru.

Zpočátku Dozorci chápah svou přítomnost jako výzvu, aby naučih tyto zaostalé rasy žít v míru a porozumění. Pokoušeh se naučit je hledání konečné pravdy a volnosti spočívající v oproštění se od chtíče a jiných pocitů. Ale kéž by všichni táhh k čertu, pomyslel si Nejvyšší s bodnutím nenávisti.

A na konec ti barbaři zničui nebeskou věž na světě ATŠigů.

Téměř úplné vymření národa žijícího donedávna na povrchu této planety Nejvyššího ani v nejmenším netrápuo. S pobavením si vzpomněl, že bývaly doby, kdy spolu Dozorci dlouze rozebírat, zda je či není správné pojídat formy života, které nemají vlastní vnímání. Výsledkem bylo, že většina z nich přešla na úplně umělou stravu. Napadlo ho, že to je další z mnoha příkladů jejich rozkladného vhvu. V poslední době se již nedokázal rozčílit ani ve chvfli, kdy se mezi sebou navzájem zabíjeh.

Zničení věže však bylo více, než dokázal ve své téměř nekonečné trpělivosti snést. Tato posvátná stavba

představovala jeden z největších památníků stavitelského umu prvních poutníků. A gafové společně s hami ji nyní bez výčitek svědomí srazih k zemi. A co víc, oni se jejím pokořením dokonce veřejně chlubih a považovali ho za své vítězství. Obrazový záznam zřícení věže se pro tu odpornou lůzu stal jedním **z** vyhledávaných pobavení.

„Nechutné, naprosto zvrhlé.“

„Říkal jsi něco, můj pane?“ zašeptal Vush a opatrně zdvihl zrak.

„Cože? Ale nic, vůbec nic,“ zasyčel Nejvyšší a v hlase mu zazněla rozmrzelost.

„Potrestáš mě?“ zeptal se Vush úzkostně.

„Ale samozřejmě,“ odvětil Nejvyšší zlostně a Vush sklorál hlavu ještě níže k zemi. Nejspíš bude na deset století odeslán na nějaký zapomenutý kus skály plující uprostřed ničeho, aby tam rozjímal nad svými hříchy. Příštích tisíc let nebudou žádné sázky, pomyslel si Vush sklíčeně. Bez trochy vzrušení se dozajista pomátne na rozumu.

„Tak už konečně vstaň z té podlahy,“ zavrčel Nejvyšší. „K čertu, měj alespoň nějakou hrdost.“

Vush ohromený slovníkem, který právě použil jeho nadřízený, pomalu vstal ze země, ale hlavu držel na znamení úcty stále hluboce skloněnou.

„Vyslechni trest,“ pronesl Nejvyšší mírně a upřeně přitom Vushe pozoroval. „Budeš dál pokračovat ve své hře.“

Vush, který nedokázal potlačit své překvapení, se samou radostí vznesl tak vysoko, až udeřil hlavou do stropu.

„Tvé přání je mi rozkazem, můj pane,“ odpověděl vážně, když se znovu uklidiúl.

„Je tu ještě něco,“ řekl Nejvyšší Ididně.

„Čehokoh si žádáš, můj pane,“ odvětil Vush, jenž se musel ze všech sil ovládat, aby nezačal radostně po-vykovat.

„Nikdy jsme o tom spolu nehovořih.“

„Nikdy nehovořih?“ zopakoval Vush zmateně. „Jak to myslíš, můj pane? Vždyť spolu hovoříme právě v tomto okamžiku.“

„Lidské způsoby,“ vysvětlU Nejvyšší podrážděně. „Znamená to, že ve své mysh vytvoříš pevnou vazbu, která popře skutečnou vzpomínku na náš nynější rozhovor a nahradí ji nepravdivou vzpomínkou, v níž jsme spolu o tomto předmětu vůbec nemluvni.“

„Aha,“ vysoukal ze sebe Vush, který nevycházel z úžasu. Jeho častý styk s lidskými bytostmi ho samozřejmě vystavU vhvu tohoto způsobu uvažování, ale nikdy by ho nenapadlo, že jeho nadřízený klesne tak hluboko, aby po něm něco takového požadoval.

„Jak si přeješ,“ řekl Vush tiše.

„Jak rozkazuji,“ odsekl Nejvyšší. „Také chci, abys hru připravil způsobem, který umožní měnit některé podstatné události podle toho, jak v dané divni uznám za vhodné. Platí to zejména pro případ, kdy se ukáže, že Aldin přečkal Corbinův útok a je stále naživu.“

„Myslíš falšování výsledků,“ osměhl se Vush, který nemohl odolat, aby ukázal svou znalost správného výrazu.

„Ano, přesně tak tomu říkají. Tato válka musí pokračovat dál. Chci, aby na konci zbyla jen hrstka vyděšených tvorů rozesetých po bojem zničených planetách. I kdyby to mělo znamenat tvrdé snížení jejich úrovně vědeckého poznání do stavu, kdy by se stah mnohem snáze ovladatelnými, než jsou dnes.“

„Máš na mysh skutečnou, neomezenou meziplanetární válku?“ zeptal se Vush.

„Správně,“ odpověděl Nejvyšší, který sám sebe překvapU tím, že po staletích konečně vyslovU svá dlouho skrývaná přání.

Vush na svého vládce ohromeně zíral.

„Vědí to ještě jiní Dozorci?“ zeptal se nakonec tiše.

„To není vůbec tvá starost,“ vyštěkl Nejvyšší. „Mu-

símě ty nízké tvory napřed důkladně oslabit a teprve potom se můžeme znovu pustit do jejich převýchovy. Nechme je chvfli zabíjet jeden druhého a počkejme si na výsledek. Nikdo to přece nemůže považovat za naši vinu nebo dokonce hřích. Nakonec za námi sami přijdou a budou žádat o dřívější kkd a mír a my se jako zprostředkovatelé ujmeme vedoucí úlohy v budoucím uspořádání vlády na Mračnu. Mysleh jsme si, že je dokážeme udržet na uzdě skrze shromáždění kohů, a podívej, jaké výsledky to přineslo. Po nadcházející válce kohové prostě zaniknou a my začneme řídit vnitřní záležitosti přímo bez nějakých prostředníků. Nejprve však musíme nechat věci dojít do bodu, kdy za námi ti ubožáci sami polezou s prosbou o usmíření. Pak se nám snad podaří zajistit pokojný život Mračna.“

Vushe tento dlouhý a výbušný proslov znovu pře-kvapU, protože Dozorci byh známí svou zdrženlivostí a umírněností a v rozhovorech se úzkosthvě vyhýbah projevům jakýchkoh citů. To, co Nejvyšší před okamžikem řekl, bylo cosi naprosto nepředstavitelného.

Dokonce i sám Nejvyšší se zřejmě zarazU, protože zmlkl a odvrátil se stranou.

„Nyní se odeberu do ústraní, kde budu v osamění rozjímat,“ řekl po chvalce opět Uidným hlasem. „Mám pocit, že pouhá přítomnost těchto přízemních bytostí vyvádí mou duši z potřebné rovnováhy.“

Vush se hluboce ukloiůl a pozpátku odplul ke dveřím.

„Nech hru pokračovat,“ zopakoval Nejvyšší chladně. Pak ho náhle obklopil přenosový paprsek a on beze stopy zmizel.

„Co tím sakra myslíš, že není potvrzené žádné úmrtí?“ zařval Corbin vztekle.

Hassan dál nevzrušeně stál ve vstupních dveřích Corbinovy kabiny. Jak se mohl znovu ocitnout ve službách tohoto opovrženíhodného muže, mu připadalo

zcela nepochopitelné. Neuplynulo příliš času od chvfle, kdy přísahal, že pokud Corbina znovu potká, zanoří čepel svého nože až po jflec do jeho odulého břicha.

Dva roky přežívám a boje o holou kůži mezi troskami toho, co kdysi bývalo hlavním městem Díry, ho naučily ovládat nenávist. Podanlo se mu dát dohromady nové společenství stoupenců a v bojích mezi různými skupinami ATŠigů dokonce získal i nějaký vhv. Stejně se mu však nepodanlo nalézt cestu, jak opustit ten prokletý kus skály na jinak neobyvatelné planetě.

Vše se změiňlo v okamžiku, kdy přímo uprostřed jeho tábora přistála obchodní loď. Nabídka byla přímá a jednoduchá. Výměnou za záchranu Hassana a jeho přívrženců z Díry byla požadována jejich služba Corbi-novi.

Hassan návrh přijal. Jen naprostý blázen by odmítl příležitost využít svého umění mezi miliardami nic netušících obětí, které *žůy* své pohodlné životy na nesčetných světech Mračna. Ten tlusťoch mohl být nakonec ještě docela užitečný a odplata se dala přesunout na pozdější dobu. Teď bylo třeba se obrnit nekonečnou trpěhvostí až do doby, kdy se mu podaří ovládnout cestování v časoprostoru.

„Tak zní prohlášení vydané Dozorcem. Všechny sázky jsou pozastaveny do chvfle, kdy se potvrdí, zda je Aldin živý nebo mrtvý."

„Co ještě zatraceně chtějí?" zaburácel Gablona zuřivě. „Urnu s popelem toho parchanta?"

„Zdá se, že jejich pozorovací zařízení zaznamenalo odlet plavidla z paláce těsně předtím, než místo zasáhla tlaková vlna."

Corbin se s podrážděným zavrčením přesunul k velkoplošné obrazovce, která zabírala celou jednu stěnu jeho ložnice. Přezíravým posunkem naznačil několika dívkám, které na něj v rohu tiše čekaly, aby opustily místnost. Když probíhaly dveřmi kolem Hassana, vrhaly na něj některé z nich pohledy plné němé

hrůzy. Mezi Corbinovým doprovodem totiž kolovala pověst, že od okamžiku, kdy vstoupU do jeho služeb, podlehl Hassan hříšnému pokušení těla pouze jednou jedinkrát. Její tělo, nebo alespoň jeho větší část, pak nalezh kdesi v ústraní. Šuškalo se, že hlava zůstala kdesi ve vzduchoprázdnu poblíž bodu skoku.

Obrazovka se rozsvítila a ukázala bujný život na herní palubě pod nimi. Loď stále kroužia nad Aldino-vou zábavní planetou a cestující dosud vzrušeně sledovat smrtelné křeče umírajícího světa. Od okamžiku dopadu nákladního plavidla už uplynul téměř jeden den běžného času a ohnivé bouře spalovaly téměř celou jednu polokouh. **Z** krajiny tam dole se stávala mrtvá pustina a ten pohled ve většině přítomných vzbuzoval jakési zvrácené vzrušení. Dokonce i jedinci, kteří na násilí obvykle pohlíželi jen **s** pohrdáním a odporem, nyní oněměle sledovat zkázu takových rozměrů, jaké si hd-ská mysl až dosud nedokázala představit.

„Je možné, že se jim podařilo uletět před čelem tlakové vlny, a my jsme nebýt schopní to **z** takové dálky zaznamenat," řekl Ah po chvilce ticha. „Na opačné straně planety moht uniknout do volného prostoru a použít vesmírného tělesa jako clony, abychom je nevidět."

„Nebo se na opačné straně zřítih," pronesl Corbin zamyšleně. „Nacházíme se v geostacionárním bodě nad místem dopadu, abychom moMi sledovat nejpoutavější záběry." 1153041 se do křesla.

„Ta možnost tě měla napadnout a měl jsi navrhnout, abychom planetu pro jistotu jednou či dvakrát obkrouzui," zavrčel Gablona podrážděně.

„Pohybujete se ve vesmíru mnohem déle než já," namítl Hassan chladně, „a proto byste měl být v těchto záležitostech mnohem zkušenější."

Corbin se už chystal něco jadrného odseknout, ale cosi hluboko v Hassanových očích ho přimělo, aby svou uštěpačnou poznámku raději spolkl. Bylo mu jasné, že potřebuje mít tohoto odborníka na lsti a vraždy na své

straně. Pouhé spojenectví mezi ním aATŠigy vzbuzovalo ve všech jeho soupeřích značnou dávku obav. Postupem času mu však docházelo, že se veze na krvelač-ném tygru a až jednou přijde čas vystoupit, bude tu šelmu muset odstranit. A to by vůbec nemusel být snadný úkol.

NasadU smířlivý úsměv.

„Máš pravdu, drahý příteh," řekl vřelým hlasem. „Pojďme se podívat na druhou stranu Culimiru. Pokud se nám podaří zaměřit jeho loď, možná byste si ty a tví nože nulující přátelé mohJi užít trochu zábavy."

Hassan v odpověď vykouznl úsměv, který Corbi-novi zmrazU krev v žUách.

Pokud Jaroslav něco opravdu nenáviděl, pak to bylo cestování vesmírem. Když počítač oznámil blížící se bod skoku, vydralo se z Jaroslavova hrdla zmučené zasténání. Průchod meziprostorem mu pokaždé obrátil vnitřnosti vzhůru nohama. Tentokrát vypil takové množství uklidňující šťávy, že by po něm usnul i gaf, ale když se obraz před ním rozmazal, žaludek mu opět vyskočU až do krku. Chvilku se nedělo nic, a pak se vše znovu zaostřilo.

„Dobrotivé nebe," zašeptal sklesle. Přepnul obrazovku na nejvyšší zvětšení a jal se rychle prozkoumávat plameny zachvácený světadfl, na němž stával Al-dinův zábavní palác. Dokonce i z obrovské vzdálenosti, v níž se bod skoku nacházel, se počítači podařilo získat záběry, které předaly i jeho nejhorší obavy.

„Jesth byl tam dole, tak je určitě mrtvý," pronesl starý muž posmutněle.

Upozornění na výbuch na Culimiru obdržel před více než deseti dny. Předpokládal, že mu ho poslal taug Jorva, ale docela dobře to mohl být i sám Hobbs Gab-lona. To varování mu překazí všechnu zábavu.

Návštěva Alexandrijského prstence a potěšení z dlouhých rozhovorů s přáteh se rázem rozplynuly jak

pára nad hrncem. Už od konce hry v Díře se ukazovalo, že být Aldinovým druhem je něco, co ohrožuje zdraví **a** mnohdy i život. Neustálý pohyb po odlehlých zábavních světech a společnost Aldinovy manželky Mari, která si bez ustání na něco stěžovala, by ho však brzy p^pravil o rozum. Nakonec mu nezůstalo jiné východisko, než se v tichosti odebrat na prstenec.

Alespoň si tam mohl s někým, jmenovitě s Alexandrem, sednout a povídat do pozdních nočních hodin. Jeho sbírka Aristotelových děl byla ohromující a poučná. Také znalosti tauga Kubara týkající se ztracených knih velkého myshtele Varnaga byly velmi pozoruhodné. Jedinou vážnější potíž představovala skutečnost, že přítomnost Alexandra a Kubara v tomto čase byla přísně

střeženým tajemstvím. Kdyby se zpráva

0 jejich místě pobytu dostala na veřejnost, celý prstenec by se záhy 11611^1 zvědavými návštěvníky a rázem by bylo po klidu.

Jejich záměr uspořádat tažení proti Lagaře na druhém světadílu se zdál být nanejvýš ospravedlni-telný a jemu nabídh postavení vehtele štábu. **Z** tohoto místa by mohl ovládat velkou část makedonského vojska. Pokušení tento návrh přijmout bylo skutečně velké. Představoval si sám sebe jako bronzovou sochu v nadživotní velikosti spnlbicí, zdviženým štítem a dlouhým kopím v ruce. Vše bylo v nejlepším pořádku až do okamžiku, kdy obdržel poplašnou zprávu.

Nejznepokojivější mu připadala skutečnost, že bukalo světélko nouzového stavu, k němuž měl přístupové heslo pouze Aldin. To Jaroslava přimělo zrušit

1 krátkou návštěvu Irmiku, kde přebýval jeden z jeho nejnadanějších žáků, a nastavit výkon lodních motorů na sto procent.

V této chvfli již hořce htoval půldne stráveného uvažováním na tím, zda se má hnát napříč Mračnem kvůli něčemu, co se pravděpodobně ukáže být pouhým planým poplachem. Opravdu toho Utoval.

***** ***** *****

„Něco jsme zachytni!“ vykřikl Corbin. Místností proběhla vlna vzrušeného šepotu a přítomní kohové se svými přáteh se nahrnuli kupředu, aby lépe viděh na obrazovku.

Vzápětí počítače nabídly sázky v kurzu padesát ku jedné v neprospěch přeživších a další mniony změnily majitele. Brzy se objevily i odhady možného výsledku v případě, že se Hassan a jeho muži vypraví na povrch planety dokončit rozdělanou práci.

„Na povrchu jsme zaměřih loď odpovídající třídy,“ oznámil Corbin s očima upřenýma na obrazovku.

„Jsou tam nějaké známky života?“ křičeli kohové jeden přes druhého.

„To nedokážu zjistit, v ovzduší je příliš mnoho nečistot.“

Corbin se otočil v křesle a zahleděl se na své společníky.

„To místo se nachází uprostřed rozlehlých bažin, takže není možné tam přistát s touto lodí, a při povětrnostních podmínkách, které tam panují, nejsou přenosové paprsky zrovna nejzdravější záležitostí. Lehce by se mohlo stát, že by se někdo zhmotnil s hrstí prachu nebo popela v phcích.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Půjdu dolů ve vyloďovacím člunu a zjistím, jestíi to někdo přežtí,“ řekl Hassan nevzrušeně. V očích se mu přitom zablesklo zvláštní světlo.

Ačkoh se Corbin tvánl, jako by se nic zvláštního nestalo, v duchu se cítil trapně, že ho nenapadla tak jednoduchá myšlenka, jakou bylo jen pro jistotu prověřit odvrácenou stranu planety. Ve vzrušení **z** možného boje muže proti muži si jeho pochybení zatím nikdo nevšiml. Později to ale

určitě někoho napadne, vynoří se první fámy o jeho neschopnosti **a** on nebude mít nikoho, na koho by svahl vinu. Bylo zřejmé, že Hassan si je jeho postavení dobře vědomý. Corbin ho dokonce po-

dezříval, že o této možnosti přemýšlel už ve chvíli, kdy se tlaková vlna řítila po povrchu Cunmiru, ale schválně mlčel, aby svého pána co nejvíce zahanbil.

„Zajměte ho živého," zaječel koh Gubta nadšeně a přerušil tím tok Corbinových myšlenek. „Pak můžeme toho bastarda vyhodit do vzduchoprázdna a uzavřít sázky, jak dlouho bude trvat, než chcípne."

„To je dětinské a navíc směšné," odsekl Umga, který byl xsarnem ze společenství Polta. „Mnohem zábavnější by bylo vystřeht ho do černé díry ve čtvrtém kvadrantu a sledovat, jak překročí horizont události. **U** toho bychom se pořádně nasmáh."

Ještě před chvilkou ztichlá společnost se změnila ve vesele vtipkující skupinku, jejíž členové úplně zapo-mněli, že na to, jesth je Aldin vůbec naživu, mají vsazené 111^0^. Kdyby se jejich cfl dostal pryč z Culiiniru **a** Corbin ho dostihl a zabil později, znamenalo by to, že všechny sázky uzavřené na smrt po prvním útoku propadnou ve prospěch herny.

„Dobrá, vyšleme tedy Hassana dolů. Pokud tam vůbec někdo zůstal, zajmeme ho živého," prohlásil Corbin sebejistě.

„A co tvá krásná sestřenka?" zeptal se Hassan měkce.

Corbin ke svému vrchnímu assassinovi obrátil oči a všichni přítomní zmlkh.

Corbin ji odepsal už dávno. Přece jen to však stále byla vzdálená pokrevní příbuzná a navíc k ní hluboko ve svém nitru ještě choval nějaké vřelé city. Corbin ve skrytu duše doufal, že zahynula přímo při výbuchu a tuto otázku nebude nutné řešit.

„Zabij ji," odvětil tiše a nikdo se po jeho slovech neodvážil pohnout. V jeho prohlášení totiž zaznělo něco, co znepokojno i ty kohy, kteří byh jeho spojenci již dlouhá léta.

„Ale ať je to rychlé a bezbolestné," dodal Corbin po dmlce, zvedl se z křesla a odešel z kabiny.

Hassan s pobaveným úsměvem na rtech přelétl pohledem shromážděné kohy, ale většina z nich před <u>ním</u> raději uhnula očima. Pak se bez jediného slova obrátil a odkráčel stejnými dveřmi jako jeho zaměstnavatel.

„Aldine, myslím, že jsem něco zaslechl." Aldin Larice zasténal, opatrně rozevřel oteklá víčka a spatní před sebou klečícího Oišiho. Pomalu se po-sadU a poškrábal se na bouh velikosti vlašského ořechu, která mu vyrostla na temeni hlavy. Co se toho týkalo, téměř každý centimetr povrchu jeho těla pokrývaly nevábně vyhlížející podlitiny. Poslední hodina letu jeho nyní už zcela bezcenné cestovní lodi byla v pravém smyslu slova jízdou smrti. Veškeré přístroje pro vyrovnávání přetížení po zásahu tlakové vlny vypověděly poslušnost, takže každé pootočení či poskočení plavidla zběsUe házelo cestujícími po kabině jako kuličkami hrachu.

To, že se hlavnímu počítači podanlo s těžce poškozenou lodí přistát, Aldinovi připadalo jako zázrak. Prodejce mu řekl, že ve výbavě je i poslední výkřik vědy v podobě autopuota s označením Vax 8, který byl ovšem výkřikem i oblasti cenové. Díky němu se plavidlo údajně mělo být schopné vyrovnat se sto dvaceti dvěma různými nouzovými stavy. V uživatelské příručce jeho tvůrci psah,

že se počítač dokáže vyhnout i skrytým černým dírám a takovým zásahům vyšší moci, jakými jsou náhodné výbuchy asteroidů na povrchu planet. Za nic **z** výše uvedených položek však v žádném případě nepřebírah odpovědnost. Aldin ve své šetrnosti vážně uvažoval o tom, že tento kus vybavení vyškrtne z objednávky, ale Oiši se již s prodejcem dohodl na jeho dodání. Představa, že by musel podstoupit dlouhou při se svým strážcem a následně předělat celou kupní smlouvu, ho přiměla, aby utratil šest set tisíc katarů za věc, kterou považoval za zcela zbytečnou. Kdyby toho

vydřidušského gafa ještě někdy v životě potkal, padl by před ním na kolena a líbal mu nohy samou vděčností za záchranu života.

Aldin vstal a vykročil k zádi. Zápach nemytých těl h'dí a gafů, kteří nouzově obývah prostor, jenž k tomu nebyl určený, ho téměř přemohl. Strach a vzrušení zvláště u později jmenovaných spouštěl vylučování sU-ného, pižmového aromátu. Z lodi se sice dalo vystoupit, ale bouře řádící na povrchu planety byly příliš nebezpečné, aby se v nich dalo déle přebývat.

Aldin došel k Tie a klekl si vedle ní.

„Jak se dnes ráno máš?“ zašeptal a vzal její obvázané ruce do svých.

„Připadám si jako kus xsarnského žvance,“ odpověděla a pokusila se zvlnit rty do úsměvu. „Je venku denní světlo?“

„Slunce vyšlo, ale je tam poněkud větrno,“ odpověděl Aldin vesele a snažil se skrýt svou starost o ni. Tia utrpěla zranění jednoho oka a Zergh bezpodmínečně trval na tom, aby jí obě pevně zavázah.

„Vyšlo slunce?“ zeptala se Mari podrážděně. „Zůstaneme tu trčet po zbytek našich životů a navíc to tu začíná příšerně smrdět. Uvědomuješ si vůbec, kolik peněz jsi utratil za tento svět? Určitě to muselo být víc než sto padesát milionii ..“

Aldin se na svou manželku stojící nad ním podíval a zlost sálající z jeho očí ji v mžiku přiměla zmlknout.

Už několikrát ho napadlo, že kdyby byl zůstal chudý, moMi si společně s touto ženou koupit novou krčmu v nějaké bezpečnější části galaxie. Ona by byla šťastná a on by s ní *žú* spokojený život.

Potíž byla v tom, že Mari cítila neodolatelnou potřebu neustále peníze rozmnožovat. Už během krátké doby si vydobyla pověst prvotřídního žraloka na finančních trzích, ale její touha po zisku byla větší, než si kte-rýkoli z hdí či gafů odvážil dát otevřeně najevo. Mezi gafy navíc získala uznání díky své módní tvorbě a vy-

tvořila i novou značku oděvů. Její šaty se obvykle vyznačovaly vířivými vzory kašmíru důmyslně posetými drobnými puntíky ve žluté a světle fialové barvě.

„Teď se to ozvalo zase,“ zašeptal Oiši.

Aldin vstal, přešel do přetlakové komory a zastavU se u výstupních dveří.

Zvenku k němu doléhal řev rozběsněných živlů, ale zároveň také nezaměnitelný svištivý zvuk, který každým okamžikem znatelně snil. Pak se ozvalo ohlušující zaburácení a pláštěm lodi proběhl mohutný otřes. Nebylo pochyb o tom, že slyší přistávající plavidlo s motory spuštěnými na plný

zpětný tah.

Vzápětí už všichni samurajové stah na nohou. Většina z nich teď nosná soudobé vybavení osobních strážců, jímž byl obávaný Erik **15** a také oblíbená gafská těžká zbraň nazývaná Uhnán. Ta však nebyla vždy použitelná, protože rozptyl kulek vypálených na jednu ránu činil zhruba šedesát stupňů a smetl vše do vzdálenosti sto metrů. Právě vinou širokého záběru nebylo při střelbě možné rozlišovat mezi přáteh a nepřáteh a to se čas od času ukázalo být značnou nevýhodou. Jediný Oiši se stále držel svého meče, i když i on měl u pasu připnuté pouzdro s Erikem. Vůdce samurajů tasil a opatrně se přiblíži k dveřnímu otvoru.

„Pokud jsou to Corbinovi h'dé, měh bychom raději vyjít ven a střetnout se s nimi tam," prohlásil Oiši khd-ně. **Z** tónu jeho hlasu se zdálo, jako by 11)1^01 o něčem nepříliš důležitém a ne o rozhodnutí, které bylo možná otázkou života a smrti. „Pokud zůstaneme uvnitř, bude jim stačit, když zvenku rozmístí na trupu trhaviny a budou s námi hotoví."

Aldin tiše zaklel. Na palubě lodi se nacházela celkem pěkná sbírka zbraní, včetně přísně zakázaného laserového děla určeného k ničení nepřátelských plavidel. Všechno ale leželo pohřbené pod deset metrů sunou vrstvou bahna, do níž se při přistání zaryla zborcená záď lodi.

Oiši jednou rukou uchoptí páku na dveřích a druhou se napřáhl k seku.

^Jdeme!"

Dveře se rozlétly dokořán a před jejich zraky se objevia drobná, shrbená postava. Oiši bleskově uchopU jflec i druhou rukou a připravU se ke smrtící ráně.

„U všech svatých, dávej s tou věcí pozor!" zaječel Jaroslav, který poděšeně upadl dozadu, aby se vyhnul úderu.

Samuraj stojící za Oišim rychle proskočil ven s namířenou zbraní a zastavU se před vychrtlým starým mužem, který se pomalu škrábal z bahna.

„Zatraceně, vyděsih jste mě k smrti," zasmál se Jaroslav.

Aldin chvilku nevěděl, jestii ho má proklínat nebo ho samou radostí obejmout. Nakonec si ale vybral tu druhou možnost.

Celá posádka se radostně vyhrnula ven z lodi a navzdory nepříjemně bičujícímu větru a hustému h-jáku se kolem svého zachránce shlukla a zahrnula ho lavinou otázek.

„Na to teď není čas," zakřičel z plných phc Jaroslav a snažil se přehlušit nastalý zmatek. „Na sestupné dráze je další loď, která sem dorazí během deseti minut, a cestující na její palubě jsou, obávám se, méně než přátelští."

„Corbin?"

„Řekl bych, že ano. Když jsem se prohnal kolem, právě se přibližoval. Musel by být slepý, aby si mě nevšiml a nesledoval mě až sem dolů."

„Ten tlustý parchant," zaječela Mari, která stála těsně u dveří. „Nejraději bych tu zůstala a ukázala mu, co si oněm myslím. Podívej se, co si dovonl udělat s naší krásnou, novou lodí. Za tohle mi zaplatí! Podám na něj žalobu za všechny škody, které nám způsobí Naši právníci sežerou ty

jeho zaživa.“

Aldina na okamžik napadlo, že by ji tu opravdu

mohl nechat. Hassan by v ní nejspíš našel skutečně důstojného protivníka.

„Hněte sebou!“ zařval Oiši. Pak se otočil, vběhl do vraku Aldinoyy lodi a vzápětí se znovu vynořil sTiou v náručí.

Aldin se rozhlédl po nekonečné bažině prostírající se kolem nich.

„A kde jsi vlastně přistál?“ zeptal se.

K jeho překvapení Jaroslav ukázal vzhůru. Přímo na trupu Aldinova drahého, zábavního plavidla stála Jaroslavova drobná cestovní loď.

Neměh čas se dohadovat, zda se dovnitř vejdou všichni či nikoh. Jeden po druhém se vydrápaU vzhůru po poničeném plášti spodního stroje a skrze přechodovou komoru se nacpat do útrob Jaroslavovy lodi.

Aldin se rychle prodral do řídící kabiny, usedl do křesla druhého p^ta a začal provádět předstartovní přípravu.

„Zdá se, že máme společnost,“ oznánňl s odfrknu-tím Zergh, který přišel před okamžikem a zastavU se po Aldinově boku.

Když se Aldin podíval ven předním průzorem, spatřil, jak se k nim snáší těžkopádný výsadkový člun.

„Všichni jsou na palubě,“ oznánňl Jaroslav.

„Dostán nás odsud!“ zakřičel Aldin.

Loď se od^Ua od země a téměř se převrátila při prudkém úhybu, jímž zamezila srážce s přistávajícím člunem. Aldin na chvilku hleděl přes vzdálenost několika metrů přímo do řídící kabiny Corbinova výsadku.

„Hassan!“

Ostré pichlavé oči se zabodly do jeho a jemu přeběhl mráz po zádech. Oiši divoce zaklel ve své mateřštině a zamával mečem, ale Hassan nijak neodpověděl. Jeho nehtostný zrak se dál nehybně upíral na chvějícího se Aldina.

Zergh začal loď otáčet kolem své osy a zapojil i nouzový vzletový motor.

Aldin náhle nedokázal odolat pokušení, nahnul se dopředu a ukázal assassinovi všem národům srozumitelný posunek nejhlubšího opovržení. Pak mu nepřátelský člun náhle zmizel z výhledu.

Planeta pod nimi se každou vteřinou vzdalovala a během krátké chvíle loď nabrala rychlost potřebnou k překonání její přitažlivosti.

„Tam je Gablona,“ řekl Jaroslav a ukázal prstem na malý bod na obrazovce. „MěU jste ho slyšet, když mu došlo, že kolem něj proklouznu a on s tím nemůže nic dělat. Tahle loď byla vždycky nejlepší, když jsme se já nebo mí přátelé potřebovah rychle dostat pryč z nějakého příliš

horkého místa.“

Aldin zapnul přenosové zařízení.

„Chtěl jsi mě dole nechat vyzvednout, Corbine?“

Vteřinu se nic nedělo a pak se na obrazovce před ním objevné tvář Corbina Gablony zrůzněná neovladatelným hněvem.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Aldin.

„A proč ne?“ odsekl Corbin a obličej před okamžikem zkřivený zuřivostí se povoní do výrazu zdánlivého nezájmu.

Aldin jen nevěřícně potřásl hlavou.

„Měl jsi mě nechat umřít, když jsme ještě byh v Díře,“ řekl Corbin po krátké odmlce kUdným hlasem a zasmál se. „Soucit byl ale vždycky jednou z tvých slabých stránek.“

„Uvidím tvou hlavu válet se v prachu!“ zařval Oiši a vst^K^ do záběru.

„Jak nám veh staré, dobré zvyklosti,“ pokračoval Corbin nevzrušeně, „mé malé přispění k rozvoji tvého světa považuj za formální vyhlášení války. Veškeré tvé pozemské statky se od tohoto okamžiku stávají kořistí pro kohokoh, kdo bude schopný je dobýt. Vzhledem k tomu, že se mi tě zjevně nepodanlo zabít první ranou, budu nucený zopakovat svůj pokus na některém dalším světě ve tvém vlastnictví. Po celém Mračnu mám

rozmístěný ještě přinejmenším tucet nákladních lodí, které jsou připravené kdykoh zaútočit na vybrané cfle.“

Aldin se nezmohl na slovo.

„Bude z toho docela pěkný záznam,“ pokračoval Corbin. „Pojmenuji ho *Výzkumná práce v oboru ničení: Pozorování umírajících planet.“*

„Chce se mi z tebe zvracet,“ zařval Aldin. „Pojďme to vyřídit teď a tady. Tví i mí h'dé přistanou zpátky na planetě a rozhodneme to jednou pro vždy. Není nutné zabíjet miliony *idí,* kteří na sporu mezi námi nemají sebemenší podfl.“

Corbin se rozchechtal.

„Ach [an]o, i na to možná jednou dojde, ale jak mám vědět, jaké má ta malá lodička na palubě zbraně? Tak mě napadá, že od poslední velké meziplanetární války už uplynulo skoro tři tisíce let a je načase, aby zase nějaká začala. A až budou všichni ostatní ochromení strachem a nezmohou se na odpor, prohlásím se za svrchovaného vládce nad celým Mračnem.“

„A co Dozorci?“ namítl Aldin. „Nikdy něco takového nepřipustí.“

Corbin zařval smíchy, zvrátil se v křesle a jeho obrovské, sádelnaté tělo se otřásalo v křečovitých záškubech. Když se konečně uklidnil a otřel si slzy z očí, znovu se napřínňl a s úsměvem pohlédl na obrazovku.

„Třeba to časem pochopíš. Až se budeš chtít vzdát, určitě přijdeš na to, kde mě hledat. Mé podmínky jsou prosté: převedení veškerého tvého majetku na mé jméno, uznání mé osoby jako

nejvyššího vládce a jmenování mých spojenců kohy a zároveň členy vlády. A konečně požaduji vydání tebe samého, Jaroslava, Zergha, Bukhy, Xsarna a Tie k potrestání mou osobou. Přemýšlej o tom.“ Pak obrazovka zhasla.

Aldin se ochromeně ohlédl přes rameno na své přátele přihlížející rozhovoru.

„Máme nějaké dalekonosné zbraně?“ zeptal se Aldin.

Odpověď na svou otázku znal předem, ale přesto se nevzdával slabé naděje, že i po tři tisíce let trvajícím zákazu takových zařízení se nějaké na palubě Jaroslavovy lodi přece jen najde.

Kabinu znenadání žahlo ostré světlo.

„On nějaké určitě má,“ zakřičel Zergh v okamžiku, kdy počítač sám navedl loď do prudkého úhybu. Na vzdálenost větší než dvacet tisíc Mometrů neměla palba z palubních zbraní téměř žádný význam, protože sejí kterékoh plavidlo vybavené průměrným zařízením dokázalo bez větších potíží vyhnout. Většinou to znamenalo zapojování bočních trysek, které mohly trupem pohybovat různými směry až desetkrát za vteřinu. Jakmile tedy mezi zaznamenáním zaměření nepřátelského radaru a výstřelem uplynula doba delší než desetina vteřiny, byla naděje na zásah téměř nulová. Jen opravdu šťastná rána mohla přinést kýžený výsledek. Corbin udělal khčovou chybu, když se svým ozbrojeným plavidlem zůstal viset na geostacionární dráze. Kdyby se-stoupil níže vyloďovacím člunem, mohlo se vše vyvíjet úplně jinak. Nejspíše se obával, že i Jaroslavova loď je vybavená zbraněmi, a nechtěl se vystavovat nebezpečí.

Aldin se nad tím na okamžik zamyslel. On i Corbin Gablona byh velkými znalci starého válečnického umění, ale vesmírné souboje byly něco, s čím dosud ani jeden z nich neměl zkušenosti. Jejich pravidla dávno zavál čas, ale něco mu napovídalo, že se je brzy budou mít přfležitost znovu naučit.

Během několika vteřin bylo zjevné, že Jaroslavova malá, ale pohyblivá loď, i když ji zatěžovalo šedesát uprchlíků, je pro Corbinovy zbraně příliš nesnadný cfl. Navíc se mu ani nedanlo se k Jaroslavovi se svým těžkým plavidlem nějak výrazněji přiblížit.

Aldin se znovu obrátil ke svým přátelům.

„Rád bych navrhnul, abychom do toho bastarda narazili taranem,“ řekl vyrovnaně, „ale dřív, než bychom se k němu dostah, by nás sestřenl.“

Oiši souhlasně přikývl, i když pouhé úvahy o takovém druhu útoku v sobě zahrnovaly neodvratnou smrt pro jeho pána i všechny ostatní cestující na palubě.

„Podívej, nepnletěl jsem na Culimir a nevytáhl tě z kaše jen proto, abych vzápětí spáchal sebevraždu,“ vložU se do hovoru Jaroslav.

Starému muži se po Aldinově a Oišiho odmítnutí této myšlenky viditelně ulevilo.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Aldin.

„Bojovat ve válce,“ prohlásil Bukha ponuře. „On si sundal rukavičky jako první. Teď nastal čas, abychom učinili to samé.“

Aldin, zhnusený tím, že nemá na výběr, se usadil do křesla.

„Dozorci?“

„Přece jsi ho slyšel,“ odtušU Zergh. „Budou se držet zpátky.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ prohlási Aldin. „Já celkem chápu, že jsou tajnůstkářští a pravděpodobně mají ve skutečnosti jen zlomek sily. kterou jsme přepoklá-dali. Pokud to ale nezarazí v samém zárodku, usmaží si je nakonec Gablona stejně jako zbytek Mračna. Pokud je dost silný, aby *porazil* nás, oni budou druzí na řadě.“

„Možná chtějí, abychom to vybojovali za ně,“ poznamenal Jaroslav, který se až dosud navenek zabýval úpravou svých nehtů, zatímco loď se zta^e kymácela a poskakovala ze strany na stranu. Vyrovnávání přetížení uvnitř kabiny pro cestující zřejmě nebylo hlavní starostí počítače a plavidlo, které už nabralo plnou rychlost, se blížilo k bodu skoku. Gablona se nyní nacházel padesát tisíc Mlometrů za nimi a stále se vzdaloval.

„Myslún, že bychom se měli napít,“ řekl Aldin, který chtěl chvfli v klidu přemýšlet o tom, co se právě stalo. Za chvilku se odněkud vynonl robot nesoucí tác se sklenkami a všichni přítomní se rádi posilnni trochou brandy.

„Jsem rád, že se někomu podanlo uvést do chodu tvoji nouzovou boji, jinak bych se sem určitě nedostal včas,“ řekl Jaroslav, pohodlně se opřel v křesle a s požitkem přičichl k obsahu svého pohárku.

„Jakou boji?“ zeptal se Oiši a nakloml se dopředu. „Žádnou jsme nevypustili. Kdybychom to udělah, Cor-bin by nás určitě začal hledat mnohem dříve než teď.“

Muži si vyměnili zaražené pohledy.

„Možná jednu zprovoznili sami Dozorci a to mimo tuto soustavu, aby ji Corbin nemohl zachytit,“ řekl Xsarn a zavrtěl hlavou. „Měh zájem na tom, abychom my všichni, kteří tady sedíme, Corbinův útok přežni.“

„A hra mohla pokračovat,“ dodal Aldin tiše.

Kapitola třetí

„Vůbec se mi to nelíbí,“ zamumlal Jaroslav zachmuřeně.

„Už je pozdě,“ odsekl Aldin podrážděně a ukázal prstem na padesát metrů velký balvan, který se za letu pozvolna otáčel.

Opotřebovaná a otlučená loď, na jejíž palubě se právě nacházeli, se pod zpětným tahem motorů brzdících jejich sestup na povrch planety silně otřásala.

„Vyrovnávací zařízení je na odpis,“ poznamenal Aldin spíše sám pro sebe.

Musel si přiznat, že postavení nejmocnějšího koha na Mračnu mělo přece jen jisté výhody. Jeho cestovní plavidlo bylo dokonale vyladěným strojem se vším myslitelným vybavením. Mohl si dokonce dovolit i pravidelnou prohlídku po každých padesáti skocích a následnou neuvěřitelně drahou údržbu meziprostorového pohonu. To vše bylo ale dávno pryč. Za posledních šest měsíců po Corbinově prvním úderu vzaly za své téměř všechny lodě, přístaviště i opravny, které kdysi ovládal. A pokud se pokusil přiletět k nějakému nezávislému

podniku, pouhý pohled na něj vzbuzoval v majiteheh zděšení, které zpravidla vedlo k okamžitému zavření hangárových vrat. Nikdo nebyl takový blázen, aby se třeba jen dotkl čehokoh patřícího Aldinu štvanci, jak se mu nyní na Mračnu přezdívalo.

Už v Díře to bylo dost tvrdé, ale nyní se stalo hrací pole z celého Mračna. Corbin ani ve skutečnosti nemusel zabíjet tolik hdí. Stačilo pouze pár ředitelů větších společností, kteří byh nalezeni nabodnutí na šigských kůlech, aby většina ostatních přešla na Corbinovu stranu. Během krátkého času se od Aldina odvrátih téměř všichni bývah spojenci. Nikdo už s ním nechtěl obchodovat a přišel i o všechna přistávací práva, protože ja-kákoli pomoc jeho osobě znamenala brzkou návštěvu mužů v černých róbách.

Nakonec mohl být vděčný alespoň za to, že po prvním zničujícím úderu na Culimir používal Corbin poněkud mírnější prostředky. Často se jednalo o překvapivé výsadky na různých místech, které měly za cfl odstranit důležité osoby ve vedení Aldinových společností. Jindy to byly přesně mířené útoky zaměřené na kMčové body řízení a zásobování. Když nepočítal vraždy správců stanic, vehtelů přistávacích zařízení, nejrůznějších dodavatelů a bankéřů ochotných zprostředkovat peněžní převody, omezUy se ztráty nezúčastněných osob téměř na nulu. Aldin se však obával, že po dnešku se to změní.

Již nějaký čas se zabýval myšlenkou na odvetný úder, ale otázka zněla, kam by měl směřovat? Zola jako každý jiný koh halasně vytruboval svou nevinu **a** Aldin se navzdory Oišiho žádostem nedokázal přimět k úderu směřujícímu na něj nebo na jeho zařízení. Po dlouhých letech práce vasby zakořeml hluboko v jeho nitru odpor k zatahování třetích osob do krvavých střetnutí. Ke změně jeho názoru nestačila dokonce ani nepřfliš dobrá nahrávka zachycující Zolu a nejméně tucet dalších kohů na palubě Gablonova plavidla. Potíž tkvěla v tom,

že Corbinovy útoky byly dokonale načasované a do posledního okamžiku naprosto utajené. Vzhledem k tomu, že v poslední hře přišel o všechen svůj majetek, neměl teď Corbin co ztratit a žádné místo se nedalo nazvat jeho domovem. Občas se podařilo vypátrat nějakou přechodnou

základnu v odlehlé části Mračna, ale jinak se z něj stal přízrak objevující se tam, kde to bylo nejméně pravděpodobné. Jednu dobu se dokonce skrýval na Kolbardu, ale jinak se pohyboval v neobydlených částech galaxie, kde ho téměř nebylo možné vypátrat. Navzdory tomu měl ale Corbin velmi přesné zprávy o tom, kde se nachází Aldin.

Tedy alespoň doteď.

„Vstupuje do atmosféry," oznánnl Oiši vítězoslavně.

Na obloze Hobbsova zábavního a herního světa jménem Emporium se objevné žhavá šmouha a krátce nato ji ozářil prudký záblesk světla vycházející z místa dopadu.

„Dobře, jdeme dolů," prohlásil Aldin.

Motory vymrštily loď kupředu a Aldinovi se obrátil žaludek. Lapaje po dechu se v duchu zapřísáhl, že při první možné pnležitosti nechá tenhle starý vrak opravit.

„Zcela přesný zásah," oznánúl Oiši, který zdvihl zrak od obrazovky. „Úplně jsme zničili elektromagnetické pulzní dělo, které umístOi vedle hlavního přístaviště. Vznikla menší tlaková vlna, ale poškození přilehlých zařízení jsou zanedbatelná."

Aldin se na svého samuraj ského přítele podíval a usmál se. Oiši při většině jiných přfležitostí stále tvrdošíjně používal strojenou mluvu japonského bojovníka z pozdního sedmnáctého století. V tomto novém způsobu boje, který velmi rychle ovládl, se však naučil i výrazům nutným k vydávání rozkazů.

Bojovník vstoupU do horních vrstev atmosféry, prolétl tlakovou vlnou, přenesl se přes mělké moře

a zamířil přímo k přistávací ploše u základny a zábavních zařízení.

„Pozemní výsadková skupina připravit," rozkázal Oiši stroze. Aldin se zvedl ze sedadla a šel na záď zkontrolovat poslední přípravy.

Basak a jeho berserci chystající se po dlouhé době na první pěší útok byh bez sebe radostí. Téměř všichni gafové i samurajové byh ozbrojení novodobými zbraněmi a nesh na sobě bojové pancíře. Jedině Basak si stále nechával svou těžkou, obouruční sekeru, o níž tvr-dU, že v něm vyvolává tu správnou náladu, a také Oiši, který ještě seděl v řídící kabině, si připjal k pasu oba meče. Když se Aldin na mohutného vůdce berserků podíval, nemohl s jeho názorem než souhlasit.

Na zádi se rozsvítila rudá světla a z hrdel přítomných se ozval bojový pokřik.

Krátce nato přišel Oiši a stejně jako jeho gafský protějšek tasil své blyštivé ostří.

„Pamatujte si," zopakoval Oiši rozkazy, „zničíme opravárenská *zařízení* a rozmístíme nálože pod všechny lodi. Jedinou výjimku uděláme v případě, že najdeme lepší plavidlo než tenhle starý střep. Za takových okolností se přesuneme, a pak zničíme tuto loď. Musíme poškodit veškeré provozuschopné stroje. Kdybychom tu zastihli Corbina, bylo by to ze všeho nejlepší. Když ne, nevadí, protože tohle je jedna z jeho nejdůležitějších základen v této části Mračna. Pokud se nám dnešní přepad podaří, máme velkou naději získat znovu vládu nad pnlehlými soustavami."

Oiši se ještě chystal něco dodat a obrátil se přitom k Aldinovi, ale neústupný pohled v očích

jeho pána ho od dalších poznámek nebo námitek odradil. Oiši udělal téměř vše, co ho napadlo, aby Aldina odVadU od záměru zúčastnit se dnešního úderu, ale nepodanlo se mu to. Aldin chtěl vše vidět na vlastní oči.

„Já půjdu s Aldinem do hlavního herního střediska a přilehlých budov. Nezapomeňte, že na položení náloží

a ostatní úkoly máme pouze patnáct minut. Potom musíme rychle zmizet. Někdo zdola už stihl vyslat varovné hlášení."

Lodí se rozezněl výstražný tón.

„Závěrečný sestup," zazněl Zerghův hlas z palubního přenosového zařízení. „Deset vteřin."

Aldin cítil, jak se mu třesou kolena. Na toto malé dobrodružství ho přiměla vyrazit jakási falešná hrdost či pýcha a **v** této chvfli už nemohl couvnout.

Loď sebou prudce trhla a otřásla se, což u gafů vyvolalo novou vlnu ohlušujícího řevu. Pak se otevřely dveře přechodové komory.

To, co Oiši označoval za vedlejší škody, Aldina svým rozsahem zcela ohronulo.

Navzdory tomu, že balvan dopadl více než půl lálo-metru daleko, byla celá přistávací plocha pokrytá troskami a kusy vyvržené půdy. Nedaleko od nich hořela žhavým, bflým plamenem starší nákladní loď, kterou výbuch zastihl na otevřeném prostranství, a zářila do noci jako světlo majáku. Tucet menších hangárů lemujících přístaviště se zřítil a proměml drahá osobní plavidla skrytá uvnitř na hromádky bezcenného šrotu.

Kolem omámeně se rozhlížejícího Aldina se pro-hnaH gafové, kteří při pohledu na rozsah poškození přilehlých staveb šťastně povykovali.

„Jdeme," zakřičel Oiši, tasU meč a ukázal čepeh směrem k nechvalně známému Hobbsovu paláci her a zábavy.

Už během prvních několika vteřin, v nichž se po-**1**^^ přimět své rozechvělé nohy k pohybu, Aldin hořce zalitoval svého ukvapeného rozhodnutí. Ve třpytivých stěnách paláce zely obrovské díry, z nichž ještě odpadá-valy kusy roztříštěného skla a dodávaly svým cinkotem zvláštní nádech jinak všudypřítomnému ovzduší zkázy a boje. Aldinovi vytanula na mysli vzpomínka na zničení Culirniru a na roboty a androidy nesmyslně pobíhající sem a tam až do okamžiku, než je zasáhla hlavní

tlaková vlna. Na Emporiu vše vypadalo téměř stejně. Kolem hromady sutin a střepů se pohybovali roboti zběsni nakládající odpad, aby se následně zarazih a zmateně přemýšlej kam ho odnést a vysypat.

Vedoucí skupina samurajů mezitím dorazUa ke vstupním dveřím, které se před nimi samy otevřely. Celá přední stěna budovy, která vzdáleně připomínala starověký hrad, se změmla ve velkoplošnou obrazovku. Na ní se rozzánly tisíce světel a vytvonly společně slovo HOBBS, i když druhé písmeno *B* a téměř celé písmeno S chybělo. Nočním vzduchem zazněla varhanní skladba, z jejíhož přinejmenším trojnásobně zrychleného podání bylo zřejmé, že i počítač ovládající zvuková *zařízení* utrpěl při výbuchu značné škody.

„Vítejte uHobbse,“ zaburácel znenadání hlas tak silně, že útočící jednotka na okamžik překvapeně zpo-maHla.

Světla se na velké obrazovce rozeběhla do všech stran v divokém tanci barev a záblesků. Objely se tančící páry, které vzápětí vystřídaly vržené kostky a vějíř karet. V příštím okamžiku se obraz proměiňl v otáčející se kolo rulety s titěrnou kuJičkou poskakující mezi jednotlivými pohčky. Vše vyvrchoMlo výjevem zpívajících ndských a gafských dívek, který záhy přešel do odvážně laděné erotické hry mezi oběma rasami.

Oiši proběhl mezi svými muži a pobídl je kupředu. Pak společně vnikh do nitra Hobbsova pobořeného skleněného hradu.

Hrací stoly zely prázdnotou a všude se válely hromady žetonů v hodnotě stovek tisíc katarů.

„Aldine, ty parchante!“ zaznělo ze setmělého rohu místnosti. Oiši se bleskurychle obrátil s napřaženým mečem a jeho muži zamířili své zbraně Erik 15. Také gafové zdvihli své plošné Uhnaný.

Při pohledu na svého starého přítele z dob, kdy byh ještě oba vasbové, se Aldinovi výbava dávno zapomenutá místa a události. Díky Aldinovu prvnímu

manželství byl vlastně Hobbs jeho vzdáleným příbuzným. A jako u všech ostatních příslušníků Gablonovic rodiny se i u tohoto muže zdálo být slovo tlustý značně podhodnocené. Majitel zábavního paláce připlul do středu sálu na svém vznášecím křesle, které se chvělo pod váhou těla, v porovnání s nímž by Corbin vypadal, jako by právě podstoupil odtučňovací kůru. Zlacené sedadlo vyrobené na míru však nakonec zřejmě vyhrálo boj s přitažlivostí a přeneslo Hobbse na určené místo.

Hobbsova sádlem zahtá očka zašilhala do stran, protože otočit obrovskou hlavou, u níž nebylo možné rozeznat, co je ještě krk a kde už začíná tělo, se majiteh zřejmě nepodařilo.

Vzápětí se vynonlo několik strážců, kteří se zasta-vui vedle svého zaměstnavatele, ale při pohledu na těžce ozbrojené samuraje a gafy jejich odhodlání znatelně polevilo. Hobbs je mávnutím ruky odeslal pryč.

„Budu tě žalovat,“ zaječel vztekle. „Oškubu tě dohola.“

Aldin unaveně zavrtěl hlavou a pomalu došel ke svému starému známému, kterého už celé roky neviděl.

„Je mi líto, že ses do toho připletl, Hobbsi,“ řekl Aldin téměř omluvně. „Bohužel to musíme udělat.“

„Co má u všech svatých mé nevinné Emporium do činění s tvými osobními spory?“

*Je tady Corbin?“ štěkl Oiši, který se postavU přímo před vznášejícího se obra.

„Prohlédni si počítačové záznamy, imbecile,“ zařval Hobbs. „Odletěl odtud včera! Takže jste to tady vůbec nemuseh ničit.“

Oiši beze slova došel k nejbližší obrazovce a vyvolal na ni seznam hostů. Po chvalce našel Corbinovu složku, vstoupU do ní a vzápětí vztekle udenl pěstí do klávesnice.

„Zatraceně, minulijsme ho.“

„Jsem pouze jeho ubohý příbuzný, stejně jako jsi

byl i ty, když ses přizemí k nám do rodiny,“ zaječel Hobbs a do hlasu se mu vkradl htostivě ubUžený podtón. „Celé své životní úspory jsem vložU do tohoto místa a teď je ze mě vinou vašich rozepří úplný chudák.“

„Až to skončí, tak se spolu nějak vyrovnáme,“ řekl Aldin, který chtěl fňukajícího tlouštíka trochu upokojit. „Oba víme, že Corbin používá zdejší přistávací plochu a další zařízení k opravě lodí a jejich vybavení zbraněmi. Musím to tady zničit, i když tu není osobně přítomen.“

Hobbs zůstal mlčet. Věděl, že mluvit o své nevině nemá cenu, protože roztříštěné zbytky důkazů svědčících proti němu se válely kam až oko dohlédlo. Corbin mu učiml natolik lákavou nabídku, že se postupně téměř přestal starat o chod zábavního paláce a začal ho využívat spíše jako zástěrku pro zcela jiný druh obchodu.

„Kromě toho,“ vstoupU do hovoru Oiši, jsme se do-slechli, že jsi v den zničení Culimiru uspořádal velkou slavnost se spoustou sázek.“

Hobbs provimle sklopU zrak.

„Rodina na mě tlačUa,“ bráml se nepřesvědčivě.

„Jesth se Dozorci někdy dozvědí, co se tu ve skutečnosti děje, dají tě na převýchovu a donutí tě zhubnout,“ prohlásil Aldin chladně.

Hobbs zařval smíchy.

„Co je tady k smíchu?“ otázal se Aldin vztekle.

„To nemohu říci,“ odpověděl Hobbs stále ještě pobaveným hlasem.

„Dobrá, prohledejte to tady,“ přikázal Aldin a pohlédl na své bojovníky.

Samurajové vyběhli do druhého patra, kde se nacházely pokoje hostů.

O několik vteřin později se odtud začaly ozývat poděšené výkřiky a dolů přiběhla skupina najatých dívek. Všechny se shromáždily kolem Hobbse, jako by jim jejich tlustý zaměstnavatel mohl poskytnout nějakou

ochranu před ozbrojenou útočnou jednotkou. Aldin si hdské i gafské příslušnice něžného pohlaví se zájmem proMížel. Vzpomněl si na noc před mnoha roky, kdy poprvé potkal Hobbse, a na zábavu, kterou si užili na Lu-xotu. Hobbsova mysl se zjevně ubírala stejnými cestami, protože se oba muži současně usmáh.

„Na to už jsme trochu staří,“ řekl Aldin teskhvě.

„Ať se propadnu, Aldine Larici, vrať se sem, až vyřídíš tu záležitost s mým bratránkem, **a** ji ti ukážu, že člověk nikdy není moc starý.“

Aldin se zasmál.

„Jsem ženatý, to přece víš.“

„Ano, slyšel jsem o ní. Prý je to nějaká amazonka. To nemůže vydržet dlouho.“

Aldin smutně pokýval hlavou.

Zasněného Aldina náhle vrátil do života burácivý zvuk výstřelu **z** Erika **15.**

Dívky se s ječením rozprchly do všech stran. Aldin rychle padl na zem, vytasU zbraň a začal se po ztemnělé místnosti rozhlížet, odkud rána vyšla.

„Nahoře,“ zakřičel Oiši a v podřepu doběhl k Aldi-novi.

„Zdá **se,** že tví muži objevih hosty,“ prohlásil Hobbs a předstíral, že mu na tom ani v nejmenším nezáleží. Jíemyslel jsem si, že jsou tak tupí, aby začah střílet.“

Vzápětí se z vyššího poschodí ozval hlasitý křik a na vrcholku schodiště se objevU Zola Faldon obklopený několika samuraji.

„Jak se opovažujete sem takhle vtrhnout?“ zaječel Zola a přitáhl si padající ručník, který měl uvázaný kolem pasu. Jeho námitky přerušil až samuraj, který ho tvrdě postrčil dolů ze schodů.

Aldin krátce pohlédl na Hobbse, který se pokusU o slabý úsměv.

„To, co najdeš nahoře, se ti nebude ani trochu líbit,“ řekl Hobbs tiše.

„Aldin-sane,“ vyzval ho jeden ze samurajů.

Aldin si nevšímal Zolova jekotu a společně s Oišim vyběhl po schodech do druhého patra.

Přede dveřmi, **z** nichž se na chodbu valila oblaka páry, stál hlouček samurajů.

Když Aldin vstoupU do lázně, dokázal jen zalapat po dechu. Vzdálenější stěna, která byla původně prosklená a vedla směrem na přistávací plochu, teď úplně zmizela a celý prostor pokrývala silná vrstva střepů. Většina přítomných utržua větší či menší počet řezných ran. Zdravotničtí roboti už byh v plné práci a zašívat či obvazovat všechny, kteří to potřebovali.

Přímo u dveří leželo na podlaze tělo gafa s rozhozenými údy a v jeho hrudi zela velká díra. Byl to Kluta, jeden z nižších kohů pocházející z gafy ovládané oblasti Nagamak.

„Měl u sebe skrytou zbraň,“ řekl jeden z bojovníků, šedalo se dělat nic jiného.“

Teď to teprve doopravdy začne, uvědonúl si Aldin. Právě byl zabit první koh.

Při pohledu na Aldina se půl tuctu přítomných kohů osměnlo a začaly padat první urážky a výhrůžky. Aldin se po lázni pohrdavě rozhlédl.

„Tak kolik jste si zatím vydělat na sázkách?“ zeptal se posměšně.

„Ani zlomek toho, co dostanu, až budeš konečně po smrti,“ zakřičel Zola zvenku. „Za tohle tě Dozorci zavřou po zbytek tvého života!“

Zola se prodral zpátky dovnitř a ukázal prstem do protějšího rohu místnosti, kam dosud nebylo přes kotouče mlhy téměř vidět.

Aldin spatřil druhé tělo a krev mu rázem zamrzla v žilách.

Když se s tlukoucím srdcem blížU ke zhroucené postavě, pod podrážkami bot mu skřípalo sklo.

Nikdy předtím neviděl Dozorce na vlastní oči, ale nade vší pochybnost byl tento tvor jedním z nich. A nade vší pochybnost byl také mrtvý.

Kolem se rozhostilo ticho jako v hrobě. Stvoření mělo odťatou hlavu, a fazetové oči na něj zíraly ze vzdálenosti několika metrů od zbytku těla. Aldin se obrátil zpět ke kohům, kteří teď na něj upírah obviňující pohledy.

„Nezastaví se, dokud tě nedostanou," zašeptal Zola se zlým úšklebkem.

Aldin si ho pohrdavě změřil.

„I vy jste pomohh vypustit džina z lahve," řekl pomalu a rozvážně. „Po dlouhá staletí probíhaly mezi ko-hy válečné hry, ale vždy to byla záležitost čestných mužů. Jenom Corbinovi to nestačí a začal v Alexandrijské hře podvádět. Postupně jste se do toho namočni všichni a tam leží začátek našeho sporu. Corbin se teď pokouší rozpoutat meziplanetární válku a vy tupci si na to ještě vsázíte! Takže v této chvfli už jsme v tom zatažení všichni. Ale co tu proboha dělal ten Dozorce?"

Kohové na něj vzdorovitě hleděh, ani jeden z nich nepromluvil.

„On tu hrál s vámi, je to tak?" vykřikl náhle Aldin.

Několik kohů se nejistě podívalo na Zolu a v tom okamžiku to Aldin celé pochopil.

„Larici!"

Hlas přicházel odněkud zvenku. Aldin několika rychlými kroky přešel k roztříštěné vnější stěně a dole spatní vůdce berserků Basaka. V dálce na opačném konci rozlehlé přistávací plochy divoce hořel jeden z vedlejších hangárů **a** mohutnou postavu gafského ve-htele ozařovaly vysoké, rudé plameny. V jejich světle se také až přuiš zřetelně rýsovalo zmítající se tělo, které Basak svíral v jediné ruce.

„Chytil jsem ho, když se pokoušel proklouznout na palubu jedné **z** nepoškozených lodí," zařval Basak. „Mám ho hodit zpátky do ohně?"

Aldin zíral ven neschopný jediného slova. Berserk, který se spokojeně usmíval od ucha kuchu, svíral ve své chlupaté paži kopajícího a škrábajícího Dozorce.

„Ach bože," zasténal Aldin. Odteď už nebylo cesty zpět.

„Jděte, ať se můžete dál bavit svou prokletou hrou," zakřičel Aldin na kohy tísnící se za ním. Napadlo ho, že by je teď, když už se sám stejně namočil až po uši, mohl zkusit obelstít a zastrašit, aby se mu nesta-věli na odpor.

„Přítomnost Dozorců tady nepochybně dokazuje, že se v tom ti bastardi vezou s vámi. Ten mrtvý v rohu už nám asi nic neřekne, ale tomu druhému se pláchnout nepodanlo."

Kohové se zaraženě podívali jeden na druhého.

„Nechtěl bych z toho dělat větší událost, než ve skutečnosti je," pronesl Zola vysokým hlasem, když došel k Aldinovi a pokusU se vyklouznout ven na chodbu.

Aldin se na něj upřeně zahleděl.

„Podívej, Zolo, v dřívějších dobách ti kohové ne-projevovali žádnou úctu, ale já jsem se k tobě

stejně choval slušně a nic špatného jsem ti neudělal. Dokonce jsem pro tebe s velkou slevou uspořádal několik her, čímž jsem 0011^ svou smlouvu s Corbinem.“

Zola, který se v duchu zmítal mezi strachem z mrtvého Dozorce v lázni a živého venku a tím, do čeho by ho mohl dostat Aldin, mlčky přikývl.

„Chci slyšet celou pravdu, žádám tě o to jen jednou **a** už to znovu neudělám,“ řekl Aldin měkce a odtáhl Zo-lu střepy posetou chodbou pryč **z** doslechu ostatních kohů. „Odpověz mi na jedinou otázku: stojí v této hře Dozorci proti mně?“

Zola se nejistě ohlédl zpět ke dveřím do parní lázně.

„V minulé hře ses pokusU zasáhnout do děje a já jsem kvůli tomu ztratil samuraje a dobrého přítele najednou,“ zašeptal Aldin. „Nikdy jsem o tom Oišimu nic neřekl,“ pokračoval a významně přitom kývl hlavou směrem k veliteli své stráže, který stál opodál. „Když

mu teď prozradím, jakou jsi ve smrti jeho bratra sehrál úlohu, myslím, že tě zabije hned tady na místě.“

„To bys přece neudělal, že ne?“ zajektal Zola.

„Sleduj mě.“

Zola si roztřeseně oh'zl rty, rozhlédl se kolem a ještě pevněji sevřel lem ručníku, který měl omotaný kolem beder. Pak Aldinovi naznačil, aby ho následoval na nejvzdálenější konec chodby.

„Celá tahle hra je nápad Dozorců,“ zašeptal stěží slyšitelně. „Všichni moc dobře vědí, že to Corbin nemá v hlavě v pořádku. Každý z nás by si přál, aby při těch skocích meziprostorem mimo běžné body narazU do nějakého kusu skály nebo něco podobného. Zatraceně, Aldine, všichni jsme tě nenáviděh za to, jak jsi nás obral, ale ne tím způsobem jako Corbin. Tedy jestii víš, co chci říci. My jsme podváděh tebe a ty jsi podváděl nás, ale o tom hry přece jsou, ne?“

Křečovitě se usmál a Aldin to k vlastnímu znechucení opětoval.

„Pak jsme se dozvěděli, že Corbin najal skupinu ATŠigů. To nás pořádně vyděsilo.“

„Ale ne natolik, abyste mi o Corbinovi nebo Dozorcích dah zprávu.“

„Upřímně řečeno, měl jsem něco takového v úmyslu. Pak ale několik z nás navštívU Dozorce a všechno se rázem změmlo. Nabídl nám takové malé sázkové dobrodružství,“ Zola pokrčil rameny a uhnul očima, „a zdálo se to být příhš lákavé, než abychom to odmítli.“

„Malé dobrodružství jsi říkal?“

„No, musíš přece sám uznat, že jsme nikdy nevidě-*Ji* hru jinde než na planetě. A najednou jsme měli možnost se podívat na něco úplně nového. Jediná příležitost, kdy jsme si molúi vsadit na vesmírné souboje, byla, když Jaroslav před mnoha lety na několika zastaralých počítačích simuloval bitvy z válek tří ras. A najednou se mezi námi 0^6^ Dozorce a nabízel skutečné střetnutí se skvělými sázkovými kurzy a pouze dvěma

procenty poplatků. Aldine, ruku na srdce, to jsou lepší podmínky, než jsi dával ty sám.“

Zola na něj pohlédl, jako by bylo naprosto jasné, že takové uvažování musí pochopit.

„Nedovedu si představit, že byste si nechah ujít tak báječnou příležitost," řekl Aldin a na rtech se mu objevU slabý úsměv.

„Přesně tak!" prohlásil Zola spokojeně a přátelsky Aldina poplácal po zádech. Celou věc už zřejmě pokládal za vyřešenou, a proto nebyl důvod se dále rozčilovat.

„Ale teď se to vymklo z rukou," zařval Aldin.

Zola poděšeně uskočil.

„Předpokládah jsme, že tě Corbin zasáhne hned v prvním kole," zašeptal Zola ustrašeně a podíval se raději stranou. „Nehledej vtom, prosím, nic osobního, nebo že mu to při své vynalézavosti během několika týdnů nevrátíš."

„A samozřejmě jste si vsadili na mou výhru."

^Jistěže ano."

„Když to spočítám, dopadly na sedm planet přesně mířené asteroidy, na dalších dvaceti pěti se uskutečml ozbrojený výsadek a Culimir je úplně zničený," prohlá-***sů*** Aldin ostrým hlasem. „Docela stačilo, když jsi ty spolu s ostatními kohy drancoval hospodářství Mračna, ale tohle způsobí mnohem dalekosáhlejší potíže. **Z** pomyšlení, že sis na to dokázal vsadit, se mi chce zvracet."

„Nedělej ze sebe takového svatouška," odsekl Zola. „Není to tak dávno, co jsme sledovali, jak v nastrojených válkách umírají tisíce zaostalých k'dí i jiných tvorů. Je snazší, když pošleš na smrt nějakého barbara?"

Aldin neodpověděl. Náhle si připadal starý, moc starý. Znaveně se odvrátil.

„Musí to přestat," řekl tiše. „Pokus se uspořádat souboj mezi mými a Corbinovými lidmi. Sejdeme se na nějaké neobydlené planetě a vítěz vezme vše."

„Ty jsi byl vždy tak romantický," odvětil Zola, kterému se pozvolna začínaly vracet povýšenecké způsoby bohaté smetánky. „Corbin je blázen. Mám dojem, že jsi mu nejspíš posloužU jen jako záminka, aby mohl po celém Mračnu rozpoutat peklo."

„Tak jak ho mám zastavit?" zeptal se Aldin.

„Zabij ho," opáčil Zola stručně.

„A Dozorci?"

„To je věc, kterou si musíš vyřešit sám," řekl Zola a na tváři se mu znovu objevU ten zlomyslný úšklebek. „V celých známých dějinách všech tří ras nikdo nikdy nezaMl žádného Dozorce. Jsem upřímně zvědavý, co chtějí s tvým novátorským přístupem dělat."

Aldin se beze slova otočil na patě a seběhl dolů po schodech. Hobbs na něj čekal ve vstupním sále a kolem něj se tísrula skupinka spoře oblečených dívek, které po Aldinovi vystrašeně pokukovaly.

„Takže teď už víš, co se stalo," řekl Hobbs a v jeho hlase zazněla nefalšovaná htost.

Aldin se rozhlédl po troskách a střepech ležících kolem.

„Hobbsi, navrhuji, abys odsud co nejrychleji zmizel,“ řekl Aldin. „Dozorci by se ke svědkům jejich drobného mravního zaškobrtnutí nemuseh chovat zrovna nejlépe.“

Tlustý muž nejistě zatékal očima po místnosti.

„A co můj palác?“

„Připiš to na můj účet,“ odpověděl Aldin a na rtech se mu objevU slabý úsměv.

„A jak se odtud mám dostat?“ zanaříkal Hobbs. „Znični jste všechny lodi.“

Aldin se na okamžik zamyslel. Pokud byH Dozorci ochotní zajít tak daleko, že sami řídni sázkovou hru, museU se případných svědků zbavit za každou cenu. Tím spíše, že Aldinovi hdé jednoho z nich právě zabili a další se bezmocně zmítal v pevném sevření vůdce berserků, který čekal venku na přistávací ploše. Udá-

losti už dávno nabraly jiný vývoj, než Aldin očekával, a člověk, který provinilé Dozorce viděl na vlastní oči, se ještě mohl docela hodit.

Koneckonců tomu muži dlužU laskavost v podobě mnoha jídel na účet podniku, kterými ho Hobbs v minulosti pohostil.

„Tak dobrá, poletíš s námi.“

Hobbs vzrušeně vykřikl.

„Už jsou to celé roky, kdy jsem byl nahoře,“ zajásal nadšeně majitel zábavního paláce. „Třeba mi malý výlet udělá dobře. Tak pojďte, děvčata, je čas odsud vypadnout.“

„Ach bože,“ zasténal Aldin. Kdyby se o tom Mari někdy dozvěděla, ječela by na něj nepřetržitě několik dní.

Aldin se podíval na vrcholek schodů, kde stál Zola a další kohové.

„Vy ostatní tady můžete zůstat,“ zavolal na ně.

„Ty bereš dívky s sebou?“ zeptal se Zola nešťastně.

Aldin se zlomyslně zasmál a bez rozloučení vyšel ven z paláce.

Na přistávací ploše panovalo světlo jako ve dne. Nejméně tucet různých lodí, řada opravárenských provozů a skladů hořela vysokými plameny. Gafové mírni zpět k jejich plavidlu a cestou křičeh čirou radostí. Po dlouhé době mohli dát konečně průchod své skutečné povaze a nyní byh opojeni štěstím. Aldina napadlo, že by snad moUi zapomenout požádat o vyplacení mzdy, kterou dlužtí už od počátku jeho boje s Corbinem Gab-lonou.

Basak, který stále držel svíjejícího se Dozorce, vyšel zpoza rohu budovy.

„Nemáme žádné ztráty,“ hlásU Aldinovi. „Všichni se dah na útěk a nikdo nebojoval,“ dodal se zjevným zklamáním

Ozvala se další řada výbuchů a velký hangár, v němž kotvála překrásná loď, se zhroutil k zemi a po-

hřMl nesmírně drahý stroj pod hromadou suti a zkrouceného železa.

Basak se potěšené usmál, ale pak se zhnuseně podíval na postavičku, kterou bez potíží držel vysoko ve vzduchu.

„A co je tohle?“ zeptal se zvědavě.

„Postav mě na zem, hlupáku,“ probl^J Dozorce klidně. „Vy všichni jste si právě zajistili dlouhodobý pobyt v převýchovném zařízení.“

„Drž hubu!“ obořil se na něj Aldin.

Tvor obrátil svou pozornost zpět k Basakovi.

„Jsem Dozorce,“ řekl stroze.

Gaf svého zajatce zděšeně upustil, a ten před ním zůstal bezmocně ležet jako polámaná hromádka údů. Plný pověrčivé hrůzy gaf opatrně odložil velkou sekeru, kterou až dosud držel v druhé ruce, skloml se k Dozorci a starosthvě ho postavU na nohy. Pak se ho neobratně pokusU očistit a oprášit a po celou dobu přitom mumlal stará zaříkadla proti temným silám.

Dozorce se zuřivě obrátil k Aldinovi.

„Zavraždil jsi jednoho z nás. Za to tě budeme převychovávat až do tvé smrti,“ zasyčel nenávistně.

„A tebe, můj drahý Dozorce, jsme právě přistiMi při řízem sázkové hry týkající se mé války s Corbinem,“ řekl Aldin s nehraným opovržením. „Od této chvfle se Mračno nenávratně změní. Kvůh tvé chamtivosti skončil tři tisídletí trvající mír, takže na mě teď nezkoušej své pokrytecké řečičky.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se Dozorce vystrašeně.

Aldin mu hned neodpověděl. Měl teď v rukou takovou moc a zároveň odpovědnost, jakou si nikdy dříve nedokázal ani představit. A to vše kvůh jedinému, malému výsadku na planetu, kde nemělo být nic jiného než herní palác a opravna vesmírných plavidel. Kdyby zveřejml pravdu o tom, co zde našel, pak by veškerá naděje, že by Dozorci mohli ještě někoho pouhými výhružkami přinutit k poslušnosti, nenávratně zmizela.

Když to ale neudělá, bude znám jako někdo, kdo zatól Dozorce. Brzy bude na jeho hlavu jistě vypsána odměna a nejenom Corbin, ale i všichni ostatní ziskuchtiví občané Mračna ho začnou pronásledovat z jednoho konce galaxie na druhý.

„Vezmu si tě s sebou, dokud si to nerozmyslím,“ řekl Aldin nakonec.

„Jsi mrtvý muž,“ procedil Dozorce.

Aldin si prohlédl tvora, který pro tři rasy žijící na Mračnu představoval mír a pořádek.

„Prostě buď zticha a poslouchej Basaka, protože jinak to s tebou špatně dopadne.“

Basak na Aldina nejdřív zděšeně vytřeštil oči, ale pak za neustálého mumlám jemně vybídl Dozorce, aby ho následoval k lodi. Snad poprvé v životě viděl Aldin vehtele berserků tak vystrašeného, že dokonce zapomněl svou sekeru ležet na zemi a jeden z jeho mužů mu ji musel odnést.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Jaroslav, když k Aldinovi přišel.

„To kdybych věděl,“ odvětil Aldin a potřásl hlavou.

„Říkám, zabijte ho.“

Ostatní přítomní Dozorci, kteří se zde sešh na mimořádně svolané radě, zůstat ohromeně hledět na Nejvyššího vznášejícího se před nimi. Ještě nikdy nezazněla z úst vůdce rasy, která byla už od svého vzniku zcela oddaná potlačování násilí a udržování rovnováhy, tak tvrdá a nelítostná slova.

„Jak jsme se jen do tohoto bodu dostat?“ pronesl po chvfli Yu, jenž byl nejstarším z nesmrtelných, zarmouceně. „Prah jsme na Mračno, abychom tu hledah ldidné místo pro tiché rozjímání, které už v naší mateřské galaxii hemžící se životem nebylo možné nalézt. Ale oni nás následovah a začat se tu chovat tak jako vždy předtím. Proto jsme se rozhodh **ty** neustále soupeřící děti vzít do výchovy, neboť to bylo naše jediné výcho-

disko, pokud jsme chtěh přežít. Jinak nám zbýval už jen předem k nezdaru odsouzený pokus o dalekou cestu do neprobádaných končin vesmíru, kde bychom však nepochybně učinili stejnou zkušenost, jakou máme zde. Věděh jsme, že úkol, který jsme si předsevzah, bude trvat tisíce let, ale neměli jsme na vybranou.“

Jeho hlas se pomalu vytratil a kdyby Dozorci moh-*]i* plakat, řinuly by se po jeho tvářích proudy slz.

„Přesto se nyní zdá, že zvítězili oni nad námi, protože místo abychom je zachránili před sebou samými, ulpěla špína v našich duších. Jsem nevyslovitelně sldí-čený z toho, že Nejvyšší vůbec zvažuje použití násuí.“

„Přišel čas podívat se pravdě do očí,“ odsekl Nejvyšší vztekle. „Smrt Losy se podanlo celkem snadno zatajit, ale zprávy o zabití Retuny a polapení Vushe na tom odporném zábavním světě se už dozajista rozšínly mezi stovky nebo tisíce obyvatel Mračna.“

„Možná bychom stále mohli vyjednat nové podmínky,“ řekl Yu, ale odměnou za jeho slova mu byly jen pohrdavé pohledy několika stovek Dozorců shromážděných v přijímacím sále.

„Dlouho udržovaná víra v naši nekonečnou moc a naprostou neporazitelnost je pryč,“ řekl khdný hlas ve vzdáleném koutě místnosti. Nejvyšší pevně upřel pohled na Mupu, který patní mezi mladší Dozorce a dříve býval Vushovým společníkem při dlouhém rozjímání.

„Musíme okamžitě a nennlosrdně znovu získat vládu nad Mračnem, protože jinak nás ti méněcenní tvorové bez výčitek svědomí pozabíjejí.“ VMupově hlase zazněl naléhavý podtón.

„Mupa má pravdu, budou nás pronásledovat jako štvanou zvěř až na naše soukromé světy a udělají si z toho povyražení,“ přitakal další. „Nezůstanou nám ani holé životy.“

Shromáždění souhlasně zahučelo.

Nejvyšší pomalu kývl, jako by ho *tízúo* nějaké

strašhvé břemeno. V duchu však divoce jásal a tančil radostí. V průběhu uplynulých tisíciletí příslušníků všech tří ras na Mračnu nezadržitelně přibývalo, zatímco počet Dozorců nikdy nepřesáhl číslo pět set. Po Mupovi se už narodil pouze necelý půltucet nových, kteří nahradili ty,

jež po mnoha desítkách tisíc let života dobrovolně zesnuli nebo prostě beze slova zmizeh. Jejich vláda nad Mračnem se uskutečňovala skrze společenství kohů, což bylo zřízení, s nímž Nejvyšší v hloubi duše nikdy nesouhlasil. Toto uspořádání vzniklo stejně chtěně jako náhodně a obě strany se postupem času naučný spolu vycházet. Díky tomu se podanlo zachovat zdání neporazitelnosti Dozorců akohové si nakonec uvědomni, že se vlastně nemají špatně. Jejich hry se jevily jako bezpečný způsob zábavy, který snižoval napětí, i když čas od času bylo nutné ukázat smi a upevnit své mocenské postavení. V takovém případě Dozorci vybrah jednoho **z** nejdrzejších hráčů a na čas ho po-slah do převýchovného zařízení, což mělo za následek, že zbytek kohů k nim znovu získal úctu.

Vlastně to celé byl jeden velký podvod, který Dozorci stále udržovat při životě, aby si u kohů vynutih rozumnou míru poslušnosti. Tito nejbohatší z bohatých pak zajišťovah, že nikdo nepřekročil hranice několika kUdných světů určených k nerušenému rozjímám.

Nejvyšší však pozoroval chování těch nechutných stvoření už dlouhou dobu a věděl, že blaženství pramenící z věčné neměnnosti pro ně nic neznamená, ba co víc, je pro ně spíše trestem. **I** když je bylo možné po určitou dobu udržet na uzdě, dříve nebo později si přetlak, který samovolně vznikal uvnitř jejich společnosti, našel nějakou cestu ven. Xsarni žijící ve svých úlům podobných společenstvech se zdáh být celkem ovladatelní, ale u gavarnianů a zejména pak u lidí byly jaké-koU naděje předem odsouzeny k zániku. Staré, bohaté rodiny kohů musely cent neustálým výpadům ze strany rodících se skupin zbohatlíků, kteří za sebou neměU

stovky let společenských zkušeností, jež by je udržely vkhdu.

Zola a hlavně Gablona byh dokonalým příkladem muže, který se nikdy nespokojU s pouhým obhospodařováním svého rozsáhlého majetku, ale vždy chtěl ještě více. Takoví jedinci s sebou nesh hrozbu rozbrojů. Jak-1^16 by se však rozpoutala válka, během krátkého času by vyšlo najevo, že pečhvě budované zdání všemocnosti Dozorců je ve skutečnosti tenkou slupkou, za níž se skrývá pouze pár stovek bytostí.

Nejvyšší věděl, že Vushova myšlenka spustit ozbrojené střetnutí s sebou nesla velké nebezpečí. Doufal ale, že by podobný podnik mohl vyvolat pořádný zmatek a následnou válku, do níž by Dozorci krátce po jejím zahájení vstoupni s nějakou drobnou ukázkou své sfly. Pak by vystrašené obyvatele Mračna rychle od-zbrojili, znovu by ustanovit nadvládu shromáždění ko-hů a tím by se vše vrátilo do starých, zaběhnutých kolejí.

Musel si však chtě nechtě připustit, že v jeho podvědomí dřímala mnohem temnější představa. Válka by se totiž mohla postupně rozrůst do obrovských rozměrů, byly by ničeny celé planety a nenapravitelně poškozeno hospodářství Mračna. V nejlepším případě by klesla i úroveň vědeckého poznání a v zapomnění by upadly znalosti mezihvězdného cestování. Pak by se v nedozírných prostorech Mračna opět rozhostil klid a mír a vyvolení by se ujah vlády nad méněcennými rasami.

Události se však nyní vymkly z rukou a budoucnost byla naprosto nepředvídatelná. **I** když o lidském válečnickém umění nevěděl téměř nic a z pouhého pomyšlení na ně se mu pokaždé obrátil žaludek, měl se z toho mála, které znal, přece jen lépe poučit. Jedno ze základních pravidel totiž tvrdilo, že ať už byly počáteční záměry jakékoh, vše se během krátké doby zákonitě vyvinulo v něco zcela nepředvídatelného.

A přesně v duchu poslední poučky se nyní ubíraly cesty osudu všech, kteří byh do rozbíhající se

války zapojeni. Stalo se něco, co si žádný z Dozorců neuměl představit. Jeden z jejich bratrů zemřel násilnou smrtí z rukou barbarů a další se stal jejich vězněm. Losa ve skutečnosti zemřel při zhroucení nebeské věže, ale jeho tělo naštěstí nikdo neobjevU. Kdyby ale Dozorci odtaj-nili pravou příčinu jeho smrti, přiznah by tím zároveň i svou spoluvinu na událostech, které vedly ke zničení Díry.

Vush v postavení zajatce byl čímsi novým, pomyslel si Nejvyšší. Právě Vush se jako první ze všech nechal zlákat k účasti na opovrženíhodných hdských hrách a našel ve výhrách a shromažďování peněz pro Dozorce nepochopitelné zalíbení. Bohužel se mu podařilo svést na scestí i řadu dalších bratrů, kteří byH až dosud zcela oddaní duchovnímu životu. Kčemu byly dobré peníze? Žádný z Dozorců k životu nepotřeboval hmotné předměty. To, co zde po sobě zanechati první poutníci, mu připadlo více než dostatečné a vytváření něčeho nového se mu zdálo zbytečné a možná i nebezpečné.

Všichni strnuh úžasem, když se Vush na jednom z meditačních shromáždění objevi v pestrobarevném rouše z gavarnianského plátna a připlul tam lodí, jakou požívali bohatí xsarni. Na rozdfl od jednoduchých plavidel, která používah Dozorci, byl tento stroj vybavený silnými motory a nejrůznějšími vymoženostmi, v nichž si horních deset tisíc obyvatel Mračna tolik hbovalo. Na palubě se dokonce nacházel i přísně zakázaný robot hd-ské podoby, jenž představoval ženu přehnaných tvarů oblečenou v podivném obleku z kovem pobité kůže. Nejvyšší zpočátku vůbec nedokázal nalézt vhodná slova, aby mohl Vushovi položit otázku, k čemu mělo toto představení sloužit. Nakonec se rozhodl, že se o to pro své vlastní dobro raději ani nebude pokoušet. Nyní však Vush upadl do rukou nepřátel. Jakou lest asi pro-

tivník chystal, aby ještě více zka^i jeho už tak prohnilou duši? A co vše mu mohl Vush nakonec vyzradit?

Museh se k Vushovi bezpodmínečně co nejrychleji dostat. I když byl zatím nalomený jen zčásti, nikdo si nedokázal představit, co se stane, až lákadlům hdského světa podlehne úplně. Mohl by se dokonce obrátit proti příslušníkům vlastního druhu.

Nejvyšší se vznášel zcela pohroužený do vesměs nepříliš povzbudivých myšlenek a shromáždění Dozorci mlčeK Nejvyšší se náhle vzpamatoval a rozhlédl se po svých podřízených, kteří pokorně čekah na jeho konečný výrok.

„Musíme začít jednat," prohlásil Nejvyšší rozhodně a ze všech sil se pokoušel potlačit svůj narůstající hněv. Sama skutečnost, že pociťoval zlost, ho přiváděla k ještě větší zuřivosti. Jako Dozorce strávtí desítky tisíc let hledáním vnitřní rovnováhy a potlačení všech pocitů a nyní se 0^6^ nějací zaostalí barbaři a jeho usní přišlo vniveč.

„Nejdříve ze všeho vydáme oznámení o odměně za přivedení Aldina Lariceho před náš soud."

„Jedna věc tomu brání," zašeptal Yu. „Zatím jsme nezveřejnih, jak se Aldin Larice provinil proti zákonu."

Nejvyšší souhlasně přikývl. V duchu děkoval všemohoucímu, že kohové ani jejich nechutní přisluhovači vasbové o událostech na Emporiu zatím nic neprozra-dili. Dozorci si raději nepřipouštěU možnost, že by jeden z nich mohl být dovlečen před veřejný soud, kde by byl obviněn z řady zločinů. To by samozřejmě okamžitě a nenávratně znialo pověst Dozorců, která jim

umožňovala ovládat občany Mračna. I když byl Aldin pouhým povýšeneckým vasbou a neměl sám o sobě téměř žádnou hodnotu, mohl kdykoh vydat svědectví o mnoha skutečnostech, které musely za každou cenu zůstat utajené. To by znamenalo zapletení mnoha kohů z dobrých rodů do nedávných událostí a tím rozložení důvěry v jejich vládu.

„To mě přivádí k druhé myšlence," odvětil Nejvyšší pomalu.

„A tou je?" zeptal se Mupa a v jeho hlase zaznělo stěží patrné očekávání, jako kdyby už předem tušU, co bude vzápětí řečeno.

„Musíme oznámit, že Aldin Larice a jeho přívrženci unesh jednoho z našich bratrů."

„To nás učiní přmš slabými," namítl Yu a nesouhlasně potřásl hlavou.

„Ne, to neučiní," odvětil Nejvyšší rozhodně. „Ve stejné chvíh totiž dáme na vědomost, že se cítíme být pobouřeni a za tak těžký zločin bude následovat tvrdý trest, jehož malou ukázku ihned předvedeme."

„Ukázku?" zeptalo se několik Dozorců poměrně zvědavě a snad i vzrušeně. Až na několik výjimek nikdo z nich nechápal, co má Nejvyšší na mysU.

„Přesně tak," řekl Nejvyšší.

„Co máš na mysu?" zeptal se Yu.

„Zatím jsem se nerozhodl pro nic určitého. Mohh bychom zničit nějakou planetu nebo přivést k výbuchu hvězdu. Na tom nezáleží. Musíme v nich znovu zasít strach před naší mocí."

Mupa samou radostí 0011^ pravidla chování, jimiž se všichni řídih již tisíce let, vznesl se do výše a šťastně zavýskl. Yu jen smutně potřásl hlavou a s nesrozumitelným mumláním odplul **z** místnosti, kde se shromáždění konalo.

„Chceš použít zařízení prvních poutníků?" zeptal se nejistě Tulbi, který byl třetím zástupcem Nejvyššího, a vzrušeně přitom popolétl nahoru a zase dolů.

„Vždyť už žádný z těch strašlivých strojů, které dokázaly zničit planetu, nemáme," zavolal jiný hlas. JByl jsem tehdy ve skupině, která je získala z posvátné koule, již za sebou zanechah první poutníci. Když jsme před třemi tisíci lety ničili světy, použih jsme vše kromě malých naváděných střel, které dokážou za letu mizet. Ty ale nemají ani zlomek sfly potřebné k tomu druhu

ukázky, o němž jsi před chvílí mluvil. Nemáme nic a jen díky naší moudrosti se nám podařilo tak dlouho udržet klamné zdání udržující méněcenné rasy v bázni."

„Jsou ještě jiné způsoby," odvětil Nejvyšší a podíval se Mupu s němou žádostí o podporu.

Věděl, že většina jeho bratrů nemá v tomto oboru téměř žádné znalosti. Všichni, až na několik málo výjimek, které by se daly spočítat na prstech jedné ruky, se drželi od vynálezů prvních poutníků pokud možno co nejdál. Jen hrstka z nich za dlouhá tisíriletí, kdy přebývat na Mračnu, nalezla dostatek zvědavosti, aby ty zázraky blíže prozkoumávala.

Na výtvory prvních poutníků bylo z velké míry pohlíženo s posvátnou úctou, kterou knich chovah dokonce i sami Dozorci, jenž byh svým odporem k technice prosluh. Navzdory tomu však jejich druh v hojné míře používal prostředky umožňující mezihvězdné lety, stálou podporu života a

bezpočet dalších služeb, bez nichž by bylo nerušené rozjímání zcela nemožné. Avšak i oni sami *byli* hmotnými tvory, což považovat za nezbytný přechodný stav při hledání věčného vědomí, které by se mohlo oprostit od pout s obyčejným světem.

Nejvyšší pohlédl na svého prvního zástupce Mupu a kývl.

JPodanlo se mi objevit a získat jisté zařízení z doby před mnoha tisíci lety," řekl Mupa a doplul ke stupínku, nad nímž se vznášel Nejvyšší.

Ostatní Dozorci na Mupu pohlížey s jistým pohrdáním, protože se podobně jako Vush nechal sledováním hdských záležitostí odvést od jediné správné cesty, jíž bylo hledání vnitřního khdu. Vush a Mupa spolu dokonce občas cestovah a pátrat po památkách minulosti. Zkoumání rušného období před čtyřmi tisíriletí-mi jim zabralo stovky let, během nichž prošli výrobny a skladiště prvních poutníků rozkládající se na stovkách tisíc čtverečních Mlometrů. Kdyby se Mupa doká-

zal usmát, určitě by to při vzpomínce na ty blažené chvfle udělal.

Jejich poslední návštěva toho místa - totiž Sféry -byla však poněkud znepokojující, neboť se zdálo, že zde není všechno tak docela v pořádku. Vypadalo to, jako kdyby stroje, které ji budovaly, nepracovaly správně a nebyly vzájemně sladěné. Byla to stejná záhada jako dvě malé krabičky, které si spolu se záplavou jiných podivných předmětů přinesli s sebou nazpět. Mupa je zkusil Nejvyššímu nabídnout, když bylo třeba nějak postrašit zaostalé barbary, ale ostatním se zdály nedůvěryhodné a raději tedy sáHi po zařízení na ničení celých planet. **I** když nikdo z přítomných neznal jejich pravý účel, nadešel čas tyto zvláštní hračky vyzkoušet.

„Při svém zkoumám minulosti jsem narazU na stroje vyrobené prvními poutníky," řekl Mupa, „o nichž přesně nevím, kčemu původně sloužuy. Zdá se, že jednu část toho zařízení je možné umístit na zvolené místo v prostoru a druhou si nechat usebe. Sjejí pomocí pak lze přesně označit zamýšlený cfl a uvést stroj do chodu. V tom okamžiku se otevře cosi, co by se snad dalo nazvat časoprostorovou kapsou, která zvolený předmět ve zlomku vteřiny vezme a přenese na jiné místo."

Dozorci, kteří zjevně nepochopili nic **z** toho, co se jim snažil vysvětht, si vyměnili zmatené pohledy, a pak se obrátili zpět k Mupovi.

Ten si však jejich nesmělých otázek ani nevšiml a dál vzrušeně pokračoval ve výkladu.

„Je to opravdu pozoruhodné. Stačí pouze zmáčknout tato tlačítka, zařízení se spustí a ve stejném okamžiku zmizí kupříkladu celá planeta a pokud si to budu přát, tak se vzápětí objeví o několik světelných let dále. Zdá se, že to první poutníci používat k přepravě obrovského množství stavebních hmot, ze kterých bu-dovah prstencový svět Kolbard a také Sféru."

„A ta planeta, kterou přeneseš, zůstane nepoško-

zená?" zeptal se Tulbi neschopný potlačit svou zvědavost.

„Ne, to bych neřekl," odpověděl Mupa nevinně. „Předpokládal bych, že takový malý výlet rozdrtí předmět velikosti planety na prach. Ale ta podívaná bude určitě stát za to."

Mupa se odmlčel a zahanbený tím, že se nechal tak unést, sklopil zrak.

„Děkuji ti, bratře, protože jsi nám právě nabídl řešení našich potíží," prohlásil Nejvyšší a naznačil Mu-povi, aby se vrátil na své původní místo mezi ostatními Dozorci. „Jak sami vidíte, vše

je velmi prosté," pokračoval Nejvyšší. „Vezmeme toto zařízení, zamíříme ho na nějaký neobydlený svět nebo vzdálenou hvězdu a předvedeme ukázku naší ničivé síly.

Na méněcenné rasy to nepochybně udělá patřičný dojem, a pak už postačí jen umístit naše lodě k hospodářsky významným planetám a pohrozit jim v případě jejich neposlušnosti tím samým. Mohu vám slíbit, mí drazí bratři, že nepotrvá dlouho a jejich zástupci se k nám připlazí s prosbami o odpuštění. Proto shromáždění navrhuji přijmout rozhodnutí, že během příštích deseti dnů běžného času předvedeme před očima všech obyvatel Mračna důkaz naší všemocnosti. Tím jim dáme jasně najevo, že nejsme někým, s kým je možné si jen tak zahrávat."

A hlavně, pomyslel si Nejvyšší v duchu, tentokrát napravíme svou chybu a zbavíme se těch prokletých kohů i s jejich nohsledy, což platí zejména pro toho tučného vepře Gablonu a pořadatele her Lariceho.

„Víš určitě, že se to *zařízení* dá tak snadno ovládat?" zeptal se Nejvyšší a pohlédl na Mupu. Sice se trochu styděl, že mu klade takovou otázku na veřejnosti, ale na druhou stranu si potřeboval být naprosto jistý.

„Ano, samozřejmě. Stačí jen zmáčknout všechna tlačítka na ovládací části k uvedení přístroje do provozu a jejich dalším stlačením se vše zase vypne. Pak

už je jen třeba dát sbohem vybrané planetě. **I** když jsem přesvědčený, že použití zařízení na hvězdu by mělo mnohem zajímavější následky."

Kdyby se Nejvyšší mohl usmát, udělal by to.

„No tak už toho nech," řekl Basak téměř prosebným tónem, „a zkus to, bude ti to chutnat."

Vush se s odporem odvrátil od nabízeného kusu, který před něj gafský berserk už poněkolikáté po sobě špičkou nože přistrčil.

„Dokáže vůbec ta tvá velká hlava pochopit, že oni prostě maso nejedí?" zeptal se Hobbs znaveně. Pak se natáhl přes stůl, vzal chutné sousto do tučných prstů a strčil si ho úst.

„Ubožáci pohublí, vždyť jsou jen kost a kůže," řekl Basak nechápavě a upřel na Vushe starostlivý pohled. „Když jsem ho zvedl ze země, měl jsem pocit, že mám v ruce jen dětskou panenku."

Vush zápasil sám se sebou a činilo mu čím dál tím větší potíže zůstat mlčet. Nakonec se raději zvedl a vyrazil směrem ke dveřím z kajuty.

„Okamžik, příteli," zavolal Basak a vstal ze židle. „Oba dva moc dobře víme, že podle Aldinových rozkazů nesmíš opustit tuto místnost."

Gafský berserk zavrtěl hlavou a přívětivě se na Vushe usmíval. **Z** tónu jeho hlasu však bylo patrné, že by Dozorce s potěšením znovu chytil za oblečení a v jedné ruce ho jen tak pro zábavu podržel nějakou dobu ve vzduchu.

Hobbs upřel na Vushe své tukem zalité oči a kývnutím hlavy naznačil, aby se k nim připojil u stolu.

„Je to tak nesmírně trapné a ponižující," zašeptal Vush a z jeho slov bylo cítit nejhlubší

zoufalství.

„Takže přece jen umí mluvit," vykřikl Basak nadšeně. „Už jsi naším hostem celý týden a teprve teď ses rozhodl promluvit. A já jsem ten, kterému se podařilo tě k tomu přimět."

Na Basakově tváři se rozhostil vítězoslavný výraz připomínající malého chlapce, který právě rozluštil složitou hádanku. **Z** různých pověstí o všemocných a nesmrtelných Dozorcích si berserk ve své mysli vytvořil obraz obrovitého a strašlivého nepřítele, který dokáže rozdrtit planetu pouhým lusknutím prstů. Často také slýchával svého pána Aldina, jak o nich hovoří s bázní a úctou. Ač nerad, musel si přiznat, že když poprvé na vlastní oči spatřil nového velitele Aldina, pocítil v duchu velké zklamání. Ale poté, co se jim pro berserka nevídaným způsobem vedení boje podařilo na hlavu porazit ATŠigy, u něj jeho současný zaměstnavatel stoupl přinejmenším na úroveň silného gafa s velkou sekerou.

Basak stále čekal, kdy Dozorce udělá něco strašlivého, co v něm vzbudí posvátnou hrůzu, ale dosud se nic zvláštního nestalo. Osminohá postava sice skýtala určitý příslib nevídaných výkonů, ale při bližším zkoumání se ukázalo, že je to jen uzlíček kostí a kůže oblečený do splývavého, bílého roucha. Jediným znepokojivým rysem Dozorců tak zůstávaly fazetové oči, které vzdáleně připomínaly zrakové smysly těch prokletých, nevyzpytatelných xsarnů, pomyslel si Basak temně.

Znovu se podíval na Vushe a v širokém úsměvu odhalil dvě řady ostrých, nažloutlých zubů. Při tom pohledu Vush zmlkl a bez odmlouvání zaujal původní místo u svého starého známého Hobbse.

Basak si znechuceně povzdechl a vrátil se ke svému jídlu. Rozmáchlým pohybem odřízl velký kus masa **z** nohy jakéhosi blíže neurčitelného zvířete, s požitkem si ho vložil do pusy a začal ho s hlasitým mlaskáním a říháním pojídat. Mezi jeho druhy se to považovalo za znak dobrého vychovám, jímž host dával najevo své nadšení nad chutí a množstvím jídla, které mu bylo podáno.

Alespoň ukořistěné zásoby z Hobbsovy palácové kuchyně tedy nakonec naplnily všechna očekávání, na-

padlo Basaka, zatímco usilovně žvýkal neznámou pochoutku. Jen škoda, že museli planetu tak narychlo opustit, když tam ještě zůstalo tolik věcí, které se daly zničit.

„Mám hlad," zašeptal Vush.

„Takže přece jen jíš!" vykřikl Hobbs potěšené.

„Rozhodně nehodlám přijímat potravu v přítomnosti nějakého barbara," odsekl Vush popuzeně. „Chtěl bych si s vaším kuchařem promluvit v soukromí."

Vush se otřásl odporem nad přiznáním vlastní slabosti. Dozorcům připadaly veškeré hmotné potřeby spojené s jejich tělem jako cosi nečistého a tisícileté zvyklosti jim nařizovaly je vykonávat ve skrytu před okolním světem. Už pouhé připuštění toho, že potřebuje přijímat potravu, mu způsobilo hluboké rozpaky. Jak by vůbec mohl naznačit, že během posledních čtyřech dnů potřeboval vykonat ještě něco jiného, co mu nyní nedovolovalo se na cokoli více soustředit?

Hobbs potěšené obrátil své křeslo směrem kVu-shovi.

„Aldin říkal, že dříve nebo později promluvíš. Nechtěl bys zkusit třeba vařenou lassu, což je vybraná pochoutka, kterou si mohou dovolit jen ti nejbohatší **z** ko-hů?"

„Co je lassa?“ zeptal se Vush, který nedokázal potlačit zvědavost.

„Stonožky žijící na Odaku. Jejich maso je nádherně růžové a křehké, a když se podává s máslem, nelze mu prostě odolat.“

Vushovi se obrátil žaludek a raději poodešel stranou.

Basak při pohledu na Vushovy rozpaky zařval smíchy, ale Hobbs ho okamžitě okřikl, aby zůstal zticha. Berserk se na chvilku zarazil, a pak se rozmrzele vrátil ke svému jídlu. Na okamžik se na holohlavého tlouštíka zkoumavě zadíval, neboť se stále nedokázal rozhodnout, zda se mu ten muž sedící na opačné stra-

ně stolu líbí či nikou. Taková rozhodnutí zpravidla vyžadovala delší čas. Alespoň že gafské dívky cestující s tímto kohem se ukázaly být příjemným rozptýlením, za které byl Hobbsovi ochotný ledacos odpustit.

„Dobře, příteli,“ prohlásil Hobbs a přenesl se ve svém křesle do rohu, kde stál Vush. „Jedna **z** mých společnic je skutečně kočka, která ti může splnit skoro jakékoli přání. Můžeš jí říci, co chceš, a ona to pro tebe udělá.“

„Ale ona je žena,“ vzlykl Vush.

„No a co?“

„To není správné,“ odvětil Vush, „my mezi sebou žádné ženy nemáme.“

„Zatraceně, to musí být nuda, to bych se asi zbláznil,“ zařval Basak. **„A** jak tedy děláte malé Dozorce?“

Zděšený Vush ani nedokázal odpovědět. Příslušnice opačného pohlaví Dozorce opustily před dlouhými věky a odešly do jiné galaxie s vysvětlením, že nehodlají déle snášet zneužívání a vykořisťování ze strany svých mužů. Byla to taková doba, že si je Vush téměř nebyl schopný vybavit. Pro rozmnožování Dozorci používali klonování, které bylo po všech stránkách lepší. Nebo si to alespoň mysleli.

Vush upřel na Basaka prosebný pohled, kterým ho žádal, aby v kladem těchto otázek nepokračoval.

„Jak to zatraceně myslíš, že nemáte žádné ženy?“ nenechal se odbýt Basak. „Nebo se vy chlapci prostě máte rádi navzájem?“

„To už stačí!“ zaječel Vush. „Dělá se mi z vás špatně, chce se mi z vás zvracet.“ Se zoufalým zakvílením utekl do nejvzdálenějšího rohu místnosti, tam se schoulil do klubíčka a začal se kolébat tam a zpět.

Hobbs Basakovi věnoval káravý pohled.

Gaf však pouze zmateně pokrčil rameny.

„Prostě mi to připadalo zvláštní,“ prohlásil na svou obranu a nabodl na hrot své dýky velký kus masa. Pak vstal ze židle, odkráčel ke dveřím, kde namačkal na čí-

selníku vstupní klíč, a zmizel v hlavní spojovací chodbě lodi.

Hobbs se rozhlédl po kajutě, aby zjistil, zda tam po gafovi nezůstaly žádné ostré nástroje, a také zamířil se svým vznášecím křeslem k východu.

„Něco mě napadlo," řekl směrem k do klubíčka stočeném Dozorci. „Seženu ti něco, v čem není žádné maso, ryba nebo cokoli jiného, co se hýbe. Bude to pochoutka ze samé zeleniny. To nezní špatně, ne?"

„Ale musí být sklizená až po tom, co uvadla nebo odpadla," zašeptal Vush, který zdvihl hlavu.

„Spolehni se," odvětil Hobbs konejšivě a vyplul na chodbu. Zavřel za sebou dveře a než vyrazil za Aldinem do řídící místnosti, dvakrát se ujistil, že je opět uzamkl.

„Takže jsi slyšel náš rozhovor?" otázal se Hobbs, který vlétl dovnitř, aniž by zaklepal.

Aldin zdvihl zrak od obrazovky a usmál se.

„Nakonec přece jen promluvil."

Hobbs se s křeslem zastavil ve středu kajuty a mávnul na robota, aby mu přinesl dvojitou brandy.

„Bylo mi ho skoro líto," řekl Oiši, zvedl se **z** opotřebované pohovky stojící čelem k přednímu výhledu a pomalu došel kHobbsovi usazenému v mohutném křesle.

„To mě překvapuje," podivil se Aldin.

„Já vím," odpověděl Oiši. „Nebýt toho jejich zatraceného zasahování do našich věcí, nebo možná naopak kdyby se do toho pustili více, tak by se Corbin s přípravami na válku nikdy nedostal tak daleko. Ten Dozorce mi trochu připomíná mnichy z Japonska, kde jsem dříve žil. **I** oni se snažili uniknout **z** pout hmotného světa a setrvávali v osamění v hledání věčné pravdy. Chápu ho a cítím s ním rozhodně více než s některými dalšími osobami na palubě."

Oiši šlehl po Hobbsovi pohledem plným nenávisti.

„Už jsem vám všem vysvětloval, že s tím nemám nic společného. Corbin mě pouze požádal, abych zvedl

své poplatky natolik, že se mí dlouholetí zákazníci přesunou někam jinam, a zavázal se vyrovnat vzniklou ztrátu. V posledních letech jsem měl tolik práce s řízením her a zábavy, že mi vůbec nezůstával na čas na vlastní život. Corbinova nabídka umožnila mně a mým děvčatům užívat si trochy klidu.

Svého bratrance jsem dokonce ani neviděl, dokud se nerozpoutalo to peklo na Culimiru, a pak už bylo samozřejmě příliš pozdě **z** naší dohody vycouvat," pokračoval Hobbs chvatně. „Jaroslav si prohlížel záznamy uložené v mých počítačích, takže to může potvrdit. Všechno se podpisovalo prostřednictvím Corbinových právních zástupců, čert aby je vzal. Teprve v několika posledních měsících začaly přistávat lodě s těmi prokletým ATŠigy, kteří vedle přistávací plochy umístili elektromagnetické pulzní dělo a zaplnili hangáry různým vybavením. Teprve tehdy jsem pochopil, že se z mého zábavního světa stala nezákonná vojenská základna. Tu a tam u mě přistávaly lehké obchodní lodě, které po pár týdnech zase odlétaly vybavené palubními lasery a naváděnými střelami.

To jsem jim podle vás měl bránit vlastním tělem? Nebo jsem je snad měl pronásledovat napříč galaxií? Takový blázen zase nejsem. Oni zabrali přístaviště a okolní budovy a já jsem se ukryl v paláci.

Pak se tam objevil ten blbec Zola se svými noh-sledy, prohlédli si všechna zařízení, trochu se pobavili a uspořádali setkání s těmi dvěma Dozorci. A krátce nato jste se přihnali vy a zničili jste vše, co mělo nějakou cenu.“

Hobbsův obličej se stáhl do žalostného výrazu a oči se mu zaleskly slzami. Všichni přítomní se znechuceně odvrátili, protože tlouštíkovo pofňukávání nad tím, že jejich vinou přišel o své celoživotní úspory, bylo to poslední, co teď chtěli poslouchat.

„Říkám vám čistou pravdu. Aldine, já přece vím, že sis před odletem nahrál celý obsah paměti mých počí-

taču a tam to stojí černé na bílém.“ Hobbs se prosebně podíval na Jaroslava.

„Hobbsi, znám tě už téměř čtyřicet let,“ prohlásil Jaroslav a potřásl hlavou, „takže se nepokoušej svalit všechnu vinu na někoho jiného. Moc dobře vím, že bys vybíral vstupné i na pohřeb vlastní matky, kdyby se na tom dal vydělat nějaký ten katar. Když jsme spolu vyučovali na vysoké škole, bral jsi úplatky od poloviny žáků z ročníku a zvyšoval jsi jim závěrečné hodnocení.“

„Ale platili přece oni, nebo ne?“ bránil se Hobbs a ublíženě se zabořil ještě hlouběji do křesla.

„Tvé záznamy jsou ale opravdu čisté,“ dodal po chvíli Jaroslav. „A to dokonce i ty nejlépe zašifrované, které se mi podařilo otevřít až dnes ráno.“

„Ty jsi prolomil ochranu mých osobních údajů?“ zeptal se Hobbs ohromeně.

„Je pro tebe dobře, že tu teď s námi nesedí Buk-ha,“ řekl Jaroslav se zlomyslným úsměvem. „Například holografický *záznam*, radovánek s tou gafskou kočičkou, říkáš jí tuším Broskvička, by ho při jeho mravních zásadách jistě dovedl k zuřivosti.“

Hobbs provinile sklopil zrak k zemi. Mezidruhový sex nebyl ničím neslýchaným, tedy alespoň pokud se týkalo gafů a lidí. O tom, že by to někdo někdy zkoušel s xsarnem, se v žádných záznamech nepsalo, ale třeba dotyčný pouze nenašel odvahu se přiznat. Pro většinu mužských příslušníků gafské rasy však spojem mezi jejich a lidskou rasou znamenalo neodpustitelný zločin.

Basak se *zarazil* uprostřed žvýkání chutného sousta.

„Broskvička,“ zamumlal tiše. „Ty myslíš mou Petu? Říkal jsi snad něco o mé Petě?“

„Myslím, že mluvíte o té samé osobě,“ zašeptal Jaroslav, který se Basakovi nahnul přes rameno.

Berserk vztekle zavrčel a vstal od stolu.

„Klid, klid,“ řekl Aldin a položil Basakovi ruku na rameno. „Jiný kraj, jiný mrav. Pokud chceš zůstat

v mých službách, budeš si na to muset zvyknout, Ba-saku.“

Basak se po Hobbsovi ještě jednou nevrle podíval a posadil se zpět do křesla.

„Tak se ti ten nápad nakonec celkem vyplatil,“ obrátil se na Aldina Jaroslav, který dospěl k

závěru, že bude lepší změnit předmět hovoru.

„Ano, docela se to vydařilo," odvětil Aldin, v jehož tváři se zračila spokojenost a mírné pobavení zároveň. „Stačilo ho na dva dny zavřít do jediné místnosti s dvěma nejnechutnějšími bytostmi na palubě a ten ubožák Vush se úplně zhroutil."

Basakovi se samou pýchou nad Aldinovou nečekanou lichotkou zježila hříva, která se neustále snažila vymanit ze záhybů jeho zářivě žlutého roucha. Hobbs, kterého ještě svíral strach z berserkovy pomsty a teď ještě navíc bojoval s pocitem uraženosti, se vůbec nezmohl na odpověď.

„O těch ženských příslušnicích rasy Dozorců to znělo celkem zajímavě," poznamenal Jaroslav spíše sám pro sebe.

„Podle mého názoru to musí být úplné peklo," prohlásil Basak poté, co hlasitě vysrkl morek ze silné kosti, kterou až dosud okusoval.

^Jsme na dobré cestě," řekl Aldin. „Teď, když už se nám ho podařilo přimět k hovoru, bychom mu možná měli trochu povolit uzdu a začít vyzvídat další podrobnosti o životě jejich druhu."

„Znamená to, že mu dovolíme volně se pohybovat po lodi?" zeptal se Oiši s mírným znepokojením.

„Od nynějška mu budeme říkat host, ale při první příležitosti, kdy ho budeme mít možnost předat jeho lidem, ho necháme jít," řekl Aldin, který se mezitím zdvihl ze sedadla a přešel k přednímu průzoru.

Oiši a Aldin měli na budoucí osud svého zajatce zcela rozdílný názor. Samuraj byl pevně přesvědčený, že by se ho za žádnou cenu neměli vzdávat, ale naopak

ho využít jako eso při případném vyjednávání. Aldin **s** tím zpočátku souhlasil, neboť se obával, že v okamžiku, kdy Dozorce předá opačné straně, se po celém Mračnu rozběhne štvanice na jeho osobu. Na druhou stranu to však bylo jeho první setkám se skrytými vládci galaxie a možná se dala nalézt i jiná řešení. Vush například představoval jeden z mála způsobů, jak seznámit Dozorce se svým výkladem událostí.

Zamyšlený Aldin nepřítomně zíral ven na třpytivé hvězdy Mračna. Střed galaxie před ním ležel v celé své nádheře jako hrst perel rozsypaných na černém sametu. Putování jejich loď zavedlo až k tomuto téměř neznámému výstupu z meziprostoru, kterým se přiblížili k Aldinovu oblíbenému místu, jímž byl prstencovitý Kolbard Alexandra Velikého. Další branou se buď mohli dostat přímo k němu, nebo pokračovat dál nad-světelnou rychlostí a vynořit se v nějaké neprobádané končině vesmíru. Ta druhá možnost představovala vAldinově současném postavem nejjistější cestu do bezpečí. Nebylo totiž pochyb o tom, že Dozorci nenechají vraždu jednoho a unesení druhého příslušníka svého druhu bez odezvy. A Aldin, který za to byl činěn odpovědným, dospěl k závěru, že až nadejde čas jejich odplaty, nechce být na Mračnu osobně přítomen. **Už** k nim sice nechoval takovou úctu jako dříve, ale přesto **á** nebyl tak docela jistý, jaké prostředky mohou použít v případě, že ho budou chtít za každou cenu vystopovat.

Dalo se také předpokládat, že po předchozím úderu na Emporium přistoupí k odvetě i Corbin, který sice neměl se smrtí Dozorce nic společného, ale přesto se i on mohl lehce stát obětí Dozorců.

„Aldine, vypadá to, že jsme zachytili všeobecné vysílání," řekla Tia, která seděla u počítače u

vzdálenější stěny řídící místnosti.

Aldin k ní došel a zadíval se na obrazovku.

Všichni přítomní ztichli a sledovali Aldina, z jehož

výrazu bylo brzy patrné, že nejnovější veřejně šířené zprávy nevěstí nic dobrého.

Chvilku se nikdo nepohnul, a pak se Aldin obrátil k Oišimu a ostatním.

„No,“ zašeptal, „zdá se, že teď jsme skutečně pod palbou.“

Kapitola čtvrtá

„Samozřejmě si umíš představit mé překvapení a roztrpčení, když jsem se o těch strašných událostech dozvěděl,“ prohlásil úlisně Corbin Gablona a jeho tvář byla odrazem naprostého zármutku.

Tulbi, vyslanec Dozorců a mluvčí Nejvyššího, potlačil veškerá vnitřní hnutí mysli a neřekl nic. Věděl dobře, že je tenhle barbar uvnitř celý blažený z toho, že i Dozorci teď poznali sami na sobě nějaké potíže. Taky si samozřejmě přál, aby se vrátily staré pořádky, kdy by se tenhle barbar v přítomnosti vyslance Nejvyššího tetelil hrůzou.

„Máš nějaké podezření, kde by se tenhle Larice a jeho spřeženci mohli ukrývat?“

„Můžeš věřit mému slovu gentlemana, že kdybych měl to nejnepatrnější podezření, dal bych vám okamžitě vědět a sám bych osobně přispěchal pomoci vysvobodit tvého druha z tak potupného postavení,“ odpověděl okamžitě Corbin a držel přitom ruku zdobenou drahokamy ve výšce před obličejem, jako kdyby zkoumal, zda v nich není nějaký kaz.

„Slyšel jsi vysílání, určené celému Mračnu?“

Jestli ho slyšel? To byla tedy otázka! Nejdřív se mu málem obrátil žaludek hrůzou, protože si myslel, že i na něj budou Dozorci pohlížet jako na zdroj potíží **a** nepřítele. Když ale vyslechl všechny podrobnosti a jako jediný nepřítel byl jmenován Aldin, ulevilo se mu. Na druhou stranu mu ale vrtalo v hlavě, proč vůbec nezmínili Bukhu. A taky tam nebylo ani slůvko o jednom z Dozorců, který byl přímo zabit před tím mluvkou Zolou a půltuctem dalších kohů. Jenom poznámka o „únosu“ Vushe a jinak vůbec nic. Měl silné podezření, že chtějí hrát známou hru pod heslem „rozděl a panuj“, ale jestli by se přitom zbavil Larice, tak proč jim tuhle ukázku jejich síly nedopřát. Prozatím by hru mohl hrát s nimi. Navíc měl pocit, že jsou poněkud hloupí, když mu nabízejí odpuštění za rozpoutání války a tváří se, jako kdyby to byla Laricova chyba. Byl si jist, že jejich demonstrace síly nenechá kámen na kameni, ale jestli se svými kartami bude hrát šikovně, až se všechno začne usazovat, mohl by se stát jedním z předních kohů.

Ty úvahy ho naplnily očekáváním. Takhle to budou muset hrát. Zničí nějakou planetu a těm, co se před nimi nebudou plazit v pokoře, dají určitě poznat, co je hlad, ale potom ukáží na staré osvědčené vůdce a ustaví nový pořádek. A všechno bude jako za starých časů.

Samozřejmě už tam nebude Larice a on se dostane ke všemu, o co ho ten pacholek připravil. A pak půjdou všichni ostatní. Však můj čas ještě přijde, pomyslel si Corbin, ale dal si hodně záležet na tom, aby jeho vnitřní úvahy nepoznamenaly jeho vnější výraz. Hassana a ostatní ovšem bude muset dát na chvíli k ledu. Když to nepůjde jinak, tak se asi stane nějaká menší nehoda, aby se jich zbavil a zachoval si svou důstojnost. Ale po čase nechá Hassana, nebo nějakého jeho následníka, aby si to s nimi vyřídil. Pěkně s jedním po druhém. Začít by se mělo s Bukhou, Zolou a Xsarnem Primem.

Umění pomsty musí být zachováno, pomyslel si Corbin. Koneckonců je to stará rodinná tradice.

„Spravedlivá odezva a velmi dobře zformulovaná. Opět jste dokázali svou nekonečnou moudrost,“ opáčil Corbin a pečlivě volil okamžik, kdy se mu do hlasu vloudil obdivný tón. „Věděl

jsem, že ten zplozenec stoky, Laňce, zapříčiní pád systému kohů. Proto jsem mu taky tak dlouho vzdoroval.“

„Ne že by nebyl schopný,“ pokračoval Corbin po chvíli. „Jeho lidé se snažili, aby to vypadalo, že je tenhle konflikt moje dílo. Ale věř mi, že já mám důkazy, které jasně dokáží, že to všechno začal on.“

„Což jsi taky udělal,“ zafuněl v okamžité reakci Tulbi.

„Tak co ode mne chceš?“ zeptal se Corbin, který věděl, že teď se dostávají k meritu věci.

„Za tři normami dny provedeme ukázku naší moci. Jestli chceš být ve stejném systému, abys byl přímým svědkem této události, můžeš být mým osobním hostem.“

„To bych si nenechal ujít ani za celý vesmír,“ odpověděl Corbin a pocítil takřka dětinskou radost.

Zřejmě se bude jednat o skutečné zničení celé planety a to byla událost, o kterou nechtěl svoje okoralé smysly připravit. Ve srovnání s tím, co teď nabízeli, byla „nehoda“ jeho nákladní lodi dětská bouchací kulička. Zcela jistě to bude přenášeno do celého Mračna, ale přenos nikdy nemůže nahradit osobní přítomnost. Každý, kdo si chtěl udržet pověst člověka, jenž je vždy u zvláštních akcí, tam prostě nesměl chybět.

„Po pravdě řečeno již bylo nařízeno, abys tam byl i s ostatními kohy přítomen, abyste viděli, jak to dopadne, když někdo vyprovokuje naši zlobu.“

rtJak poroučíš,“ odpověděl Corbin a zašel dokonce tak daleko, že na znamení pokory sklonil hlavu.

„Teď bude následovat vyšetřování,“ pokračoval Tulbi, „a jestli si dobře vzpomínám, máš ještě malý

vroubek, když jsi přerušil svůj převýchovný seminář před tou hanebnou akcí na planetě ATŠigů.“

I když byl na plně vyzbrojené lodi, pocítil Corbin záchvěv strachu. Dozorce dorazil sám na jachtě pilotované xsarnem, ale s garancí nedotknutelnosti. Už jenom pomyšlení na to, že by se mohl znovu dostat do soudní mašinérie Dozorců, nahánělo Corbinovi husí kůži.

„Já to nechtěl. Přísahám, že jsem tam chtěl zůstat, ale objevil se ten zatracený Zergh se svými přáteli a unesl mne. V tom jsem úplně nevinně.“

„Chtěl jsem ti jenom připomenout, že nám dlužíš něco jako tři tisíce standardních dní převýchovy.“

„Nepřemýšlíš náhodou o tom, že bys mě tam poslal nazpět?“ zahřměl Corbin a jeho hlas byl náhle velmi útočný. „Protože jestli jo, tak já tam nejdu.“

Tulbi se na to stvoření sedící před ním chladně díval a byl uchvácen tím, jak rychle a dětinsky dokáže přejít od uculování k hrozbám. Jak typické pro tenhle druh. Byl vnitřně znechucen, že musí s tímhle odpad-hkem jednat, i když nesnášel všechny tři druhy. Ale protentokrát to přejde. Už měli plán, jak s ním naloží, až přijde jeho čas. Teď lépe poslouží jejich záměrům, když se budou tvářit,

jako že přehlédnou jeho mnohonásobné prohřešky. Ostatní kohy určitě znejistí, když uvidí, že bylo Corbinovi zjevně odpuštěno, když prokázal nezbytnou dávku úcty a poslušnosti. Mohli ho využít k tomu, aby drželi ostatní pěkně v bázni, a kdyby to bylo nutné, tak se jich i zbavit. Koneckonců ho pak mohli držet do konce života ve svěrací kazajce, kdyby měl to štěstí a přežil.

„Ale no tak. Já jsem jenom nahlas uvažoval o převýchově," zašeptal Tulbi shovívavě.

„Tak kčemu ten výhružný tón?" odsekl vztekle Corbin.

„Jenom jako připomenutí, že jsme ochotni přehlédnout nějaký ten malý hříšek, když teď prokážeš pocho-

pění pro naše potřeby a ochotu spolupracovat na nastolení nového vesmírného pořádku."

„Kdo říká, že nejsem ochoten spolupracovat?" odsekl zpátky Corbin.

Tihle barbaři, vzdychl si pro sebe Tulbi. Až bude po všem, bude potřebovat alespoň sto let úplné samoty a meditací, aby zbavil svou duši jejich špinavostí a podlostí.

„My prostě chceme, aby se náš bratr vrátil v pořádku," řekl rychle Tulbi a snažil se vrátit konverzaci do původních kolejí.

„Tak proč jsi to neřekl hned?" zasmál se Corbin. „To se dá lehko zařídit."

„To je všechno, co od tebe chceme na oplátku za určitou odměnu z naší strany."

„Jako že vyčistíte moji tabulku?"

„Vyčistíme tvoji tabulku?"

„Vždyť víš... sundáte mě z háku."

„To zní hrozně. My přece nikoho nevěšíme na hák." Tulbi se snažil, aby to znělo co možná nejvíc po-horšeně.

Corbin vzdychl. „Omlouvám se za svoje výrazy."

Tulbi chápavě přikývl.

„Ano. Tabulky budou čisté."

„Neodpustil bych si, kdybych nenabídl své služby i v jiných oblastech," řekl Corbin nasládlým tónem.

„O jakých dalších službách mluvíš?"

„Lariceho řízení financí zanechalo Mračno ve zmatku. Bude trvat celou generaci, než se to srovná," řekl Corbin hlubokým hlasem, jako kdyby již nyní ležela celá tíha na jeho bedrech. „Nu... a já mám letité zkušenosti s ekonomickými zájmy, které navíc pomáhají vybudovat nejen prosperitu, ale i harmonii a porozumění.

A protože mi většina těch společných podniků od začátku patřila, než mne od nich ten parchant podvodem odstavil..." *Zarazii* se a jeho rysy naznačovaly

vnitřní boj, který musí svádět, aby se zase začal ovládat a mohl pokračovat. „**...** tak vím, že by

pomohlo klidnému průběhu, kdybych se jich ujal, než začnou ty nepříjemnosti.“

Tulbi se snažil nedat najevo svoje zhnusení a stále pokyvoval hlavou.

„To byl i náš úmysl, ale hlavní je, aby se náš bratr v pořádku vrátil mezi nás, protože jinak budeme velmi rozhořčeni a potom nemohu předjímat, jaké by bylo rozhodnutí bratří.

Však víš, jak to v takových situacích bývá,“ řekl Tulbi a tvářil se, jako kdyby mluvil s nejbližším přítelem, jehož obrovský intelekt takřka uráží, když musí pokračovat. „Mohli by být obviněni nesprávní lidé a možná by byli voláni k odpovědnosti i všichni koho-vé.“

Usmál se — pokud byla vůbec taková věc u Dozorce možná - a Corbin cítil, jak teplota v místnosti rázně poklesla.

„Když říkáš v pořádku, rozumím tomu správně, že chcete Vushe živého a nezraněného.“

„Jak to, že znáš jeho jméno?“ zeptal se Tulbi, neschopen potlačit zvědavost.

„No, nějak jsem to zaslechl,“ odpověděl Corbin a pásl se Dozorcovými rozpaky. „Pamatuj, že tam bylo několik desítek svědků a nějaké kamery, jejichž záznam Tobbs zapomněl vymazat.“

Skutečnost, že Vush řekl své jméno barbarům a že se snimi tajně scházel, aby sázel na válku, byla pro Tulbiho pravověrnost šokující. Samozřejmě i Vush možná bude muset podstoupit převýchovu, což bylo v dějinách Dozorců neslýchané, ale před barbary se nikdy nemělo dopustit, aby viděli, že bratr sešel z pravé cesty.

„Zaslechl jsem dokonce něco o několika sklenkách likéru na párty těsně před odletem na Lariceho lodi a pak tam byla ta scénka s ženštinami, ale v tom se ne-

chci příliš pitvat, což ty, jako gentleman, jistě chápeš,“ rýpal dál Corbin a doufal, že to nezůstane bez odezvy.

Měl co dělat, aby se nezakřenil, když viděl, jak šokovaný Tulbi bezmocně škube rukou v přepychové róbě nahoru a dolů a není schopen slova nad chováním pro Dozorce tak nepřijatelným.

„A to je na těch holografických kazetách?“

„Slyšel jsem, že je jich tam všude plno.“

Tulbi sebou skutečně škubnul a Corbin se opřel **a** protahoval si prsty, do té doby po dlouhé minuty pevně zaťaté.

„Někteří kohové říkali, že kdyby tam byl ještě pár dnů, tak by byl Vush úplně jako jeden z chlapců se všemi neřestmi, co k tomu patří.“

„Dost!“ zařval Tulbi.

„No, no,“ zvolal Corbin a držel ruce vysoko před sebou v konejšivém gestu. „Jenom jsem chtěl, abyste věděli, že jeden z vašich si možná dával trochu oraz.“

Ta fráze Tulbiho úplně zmátla, ale ani si nepřál zjišťovat, co to „dal si oraz“ ve skutečnosti znamená.

„Ale neboj,“ pokračoval rychle Corbin. „Jeho drobná zaváhání jsou umě jako v hrobě. Moji

chlapci ty pásky najdou a zničí je. Nakonec žádný gentleman přece nevyslepičí takovou informaci někomu jinému. Bylo by skutečně nevhodné, kdyby se ty pásky dostaly do rukou těch zatracených, nových lidí.“ Mrkl konspiračně na Tulbiho.

Úplně zmaten **z** frází toho barbara a ztracen v jeho posuncích a gestech, vznesl se Tulbi do vzduchu a zamířil spěšně ke dveřím, dávaje tak najevo, že je rozhovor u konce.

„Ještě otázečku, excelence, než se odporoučíš?“

„A jakou?“

„Co chceš, abych udělal sAldinem Laricem, tau-gem Bukhou a těmi dalšími darebáky? Koneckonců je velmi pravděpodobné, že když najdeme tvého bratra Vushe, budou tam tihle taky.“

Tulbi stále nemohl uvěřit rozkazům, které mu dal ohledně této otázky Nejvyšší, a proto doufal, že k tomuto dotazu nedojde. Věřil, že nevyslovený význam bude dostatečný a že nebude muset nést odpovědnost za jejich osud.

„Cokoliv chceš. My do toho nebudeme nijak zasahovat,“ odpověděl Tulbi, používaje přitom přesně slova Nejvyššího.

„Doufal jsem, že to řekneš,“ zašklebil se radostně Corbin a Tulbi se, když opouštěl místnost, uvnitř zachvěl. Corbin otočil své křesílko a zadíval se na čočku holografické kamery, ne větší než špička jehly, na protější zdi a usmál se.

„Tomu nemůžu uvěřit, oni se zbláznili!“ křičel Vush a vplul do přední kabiny. Házel hlavou vzrušeně nahoru a dolů. Za ním běžel Hobbs a Basak.

„Jestli to Mupa udělá, tak je to naprosté šílenství!“

Překvapen reakcí Dozorce, nevydal ze sebe Aldin ani hlásku, ale byl rád, že se jeho host konečně probral. Poté, co Hobbs seznámil Vushe s prohlášením Nejvyššího, vydal ze sebe Vush velmi hlasitý skřek, zhroutil se v nejvzdálenějším koutě kabiny a tam se třásl svinut do klubíčka**...** A to trvalo až doteď.

Celá skupinka Dozorce zaraženě pozorovala. Jaroslav nonšalantně nalil do sklenky brandy a nabídl ho kolemstojícím. Dozorci dokázali s obdivuhodnou zručností ovládat předměty v nejbližším okolí. Sklenka se Jaroslavovi vysmekla z ruky, několikrát zamíchala obsahem a pak přistála na Vushových rtech.

„Připomeň mi to, až si s tebou zase budu chtít zahrát ruletu,“ zavrčel Hobbs.

Vush se stále vznášel kabinou, rozhlížel se kolem sebe, a po té brandy, kterou do sebe poslal jedním polknutím, se lehce rozkašlal.

„V tom oznámení skutečně tvrdí, že se moji bratři chystají zničit planetu?“ ptal se nervózně.

„Během osmačtyřiceti běžných hodin.“

Jako kdyby stále nechtěl věřit tomu, co slyšel, vrtěl Vush vztekle hlavou.

„Pak nevědí, co dělají,“ šeptal vztekle.

Aldin měl nyní pocit, že vstupuje do nepoznaného světa moci Dozorců.

„Proč myslíš, že nevědí, co dělají?“ zeptal se Oiši a snažil se potlačit napětí v hlase. „Vždyť už jste to, chlapci, párkrát udělali.“

Vush shlížel dolů na Aldina a upřeně ho pozoroval. Věděl dobře, že je až po krk v problémech už teď a při návratu mezi své bratry na něj bude nahlíženo jako na vyvrhele po mnoho tisíc let. **I** když byl při své snaze o hledání vnitřního klidu a míru od Bratrstva mnohokrát odloučen, tohle bylo něco jiného. Teď byl skutečně sám, odmítnut jediným společenstvím, které skutečně znal.

„Musíte mi umožnit spojení s mými bratry,“ řekl Vush a v jeho hlase byl jasně slyšet naléhavý tón.

Aldin chtěl tu žádost okamžitě odmítnout, ale pak se zarazil. Jeho vnitřní hlas ho zastavil. Pocítil osten obav.

Oiši zavrtěl hlavou a opovržlivě si odfrknul.

„To určitě. Na Aldinovu hlavu je zcela jistě vypsaná slušná odměna a my všichni jsme v tom namočení až po uši. HLášení naznačovalo, že jsi byl unesen ze své lodi a my tě držíme jako rukojmí. V momentě, kdy ti povolíme rádiové spojení, se sem přiženou všichni lovci štěstěny **z** celého Mračna.“

„Jestli ti povolím se **s** nimi spojit, tak se vystavuju velkému riziku,“ pokýval hlavou Aldin. „Musíme se odsud pěkně rychle ztratit, abychom měli šanci se trochu volně nadechnout. Jestli ti povolím spojem, tak to bude pěkně tučná návnada.“

„Přece odsud můžeš skočit hned po vyslání mého signálu,“ oponoval Vush.

„Hele, ty možná neznáš mezisvětelný skokový sys-

tém, ale já jo. Tady odsud je jenom jedna cesta, a jenom nebesa vědí, jak daleko odsud pokračuje.“

Aniž by se ptal na svolení, odlétl Vush nad Tiino rameno a podíval se na navigační obrazovku.

„Proč jste si vybrali tuhle únikovou trasu?“

„Zdá se být bezpečná,“ odpověděla Tia, trochu uražená Dozorcovým tónem. „Nikdo ji nepoužívá, a i kdyby se tu někdo objevil, můžeme skočit do další brány a dostat se na Kolbard.“

„Další skoková brána nás dovede na okruh nebo do prázdnoty.“

Aldin cítil - ačkoliv se jeho přímý kontakt s Dozorci omezil na zkušenost s Vushem - že se za jeho zájmem skrývá ještě něco jiného. Jako kdyby se Vush pokoušel zjistit, jestli Aldin neví něco víc, než by měl vědět.

„Ach, to ano. Samozřejmě,“ odpověděl Vush a díval se na Aldina tím nevyzpytatelným pohledem, při kterém si Aldin připadal jako mrtvá flákota, ležící na pitevním stole.

„Musím poslat zprávu. Je to skutečně velmi důležité,“ prohlásil Vush a v jeho hlase zase zazněl slaboučký nádech prosby.

„Když vyšlu signál, každý bude vědět, kde jsem. Bude mi trvat den a půl, abych se dostal na hlavní spojnicový bod, a co tam uvidím? Buď tvoje lidi nebo Gablo-nu, jak tam čekají, aby mě

zabili, až se vynořím z nicoty. Děkuju, nechci.“

„Toho budete litovat. Všechny tři vaše barbarské druhy toho budou litovat,“ řekl Vush, ale hlas přesto nezněl výhružně.

„Proč?“ zeptal se Zergh. „Protože hodláte zničit nějakou planetu? Sakra, znám váš druh dobře na to, aby mi bylo jasné, že nejste natolik morálně pokleslí, abyste zničili planetu s jakoukoliv formou života. Takže roz-mašírujete nějakou neobydlenou skálu. My všichni ubozí barbaři se z toho poděláme strachy a válka mezi

námi a Gablonou pak rychle skončí pod nátlakem ostatních vystrašených kohů. A to je přesně to, co chceme. Jakmile se celá záležitost uklidní, tak tě propustíme.“

„To fakt chcete udělat?“

Aldin potřásl hlavou.

„A co sis, sakra, myslel, že jsme? Barbaři?“ Díval se zpříma na Dozorce **a** nebyl si jist, zda nemá předstírat vztek, jakoby uražen, že byla dotčena jeho poctivost.

„To, že jsme tě tam našli, byla náhoda,“ vložil se do hovoru Jaroslav. „Tvoje ego může být v klidu. Nezničili jsme Hobbsovi jeho základnu jenom proto, abychom tě dostali. Nemám pravdu, Hobbsi?“

Hobbs, sedící na druhém konci místnosti, se natolik probral z alkoholového opojení, že byl schopen souhlasně přikývnout. „Šli po mém bratranci Corbino-vi, loděnici a zásobách. Ty ses tam octnul náhodou a já se sem dostal taky jenom jako oběť.“

Dozorce se zadíval zpět na Aldina.

„Chcete tím říct, že jste nešli po mně?“

„Byla to náhoda,“ povzdychl si Aldin. „Smrt toho druhého Dozorce, tvého přítele, byla nešťastná nehoda, kterou jsem určitě nechtěl. Svrhli jsme tam nějaké kameny, abychom vyřadili automatické obranné systémy. Kdybychom chtěli všechny zabít, tak jsme hodili pořádný kus skály přímo na palác rozkoší.“

Hobbs souhlasně přikyvoval a při sentimentální vzpomínce na svůj bývalý domov se mu po tváři koulela slza.

„Ty bys přece nikdy nezranil starého přítele, že ne, Larici?“

Aldin se usmál a zavrtěl hlavou.

„Jak znám svého drahého bratrance,“ prohlásil nevzrušeně Hobbs, „tak ten kdyby přijel a našel tě tam, tak by nás tam zabil všechny a hodil by to na Aldina. **Z** určitého úhlu pohledu by ses možná mohl na mého přítele vasbu dívat jako na svého zachránce.“

Vush byl logikou jedinců, kteří ho nejprve málem zabili a pak se vydávali za jeho zachránce, totálně zmaten. Mlčel a jeho pohled těkal z jednoho rohu místnosti do druhého.

„Podívej,“ ozval se Aldin, který konečně vstal a poklepal Dozorce po rameni, kterýžto čin vnímal Vush jako určitý druh teroru. Aldin okamžitě pozdvihnul ruku k omluvě.

„Slibuju ti, že jakmile se celá záležitost uklidní, najdeme způsob, jak tě k tvým lidem dostat. Kdybych tě teď pustil, tak tu existuje možnost, že by se tě zmocnil Corbin a mohl by ti ublížit, aby to svedl na mne. Vždyť je to jednoduché a nic se neděje. Tak proč se neuvolníš a trochu si neužiješ?“

„Ano. Na té holografické kazetě, co jsem natočil, bylo vidět, jak si umí užívat,“ zasmál se Hobbs a několik děvčat se lascivně uculovalo.

„Jediná věc, co po tobě budu chtít, až se dostaneš ke svým lidem, je to, abys jim pravdivě vylíčil moji účast na celé záležitosti,“ pokračoval Aldin. „Je zcela jisté, že nikdo **z** nás se nepodrobí převýchově. Nechtě nás na pokoji, postarejte se, aby nám Corbin a ta jeho parta hrdlořezů nemohl vpadnout do zad, a my prostě tiše zmizíme.

Aldin si pomyslel, že na něj stejně budou svádět všechny nepravosti, co se udaly v průběhu několika posledních standardních let, i když bude po válce. Když to pro něj dopadne opravdu hodně dobře, bude si moct vyzvednout ukryté střípky bohatství z dob největší slávy. Staré časy, kdy se živil jako herní vasba, ho naučily mít vždycky někde stranou ulité prachy pro případ náhlé potřeby zmizet z města bez rozloučení.

Měl dost drahokamů, zlata a úvěrových směnek, že by mohl na stará kolena žít komfortně zaopatřen. Jedinou otázkou ovšem zůstávalo, kam jít. Nejbližší vesmír nebyl dostatečně bezpečný, protože všude visely vyhlášky s vypsanou odměnou na jeho hlavu, a těch

dvacet milionů katarů bylo dostatečnou pobídkou, aby kdekdo zaprodal svou vlastní babičku. Možná byl tím pravým místem Prstenec, kde dosud žil Alexandr Veliký. Tam by mohl žít v přepychu se svými přáteli a společnost Alexandra by byla také zajímavá. Aspoň by si měli co povídat. Navíc si poněkud smutně uvědomil, že si ani návrat starých časů nepřeje. Dosáhl všeho a zjistil, že život bez výzev a nebezpečí je trochu nudný. Ze života se prostě stala snaha udržet to, čeho už dosáhl. Trochu zvráceným způsobem šlo skoro říct, že mu válka něco vrátila. Navíc byl teď v lodi klid, protože Mari s několika gafskými strážnými vystoupila. Zaplašil tyhle myšlenky - nemělo smysl se zabývat vlastní budoucností v dalekém horizontu - a pohlédl zpět na Vushe.

Překvapen tím, co slyšel, přikyvoval teď Vush souhlasně hlavou, protože se už poučil, že tak lidé vyjadřují souhlas.

„Ale vyšlete teď signál? Potřebuji mluvit se svým Nejvyšším,“ řekl Vush a zase se mu do hlasu vkradl prosebný tón.

„A co mu chceš říct?“

Vush bojoval s pokušením říct mu celou pravdu. Jestli byla jeho úvaha správná, bude tou malou ukázkou síly pověřen po technické stránce Mupa. Jako jeden z nejmladších bratrů vždy projevoval velký zájem o technologie prvních poutníků, které ostatní využívali, ale nikdy se je nesnažili pochopit. Jestliže je možné, aby měl Dozorce mezi svými bratry přítele, pak by to byl pro Vushe právě Mupa. V dobách, kdy jich přišlo pět set poprvé do Mračna, byl to právě Vush a Mupa, kdo byli výtvory prvních poutníků fascinováni. Strávili spolu několik tisíciletí toulkami po Prstenci. A byl to Mupa, kdo objevil Velkou Sféru, proti které význam Prstence vybledl.

Obrovské rozměry největší stavby, jakou kdy první poutníci — nebo vůbec jakákoliv živá bytost — vytvořili,

ho svými technickými parametry uváděly takřka k vytržení. Velká Sféra měla v průměru přes dva miliony kilometrů. Byla protkána doslova miliony kilometrů chodeb a překvapivě opuštěnými městy, ve kterých jistě mohly žít miliardy obyvatel. To byla pro Vushe a Mupu velká záhada. Zbývajících pět set bratří se toulalo po neobydlených světech a celou Sféru nechali jim dvěma.

Bylo to jejich nejmilejší a zároveň nejchladnější místečko. Jenom oni dva v celé té opuštěné stavbě, největší v celém Mračnu, kde za celá tisíciletí průzkumných výprav nepotkali jedinou živou duši. Samozřejmě potkávali něco, o čem se domnívali, že jsou to stroje prvních poutníků, ale ty si jich nijak nevšímaly, když nepočítáme nesmělé pokusy nalákat je do nějakých slabomyslných hrátek, které oni pochopitelně ignorovali. Místo toho hledán stopy, které by jim poskytly širší znalosti. Další stroje, a byly jich celé řady, se tím obrovským světem tiše pohybovaly a něco opravovaly nebo dokonce stále ještě stavěly, protože zhruba jednu osminu celé stavby dosud vyplňovala prázdnota. Při jedné z jejich posledních návštěv se zdálo, že něco není v pořádku. Měli pocit, jako kdyby si stroje ve svém úsilí překážely, nebo dokonce vyloženě pracovaly proti sobě. Ovšem jejich návštěva byla příliš krátká na to, aby dokázali posoudit význam této anomálie.

Za tím vším se skrývala jedna velmi vzrušující otázka: Proč to všechno? Proč první poutníci postavili tak obrovskou stavbu a potom prostě zmizeli? Oba věděli, že Prstenec je starší: jako kdyby to byla jenom zkušební stavba, než se pustin do vytvoření celé umělé hvězdy. Začali stavět Sféru. A nedokončili ji, ani zde nikdo nežil.

Když potřebovali Dozorci nějaké informace ohledně technologií prvních poutníků, obvykle se obraceli na Loysu, což byl skutečný vědec. Byl to také on, kdo použil přístroje na důkaz nadřazenosti nad třemi bar-

barskými druhy. Ale Loysa byl mrtev, neboť zahynul při zřícení Nebeského sloupu. Takže zbýval pouze Mu-pa. Ale Mupa byl nezralý hlupák, který měl ještě menší vědomosti než Vush.

Co se týkalo technologií prvních poutníků, Vush měl pocit, že zírá na obrovskou nerozluštitelnou záhadu. Věděl, že ty stroje pracují bezchybně, a taky věděl, že když zmáčkne nějaký knoflík, stroj něco provede, ale proč a jak, to bylo nad jeho chápání.

Nakonec jim Nejvyšší přikázal, aby se cest do Velké Sféry vzdali, protože to má zhoubný vliv na jejich duchovní cvičení. Ještě teď - po třech tisících let rozjímání - cítil vnitřní rozechvění, když si vzpomněl na ty obrovské chodby a inspirující pocit, když stál na vnitřním povrchu Sféry a díval se na drobounké slunce, ozařující obrovskou plochu uvnitř. Jak mu to všechno připadalo podivné. To umělé slunce uzavřené v ohromné kovové kouli. Skryt ve velké věži rozkládající se nad atmosférou mohl pozorovat ohromující panorama vnitřního povrchu Sféry.

Žádný div, že byl v takovém pokušení, pomyslel si Vush pro sebe. Všechna tři barbarská plemena si myslela, že Kolbard - nebo snad i ta zničená věž - byly jediné pozůstatky zázraků prvních poutníků. Sféra byla něco tajemného, skrytého v příliš velkých dálkách mimo veškerou představivost. Kdyby se podívali blíž, udělali několik tuctů dalších skoků z dráhy, na které se právě Aldin nalézal, dokázali by přinejmenším detekovat infračervené záření, které vyzařovalo vnitřní teplo černého povrchu Sféry. Ale nikdo se ani nepokusil tam dostat. Byl několikrát v pokušení přesunout navigační značky na skokových drahách - další z pozůstatků prvních poutníků - a skrýt tak Sféru navždy, ale měl strach, že už by pak sám nikdy nenašel cestu zpět.

Vush věděl, že ho to místo přitahuje a svádí, ale to nebylo nic proti Mupovi, který byl silou,

kterou vyzařovalo, polapen úplně jako lidský narkoman. Byl to

právě Mupa, který při prvním pokusu barbarů o získání jakési svobody z jejich područí navrhl použít stroje, které našli na Sféře a které dokázaly zničit planety. Naštěstí bylo vykonám tohoto díla přece jenom svěřeno do rukou uvážlivějšího Loysy. Vush z toho už tenkrát neměl žádnou radost, ale souhlasil s ostatními, že je to pravděpodobně jediný prostředek, jak ukázat barbarům svou nadřazenost.

A teď tu byl další stroj, jehož účel odhalili, nebo si to aspoň mysleli, a to Vushe skutečně děsilo. Našel jej Mupa. Oba souhlasili s tím, že ho nechají, kde je, protože se obávali jeho strašlivé síly. Ale co teď? Mupa asi zapomněl na vše, co si slíbili, a navrhl, že by ho mohli použít. Další ničitele planet už neměli k dispozici, protože je všechny rozebrali a od té doby už jenom blufovali. Jestli si Mupa myslel, že by ten stroj dokázal použít, a ještě o tom přesvědčil i ostatní, tak se museli všichni zbláznit.

„Když mi řekneš, co jim chceš vzkázat," přerušil tok jeho myšlenek Aldin, „tak o tom budu uvažovat."

„Dělají chybu, že chtějí zničit planetu," řekl opatrně Vush.

„To je tedy skutečně novinka," odfrknul Aldin a nedokázal potlačit ironii v hlase.

„Musím je upozornit —jak to mám jenom říct? — že se mohou objevit i nečekané potíže a chyby."

„Jak to víš?" zeptal se teď se zájmem Aldin.

„Prostě to vím."

„To mi musíš povědět trochu víc."

Vush se zhluboka nadechl a snažil se zkoncentro-vat myšlenky. Mezi jeho druhy by takhle důležitá konverzace zabrala měsíce a možná i roky s mnohatýden-ními odmlkami, kdy by hledali co nejpřesnější způsoby komunikace. Uvědomoval si, že tohle je největší překážka v dialogu s barbary. Jakmile se odmlčíte na více než pár minut, okamžitě jsou velmi nervózní. Šestiměsíční konverzace by je přivedla k naprostému šílenství.

A přitom krása slov tkví právě v nalézání toho nejsprávnějšího. Za ta tisíciletí se slovník Dozorců rozrostl do desítek milionů výrazů. Prosté lidské prohlášení „šarlatový východ slunce nad azurovým mořem" v nich vyvolalo miriády úvah na toto téma. Bylo to tak hrubé **a** nepřesné. Vždyť existovaly tisíce slov, jakými bylo možno takovou událost popsat, a každé z nich mělo svůj odstín, nuanci vůně a vyjadřovalo přesně vlnovou délku světla. Samozřejmě že vyhledání přesných výrazů pro co nejexaktnější popis chtělo svůj čas. Také obrovsky záleželo na stavu, v jakém se nacházel pozorovatel. Důležitý byl jeho zdravotní stav, délka mlčenlivých úvah před samotnou událostí i oblečení, které v tu chvíli odráželo stav jeho mysli. To všechno se mohlo odrazit v jednom slově, které v sobě zahrnovalo veškerou zkušenost, ale bylo vybíráno s nesmírnou pečlivostí. Byl to druh umění, které ovšem tyhle tři druhy úplně postrádaly.

„Mám nepříjemný pocit, že znám přístroj, který chtějí použít. Není příliš spolehlivý." Cítil se úplně frustrován. Cítil tak obrovskou potřebu vyjádřit pocit naléhavosti a obav a přitom chtěl část informace zamlčet, ale ten jejich zatracený jazyk k tomu nebyl uzpůsoben. Kdyby takový byl, stačil

by jediný výraz, aby je přesvědčil.

„Já historii trochu znám," odpověděl Aldin. „Vy jste, chlapci, posledně použili nějaké antihmotové deto-nátory, které byly v rovnováze s hmotou planety, kterou jste chtěli zničit. Co může být jednoduššího?"

„Tohle je něco jiného."

„Takže jinými slovy nám chceš naznačit, že už nemáte antihmotové detonátory a tvoji lidé teď chtějí použít něco nevyzkoušeného," vložil se do hovoru Jaroslav.

Vush se stáhl a zmlknul, protože se lekl, že už zašel příliš daleko.

Aldin vyskočil.

„Nehodlám ti povolit kontakt s tvými lidmi na základě nějaké umrněné mřenky. Chci slyšet celou pravdu."

Vush byl tak zděšen, že nebyl schopen slova. Nikdy by si nebyl schopen připustit - natož vyzradit - že celá jejich moc byla založena na zneužívání technologií prvních poutníků, kterou sotva chápali.

„Je to nevyzkoušené," opakoval a snažil se, aby neprozradil nic jiného. „Mám pocit, že se v chystané operaci orientuji o něco lépe než bratr Mupa. Rád bych to s ním konzultoval."

„Aha, tak už to není jenom signál. Už z toho máme konzultaci," ozval se Oiši a jeho podezření vzrostlo.

„Je to jediná možnost," odpověděl Vush a zase se mu vloudil do hlasu prosebný tón.

„Budu o tom přemýšlet," prohlásil Aldin a zamířil ke dveřím.

„Budete všichni litovat, jestli mi nedovolíte se spojit s Nejvyšším," řekl Vush.

„To má být výhružka?" vyrazil ze sebe Oiši.

Kdyby byl Vush schopen klít, jistě by to teď udělal. Jak jen byla řeč těchto barbarů těžkopádná. I ta nejmenší chybička, nesprávná mimika nebo tón hlasu mohly navodit nesprávný dojem a způsobit celkové nedorozumění.

„Tak to rozhodně nebylo míněno," pospíšil si s odpovědí Vush. „Alespoň se zkuste dostat k nějaké skokové křižovatce," pokračoval. „Při troše štěstí může dojít ke zpoždění. Když mi potom dovolíte spojit se z tohoto bodu s Nejvyšším, můžete potom skočit jakýmkoliv směrem a nikdo nebude vědět, kam jste vlastně zmizeli."

„Uvážím to," odtušil Aldin.

„A to je všechno?"

„Přesně," přikývl Aldin a ukončil konverzaci na toto téma.

Dozorce se zvrátil dozadu, nastavil tělo do správ-

ného úhlu, který vyjadřoval uraženou pýchu, a vyplul **z** místnosti. Dveře se za ním tiše zavřely.

„Vezmi nás zpátky,“ řekl klidně Jaroslav, přešel k Aldinovi a nabídl mu pití.

„Řeknu vám, že kdybychom s tím parchantem neměli takové potíže, tak bych ho snad ještě začal mít rád,“ povzdechl si Aldin a s podrážděným výrazem si sedl do křesílka.

„Proč bychom se měli vracet?“ zeptal se Oiši. „Cestou ke křižovatce bychom mohli někoho potkat a ten by mohl prozradit naši polohu.“

„Nikdy se mi moc nelíbilo, že se tady schováváme, aniž bychom podnikli nějakou akci,“ prohlásil Jaroslav. „Gablona zatím může provádět různé všivárny.“

„My jsme mu určitě pěkně poničili jeho majetek **a** po nějaké odplatě zatím ani vidu ani slechu,“ přikývl Zergh.

„Pěkně se vraťme a až potkáme nějakou loď nebo jenom zašeptáme, kde jsme, uvidíte, že po nás půjde každý z celého Mračna,“ oponoval Oiši.

„Tak si aspoň pustíme holografický záznam rozhovoru Aldina s Vushem,“ navrhl Jaroslav. Přešel k ovládací konzoli, zmáčkl nějaké knoflíky aVush se znovu objevil uprostřed místnosti.

„Je skutečně těžké dělat u těchhle potvor stresovou analýzu hlasu, ale už při zběžné kontrole je zřejmé, **že** je Vush bez sebe strachy.“

„Však je taky vězněm takzvaných barbarů,“ ozval **se** Hobbs a posunul si židli, aby na Dozorce lépe viděl. „Je jasné, že je nervózní. Měli jste vidět ty dva, když přišli prvně do mého světa rozkoší. Poslal jsem za nimi pár děvčat, které toho na sobě neměly o moc víc, než když se narodily, a **ty** nebožáky málem klepla pepka.“ Hobbs se při té vzpomínce radostně zasmál.

„Ale stresový indikátor se vychýlil, až když jsme začali mluvit o zničení planety,“ řekl Jaroslav a ukázal na holografický záznam postavy a na displej počítače.

„Něco se tu děje,“ pokračoval Jaroslav.

„Něco víc, než je ochoten přiznat,“ přikývl Aldin a pozoroval *záznam.* „Tak jo. Vrátíme se.“

„Už je nejvyšší čas na nějakou akci,“ zahřímal zezadu Basak. „Moji chlapci se nudí, když se tady jen tak poflakujeme, a už je svrbí dlaně.“

„Jak jsme daleko od nejbližšího skokového bodu, odkud vedou alespoň tři různé cesty?“ otočil se Aldin s otázkou na Jaroslava.

„Řekl bych nějakých šest standardních hodin.“

„Když se nic zvláštního nestane, tak se tam na chvíli usalašíme. Když se něco stane, tak aspoň budeme mít příležitost k nějaké akci.“

„Jakou příležitost?“ zeptala se tiše Tia.

Aldin se jenom usmál a pokrčil rameny.

Oiši přistoupil k hologramu a pozorně ho studoval. „Mám pocit, že se ještě dočkáme pěkného překvapení.“

Kapitola pátá

Mupa nemohl potlačit úžas, když ty barbary pozoroval. Stovky lodí, od obrovských výletních lodí napěchovaných turisty až po luxusní a vším komfortem vybavené jachty kohů, se sem slétaly z celého Mračna jako vosy na med, aby o tu podívanou nikdo nepřišel.

Mupa si snadno připomenul, jak zničili planetu minule. Ona akce vzbudila na Mračnu takovou hrůzu, že skoro zmizely války a nepřátelství. Pomyslel si, že od té doby barbaři buď značně otupěli, nebo jsou to blázni. Všichni Dozorci, co se tady objevili, projevovali stejně jako Mupa alespoň základní dekórum.

Tentokrát za svůj cíl vybrali chladný plynový gigant ležící pěkných pár milionů kilometrů daleko. Ještě kus za ním se nacházela Beta Zul, obrovitá a vysoce nestabilní hvězda, která svou rudou září vyplňovala temnotu vesmíru.

Výběr cíle vyvolal jisté obavy, když na něj Nejvyšší poprvé ukázal, ale Mupa se rozhodl, že bude lepší neprotestovat. Nakonec blízkost Bety Zul k centru galaxie, což bylo obydlené srdce Mračna, činila demonstraci

síly alespoň trochu věrohodnější, než kdyby se odehrála někde na samém zamrzlém okraji Mračna. Jistým způsobem naznačovala, že by se taková destrukce mohla opakovat pouhým zmáčknutím knoflíku na kterémkoliv místě obývaném třemi barbarskými druhy.

I teď, když procházel bod po bodu svůj kontrolní seznam, zda na nic nezapomněl, slyšel Mupa hlasy svých bratří, oznamujících další a další lodě, které mířily **z** různých skokových uzlů do jejich systému. Asi před hodinou se stala nešťastná nehoda, kdy se dvě lodě navzdory statistické pravděpodobnosti pokoušely skočit v přesně stejné chvíli do stejného místa.

Objevila se ohromující záře, když loď obsazená pěti sty gafskými turisty, kteří vyhráli svá místa v narychlo zorganizované loterii, vrazila do plně obsazené lodi xsarnů, kteří v tu chvíli získali zkušenost, o kterou jistě nestáli.

Ve sluchátkách se ozývaly všemožné výkřiky hrůzy a úleku, i když bylo zjevné, že si někteří přihlížející mysleli, že se jedná o zvlášť rafinovanou zahřívací část k očekávané podívané. Turistické lodě se rozprchly po okolí a snažily se zachytit úlomky trosek jako suvenýr.

„Doufám, že je všechno pod kontrolou?“ ozval se nad Mupou hlas Nejvyššího.

Mupa ztěžka polknul a přikývl.

„Spouštěcí mechanismus, který otevře přenosovou bránu, může být použit, jakmile si budeš přát,“ odpověděl Mupa poněkud nervózně. „Jakmile se dostane do atmosféry planety, stačí, abych zmáčknul tenhle knoflík.“ Přejel prstem po gravírovaném tlačítku na zlaté krabičce, kterou držel v dlani. „Ten otevře přenosovou bránu červí díry. Pokud tomu systému rozumím, brána se automaticky přimkne k největšímu gravitačnímu tělesu v dané oblasti a prostě ho pohltí.“

Mupa se odmlčel. Co to byla přenosová brána nebo červí díra, pro něj zůstávalo záhadou a mimo rámec jeho chápání. Ony výrazy sem přinesli až lidé, když se

prvně dostali do Mračna. Samotný proces popsal jeden **z** jejich pradávných vědců, ale ten byl

teď samozřejmě dávno mrtev. Ta slova v něm vyvolávala představu, že skutečně vyleze nějaký červ a obrovitou zelenožlutou planetu před ním sežere. Věděl, že lidské výrazy nejsou zcela přesné, ale určitým způsobem vystihovaly dosažený efekt a daly se použít pro popis události laické veřejnosti.

„A kam se dostane?“ zeptal se Nejvyšší, jako kdyby hledal nějaké ujištění.

„Do úplně jiné dimenze. Když se bude červí díra otáčet dostatečnou rychlostí blízkou rychlosti světla, může se dostat i do jiného času.“

„Ale kam?“

„Ach, někam za Mračno,“ odpověděl Mupa poněkud nejistě a nervózně poklepával na zlatou skříňku.

Nejvyšší pozoroval, jak Mupova ruka tančí po přístroji.

„Byl bych radši, kdyby ses toho nedotýkal, dokud nebudeme připraveni,“ prohlásil a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně.

„Ale toho se vůbec nemusíš obávat,“ odpověděl Mupa a lehce zmáčknul knoflík.

Nejvyšší sebou nechtěně cukl.

„Musím nejdříve zmáčknout i tyhle knoflíky na straně,“ zdvihl Mupa skříňku do výše.

^Jak to víš?“ zeptal se se zájmem Nejvyšší.

„Prostě jsem si to vypočítal. To je celé umění.“ Jestli Dozorce mohl lhát, tak se teď Mupa dopustil ohavného hříchu. To „vypočítání“ tkvělo v tom, že on a Vush našli přístroj i se skříňkou, která spouštěla efekt červí díry. Zrovna se tam potuloval i nejotravnější ze všech přístrojů prvních poutníků. Měli pocit, že věc pořádně nefunguje a ze začátku je to trápilo, tak ji nechali na pokoji. Ovšem přístroj sám od sebe stále opakoval holografický záznam, jak funguje. Na druhou stranu se je ale pokoušel všemožně zastrašit, kdykoliv se pří-

stroje chtěli zmocnit, až do chvíle, kdy Mupa již neudržel trpělivost na uzdě a zařval, aby jim dal pokoj.

„Ničeho se neobávej, všechno je plně pod kontrolou,“ řekl Mupa a snažil se, aby to znělo aspoň trochu přesvědčivě.

„Nu, však to vyzkoušíme,“ odvětil Nejvyšší a zkoumal, zda je spíš vyděšený nebo nedočkavý. To, že si ty emoce připouštěl, ho štvalo ještě víc.

„Zatracení barbaři,“ zaklel si sám pro sebe, když opouštěl místnost.

„Nestihneme to,“ prohlásil Jaroslav stojící vedle Aldina, když prolétali pátým skokovým uzlem v pěti hodinách.

„Upřímně řečeno jsem to ani nečekal,“ odpověděl Aldin a otočil křesílko tak, aby na svého parťáka viděl. „Neříkej mi, že tě Vush svými truchlivými předpověďmi taky znervózněl.“

„Samozřejmě že jo,“ odfrknul Jaroslav.

J. kdybychom se dostali do bezpečného místa přechodu, a i kdybychom byli ochotni porušit rádiové mlčení. **..** říkám i kdyby**...** ty si myslíš, že by to, co řekne Vush, nějak změnilo jejich plány?“

„To, že tím dáme najevo naši starost, by mohlo později změnit jejich názor,“ řekl Zergh.

Oiši otočil židli a pohlédl na Vushe.

Ten ovšem od svého výbuchu zůstával potichu.

Zola byl spolu s dalšími kohy na jachtě a nemohl odtrhnout oči od vzdálené lodi, stojící teď mezi stovkami velkých výletních plavidel plných čumilů. Byla to stará jachta Corbina Gablony, stejně jako všechny ostatní obklopená půltuctem lodí Dozorců. Dozorci, kteří si chtěli být naprosto jisti, že se na žádné lodi nebudou vyskytovat nepovolené zbraně, obě lodi — Zolovu

i Gablonovu - před odletem pečlivě prozkoumali. Skutečnost, že byl Zola bezbranný, zvláště když se Gablona nacházel necelou světelnou půlminutu od něj, ho rozhodně neuklidnila. Alespoň mu to jasně ukázalo, jak Corbin všechno změnil, včetně nezbytnosti téhle exhibice.

Těžká xsarnská výletní loď projela těsně před nimi a tam také zastavila.

„Zatracení xsarnové se vždycky musí nacpat před ostatní,“ zařval a sáhl po mikrofonu. Okamžitě na toho nezdárného pilota spustil proud nadávek a kleteb. Po pár vteřinách se loď pohnula a zaparkovala zhruba kilometr stranou. Všude sice bylo dost místa, ale všichni se chtěli natlačit co nejblíže k bezpečnostní hranici vyznačené Dozorci. Tisíce lodí soupeřily o místo na rovníkové linii, odkud byly stejně dobře vidět obě polokoule.

Několik set tisíc kilometrů nad severním pólem plynového obra se objevila oslnivá záře a všichni ze sebe vyrazili výkřik nadšení, protože se domnívali, že podívaná právě začala. Všechny kamery se otočily tím směrem a na velkých projekčních plátnech se okamžitě objevily zvětšené obrázky. Místnost se naplnila pokašláváním a několika oceňujícími úsměvy, když se neznámá záře proměnila v dobře čitelný nápis a bylo zřejmé, že se jedná o reklamu na řetězec výrobců vesmírných jachet. Patřil jednomu chlapíkovi, který byl natolik bláznivý, že využil této příležitosti a obětoval jeden ze svých výrobků k tomuto účelu. Éter se okamžitě naplnil naštvanými hlasy Dozorců, kteří se snažili zhasnout obrazovky, jako kdyby byli piloti vesmírných lodí ško-láci, které je potřeba ochránit před zhoubnými vlivy reklamy.

Zola si okamžitě přičinil poznámku, že by měl koupit nějaké akcie té továrny, protože tenhle přenos bude určitě jeden z nejsledovanějších v celé historii Mračna. Ostatně už nyní se utrácely desítky milionů katarů za upomínkové hrnečky a trička potištěná explodující ply-

novou koulí, po kterých byli hlavně gafové celí diví. A dokonce ixsarnské jídelní tácy byly vyzdobeny barevným obrázkem planety, která se zmenšovala, až zmizela, jakmile jedlík vtáhl celý obsah tuby.

Sice to poněkud narušilo dekorum, čehož si Dozorci nadevše vážili, ale Zola si nemohl pomoci a byl okouzlen.

„Tohle nemá být žádná legrace.“

Zola sebou škubnul a podíval se přes rameno. Do středu místnosti doplachtil Dozorce a Zola

okamžitě zaplašil úsměv z tváře a souhlasně přikyvoval již s vážným výrazem.

„Otřesně dětinské," řekl a ostatní — samozřejmě — souhlasili.

Mupa pozoroval monitor, na kterém bylo vidět, jak se stroj ve stále se zmenšující spirále blíží k plynovému obru. V ruce svíral přístroj, kterým měl otevřít bránu, a v žaludku pociťoval chvění. Nebyl si jist, zda to má přičíst strachu, vzrušení nebo obyčejnému hladu, ale stejně ho to mrzelo, protože Dozorci trávili tisíce let tím, aby se naučili ovládat emoce a nenechali se reakcemi těla odvést od vnitřního soustředění.

Monitor zeleně zazářil a přídavná kamera ukázala zažehnutí zpětných motorů, jak se stroj stabilizoval na oběžné dráze kolem obra. Pod ním vířila a bublala jedovatá atmosféra plná chlóru a čpavku. Bylo zajímavé sledovat tucty bratří předstírajících nezájem, jak se snaží proplouvat co nejblíž k obrazovce a potom zůstávají na místě, aniž by se snažili uhnout dalším, kteří přicházeli do místnosti, aby se také podívali. Dokonce i starý Yu ve svém rohu místnosti zvolna vstal, a i když se usilovně snažil mít hlavu otočenou na druhou stranu, oči ho prozradily.

Mupa pohlédl na Nejvyššího a pokýval hlavou. Jeden z xsarnských členů posádky zapnul holografickou

kameru a Nejvyšší začal se svým proslovem, který byl přenášen do celého Mračna. Popsal v něm závažné hříchy všech tří vyšších druhů, neodpustitelné zločiny Al-dina Larice a jeho spřežence a vyjádřil nutnost zničení jedné **z** planet jako varování a demonstraci síly. Zároveň prohlásil, že jestliže nebude obnoven pořádek, přístroj zkázy bude příště zamířen na některou z obývaných planet.

Po celou dobu projevu Nejvyššího Mupa křečovitě svíral krabičku s ovládacími knoflíky. Již ji skoro přestal vnímat, když tu Nejvyšší skončil svůj hodinový proslov a světlo kamery se stočilo na něj.

Pohlédl do kamery a lekl se tak, že spouštěcí mechanismus málem upustil. Viděl, jak se Nejvyšší za kamerou pohupuje nahoru a dolů a dává mu tak pokyn, aby zahájil akci. Všechno kolem něj najednou ztichlo.

Mupa se důstojně vznesl vzhůru **a** krabička se vznesla s ním. Podíval se přímo do objektivu.

„Teď uzříte moc Dozorců," prohlásil nejhlubším hlasem, jakého byl schopen.

Napřáhl ruku s krabičkou a druhou rukou se vší vážností stiskl první zlatý knoflík, jak to viděl na holo-grafickém záznamu prvních poutníků. Ozvalo se sotva znatelné cvaknutí, knoflík se vymrštil zpět vzhůru a po straně se rozsvítilo malé bílé světélko. Zmáčknul druhý a třetí knoflík, přičemž se rozsvítily další dvě kontrolky. Po melodramatické pauze vztyčil prst - nebo spíš to, co u Dozorců prst nahrazovalo - a zmáčknul čtvrtý knoflík na straně ovládací skříňky. Ten se ovšem ne-pohnul. Stisknul ho podruhé, ale i tentokrát se knoflík odmítl podvolit. Nervózně pohlédl na Nejvyššího, který se velmi přesvědčivě kolébal nahoru a dolů. Najednou ho zachvátil neodbytný pocit, že se všichni příslušníci nižších ras tetelí blahem, a nebyl daleko od pravdy.

Sestoupil na podlahu, položil na ni skříňku a poklekl si k ní. Pak se napřímil a plnou váhu těla nechal

padnout na nataženou ruku, kterou zmáčknul nešťastný knoflík. Ozvalo se slabé cvaknutí, jak se

knoflík pohnul dolů, ovšem ten zvuk bohatě překrylo daleko silnější rupnutí, jak si zlomil prst. Ze rtů se mu vydralo jadrné a zcela lidské zaklení.

Najednou se rozblikala všechna čtyři světla a to v celé barevné škále. Mupa se snažil nenápadně postarat o svůj zlomený prst alespoň pofoukáním, posadil se na zem a díval se střídavě na ovládací skříňku a na ho-lografickou obrazovku.

„Nic," slyšel, jak zašeptal jeden **z** jeho bratří. „Vůbec nic."

Zola si utíral slzy z očí a padl na své křesílko, zatímco ostatní kohové na hrdinného Mupu posměšně připíjeli. Osamělý Dozorce na jejich lodi se je snažil přivést ječivým hlasem ke klidu, ale odpovědí mu byl posměšný řev. **I** teď - ve chvíli veselí - pociťoval Zola obavy. Jestli tohle měla být ukázka jejich síly, potom byla proklamovaná moc Dozorců jenom podvod. A potom tedy byly ty tři tisíciletí míru, který se pokoušeli udržet, také jenom podvod. Byly jenom bezobsažným cárem papíru.

A potom mu najednou z mysli všechno prostě vypadlo.

Nad povrchem plynového obra se objevil záblesk světla - ani zdaleka ne tak působivý jako propagační záblesk toho chlapíka, co vyráběl jachty - prostě jenom slabý záblesk. Zprvu jev nikdo ani nepostřehl, protože jeho oblast mohla mít slabý metr v průměru, ale přenosová brána červí díry se otevřela a proud fotonů hvězdného světla oblastí prošel a za ní se začal stáčet do smyčky. Ta událost ovšem zcela jistě stála za pozornost, protože se celý paprsek vypouštěný přístrojem v miliontině vteřiny zúžil na velikost atomu vodíku a přitom si zachovával strukturní integritu. Byl prostě

konstruován tak, aby byl schopen se zavrtat do srdce všeho, co měl zničit, a přitom se pohřbít ve spodních hladinách gravitačního pole.

Chlorová a čpavková atmosféra plynového giganta nekladla vůbec žádný odpor. Překážku pro útočící oblast, která projížděla snadněji než nůž máslem vším, co se nalézalo do metru od červí díry, nepředstavoval ani žhnoucí povrch z kapalného a stlačeného pevného chlóru.

Teď tu ovšem něco chybělo. V rámci paměti a logiky prvních poutníků nebyla nalezena správná odezva. Signál s dotazem zamířil k ovládací jednotce. Mikroskopický servomotor a počítačová jednotka vyhodnotily požadavek, vypočítaly, že se jedná o chybu v celé operaci, a přikázaly ji vypnout. Objevil se ovšem zádrhel ve zlomeném čtvrtém knoflíku.

Tvůrci tohoto přístroje jej sice stvořili na celou věčnost, ale i ta nejjednodušší součástka, jako je nějaký obyčejný knoflík, může zkorodovat, když čeká miliony let na to, až bude stisknut - a co horšího - než s ním někdo tak strašně třískne. Knoflík byl prostě stále v jedné poloze, což znamenalo, že kontrolní jednotka měla podle logiky svého tvůrce přístroj prověřit a eventuelně vypnout. Trvalo několik tisícin vteřiny, než přístroj prověřil všechny možnosti. Ale teď program nezafungoval tak, jak měl. Několik milionů let čekání na nahodilý rentgenový paprsek udělalo své s úsporně tištěným systémem, jehož obvody měly velikost v řádech pár molekul.

Jinými slovy: stroj selhal a vyslal zpět opravdu nezvyklý signál: pokračovat v pojídání, dokud bude co. Problém byl v tom, že nezbytná část přístroje nefungovala, a tak nebyl zadán pokyn, kterým směrem se vydat a jaké materiály pohltit. Z toho vyplynulo, že měl požírat, cokoliv našel, a nabalovat to kolem sebe.

Přístroj tedy dostal pokyn - i když velmi neobvyklý—a teď se musel porozhlédnout po něčem k snědku.

Paprsek se vydal na cestu. Necelý milimetr v průměru, zamířil neomylně od plynového giganta ke gravitačnímu středu velké rudé hvězdy. Cestou se jenom lehce odchýlil, když byl přiváben hmotou velké xsarnské výletní lodi o váze nějakých deseti tisíc tun. Vyvrtal do ní díru ne větší než špendlíková hlavička. Kdyby xsarn-ští turisté neokupovali stánky se suvenýry, viděli by, jak se červí díra žene lodí a vystupuje na druhé straně lodi ven. V desetitisícině vteřiny pohltila imploze dva tisíce xsarnů, tuny pochoutek xsarnské kuchyně, tisíce suvenýrů a deset tisíc tun oceli. Záblesk ukončil existenci ještě před chvíli pyšné lodi.

Chapadélko se hnalo dál, málem pohltilo další loď, ale pak bylo přece jen přivábeno velkým gravitačním polem hvězdy. Jako laserový paprsek se hnalo vesmírem, naplněné hyperstlačenými atomy xsarnů a jejich lodi. Fungovalo nyní v jiné dimenzi reality podobné té, jako jsou skokové přechody. Testovací konec červí díry prolétl chromosférou hvězdy a zabořil se přímo do inferna hořícího helia.

To vše netrvalo déle, než by člověk napočítal do deseti.

„Co má tohle, sakra, znamenat?“ zavrčel Zola a vztyčil se. Ostatní kohové, kteří se ještě před chvílí hystericky smáli, najednou zmlkli. Místností se nesly zvuky padajících skleniček rozbíjejících se o podlahu. Do toho zaznívalo nespokojené vrčení služebního robota, který okamžitě reagoval na narůstající nepořádek.

Xsarnská výletní loď, jejíž pilot před necelou hodinou tak nešikovně manévroval nedaleko jejich plavidla, najednou zmizela. Zola byl zmaten a v rozpacích. Vybavil se mu obrázek na plochém monitoru spojovacího přístroje, který se po vypnutí také promění v malý bod, než zmizí úplně. Měl ale pocit, že těsně před zmizením zahlédl na odvrácené straně xsarnské lodi malý zá-

blesk světla. Teprve potom jako kdyby došlo k implozi **a** loď se vcucla sama do sebe.

„Koukněte na to!“

Jeden z gafských kohů ukazoval na monitor vedle hlavní obrazovky. Ve středu obrazovky trůnil rudý obr a přímo k němu mířilo něco, co vypadalo jako slabý provázek nebo vlákno. Nebylo to světelné vlákno. Upřímně řečeno, nebylo ani příliš vidět. Spíš jste ho mohli tušit jako nějakou deformaci, o které jste vnitřně cítili, že nemá ve vesmíru co dělat.

„Do prdele! Koukejte odsud vypadnout!“ zařval Dozorce.

Koneckonců to nebylo nic jiného než pohybující se stroj. Hračička svých tvůrců, sestrojená ktomu, aby mohla chytat hvězdy a přesouvat je po vzoru bohů. Však takhle také transportovali ohromné objemy materiálu, když stavěli prstencovitý Kolbard a potom i Sféru. Byla to hračka, kterou používali ke kombinování různých hvězd pro své obveselení. Když byly poprvé objasněny skokové cesty, bylo potřeba někam odstranit nechtěný nebo dokonce nebezpečný materiál. Byl uskladněn na kosmické skládce, kde nemohl nijak škodit. Když se chtěli cítit trochu jako bohové, mohli léčit staré hvězdy dodávkami nové hmoty, protože tu hvězdu z nějakého důvodu potřebovali nebo proto, aby na její oběžné dráze udrželi planety, které považovali za zajímavé.

Byl to spíše jistý druh umění, protože neměli důvod vyrábět žádná náhradní slunce. Když byli v

dová-divé náladě, napumpovali do vybrané hvězdy tolik hmoty, že potom sama zkolabovala a vybuchla v supernovu, a oni tak zažili jeden z nejúžasnějších ohňostrojů, jaké jim vesmír mohl nabídnout. Snad právě proto bylo toto představení jedním z posledních činů prvních poutníků před více než sto tisíci let.

Je jasné, že když byl někdo schopen skládat nově

celé galaxie, využíval tohoto umění k zahánění nudy. Zvláště když ktomu nepotřeboval nic víc než umístit správnou součást přístrojového vybavení na místo určení a jeho protějšek na hvězdu, kterou jste chtěli přemístit. Pak už se jenom postavil malý kousek stranou a zmáčkl knoflík ovládací jednotky. Ale nikdo nebyl tak hloupý, aby použil jenom jednu část přístroje a druhou vyřadil příliš nešetrným zmáčknutím neposlušného spínacího tlačítka.

Je tedy zcela zřejmé, že spojení — byť nebylo úplné - pracovalo podobně jako kosmická sací hadice na přenášení hmoty hvězd a nasávalo všechno do červí díry. Hmota byla stlačena na tisíce tun na kubický centimetr a postupným nasáváním dále do trubice byla ještě více stlačována. Hnala se hadicí rychlostí daleko vyšší, než je rychlost světla. Tím se vytvářel přídavný sací efekt, který pomáhal nasávat vše z okolí. Hmota hvězdy se tak dostala až tam, kde bývalo srdce chladného plynového obra. Během první vteřiny se miliony tun aktivní termonukleární hmoty najednou dostaly do gravitačního pole planety. Ačkoliv byl plynový obr zcela jistě vychladlý, jeho střed pod neuvěřitelným gravitačním tlakem jeho vlastní hmoty představoval potenciální řetězovou reakci jen čekající, co se stane. Bylo to, jako když přehřátá pára narazí do ledového kvádru. Vstupující hmota slunce, stlačená na miliony tun na kubický centimetr, prošla dvěma reakcemi najednou. První z nich byla rychlá expanze, když se dostala z červí roury, a druhá — daleko zajímavější — byla termonukleární reakce v srdci planety.

Od chvíle, kdy se Mupovi konečně podařilo stisknout ten zatracený Tcnoflík, uběhlo sotva patnáct vteřin. Celou tu dobu vzhlížel ke svému Nejvyššímu a očekával příval výčitek, jaký nezažil žádný Dozorce za posledních deset tisíc let. Však se mu také podařilo udělat z Dozorců hlupáky před všemi barbary. Jak mohl někomu vysvětlit, že vyzkoušet tyhle přístroje je prakticky nemožné, protože jediná možnost, jak je vyzkoušet, znamenaje doopravdy použít.

Najednou uslyšel v éteru nějaké zaječení a potom vzrušený šepot mezi bratry. Vznesl se do výše a i přes péči, kterou věnoval zraněnému prstu, se zadíval na obrazovku. Přístroj, který měl být nad planetou, zmizel. Mupa viděl pouze prázdný prostor s jakousi světelnou čmouhou.

„Co se to děje?“ zašeptal Mupa.

Nejvyšší se na něj podíval a v očích mu bylo možno vyčíst zmatek.

„Myslel jsem, že právě ty bys to měl vědět.“

Jak měl teď přiznat, že si tím nebyl ani zdaleka jist?

„Vraťte to zpátky!“ vykřikl někdo a ukazoval na monitor se světelnou čmouhou.

Obraz se vracel zpět.

„Zastav!“ ozvalo se několik hlasů.

Na obrazovce se objevilo zvětšení celé situace. Byla tam nějaká loď. Podle designu by se dalo usuzovat, že se jednalo o xsarny.

Obraz se začal zpomaleně sunout vpřed. V průběhu jednoho rámečku loď zmizela a na jejím místě se objevila čárka.

Dozorci se otočili na Mupu a v očích bylo vidět, že chtějí vysvětlení toho jevu.

Další obrazovka ukazovala místo, kde měl být jejich přístroj. Nyní zelo prázdnotou. Na dalších monitorech bylo vidět, jak planetu opouští jakési přímé vlákno. Jedna **z** kamer je sledovala celé stovky milionů mil až k rudému obru. Spojení se Zolovou lodí ukazovalo hotový blázinec, všichni ječeli hrůzou a Zola sám řval hystericky na pilota, ať snimi skočí pryč a vyhne se kolizi a gravitačním poruchám.

Dělo se tu něco naprosto nepochopitelného. Jenže co?

„Ukažte mi obrazovku v reálném čase!“ vykřikl Mupa.

Za malý okamžik se velká obrazovka před nimi zaplnila obrázky, ukazujícími, co se děje přímo před nimi a ne signál ze vzdálených míst. Jestliže je planeta vzdálená devět milionů kilometrů, dorazí k nim obrázek reálné situace za nějakých třicet vteřin. Což by mohlo být zrovna teď, uvědomil si.

Vysoce citlivé kamery, umístěné na plášti lodi, byly mistrovskou ukázkou xsarnské preciznosti, schopné zachytit prakticky každý detail.

V místě, kde se měl nalézat jimi vyslaný přístroj, se objevil záblesk a pak už tam nebylo nic. Míjely dlouhé vteřiny a z přenesených obrázků měli pocit, že všude vládne naprostý chaos. Mupa cítil, jak kolem něj narůstá panika.

Pak zahlédli několik desítek kilometrů před sebou loď, kterak se snaží okamžitě nabrat velkou rychlost, pak se objevil oslepující záblesk a v éteru někdo řval sprosté nadávky.

Obrazovku před nimi nyní takřka vyplnil záběr planety.

„Co to je?“ zašeptal někdo nevěřícně.

Vypadalo to, jako by se od povrchu planety hnal ke slunci ohnivý šíp.

Průtok červí dírou narůstal takřka exponenciálně a nyní, při přenosu bilionů tun hmoty za vteřinu, se blížil vrcholu. Co se týče celkového objemu trubice v celé její délce, nepřesahovala hodnota objem těla gafa, ale ten by měl při stejné hustotě setsakramentsky těžké tělo. V srdci rudé hvězdy by byla hmota relativně stabilní, ale ve středu plynové planety nezpůsobila jen ohromnou gravitační deformaci, ale také nepředstavitelný výbuch. Planetu zasáhlo příliš jevů najednou, než aby to mohla najednou ustát. To nemohla strávit. Dříve nebo později se jí z toho muselo udělat šoufl.

***** ***** *****

Doposud se nebohá planeta nijak nelišila od ostatních, stejně jako většina z nich obklopená atmosférou jedovatých plynů. Teď tomu bylo jinak. Povrch planety se náhle vzdul. Vnitřní pnutí se šířilo po magnetických křivkách. S jistou nadsázkou řekněme, že to, jak se oba póly planety jakoby

zpomaleně nadzdvihly a pak zářivě explodovaly, bylo majestátní.

Mupa se samým vzrušením kolébal nahoru a dolů. Nevzpomínal si, že by ho kdy něco takhle vzalo.

„Funguje to! Funguje to!“ řval triumfálně.

Jako by dal tím výkřikem nějaký povel, ostatní Dozorci začali také jásat a zapomněli na dobré vychování **a** veškerou důstojnost. Nejvyšší byl v tu chvíli rád, že aspoň na chvíli vypnul spojení.

„Důstojnost, bratři. Zachovejte důstojnost!“

Pokoj ztichl.

Nejvyšší pokynul xsarnovi, který ovládal kameru. Ta se znovu rozsvítila a otočila se na Nejvyššího, plujícího před obrazovkou, na které bylo vidět vybuchující planetu.

„Jste nyní svědky zničení neobydlené planety,“ prohlásil Nejvyšší suše.

Na chviličku se odmlčel.

„Viděli jste, že to dokážeme takřka doslova lusknutím prstu. Jestliže nebudou dodrženy jisté podmínky, budeme nuceni přivodit totéž některému **z** vámi obývaných světů, nebo dokonce všem.“

Tiše se pohupoval a čekal, zatímco jeho slova pronikala celým Mračnem a zvolna docházela všem jeho obyvatelům. Ze stovek lodí, stanic a jachet, které byly události účastný, bylo éterem slyšet vlnu paniky. Tím lépe. Když ostatní uslyší, jak reagují přímí svědkové, o to větší bude dopad na nezúčastněné.

Lodí projelo zachvění. Gravitační puls dorazil bez varování a nedopřál setrvačnému vyrovnávacímu systému čas zareagovat a kompenzovat ho. Mnozí Dozorci

upadli. Nejvyšší, který plul prostorem, byl mrštěn na obrazovku, po níž se sesunul na zem.

Povrch planety zářil ohnivými gejzíry a výbuchy různé intenzity. V srdci umírajícího světa se nacházelo ledasco. Například tam byl skoro nedotčený přístroj, který použil Mupa. Hustota v okolí byla tak obrovská, že docházelo i k rekombinaci vlnové délky světla. Vzhůru tryskaly tuny hmoty, gejzíry chloru a čpavku, a pak se znovu vracely do nitra.

Tvořila se nová hvězda, ale na rozdíl od přirozeného procesu se obvyklé miliardy let vtěsnaly do pár vteřin. Ještě bylo potřeba, aby se vytvořila rovnováha mezi obrovským přetlakem v peci uvnitř a gravitačními silami, které měly držet hvězdu pohromadě. V nebetyč-ném chaosu se tak mohlo stát cokoliv.

Gravitační porucha byla tak obrovská a dlouhotrvající, že ji vyrovnávací systém lodi nebyl schopen kompenzovat. Když se Mupa rozhlížel kolem sebe, připomínalo mu to ty špatné gafské filmy, které ukazovaly, jak posádka poletuje v lodi při marné snaze ji zachránit a kamera zatím simuluje pohyby lodi, která se vymkla kontrole. Rozhodně to ale bylo nepříjemné.

Pohlédl zpět k planetě. Vzhůru stále tryskaly gejzíry různých materiálů, mraky nad povrchem vířily a některé se měnily v tornádo, než znovu zmizely v nitru planety.

Chápal, že je za to zodpovědný jeho přístroj, ale protože ve skutečnosti nikdy neviděl planetu

požíranou červí transferovou bránou, nebyl si jist, zda to, co vidí, je to, co vidět měl.

Vyrovnávací systém vysunul vnější čidlo před loď, aby byli před gravitačními poruchami varováni alespoň o něco dříve. Nekontrolované poskakování skutečně trochu ustalo, i když se stále objevovaly občasné otřesy a lodí se neslo vrzání namáhaného kovu.

„Co je to za čáru?“ zeptal se konečně někdo, čímž Mupu vyrušil od pozorování povrchu planety.

„Červí díra, samozřejmě,“ odvětil s jistotou v hlase.

„Aha.“ Následovala odmlka. „Tak proč mířila ke slunci? Myslel jsem, že má převádět věci do jiné dimenze.“

„Já si ne...“ sám se zarazil. „Já si nemyslím, že skutečně prošla sluncem,“ odpověděl a uvědomoval si, že jsou jeho slova přenášena do celého Mračna a že asi opravdu nevypadá jako na slovo vzaty odborník.

Zase následovala odmlka.

Začínal se skutečně obávat, co se to tady děje?

K životu se probudilo další rádiové spojení a ozval se vzdálený hlas. Mupovi trvalo několik vteřin, než mu to došlo.

Vždyť to byl Vush!

Šokován pohlédl Mupa na obrazovku. Hlas uneseného Dozorce přitáhl pozornost takřka všech, kdo pozorovali podívanou na planetě.

Kvůli velkému množství jiných spojem, která se tlačila na jejich monitory, jeho hlas skoro neslyšel.

„Ty zatracenej idiote, vždyť to je jenom půlka toho přístroje...“ bylo všechno, co zachytil, než s nimi zalom-covala další gravitační porucha, přerušila spojení a odvála Vushova slova.

Mupa se podíval před sebe. Celý povrch planety zářil, vířil a rozpínal se směrem ven.

Ven?

Červí díra měla požírat planetu a ta se pak měla zhroutit dovnitř a ne ven.

Mupovým tělem projela další vlna obav amalát-nosti. **Už** se toho stalo tolik, že se začal cítit skutečně vyřízený. Hlasy v éteru se snažily navzájem se překřičet. Vush něco ječel, Nejvyšší se k němu otočil a něco říkal a jeden xsarnský člen posádky ukazoval na monitor, kde gravitační neklid narůstal skutečně alarmujícím způsobem.

***** ***** *****

Pumpa nyní pracovala na nejvyšší možný výkon. Již minutu byla značná část rudého obra hnána do potrubí a povrch hvězdy se zvolna hroutil. Bude trvat ještě pár minut, než změny gravitace ovlivní vnější hranici chromosféry stovky milionů mil daleko, ale rudí giganti vždycky představovaly určitou rovnováhu. Vnější tlak jejich vnitřních reakcí byl v rovnováze s gravitačním působením. Jestliže by zvnitřku hvězdy bylo odebráno dostatečné množství reaktivní hmoty, vnější

tlak by poklesl, převážila by gravitace a... hvězda by zkolabovala.

A právě to se nyní dělo. Červí díra nasávala tak obrovské množství hmoty, že to stačilo na výtvorem vlastního gravitačního pole. Xsarnská loď měla tu smůlu, že byla v oblasti jeho vzniku. Nyní se již stopové prvky a všechny stavební atomy dvou tisícovek xsarnů vznášely vysoko nad planetou mezi radioaktivními částicemi. Červí díra se otáčela kolem své dlouhé osy jako tornádo na prérii. Vjejím poli vznikaly menší červí díry, jejichž životnost zpravidla nebyla delší než miliontinu vteřiny. Byly vysoce nestabilní a většinou okamžitě zanikaly nebo se spojily **s** matkou. Některé ovšem dováděly vteřinu nebo i dvě a ty potom prolétly stovky tisíc kilometrů vesmíru a po celou dobu své nekontrolovatelné svobody požíraly všechnu hmotu v okolí po vzoru matky všech červích děr. Samozřejmě, že všechno, co pozřely, když nebyly ve spojení s hlavním potrubím, vylétlo druhým koncem v poněkud neorganizovaném, většinou kašovitém stavu.

Luxusní jachta s půltuctem gafů, kteří doma řekli manželkám, že jedou na služební cestu, aniž by se zmínili o dámském doprovodu na palubě, byla sice více než tisíc kilometrů od hlavní červí díry, ale poctila ji návštěvou jedna odloučená jednotka. Ta za celou desetinu vteřiny své existence neměřila víc než deset centimetrů na délku a její průměr nepřesahoval jeden milimetr,

ale to stačilo. Celá jachta byla vcucnuta jedním koncem a v poněkud pozměněné konzistenci vyplivnuta druhým. Nevábná polévka, ve které byla směs gafů, lodi, oblečení a všeho ostatního, byla rozstříknuta obrovskou rychlostí do okolního prostoru, kde zasáhla jinou gaf-skou loď a připravila všem na palubě nezapomenutelný zážitek.

Na okamžik to vypadalo, že se planeta scvrkává.

Mupu výjev na chvíli snad dokonce uklidnil, že snad přece jen všechno probíhá tak jak má. A najednou se objevil záblesk světla, který prozrazoval zrod nové hvězdy. V tu chvíli už věděl, že se mýlí.

Xsarnové v posádce už reagovali po svém. Ječeli v panice a pozvraceli všechno ve svém dosahu. Jeden z nich ukazoval na monitor a křičel, že se červí díra vymkla kontrole a místo aby nasávala planetu, nasává vnitřek rudého obra a přesouvá ho do planety.

Mupa výkřiky o novách, supernovách, černých dírách a radiaci sotva vnímal.

Nejvyšší se vznášel před ním, držel ovládací skříňku a křičel, aby něco udělal.

Tupě vzal skříňku a zíral na ni. Kontrolky divoce blikaly, čtvrtý knoflík stále zaražený dolů. Přitom byl tak nenápadný, že takřka nepřečníval povrch krabičky. Typická ukázka práce prvních poutníků. Ovšem byl rozbitý a Mupa to věděl. Neexistoval způsob, jak to vrátit zpátky.

Mupa pohlédl na Nejvyššího.

„Je to rozbitý," řekl tiše.

„Co to znamená, že je to rozbitý?" zahřměl Nejvyšší, který si neuvědomil — nebo mu to bylo jedno — že je zapnutá kamera a vypjatá situace je přenášena do celého Mračna.

„Je to rozbitý," zašeptal Mupa, neschopen cokoliv dodat.

„Tak to sprav!"

Mupa pozorně studoval skříňku a ani si neuvědomoval, že je v místnosti stále jasněji.

Nemotorně se pokusil vypáčit čudKk vzhůru. Zašel dokonce tak daleko, že si přiložil krabičku k ústům a pokusil se jej do původní polohy vrátit nasátím.

Bylo to ovšem zbytečné.

„Nejde to.“

Pohlédl vzhůru a přesně v ten okamžik se planeta proměnila v hvězdu. Jasně zářila a pro nezaujatého pozorovatele to byla neskutečně krásná světelná záplava.

„Navrhuji, abychom odsud zmizeli,“ řekl Mupa. „Domnívám se, že se tu stane něco velmi nepěkného.“

Podal skříňku nazpět Nejvyššímu a tvářil se jako někdo, kdo si nad celou záležitostí myje ruce.

Nejvyšší nechal skříňku spadnout na podlahu.

„Do prdele,“ zašeptal a potom vylétl ven z místnosti.

Zola, stále ještě zpocený strachy, usrkával další drink, aby ulevil svým nervům. Podle lodního navigátora byl mimo nebezpečí. Poprvé v životě učinil zkušenost se skokem z blízkosti gravitačního pole planety. A co horšího - byl to skok naslepo úplně neoznačeným vesmírem. Vždycky mu říkali, že taková situace může skončit dvěma způsoby: buď se dotyčný probere na druhé straně anebo je prostě zplyněn. Ale on byl stále naživu a byl schopen pít, i když se mu strašně třásly ruce. Většina nápoje skončila na podlaze k hrůze sloužícího robota, který držel v jednom chapadle tác a druhým se snažil vyčistit pomocí mopu skvrny na koberci.

Ten skok ovšem představoval jenom část jeho strachu. Stále musel myslet na xsarnskou loď, která prostě přestala existovat necelý kilometr od něj. Dojem v něm zůstával, jako by **to** zasáhlo jeho samotného.

Skok je odnesl nějakou desetinu světelného roku pryč a umístil je na hlavní skokové trase na cestě zpět do středu galaxie. Spojení bylo nějak pomíchané. Na

jednom monitoru se zároveň míhalo několik tváří ze zpravodajství „Jsme tu pro vás“. Neuvěřitelně rozcuchaný reportér — který údajně neuměl přečíst ani otázku, ale přesto vyzařoval dojem moudrosti - nepokrytě naříkal a plakal, když informoval o zkáze xsarnské lodi, kterou zachytily jejich kamery. Vypadal tak přesvědčivě, že nikdo nepochyboval, že má zaděláno na jednu z hlavních cen. Po jeho hranaté opálené tváři kanuly slzy a vpíjely se mu do kníru. Pak signál zmizel a místo něj se objevila tvář z konkurenčního zpravodajství, která uvedla šot o zničení lodi zpravodajství ^Jsme tu pro vás“ červí dírou. Ultrarychlostní kamera si s opakovaným záznamem skutečně pohrávala s omračujícími detaily. Loď připomínala balón, který se v okamžiku proměnil v ubohé vysáté stéblo.

„Chce se někdo vsadit, co se stane dál?“

Zola se rozhlédl a povšiml si, že se kohové kolem něj po tak těsném útěku ze spárů smrti již vzpamatovali ze šoku.

„Deset tisíc katarů, že bude zničeno deset až třicet dalších lodí,“ vykřikl někdo a jeho sázka byla

okamžitě přijata v poměru čtyři ku jedné.

Dozorce, který byl přítomen na palubě, začal protestovat, že sázky jsou po tak obrovské tragédii naprosto nemorální a nepřípustné. Brzo ovšem zmlknul, když zjistil, že mu nikdo nevěnuje sebemenší pozornost.

Hassan se usmál. Pohlédl na Corbina Gablonu a viděl, že se také usmívá, ale pod tou maskou si povšiml i stopy strachu.

„Proč jsi to udělal?“ zašeptal Corbin.

„Bylo to nezbytné,“ odpověděl Hassan a než zakrvácenou čepel zastrčil do pouzdra, otřel ji o rukáv.

„Víš, co jsme udělali?“

„Už nemají žádnou moc. Však jste se vy, lidé, klepali tři tisíce let.“

Ukázal na monitory se záběry exploze planety a vzniku slunce. Několik tuctů lodí bylo zničeno a odevšad se ozývaly výkřiky hrůzy a paniky. Ze všeho nejdůležitější v této šílené vřavě byl obrázek z lodi Dozorců, která se hnala o závod k nejbližší skokové bráně ve snaze uprchnout a odkud se na celé Mračno nesla poslední slova Nejvyššího.

„Kdybychom byli dost blízko, řekl bych, abychom zničili jejich loď a byl by od nich navždycky pokoj.“

Corbin Gablona se zachvěl strachy. Mnohem důležitější než to, co se dělo venku, bylo to, co se dělo uvnitř a co z toho přímo vyplývalo. Byl v naprostém šoku. Dozorci ztratili veškerou moc. Ani netušili, co vlastně udělali a ani zdaleka to neměli pod kontrolou. Z toho mála, co si zatím dokázal odvodit, vyplývalo, že dojde k velkým změnám.

Znamenalo to, že se celá struktura moci, jak ji doposud znával, kompletně změní. Ačkoliv sám rozbíjel staré vazby, byla zde stále otázka umění vycházet s Dozorci, i když někteří z nich se již nechávali korumpovat a hráli s nimi hry. Ale tohle bylo něco jiného.

Dozorce Tulbi ležel Hassanovi u nohou a jeho tělo se po ráně nožem stále zmítalo v křeči až po konečky prstů. Trvalo to poměrně dlouho, ale konečně se zklidnilo.

„Tys ho zabil,“ zašeptal Corbin Gablona. „Ty jsi zabil Dozorce.“

„Dozorce?“ zachechtal se Hassan a jeho hlas zněl skutečně tvrdě. „Zabil jsem nicku. Absolutní nulu. Je to, jako bych zabil nějaký hmyz, co vykřikuje, že má moc, a pak by se ukázalo, že ho stačí praštit dlaní a je po něm. Starý pořádek je mrtev.“

Na chvíli se odmlčel.

„A já jsem nový pořádek.“

Podíval se na Corbina Gablonu a zasmál se.

„V tvých službách samozřejmě. Vadí ti na tom snad něco?'

Corbin Gablona se rozhlédl po místnosti. Všichni jeho strážci byli ATŠigové pod vedením Hassana ze starého řádu Assassinů Země.

Pohlédl Hassanovi do očí, které připomínaly oči jestřába.

„Stále mne potřebuješ, jestli chceš přežít,“ řekl a snažil se, aby v jeho hlase nezazněl strach.

Hassan se usmál.

„Samozřejmě. Můj pane Gablono. Samozřejmě že tě potřebuju.“

Hassan se odvrátil, ale ještě než odešel, řekl: „Viděl jsi zprávu od Dozorce Vushe. Je zřejmé, že je stále s tvým starým přítelem Laricem. Ty víš, jak vystopovat signál. Navrhuji, abychom se o to pokusili. Možná bychom ho mohli dohonit.“

Corbin Gablona z tónu jeho hlasu zcela jasně cítil, že to není žádný návrh, ale rozkaz. A neváhal ani okamžik se mu podrobit.

Kapitola šestá

Veškeré spojem bylo celé tři standardní dny propleteno se zprávami. Plán sice měli, ale při pomyšlení na něj cítil mrazení v oblasti žaludku. Což bylo podivné zjištění pro někoho, kdo byl obeznámen s funkcí Dozorcova žaludku. Pro Dozorce to byl rozhodně zvláštní pocit a Vushe velmi rušil. Dveře do místnosti se odsunuly a Vush se s nadějí zadíval na Hobbse, za kterým do místnosti vstupoval obslužný robot s miskou poněkud povadlého salátu.

„To bylo zvadlý, ještě než to utrhli," poznamenal Hobbs.

„Děkuji."

Vush se na svém lůžku otočil, vzal jeden z nástrojů, které při jídle používali lidé, nabodl zvadlý list a zádumčivě ho žvýkal. Byl překvapen, že mu chutná.

„Koukáš na zprávy?" zeptal se Hobbs.

Vush přikývl.

„Co se vlastně stalo?"

„Něco se pokazilo a Mupa neví, jak to vypnout nebo spravit."

„To je zřejmé," odfrknul si Hobbs.

Bylo to více než zřejmé. Nikdo si nebyl úplně jist přesným číslem, ale zmizelo něco mezi dvaceti a pětadvaceti loděmi, nepočítaje v to ty, co do sebe narazily v panické snaze odtamtud zmizet.

Z bývalé planety teď vznikla nestabilní žlutá hvězda, která stále rostla, zatímco se rudý gigant, s nímž byla spojena potrubím s červí dírou, ztrácel. Stále více se vynořovala otázka, co se stane, až v rudém obrovi nebude žádná použitelná hmota. Zavře se ta červí díra sama od sebe, nebo se vydá někam jinam, kde bude co pozřít?

Vush se konečně odhodlal.

„Rád bych si znovu promluvil s Aldinem."

„Však už je na čase," pravil Hobbs vesele. „A co takhle si dát potom trochu vína, abychom spláchli nervozitu?"

„A co takhle dát si sklenku ještě předtím?" zeptal se Vush nervózně.

„Tak co budeme dělat?" zeptal se Nejvyšší a byl si dobře vědom, že se takhle ptá aspoň posté.

Kdyby měl Mupa ramena, tak by jimi pokrčil.

„Nemůžeme dělat nic," připustil konečně.

„No, a co se stane?"

„Komentáře barbarů jsou s největší pravděpodobností správné. Jakmile gravitace neudrží chromosféru, hvězda se rozpadne. Až se to stane, bude mít všechno v okruhu čtvrtiny světelného roku smůlu. Naštěstí tam nejsou žádné světy."

„Ach, to je tedy opravdu šťastná náhoda.“

Nejvyšší pohlédl na moment stranou.

„Kdy se to asi tak stane?“ zeptal se.

„Řekl bych za nějakých deset patnáct dní. Dokonce by mohlo dojít k tomu, že gravitační síly nové hvězdy začnou rudého obra přitahovat co nejblíže k sobě. To by mohla být nádherná podívaná.“ Mupa si povzdychl.

„A potom?“

„Jakmile rudý obr zkolabuje, dojde k jedné ze dvou možností. Červí díra ztratí svoji kotvu, stáhne se sama do sebe a tím to skončí.“

„Nebo?“ tlačil na něj Nejvyšší.

„Bude hledat něco dalšího. V okruhu plus minus půl světelného roku je půltuctu hvězd. Na některých z nich jsou těžařské základny. Neměla by tam být žádná střediska barbarů, ale sám víš, jak to je. Jestli je na tom světě něco, co stojí za těžbu, tak tam budou.“

Ti zatracení gafové a lidi jsou všude, pomyslel si Nejvyšší. První poutníci se přes svou geniálnost dopustili i hříchu. Kvůli své potřebě a sháňce po všech možných kovech vyšťárali snad každou rudnou žílu na celém Mračnu. Snad právě proto, že jim chyběla nějaká základní stavební hmota pro jejich příbytky, dosáhli takového pokroku. Výroba základních prvků je přeci jen pracný proces.

Výsledkem toho všeho pak bylo, že takřka neexistoval svět, kde byste nenarazili na prospektora pátrajícího po zlaté žíle nebo aspoň po olovu nebo mědi. Bylo skoro nemožné najít klidný koutek, kde byste měli soukromí. Mohli jste si najít pěkný svět, těšit se **z** toho, že jste našli samotu, když tu vám prošli ležením nějací xsarnští prospektoři.

Pohlédl zase na Mupu.

„Takže to napadne další slunce?“

„Asi ano. Přisaje se k další z hvězd a vysaje ji. A pak zase a znova. Za těmi šesti slunci se už nachází samotný střed galaxie. Rudý obr je vlastně na jeho okraji a můžeme asi říct, že je i jeho součástí. Tam jsou stovky světů včetně finančních center barbarských civilizací. Ale je i poměrně slušná šance, že to tak daleko nedojde.“

„A proč ne?“ zeptal se Nejvyšší a znělo to trochu, jako kdyby doufal v opak.

„Nedaleko jsou dva černí trpaslíci.“

„A to znamená co?“

„To jsou vlastně vyhořelá slunce. Jejich obrovská hmota je koncentrovaná v neuvěřitelně malém objemu. Vždycky jsme se jim snažili vyhnout, protože jejich gravitace je tisíckrát silnější, než je normál. Prostě je to skoro samé, koncentrované, silně stlačené železo. Když na to červí díra narazí, je po všem.“

Mupa se odmlčel a Nejvyšší se na něj díval trochu zmateně, protože by rád slyšel doplňující

informace, ale nechtěl dát najevo svou neznalost v této oblasti.

„Jádro slunce dokáže roztavit jakýkoliv prvek na železo. Začne pumpovat biliony tun železa a tím pomalu zhasne nukleární pec. To sníží vnější tlak, který drží hvězdu pohromadě. Všechno se hrne do nitra, tlaky ohromně vzrostou a my budeme svědky unikátní exploze.“

„Supernova?“

Mupa přikývl. JBum! A máme tady supernovu. Poslední mohla být v těchhle končinách před stovkami tisíc standardních let.“

Nejvyšší pokýval hlavou. Ta byla údajně příčinou zániku prvních poutníků.

„Neumím udělat úplně přesný výpočet,“ pokračoval Mupa, „ale zpravodajské pořady nižších bytostí jsou toho plné. Nárazová vlna supernovy, která se bude valit směrem do nitra galaxie, může dokonce některé hvězdy roztrhnout na kusy. Určitě zasáhne vše v okruhu patnácti světelných let smrtelnou dávkou radiace. To skutečně velmi vážně zasáhne jejich civilizaci. Jejich klíčové finanční světy a křižovatky stovek skokových míst, které se tam sbíhají. **Z** toho se nikdy nevzpamatují a miliardy jich zahynou.“

„Taky jsem to zaslechl,“ přitakal Nejvyšší.

Mupa na něj pohlížel se skutečnou obavou, protože si byl jist, že po tomto přiznání, ze kterého jasně vyplývalo, jak to zpackal, bude poslán do konce života do vy-hnanství na nějakou pustou skálu.

Nejvyšší na něj pohlédl a pak beze slova vyplul z místnosti.

Mupa zůstal sedět a ohromeně zíral. Byl by přísahal, že se Nejvyšší na zlomeček vteřiny usmál.

„Takže ty nám chceš říct, že to takhle půjde stále dál, až celej ten zatracenej krám vybuchne **a** zpustoší střed galaxie?“

Aldin seděl ve svém křesle, zhluboka dýchal a tváře se mu nadouvaly. Přítomni byli všichni členové jeho skupinky a takřka zaplnili malou místnost. Byli tu přeživší samuraj, gafští bojovníci i jeho parťáci: Oiši, Zergh, Tia, Hobbs, Jaroslav, dokonce i Mari, Bukha a Xsarn Prime, kterého vyzvedli z jeho soukromé jachty-

Vush pokýval hlavou, což se naučil od těchto podivných tvorů. Usrkl si znovu horkého punče, který mu uvařil Hobbs. Oblíbil si pocit, když mu horký nápoj stéká hrdlem, zahřeje žaludek a uleví jeho duši.

Stále přitom pokyvoval hlavou v odpověď na Aldinovu otázku.

„Přesně jak jsme předpokládali,“ řekl Jaroslav. ^Jak myslíš, že se teď budou všichni chovat?“

„Gablona bude na koni,“ prohlásil Hobbs. „Tohle je jeho životní šance. Jestli nastane totální chaos, tak se bude snažit z té umírající bestie urvat co největší kus. Když začal tuhle válku, stal se z něho psanec. Byl by k tomu ještě hlupák, kdyby nevěděl, že i kdyby vyhrál a všichni ho přijali za svého, stejně nic nebude jako dřív. Teď má bordel, po kterém toužil.“

„A co ostatní kohové?“ zeptal se Aldin, jako kdyby se chtěl utvrdit ve svých vlastních černých myšlenkách.

„Ty polezou do zadku tomu nejsilnějšímu,“ odpověděl Xsarn a cvakal čelistmi, což prozrazovalo skutečný vztek. „Dozorci se teď předvedli jako totální hlupáci a ještě vyplavala na povrch pravda **o** tom, jak ovládali události. To otevře oči i mým bratrům kohům. My se

před tím podvodem třásli od chvíle, kdy jsme dorazili do Mračna. Gablona a jemu podobní jim už nikdy nedovolí, aby řídili události.“

„Stručně řečeno,“ pronesl Oiši mrazivým hlasem, „bude válka.“

„Ti Dozorci**...** co oni vlastně dělají?“ zeptal se Aldin a sepjal ruce, jako by se modlil.

Pohlédl na Vushe.

„Ty skutečně věříš tomu, že to byla nehoda?“

Pro Vushe bylo neuvěřitelně obtížné, ne-li nemožné vyjádřit gestem nebo nuancí hlasu to, co by dokázal jiný člověk nebo gaf nebo dokonce i xsarn. A přitom to je mnohdy jasnější než mnoho slov.

„Jestli se řídni podle Mupy, tak to byla nehoda zcela určitě.“

„Jak to?“ podivil se Hobbs a usmál se na Vushe.

„Protože je to nedospělý hlupák a každý to ví. Zvláště pak náš Nejvyšší.“

„Vždyť jsi tvrdil, že je to tvůj nejbližší přítel, jestli je něco takového mezi Dozorci vůbec možné.“

„Proto taky říkám to, co jsem řekl.“ Na moment se zarazil.

„Jen pokračuj,“ vybídl ho tiše Hobbs.

„Byl jsem s Mupou, když našel tu červí díru.“

Všichni v místnosti překvapením poposedli.

Vush se rozpovídal o tajemné Sféře, o porouchaném přístroji, který měl hlídat samotnou červí díru, i o svých vnitřních pochybách, zda je zcela funkční.

Když skončil, bylo v místnosti ticho a on se rozhlédl kolem sebe a lekl se, že zašel příliš daleko, ale už mu na tom příliš nezáleželo. Vždyť od chvíle, co byl ten stroj spuštěn, zahynuly tisíce osob **a** mnoho lodí bylo doslova sežráno. A miliardy je mohly následovat v nedaleké budoucnosti. Bylo toho na něj moc.

Záda se mu začala třást a sklonil hlavu. Dozorce nebyl schopen pláče, ale snažil se ho napodobit, jak to jen bylo pro jeho rasu možné.

„Sféra?“ divil se Jaroslav a oči mu plály vzrušením. „Slyšel jsem o ní střípky informací ve starých legendách. Umělá hvězda s dutým vnitřkem o průměru milionů kilometrů.“

„Zastiňuje prstencovitý Kolbard,“ zašeptal Vush. „Nejúžasnější stavba, jakou první poutníci vytvořili.“

„Kde je?“ ptal se Jaroslav a nadskakoval na křesle jako dítě, kterému řekli, že jeho dávno vysněná hračka čeká za dveřmi.

Vush pohlédl na Jaroslava trochu vyděšeně, a pak i na všechny ostatní, kteří ho napjatě pozorovali.

„To nemohu," zašeptal a trochu se vznesl. Hobbs přivolal robota, aby přinesl další punč. Stroj přijel k Vushovi a podával mu nahoru nápoj. Dozorce jej ignoroval a robot, který si nebyl jist, co dělat, trpělivě vyčkával.

„Já tě mohu přinutit promluvit raz dva," zahřměl Basak a vstal. Zaťal pěsti a pod jeho tmavými chlupy se rýsovaly mohutné svaly.

Vush ho sledoval očima rozšířenýma hrůzou. Oiši rychle přešel místnost a vystrkal gafského berserka ven z místnosti.

Vush se snažil vystoupat ještě výš.

„Možná najdeme správnou odpověď," řekl Aldin nejlíbeznějším hlasem, jakého byl schopen. Věděl, že lže jenom částečně. Už prstencovitý Kolbard vněm vzbuzoval neobyčejný respekt. Slyšel nějaké hlášky o Sféře, ale myslel, že jsou to jenom povídačky. Taková věc přece nemohla být ani možná. Vyžadovala by tisíckrát víc hmoty než Kolbard. Bože můj, to by stálo za to, kdyby to mohl vidět!

Obával se, že by mohl Vush spatřit v jeho očích chtivost, a proto se radši odvrátil.

„Ty ses zavázal, že nepoužiješ násilí?" zeptal se Oiši, když znovu vstoupil do místnosti a stoupl si před Aldina.

Vush pohlédl na samuraje. **Už** ho viděl, jak je opá-

sán svými meči, ale tentokrát byl beze zbraně. Potěšilo ho to. Vůbec mu připadal jaksi až roztomilý. Oblékl si na sebe ktéto příležitosti slavnostní roucho ze svého starého světa. Jednoduchou róbu z bílého hedvábí, ozdobenou stylizovanou květinou. Vzdáleně mu to připomínalo volné róby Dozorců. Měl podezření, že si to také proto oblékl, ale stejně ho to potěšilo.

„Bylo zřejmé, že nikdo **z** vašich lidí nerozuměl, jak ten stroj funguje," řekl Oiši a v jeho hlase bylo slyšet jenom velmi slaboučký nádech výčitek. Osvojil si jazyk běžný na Mračnu v pozoruhodně krátkém čase, takže už nepotřeboval tlumočnický implantát, ale stále měl ještě slabý japonský přízvuk.

„Chci se zeptat, zda skutečně věříš, že by se Mupa mohl vrátit na Sféru, objevit svou chybu **a** tím zabránit katastrofě."

Vush zaváhal, sáhl pro svůj drink, který už tak dlouho čekal, a dlouze se napil.

„Ne," zašeptal smutně.

„Tak to bude muset udělat někdo z nás."

Vush se odtrhl od pití a podíval se Oišimu přímo do očí. Nebylo to tak dávno, co by podobný pohled vzbudil ve všech třech nižších druzích hrůzu a ochotu přiznat se k jakémukoliv hříchu. Těžce si vzdychl. Tahle doba byla asi nenávratně pryč.

„Mohl bych vás vzít k Nejvyššímu," prohlásil Vush a snažil se najít nějakou ústupovou pozici. „Ten jediný o tom může rozhodnout."

„Ty si opravdu myslíš, že stím bude souhlasit?“ ozval se Jaroslav a snažil se potlačit vzrušení, které v něm Sféra vyvolávala.

Vush zaváhal. Nechtěl dát najevo své skutečné obavy a tak je zkusil skrýt.

„Nemyslím,“ zasípal konečně.

„Tak nám to tedy ukážeš?“ zeptal se Jaroslav a jeho hlas zněl znovu naléhavě. Oiši na něj pohlédl přes rameno, jako kdyby ho chtěl utišit.

„Pamatuj, že nicnedělání, které má za následek zlo a násilí, je srovnatelné se zlými a násilnými činy. Jestli budeš jen stát opodál a nic neuděláš, budou desetitisíce let očisty duše k ničemu. Můžeš začínat stále dokola a už ani miliony let nevrátí situaci zpět. Tvou duši budou tížit miliardy mrtvých a ty se tady staráš o to, jestli salát, co jíš, byl zvadlý dřív, než jsme ho utrhli.“

„Ani miliony let v Díře nemohou odčinit všechny ty mrtvé,“ zašeptal Hobbs, i když se přitom usmíval, pohupoval se ve svém křesílku a snažil se přinutit jednu z dívek, aby mu pořádně masírovala tukové záhyby kolem krku.

Vush se zase začal klepat a přál si, aby se mohl proměnit v co nejmenší kuličku anebo úplně zmizet. Ve skutečnosti se o to i pokusil, ale jediné, co se mu podařilo, bylo to, že stáhl svaly na zádech.

Vzhlédl tedy a tiše přemýšlel.

„Udělám to,“ vzdychl.

Jaroslav se zašklebil a radostně si popleskal kolena. Bylo slyšet, jak si v místnosti kolektivně oddychli.

„Ale**...“** zašeptal Vush.

Všichni se zarazili a pozorovali ho.

„Řekmi to jenom jednomu **z** vás,“ řekl Vush a podíval se na Hobbse. „Ten navede loď. Bude ale muset slavnostně odpřísáhnout, že nikdy neprozradí své tajemství a taky že bude vymazána lodní paměť.“

„Jsem poctěn tvým přátelstvím,“ zašklebil se přátelsky Hobbs.

„No samozřejmě,“ prohodil Jaroslav.

„Ne on,“ ozval se Vush. „Oiši.“

„Sakra,“ zahřměl Jaroslav. „Ten umí držet slovo.“

„Právě proto,“ odpověděl Vush s úlevou v hlase. Pohlédl na Oišiho.

„Přísahej na to, co je ti nejcennější, že dodržíš moje podmínky.“

Oiši, jehož oči prozrazovaly hrdost, se uklonil, pak zaváhal, pootočil se k Aldinovi a znovu se uklonil.

„Mám svolení přísahat, že nic neprozradím, i od svého daňnya?“

„Samozřejmě,“ řekl Aldin a pocítil úlevu.

„Tak mne na moment omluvte.“

Opustil místnost a za chvíli se vrátil a slavnostně přinášel svoje meče. Za ním se hrnuli gafští berserci, kteří doufali, že se schyluje k nějakému boji.

Oiši vyndal oba meče, položil je na zem před Dozorce a poklekl před ním. Uctivě se jim poklonil.

„Meče vytvořil Marimosoto, mistr mečů, a v nich přebývá jeho duch i duch mého otce. Před nimi teď přísahám, že neprozradím nic z toho, co mi vyjevíš.“

Bez zaváhání vzal kratší meč, řízl se jím do paže a nechal po něm stékat krev. Ta kapala na dlouhý meč ležící před ním. Uklízeči robot, přilákán pachem krve, nyní zmateně pozoroval scénu před sebou a pak se pohnul, aby začal uklízet. Sodžo stroj popadl a zabránil mu v tom.

„Přísahám krví svou i svých předků na svůj meč, že kdybych zradil slovo ti dané, zemřu svou vlastní rukou.“

Na Vushe ta scéna zapůsobila a zároveň ho vyděsila. Bylo to tak barbarské, ta krev a slavnostní přísaha. Ovšem přesvědčilo ho to. Rozhlédl se po místnosti a nemohl si nevšimnout úcty, kterou k tomuto člověku chovali ostatní.

„Řeknu ti, až budu připraven,“ prohlásil a trochu nejistě vstal. Nebyl si jist, zda je to tím, že vypil příliš mnoho punče, nebo zda ho přemohly emoce. Pak pomalu plul ven z místnosti.

U dveří se zarazil a poněkud nervózně se otočil.

„Mimochodem,“ řekl váhavě, „mám jednu podmínku.“

„Jakou?“ zahřměl Jaroslav.

„Chci mít exkluzivní práva na možné hry, které by mohly vzniknout na základě vaší malé expedice.“

„Já se určitě dostanu do pekla,“ zasmál se Hobbs

a plácal rukou do opěradla svého křesla. „Tak tu máme vasbu mezd Dozorci.“

Překvapený Aldin se zmohl jenom na ušklíbnutí a pak kývl hlavou na znamení souhlasu.

Vush se pokusil o ladnou otočku, místo toho vrazil do futra dveří a vyjel **z** místnosti.

„Sakra, Oiši, to jsi snad nemusel takhle přísahat,“ zavrčel nerudně Jaroslav.

„Aspoň se tam podíváš,“ odpověděl Oiši v dobrém rozmaru a vstal.

Sodžo uctivě zvedl Oišiho meče a podával mu je. Oiši vyňal z šatů hedvábný šátek a otřel je, než je zasunul do pochvy. Tia k němu přistoupila a chtěla mu ošetřit rány, ale stačil jeho jediný pohled, aby pochopila, že se o to teď nemá pokoušet.

Gafští berserkové, jejichž respekt vůči Oišimu znatelně vzrostl, se nahrnuli kolem něj a snažili se dotknout jeho rány nebo zakrvavených šatů. Potom rychle spěchali do svých osobních kójí, aby kapkou krve po-třísnili své zbraně a dodali jim tak posvátnou sílu.

„Bude těžký se tam dostat,“ prohlásil Bukha.

Oiši na něj pohlédl.

„Nemají žádné zbraně - snad kromě nějakých blokovacích zařízení na palubě lodí,“ ozval se Xsarn.

„Ale Corbin je má,“ řekl Aldin.

„Proč Corbin? Vždyť ten ani neví, jak se tam dostat. Sakra, žijeme na Mračnu tři tisíce let a nikdy jsme o to ani nezakopli.“

„Nejvyšší mu to řekne,“ odpověděl Jaroslav.

Aldin pohlédl na svého starého přítele a s trochou smutku si uvědomil, že oba došli ke stejnému, nepříjemnému závěru.

„A i když se tam dostaneme, jak si s těmi stroji poradíme?“ zeptala se Tia. „Víte, jak to myslím, že jo? Vush se tam potuloval tisíce let a stejně nepochopil, jak funguje ta červí díra nebo ostatní stroje prvních poutníků. Jak to máme dokázat my?“

„Tohle je snadné,“ odpověděl Aldin. „My to nedokážeme, ale je tu někdo, kdo ano.“

„Kdo?“ podivil se Jaroslav a tím nerad přiznal, že je stran červích děr stejně v koncích jako všichni ostatní.

„Jašima Korobači,“ řekl tiše Aldin.

„Ale samozřejmě,“ přikývl Jaroslav trochu zahanben, že je někdo lepší v luštění hádanek než on sám.

Oiši se díval na Aldina a nechápal, proč jsou Zergh, Jaroslav i jeho daimyo tak vzrušeni.

„To jméno neznám,“ řekl.

„Oiši, vracíme se na Zem. Skočíme tam do třiadva-cátého století a použijeme stejnou loď, jakou letěl Zergh, když tě sem pronesl přes všechny časové bariéry.“

„Na Zem? Tím chceš říct, že se vrátíme domů?“

„Do Japonska v roce 2220 po Kristu,“ vysvětloval Jaroslav. „Těsně před začátek velkých válek. Korobači odhalil tajemství využití černých děr a červích děr. Dokonce prý jednu červí díru vytvořil a úspěšně jí proletěl. Nikdo neví, jak to dokázal, protože veškeré informace byly zničeny za válek, když gafové bombardovali Zem.“

Na chvíli se zarazil a podíval se na Bukhu.

„Na mě nekoukej,“ ohradil se Bukha unaveně. „Já tam tenkrát vůbec nebyl. A pamatuj, že jste si s tím začali vy.“

Aldin cítil, že by se mohla strhnout hádka, a proto v uklidňujícím gestu pozdvihnul ruce. I po třech tisících letech, kdykoliv se začalo o tomhle tématu, vzplály prudké vášně. Prastará historie stále rozdírala staré rány.

„Jo, ale tvoji pradědové tam byli,“ zahuhlal Jaroslav.

„A tvoji taky,“ zařval jeden z berserků.

„Tak dost, sakra. Snad jsme všichni kultivovaní gentlemani,“ vypěnil Xsarn a všichni se stáhli zpět,

protože se nikdo nechtěl stát terčem Xsarnova hněvu a hlavně toho, co by z něho vylétlo.

„Zvláště když předkové obou stran udělán to samé těm mým,“ šeptal Xsarn se smrdutým dechem.

„Takže se vydáme zpět, popadneme toho chlapíka, vezmeme ho do Sféry a on nám ukáže, jak na to,“ prohlásil Jaroslav vzrušeně. „Řeknu vám, že tuhle práci miluju. Jenom bůh ví, co bude schopen tam najít. Zavře rychle tu červí díru a my pak budeme moct používat věci prvních poutníků.“

„Je tady jenom jeden problém,“ řekl Xsarn.

„Jaký?“ podivil se Jaroslav.

„Existují pouze dvě lodě, které jsou schopné cestovat časem, a jedna **z** nich parkuje v mém rodném světě.“

„No, tak se tam budeme muset proplížit a získat ji,“ prohlásil Zergh. „Však už jsme to jednou dokázali.“

„Zapomínáš, že jste psanci a Alfa Xsarn jev samotném srdci galaxie.“

„Řekl bych, že nás tam musíš dostat,“ pokýval hlavou Aldin. „Jinak to nepůjde.“

„Musíme opustit tuhle loď a nacpat se všichni na tu moji,“ přikývl Xsarn.

„Můj bože,“ zaúpěl Hobbs. „Xsarnská dopravní loď. Vždyť nás ten smrad zabije.“

Aldin sám také zaváhal. To bude skutečně peklo.

„Nemáme jinou možnost,“ řekl Xsarn. „Vyhodíme tuhle loď, abychom zametli stopy. To by mohlo na chvíli zbrzdit pronásledování.“

Několik gafských berserků začalo vydávat dávivé zvuky, ale Oišiho přísný pohled je utišil.

„Musíme to tak udělat,“ oznámil Oiši a ukončil tím dohadování.

„Tak do toho,“ řekl konečně Aldin, i když mu při pomyšlení na cestování v xsarnské lodi vyschlo v hrdle.

Klapaje svýma šesti rukama, vyšel Xsarn **z** místnosti.

„Kdo má tu druhou loď, co skáče časem? Můžeme se pokusit ji získat, kdyby se ukázalo, že jít s Xsarnem Primem je příliš nebezpečné,“ navrhl Hobbs a doufal, že to bude nějaká přijatelnější alternativa.

Aldin zvážněl a zavrtěl hlavou.

„Ta druhá je s největší pravděpodobností v držení Corbina Gablony.“

Bylo to už aspoň dvacet let, co byl ve světě Xsarna Prima, a nedalo se říct, že by se na to těšil.

Provoz ve skokových uzlech byl daleko větší, než ve svých nejhorších snech předpokládal. Mezihvězdné jízdné z míst ležících poblíž předpokládané trasy červí díry do míst vzdálenějších se nejméně zečtyřnásobilo. Nebylo jachty, nákladní nebo zábavní lodi a dokonce všelijakých dávno odstavených herek, které by nebyly přestavěny na transportní lodi schopné dopravit pasažéry ochotné zaplatit takřka cokoliv, aby se dostali z dosahu smrtelného nebezpečí. Většina lodních společností se snažila nahradit vysoké úředníky výkonnými stroji. Řízení provozu se marně snažilo zvládnout návaly u skokových uzlů a turnikety vydávaly lístky rekordním tempem.

Xsarnská jachta mířící opačným směrem se mohla pouze obávat toho, že se někdo ve vzniklé zácpě pokusí použít špatné dráhy a dojde k černí srážce, která vyvolá záblesk, jehož záře se bude blížit vzniku nové hvězdy.

Prvotní hnízdo xsarnů bylo alespoň doposud docela bezpečné místo a bude jím, pokud zůstane Xsarn Prime sebou samým. Aldin nebyl nikdy schopen pochopit a ocenit všechny nuance xsarnské společnosti a jejích pravidel. V jistých obdobích xsarni jednali kolektivně a jindy ne. Byl si takřka jist, že to nějak souvisí s obdobím páření, které unich trvalo díky různým náboženským zvyklostem nezanedbatelnou část roku. Jiná období však naplňoval naprosto nepochopitelně zcela opačný extrém. Byl to zvláštní fenomén, který se obje-

voval v časech, kdy jeden z nich začal formovat obrovskou kouli z bahna a xsarnského jídla a začal ji koulet nějakým směrem podle nejbližší magnetické čáry tak dlouho, dokud nepadl. V tu chvíli se objevil další, který ji zase koulel na původní místo. Takhle se ti dva střídali, dokud jeden z nich nezemřel vyčerpáním. Když se Xsarna Prima ptali na vysvětlení tohoto jevu, odpověděl větou, která byla univerzální pro všechny tři druhy, ale odrážel se v ní xsarnský smysl pro humor: „Jde o hovno.“

Zařadili se za nákladní lodi dovážející jídlo a Aldin by přísahal, že ho může cítit i přes vzduchoprázdno, které je oddělovalo. Pak předal konečně řízení Xsarnu Primovi. Xsarn vzrušením cvakal čelistmi, ale vedl loď citlivě do atmosféry a bezpečně dosedl do hlavního doku domovského přístavu.

Jakmile se uvolnil poklop, Xsarn zamířil ven a mával vysoko zdviženými tykadly tisícovkám identicky vypadajících xsarnů, kteří obklopili loď. Aldin šel za ním a snažil se zatajit dech, aby přežil ten strašný puch, který mnohonásobně překračoval všechny představitelné hygienické normy.

„Domov,“ vzdychl Xsarn.

„Tak bych to tedy nenazýval,“ zabručel Jaroslav a držel si u obličeje navoněný kapesník, zatímco si ostatní nasadili plynové masky s několika filtry, které měly smrad zablokovat. Aldin a Bukha se museli obejít bez nich, neboť se měli podle protokolu zúčastnit diplomatických zdvořilostí.

Aldin sestoupil za Xsarnem z rampy a málem ohluchnul **z** rámusu, který vydávali členové uvítacího výboru, když začali svýma šesti rukama bušit do krunýřů a toto bubnování se neslo kolem jako příboj. Potom přišel na řadu zvyk, který každého děsil - rituál společného sdílení jídla. Pět tisíc xsarnů začalo jako jeden muž rozprašovat do vzduchu obsah svých žaludků sestávající z posledních pěti jídel. Xsarnové začali

ječet nadšením a hmotě, která zaplnila celé ovzduší, nastavovali tváře a snažili se jí co nejvíce pochytat a hned ji zase recyklovat. Xsarn Prime byl pokryt od vršku tykadel až po paty.

Nadšení xsarnové obklopili společníky Xsarna Prima a počastovali je tímtéž přijetím. Na kratičkou chviličku měl Aldin pocit, že zaslechl svou ženu Mari, jak se přijetí, které potkalo jejího manžela, ve skrytu lodě směje. Smích byl ovšem vystřídán hlasitým zavy-tím, když se xsarnové dostali do lodi a počastovali stejnou měrou i tam přítomné. Uklízeči roboti byli **z** takového množství vyzvraceného xsarnského jídla, které zaplavilo loď a poničilo koberce, totálně vyřízeni.

Aldin si nemohl nijak pomoci, předklonil se a přidal svou trošku do mlýna. Jeho společníci strhali masky a přidali se k němu. Xsarnové nadšeni takovým gestem přátelství znásobni své úsilí, aby se jejich hosté cítili jako doma. Několik gafských berserků, naprosto přemoženo takovou srdečností přijetí, se dalo do tance a začalo kolem sebe máchat zbraněmi. Xsarnové, nadšeni takovou ukázkou dobrých mravů, začali gafy vyhazovat do vzduchu, aby takové přátele mohli pořádně pokropit i ti v zadních řadách.

„Tvoje ochranka tady zanechala mimořádný dojem," řval Xsarn Prime a snažil se překřičet bubnování, řev a další zvuky provázející radostné přivítání.

Aldin, takřka ochromen stahy žaludku, se dral davem a neodpověděl.

„Není divu, že je toto místo zřídka zařazováno do turistických průvodců," poznamenal Jaroslav.

Aldin si přičichnul ke svým šatům. Sice věděl, že byly uloženy na lodi a proto se jim nedostalo tak vřelého přijetí, ale stejně**...** Sice se to Xsarna Prima velmi dotklo, ale přesto se nechal přesvědčit a propašoval Aldina, Zergha, Tiu, Basaka, Jaroslava, Vushe a Oišiho tajně na palubu, aby se vyhnuli rozlučkovému ceremo-

niálu, který byl **—** pokud to ještě bylo možné **—** ještě nechutnější. **S** emotivním a také asi pravdivým prohlášením, že by ho Corbin a Dozorci okamžitě zabili a že se nemá kde skrýt, dokud nebude po válce, se dostal na loď také Hobbs.

„V boji zblízka by museli vždycky vyhrát," prohlásil Oiši, sedící celý bledý vedle Aldina. „Mají přirozený štít proti šípům a kdyby došlo k souboji na meče, stačí, když protivníka řádně uvítají." Lehce se otřásl a vyčerpaný uklízeči robot se po něm nervózně otočil.

„Doufám, že jste si pobyt užili," ozval se Xsarn Prime lehce pobaveným tónem a jeho tvář vyplnila obrazovku.

Aldin zaslechl, jak v pozadí vztekle kleje Mari.

„Postarej se dobře o své hosty," řekl Aldin a nedokázal potlačit úsměv.

„Larici, tohle je tvůj konec!" křičela Mari do éteru. „Za to, že jsi mne nechal na tyhle zasraný planetě, se s tebou rozvedu a oškubu tě o všechno, co ti zbylo."

Bylo nemožné vyčíst z Xsarnových očí nějaké emoce, ale podle pokleslých tykadel se dalo soudit, že Aldi-novým nápadem nechat Mari dole není příliš potěšen. Aldin pravdivě argumentoval, že na lodi není dostatek místa. Kromě vybraných společníků, Vushe, který se ukryl ve své komnatě, a lidského robota, kterého strčili pod poklop, zůstali ostatní na planetě. Bukha odletí později s Xsarnem a pokusí se spojit s dalšími kohy. Sa-murajské stráže to netěšilo, ale gafstí

berserci byli nadšeni. Původně si možná chtěli jenom zjednat respekt, ale po tom nadšeném přivítání se všichni navzájem chvástali, jak se jim to líbí, a už se těšili na závěrečnou ceremonii. Někteří dokonce - k velkému Xsarnovu překvapení - požádali, zda by se nemohli zúčastnit páření. Nechutná obhroublost byla pro gafského berserka zřejmě znakem cti.

„Za dvacet dní budeme zpátky," řekl Aldin a rozloučil se.

„Jestli se budeme mít s čím vracet," popíchl ho Jaroslav.

Dosáhli požadované rychlosti a zamířili k první skokové bráně, která odstartuje jejich dlouhou pouť ke staré galaxii. V pohasínajícím spojení bylo slyšet Mariiny nadávky. Aldin ho s úsměvem vypnul a usadil se na cestu kMléčné dráze, která poklidně zářila vdali předními.

Na skokovém bodu MD1, což byl jediný bod vedoucí zpět k Mléčné dráze, čekala na zrychlení osamělá loď. Nemělo smysl mít s sebou nějaký doprovod, který by zablokoval případné pronásledovatele. Do jisté míry si přál, aby byl pronásledován, protože tam na druhé straně by je čekalo překvapení.

Krátkým pokynutím hlavou dal Corbin Gablona pokyn ke zrychlení do skokového bodu. Pohlédl pozorně na Hassana. Alespoň v takovýchto situacích ho Hassan potřeboval, protože by bez něj nepřežil. Aspoň v tuto chvíli byl zase velitel.

Dosáhli skokového bodu, loď překročila čáru světelného rozhraní a zmizela. Mířila k Mléčné dráze vzdálené sto padesát tisíc světelných let. Tento jediný bod vedl do starého systému a byl také jedinou branou do minulosti.

Kapitola sedmá

Aldin brzdil před skokem, jenž jim trochu poškádlí střeva, a kontroloval kalibraci, která musela dosahovat setiny času.

Dostat se do skokové linie na Mléčnou dráhu byla poměrně složitá prácička. Většina skoků byla okamžitá, ale ty byly zřídka delší než několik stovek světelných let. Nejdelší skok v celém Mračnu vedl k prstencovitému Kolbardu, což byl skok přes dvanáct tisíc světelných let. **Z** nějakých dosud neobjasněných příčin - což bylo součástí záhady, proč a jak skokový přechod funguje - vzrůstala délka letu exponenciálně. Když se vzalo v úvahu, jak neskutečné množství energie bylo potřeba k udržení skoku, jakýkoliv skok za tuto hranici byl mimo veškerou diskusi.

Jak si první poutníci vyjasnili, kde jsou dráhy, jak objevili nulové body a označili nebezpečná místa značkami a bójkami, bylo mimo jeho chápání. Objevení samotných skokových bodů bylo zahaleno tajemstvím pro všechny tři druhy, i když se zdálo, že je objevily takřka ve stejný okamžik. To jim umožnilo opustit svůj rodný

sluneční systém, což vedlo následně k Velkým válkám o ovládnutí mezihvězdného prostoru, které ve svém důsledku zničily většinu obývaných planet v jejich galaxii.

I proti své vůli musel vzdát těm zatraceným Dozorcům čest. Kdyby nepřerušili začarovaný kruh násilí na Magellanově Mračnu, války by měly pravděpodobně za následek vyhubení všech tří druhů. Pár přeživších by živořilo někde na vzdálených planetách a vrátilo by se do období před ovládnutím vesmíru.

Dozorci to samozřejmě přeháněli, byli papežštější než papež a měli tendenci ze svých výšin neustále moralizovat. Připomínali mu ty zatracené profesionální hledače kauz, kteří se přesouvali od jedné morální otázky k druhé. Jeden měsíc se zabývali právy kriminálních psychopatů, kteří si odpykávali tresty ve svém vlastním orbitálním vězení, a další měsíc se rozhořčovali nad někým, kdo si dovolil se posmívat gafskému trisexuálnímu oblékání. Každého, kdo s těmito individui nesouhlasil, nazývali necithvým, barbarským, nekorektním a trpícím neandrtálskými fobiemi. Nevadilo mu, když mu někdo řekl, že se mohl zmýlit, ale když mu někdo neustále připomínal, že je absolutně vedle, a ještě to byl někdo, kdo si o sobě myslel, že má nad ním morami převahu, tak to mu hnulo žlučí. A tisíce let dělali Dozorci přesně tohle. Věděl, že bude postrádat jejich pořádek a že nebude lehké jej opět nastolit, ale doufal, že oni snad už konečně zavřou pusu.

Velice ho překvapilo, že skok do Mléčné dráhy neblokovala nějaká loď Dozorců. Přece musel existovat nějaký bezpečnostní systém, který by prozradil, že skočil do samotného srdce galaxie a zase se pak dostal ven.

Zatím to šlo až příliš snadno.

Podíval se na Zergha a Jaroslava, kteří společně kontrolován kalibrační časoprostorový systém. Tohle bude ta nejtěžší část.

„Neměj obavy," řekl Jaroslav, ale znělo to, jako by ujišťoval nejen Aldina, ale i sám sebe.

Lodí projelo zachvění a úžasným Dopplerovým posunem překonali skokový přechod. Ocitli se zpátky v Mléčné dráze.

Byl tu předtím jenom jednou. Do přední místnosti přišla Tia a hned za ní se objevil Oiši.

„Posledně jsme tu byli pro Alexandra Velikého," ušklíbla se.

„A ty jsi byla královská osina v prdeli," odpověděl s úsměvem.

Zasmála se a políbila ho na pleš.

„Kde je domov?" zeptal se Oiši a jeho hlas prozrazoval touhu zase spatřit Zem. Oišimu se navíc stýskalo po květech třešní, které byly na Mračnu něčím zcela neznámým, a konečně se mu podařilo přesvědčit Aldina, aby se pro pár větviček zastavili.

„Někde támhle vpravo," řekl Jaroslav a ukázal rukou z okýnka. Oiši se naklonil nad přední průzor.

„Tak daleko od středu," řekl a znělo to skoro zklamaně.

„Gavarnianský svět je blíž," poznamenal pyšně Zergh. Gafové byli velmi hrdí na to, že jsou lidé z větší dálky a tedy z nižšího chovu.

„Ještě že tu s námi není Xsarn," zasmál se Jaroslav. „Ti jsou tak nedůtkliví ohledně války a co to udělalo s jejich planetou, že by nás určitě poblil, než by bylo po všem."

„No, oni s tím začali," řekl Zergh.

„Sakra, vždyť jste to byli vy, gafové," odpověděl Aldin a řekl to tónem, jakým mluví profesoři dějepisu.

„Z pohledu neutrálního pozorovatele jste na vině všichni," prohlásil Vush, který knim zrovna připlul. „Po incidentu ve Vaku jste po sobě začali všichni v několika mikrosekundách střílet a pokračovali jste, dokud jsme vás poněkud neobratně nepřinutili toho nechat."

Bylo to poprvé, co vylezl ze své kabiny, od chvíle, kdy opustili Alfu Xsarn, a Aldin se přistihl, že je skoro rád, **že** ho vidí. Odhalení tajemné Sféry záviselo na tomto individuu a proto velmi záleželo na jeho zdraví **a** kondici.

„Už jsi tady někdy byl?" zeptal se ho Oiši.

Vush se snažil pokývat hlavou, ale protože krk Dozorců není tak pohyblivý, otočil se raději celý dozadu a pak zase dopředu.

„Jestli myslíš přesně tohle místo, tak to ne. Já musel přijít..."

Najednou se sám zarazil.

„Takže je tady ještě nějaký skokový bod," vykřikl Jaroslav triumfálně. „Ale no tak. Jestli jsi nebyl tady, tak tady musí být ještě jiný skokový bod."

„Už jsem toho řekl až moc," řekl Vush mrzutě.

„Tak už nic neříkej. Už ani slovo," podpořil ho Oiši, který měl pocit, že je ten slib mlčení sblížil.

Vush přitakal a připlul blíž k oknu. Jaroslav měl sto chutí se ho ještě na něco zeptat, ale Oiši ho zarazil.

„Skoro jsem už zapomněl, jaká je to tady pustina,“ zašeptal Vush, jakoby sám pro sebe. „Tak nekonečný vesmír. Takový klid je tady. Jenom my čtyři, vy tři a já. Všichni tak ostražití, na všechno připravení... kromě prvních poutníků, kteří se mohou ukrývat kdekoliv.“

Pohlédl od okna na skupinku.

„Vaše řeč je tak omezená, tak neschopná to všechno vyjádřit,“ řekl tiše. „Ani milion slov, která bych ve své mysli vybrousil, by nebyl schopen vyjádřit maje-státnost věčnosti.“

Tiše vyplul z místnosti a dveře se za ním zavřely.

„Zatracenej filozof, nic víc,“ zavrčel Jaroslav, kterého se dotkla uštěpačnost v Dozorcově hlase.

„Musím přiznat, že právě tohle se mi na něm líbí,“ odpověděl Oiši.

***** ***** *****

Deset dní po aktivaci červí díry byla uhlíkovokys-líková vrstva rudého giganta dávno pryč a explodovala na druhém konci spojnice. Při teplotě přes deset milionů Kelvinů shořela další vrstva helia, žár vcucla červí **:** díra a hnala jej okamžitě k srdci nové hvězdy. Ta už **i** měla dvakrát větší hmotu než obyčejné žluté slunce. Červí díru v opačném směru obtáčela plochá spirála hořícího vodíku, hnána obrovským gravitačním polem indukovaným strašlivým množstvím hmoty, co se pohybovalo rychlostí vyšší než rychlost světla trubicí. Občas se stále tvořily nezávislé červí díry, které příležitostně nakukovaly i do jiných dimenzí anebo dokonce jiných časů.

Tím lze také vysvětlit malou mezírku vgafských dějinách. Když před třemi tisíci lety zmizela jachta přinášející milence gafské princezny, gafové z toho obvinili xsarnskou výzkumnou loď a vznikla sedmá gafsko-xsarnská válka. Oplakávaný milenec byl ve skutečnosti zrovna vcucnut do nově vznikající hvězdy, kam se dostal neposednou červí dírou, která proskočila nazpět časem. Její sestra se nějak dostala k Zemi, odkud potom poněkud záhadně zmizel odborový předák pochybné morálky, který se zapletl při prodeji pozemků, na nichž později vyrostly obří spalovny. Odnesla ho **-** docela stylově **—** kouřícího cigáro v Cadillacu přímo do slunce.

V centru všeho dění ovšem dál supěla původní, bytelně vyrobená červí díra prvních poutníků.

„Časový přechodový skok.“ Aldin a Zergh zírali na ovládací panel a oba zadrželi dech.

„Teď!“

Na kratičký okamžik si Aldin pomyslel, že mašina selhala. Okamžitě potom došlo k rychlému Dopplerovu posunu. Při přechodu ve skokovém bodu bylo vidět matný svit vzdálených hvězd, ale při tomhle posunu všechno zmizelo.

„18. červen 2220,“ zvolal spokojeně Aldin, když dvakrát zkontroloval panel, „den před tím, než začaly Velké války.“

Lodí proběhlo velké chvění, až mu začaly cvakat zuby. Jestliže byl skokový přechod náročný na kondici, tohle bylo daleko horší. Aldin proklínal ten dávný den, kdy se Zerghem navrhli cestování časem svému tehdejšímu zaměstnavateli, Corbinu Gablonovi. O několik miliard katarů později **—** byl to jeden z nejdražších konstrukčních projektů v historii **—**jeden stroj získali a byli schopni získávat různé generály a válečníky pro své hry. Teorie, jak to vlastně funguje, zůstávala hádankou i pro tvůrce celého systému.

Vybral ten den po pečlivém zvažování. O necelý den později vznikl incident ve Vaku a celou galaxii zachvátil požár válek. Jašima dokončil svou práci a žil nyní v ústraní v odlehlé vile na severním ostrově Hok-kaido. Přesné načasování bylo důležité, aby se nijak neporušila historie. Až odejdou a vezmou ho s sebou, nastoupí na jeho místo lidský robot a druhý den vtrhne do vily šílený vrah a zastřelí ho.

Znovu ucítili vibrace a mrazem.

„Ještě několik vteřin," řekl Jaroslav a Oiši vzrušeně vstal. Přešel k oknu, před kterým měla za chvíli najednou vyrůst Země.

Než si toho kdo stačil všimnout, něco se zase pokazilo. Loď se najednou překotila dozadu a než stačil o vteřinu později naskočit automatický vyrovnávací systém, všichni se nejprve pořádně praštili dopadem na strop. Pak se vše zase vrátilo do původní polohy. Zergh prolétl vzduchem, zařval vodopád gafských kleteb a dopadl na řídící panel. Loď se rozkolébala jako tříska na hladině rozbouřeného moře a potom se uklidnila.

„Co se to, sakra, děje?" zařval Aldin a podíval se na Zergha sunoucího se pomalu z ovládacího panelu do svého křesla.

Dveře se otevřely a dovnitř vplul ve vertikální po-

loze Vush a za ním zůstávala stopa žlutozelené krve, která mu prýštila **z** rozbité hlavy.

„Něco tady narušilo pole," vykřikl Zergh a s nadáváním se pokoušel očistit monitory od rozlitého kafe. Uklízeči robot se ho snažil odstrkovat, aby se mu nepletl do jeho práce.

„Co?"

„Řekl jsem, že něco narušilo pole před námi."

Aldin něco zavrčel a sedl si zpět a přitom se snažil si zatlačit bouli na hlavě.

„Mám pocit, že budeme mít problém," zašeptal Zergh a ukazoval najeden z monitorů před sebou.

Aldin se na něj také podíval.

„Jak to, sakra?" zařval.

„Asi jsem spadl na některý z těch číselníků," odpověděl Zergh tiše a pokusil se o omluvný úsměv.

Pln smutku vstoupil Jašima Korobači na verandu svého domu. Slabé slunce se snažilo prorazit hradbu mraků, vznášející se nízko nad mohutnými vlnami studeného Pacifiku. Nad hlavou mu kroužili vzteklí rackové. Nemohli pochopit, jak na ně dnes mohl zapomenout, když je každý den podaruje nějakými dobrotami.

Ty vlny! Pamatoval si dobře, jak ho dědeček jako malého chlapce na toto místo prvně přivedl. Když nastal odliv, dole ve skalách se vytvořil malý přirozený bazén. Tam to asi všechno začalo. Tam seděl ten malý chlapec na skalách a fascinovaně sledoval kousky dřeva, jak se točí na hladině a potom mizí.

Usmál se.

K čertu s těmi novinkami! Cožpak nevidí, kam je nyní mohou jeho myšlenky dovést? Věčnost, nekonečnost vesmíru, všechny jeho sny byly nyní na dosah. A oni to chtěli všechno ukončit.

Sáhl do kapsy a vytáhl kus tvrdého chleba, rozdělil ho na kousky a nakrmil své přátele nad hlavou. Ne-

slyšel slabounké zapraskání trámu, neviděl stín muže za sebou, ani nevnímal výstřel Erika 10, který ho navždy uspal.

„Někdo sem skočil před námi," prohlásil Aldin. Nadával a praštil pěstí do konzole. „Jakmile někdo provede skok do určitého času, je to nemožné opakovat stejným vstupem. Ta porucha nás málem zabila."

„Tak musíme najít jiný časopřechodový bod," prohlásil Vush s nadějí v hlase.

„Žádný neznáme," pravil Jaroslav chladně. „Gablona se sem dostal dřív. Máme energii tak akorát na jeden skok a ten jsme udělali."

„Ale proč? Proč by sem Gablona chodil?" divil se Vush a nechápal to zklamání kolem sebe.

„Abychom se kněmu nedostali my, ty hlupáku," odfrknul Jaroslav.

Oiši si urovnal šaty, vyhrabal se na nohy a podíval se z předního okna. Země se vznášela před ním a on cítil, jak se mu do očí derou slzy. Byla mnohem hezčí, než si dokázal představit. Pohlédl s napětím na Aldina a na chvíli zapomněl na cíl jejich mise.

„Tohle je domov, Oiši," potřásl hlavou Aldin a nutil se k úsměvu. Pak se podíval na Zergha.

„Ještě tak vědět, kdy tu jsme? Co?" zeptal se.

„Alespoň datum nám sedí," odpověděl Zergh tiše. „Stále je osmnáctého června."

„Ale kterého roku?"

Zergh se trochu ošíval a škrábal se na hlavě.

„Buď to byla porucha stability, nebo..." Hlas se mu začal vytrácet. „Když jsem spadnul, trochu jsem posunul vstupní datum."

„Na kdy?" zeptal se Aldin nevrle.

„Celkem pěkně se mi to podařilo. Jsme vedle přesně o čtyři sta let."

Jaroslav zavrtěl hlavou a vzdychl.

„Osmnáctého června 1820. Co je na tomhle datu

pěkného, když jsme sem přišli pro fyzika, který se vyzná v červích dírách?"

„No, je to lepší než nic," pokrčil rameny Zergh. „Aspoň jsem nás sem dostal."

„To jsme se dostali do pěkného bordelu," zavrčel Jaroslav znechuceně.

„Ať už je to jakkoliv, teď jsme prostě tady," řekl Zergh a tvář mu prozářil nečekaný úsměv, „tak

se přece nevrátíme s prázdnou.“

Zvuky v zahradě konečně utichly. Strážný si domluvil rande se služkou a teď spolu měli svou hezkou chvilku. Měl chuť slézt z postele, otevřít okenice, vyklonit se ven a říct jim, aby byli zticha. Vojáci jsou někdy jako děti. Pamatoval si, když to byli jeho děti. Nejlepší vojáci, co kdy pochodovali napříč Evropou, hleděli na něj s neskonalou úctou, oči zvlhlé, a nabízeli svou smrt na oltář jeho slávy.

Nemohl závidět a nepřát vojákovi — i když to byl anglický voják -jeho krátkou radost v životě.

V životě.

Povzdychl si, spustil nohy z postele a nechal jim spočinout na chladné dřevěné podlaze. Pokoj byl cítit zatuchlinou a vlhkou hlínou. Alespoň mohl na chvíli zapomenout na jeho ubohost. V kolika jen palácích ten chudý synek údajné šlechty **z** Korsiky spal. Paříž, Madrid, Káhira, Vídeň, Berlín i chladné komnaty Kremlu. **I** jeho polní stan byl lepší. Zvenku bylo slyšet zvuky jeho starých bručounů, Císařské gardy. Gardy, se kterou prošel tucet tažení. Která vždycky ztichla, když si myslela, že usnul. Byli to jeho děti, které se s úctou dívaly na své rodiče. V noci před bitvou vždy vyšel ven a tiše pozoroval okolí, aby ukázal svůj klid. Ta klidná sebejistota pak ovlivnila celou armádu a ujistila vojáky, že ať už budou živí či mrtví, bude zítřejší bitva znamenat další vítězství pro Francii.

Spánek nepřicházel. Musel se pousmát, když si

vzpomněl, jak se vždycky bál usnout. Nikdy se nechtěl připravit - okrást se - o tak cenné hodiny, když muselo být tolik vykonáno. Ale teď už to nebylo k ničemu. Nechtěl se dívat do nejčernějších temnot noci. Teď by mu spánek mohl ukrást jedině bolest a vzpomínky.

Napoleon Bonaparte těžce vzdychl, lehce se předklonil a snažil se rukama přidržovat nadmuté břicho a trochu tak zmírnit bolest. Neměl by snad zavolat sluhu?

Ale ne. Radši ho nechá trochu prospat. Kolikrát viděl muže takhle sedět, drželi si břicho, dívali se na něj vodnatýma očima, snažili se udržet život, i když věděli, že přichází věčná temnota. Někteří se nutili k úsměvu... jenom škrábnutí, můj císaři“, „ať žije Francie“ anebo „zvítězili jsme?“

Již dávno ztratil pocit lítosti, když viděl tisíce mrtvých a umírajících. Kdyby je měl generál litovat, nemohl by dál být generálem. Nyní věděl, jaké to pro ně muselo být, cítil tu bolest a všechny je litoval. A litoval i sebe.

Vždyť já umírám. Chtěl, aby smrt už přišla a bolesti ho zbavila. Stejně už jsem pět let mrtev. Neměli mne zadržet. Měl jsem se vrátit ke své gardě. Měl jsem popadnout vlajku, jako jsem to udělal tenkrát u Arcoly. Při té vzpomínce se usmál. Jak kolem toho vznikla legenda, kterou tak pěkně zobrazil Paul... jak popadl ležící vlajku a vedl vojsko přes řeku. Už ani nedokázal odlišit legendu od vzpomínek... legenda byla samozřejmě lepší.

Měl jsem zemřít se svou legendou a ne skomírat tady. Už nebudou žádné obrazy od Davida, žádné *Vítězství u Marenga,* žádné pochody, žádné návraty, kde čekala Josefína, aby ji čert vzal, neumytá, jak jí přikázal. Ani žádné další, které vždy tak ochotně vklouzly do jeho ložnice. Na chvilku si vzpomněl na služku, co je venku se strážným. Včera s ní on sám flirtoval, a ona se na něj usmála a zašeptala mu, že je okouzlující stařík.

Už jenom stařík, pomyslel si s povzdechem. Umírající na ten oheň v útrobách. Umírající na téhle proklaté skále.

Dneska je to přesně pět let... Waterloo... a teď tohle.

Pokusil se vstát, ale třásly se mu nohy. Také se mu svíral žaludek - bolest se zařezávala do celého těla. Staré časy se už nikdy nevrátí. Kdyby se mu ještě jednou podařilo usnout a zdál se mu sem o tom, jaké to bývalo!

„Zemřít.“ Ta slova byla spíš povzdech.

„Francie,“ zašeptal. „Francie... *armée... Téte ďar-mée...* Josefína.“

Uprostřed místnosti, která před jeho příchodem do exilu bývala prasečím chlívkem, se objevil proužek světla. Nejdřív si nebyl jist, zda je to skutečnost nebo přelud. Jestli to není zjevení anděla smrti.

Světlo začínalo nabývat obrysů, lidských obrysů, a zářilo jasněji. Vzduch se slabounce chvěl. Napoleon se snažil postavit a otočil se tváří k postavě. Necítil strach, přesto se poprvé po letech, byť nevědomky, pokřižoval.

Světlo začalo měnit barvy a konečně se zhmotnilo.

„Ty jsi anděl?“

„To těžko, můj císaři.“

Ten přízvuk byl příšerný. Ale nazýval ho císařem. Za ta slova by byl odpustil mnohem víc než přízvuk.

Aldin Larice pociťoval záchvěv radosti a zároveň i bolestné zklamání. Stál kousek od císaře Napoleona Bonaparta. Ale jaký to byl rozdíl od chvíle, kdy prvně viděl Alexandra. I když umíral, Alexandr si udržel stále svoji skoro božskou krásu. Měl sílu a moc i na prahu smrti. Napoleon vypadal jako poražený muž, starý muž, který čeká na poslední soud. Aon pocítil závan lítosti. V téhle plesnivé díře skomíral největší duch revoluční éry, snílek císařství, lapen v osidlech svých ambicí a poražen.

V jistém zvrhlém smyslu byla tohle pouhá turis-

tická zastávka. V téhle krizi Napoleona nijak nepotřebovali. Co by si počali s umírajícím mužem, když sem přišli pro fyzika, který se vyzná v červích dírách. Přivedla je sem nehoda a náhoda. Ale jako vasba se setkání s ním nemohl vyhnout. Než začala všechna ta hrůza, byl by nápad přivézt Napoleona stejně okouzlujícím nápadem jako příchod Alexandra. A Zergh, který byl Napoleonovým obdivovatelem, prohlásil, že by byl hřích - když už jsou stejně tady - alespoň se u něj nezastavit a eventuelně mu nenabídnout pomoc. Jaroslav naopak div nepukl zlostí, označil Napoleona za brutálního vraha a když byl přehlasován, hrozil, že raději zůstane na Zemi, než by se s císařem vracel na jedné lodi.

jestli nejsi anděl,“ podivil se Napoleon, „tak mi řekni, kdo jsi.“

Do jeho hlasu se vloudil okouzlující rozkaz a Aldi-nův hlasový implantát jej okamžitě přeložil.

„No,“ řekl Aldin, který nevěděl, kde přesně začít, „projíždíme tady tou oblastí, tak jsme si říkali,

že bys možná s námi rád na malou projížďku.“

„Projížďku?“

„Nazývej si to třeba výlet, Excelence. Jako šanci opustit tuhle zpropadenou skálu a začít zase žít.“

Poslední, čeho by se Aldin Larice nadál, bylo to, že uvidí Napoleona plakat.

„Je prolezlý vším možným,“ prohlásila Tia, když vstoupila do místnosti. Všichni - s výjimkou Jaroslava - byli nadšeni, že mají císaře na palubě. Ale Oiši se chvěl nedočkavostí, aby Tiu odvedl do rohu přední kabiny, kde hrdě přechovával tucet semenáčků. Napoleon pro něj nic neznamenal. Třešňové stromky byly mnohem důležitější.

„Je to tam stále stejné,“ vykládal nadšeně a ani se nesnažil zastřít emoce v hlase. „O hrob mého prvního mistra Asana se stále hezky starají. Dokonce tam byly

i čerstvé květiny. A v nedalekém chrámu se mniši stále modlí za spásu jeho duše.“

Oči se mu naplnily slzami a on je stydlivě otřel.

„Jak jsem procházel městem, viděl jsem, že v pouličním divadle hrají hru Kabuki. Nebudete tomu věřit, ale hráli o nás... omne... *Čtyřicet sedm Roninů.*“ Odkašlal si. „Přinesl jsem si odtamtud malé třešňové stromečky. Ta žena vůbec netušila, jak jsou pro dobu, kdy už takové věci neexistují, úžasné.“ Odmlčel se.

„Pak už jsem si nemohl pomoci a musel jsem zjistit, co se s námi stalo. Požádal jsem nějakého muže, aby mi ukázal hrob sedmačtyřiceti Roninů a on mne tam vzal. Bylo tam moje jméno.“ Sklonil hlavu. „A teď už nás tolik odešlo,“ pokračoval tichým hlasem. „Takaši. Zbylo nás jenom třicet.“

„Těch třicet, kteří by jinak byli stejně mrtví,“ prohlásil Aldin a díval se, jak Oišiho přemáhají emoce. Bývaly doby, kdy přemýšlel o morálnosti toho, co udělal. Ale kdyby to neudělal, byli by Oiši a další samurajové mrtví. Z Alexandra by byl dávno prach. A co ten muž ve vedlejším pokoji?

„Jak mu je?“ zeptal se Aldin.

„Medroboti dokončují jeho prohlídku.“

„Tyhle zatracený věci,“ odfrknul si Jaroslav. „Ať jsem proklet, kdybych se od některého z nich nechal léčit.“

„Corbin za ně utratil pořádný balík,“ odpověděl Zergh. „Když jsme plánovali, že převezeme Alexandra, napadlo ho, že by mohl být ve špatném stavu. Nemělo smysl vyhazovat miliony a pak se vrátit s mrtvolou.“

„No, mohl by na tom být lépe,“ řekla Tia. „Má arte-riosklerózu, neurologické problémy, které mohou ovlivňovat schopnost myšlení, problémy se zažíváním zejména kvůli tasemnicím, pokročilý revmatismus, astig-matismus a myslím, že trpí na otravu arzénem.“

„Typický představitel starověkého člověka,“ řekl s nádechem převahy *Zergh.*

„Říkáš otrava?“ zeptal se s nádechem profesionálního zájmu Aldin.

„Je tím úplně prožraný. Žaludek má jako cedník. Medroboti budou mít co dělat několik dní, aby ho dostali trochu do formy. Doporučuju, abychom ho nechali trochu odpočinout a než se do něj pustíme, vysvětlili mu, o co jde. Ten chlápek začal úplně vysilovat, zvláště když jsem mu začala vysvětlovat, že jsme přišli z jeho budoucnosti.“

„Podařilo se umístit robota jako jeho nástupce?“

„Spustili jsme ho tam před několika minutama,“ odpověděla Tia. „Byla to rychlá prácička a měli jsme dost málo času na to, abychom ho pořádně přeprogramovali. Nezapomeň, že jsme ho chtěli použít jenom krátkodobě místo toho fyzika, který měl být zastřelen okamžitě po vypuknutí války. Tenhle musel být perfektní, aby obstál i při pitvě. Vyšlo to jen tak tak. Strážný nakouknul dovnitř hned potom, co jsme ho tam strčili a vypadli odtamtud. Naštěstí měl v sobě pár drinků.“

„Slyšel jsem, že když mu dělali pitvu, tak si ten doktor vzal něco malého, ale skutečně maličkého na památku. Takže mi můžete poděkovat, že jsem zkontroloval jeho tělo ještě předtím, než jste ho hodili do té díry,“ prohlásil Jaroslav.

„Tak proto jsi chtěl udělat tu změnu,“ řekl Aldin.

„To je tedy nechutné,“ vyjekla Tia.-

„Já myslím, že měl už tak dost nafouklé ego,“ odpověděl Jaroslav. „Jsem rád, že si historie bude myslet, že aspoň z jednoho pohledu byl skutečně malý až mikroskopický.“

Zergh, který konečně pochopil, co to Jaroslav Napoleonovu náhradníkovi udělal, vztekle zařval.

„No, když už ho tu teda máme, co s ním budeme, sakra, dělat?“ zeptal se sklesle Hobbs.

„No co? Pošleme ho do červí díry, aby ji prozkoumal,“ odpověděl Jaroslav.

Zergh si opovržlivě odfrknul a otočil se.

„Podívej, jak už řekl Zergh,“ vložil se do hovoru Aldin, „když už jsme se sem dostali, tak nás neubude, když ho vezmeme s sebou. Kdyby se někdy v budoucnu vyskytla nějaká hra, tak se bude hodit mít ho nablízku.“

„Ale stále to neřeší naši situaci,“ zavrtěl hlavou Jaroslav.

„Ty o něm hovoříš, jako kdyby to byla nějaká hračka,“ reagoval Aldin ostře. „Je to císař Napoleon.“

„No dobře. Tak máme císaře Napoleona. Nesehnali jsme pomoc, kterou jsme potřebovali. A teď musíme zpátky domů. Bude mi trvat měsíce, než dám tuhle bečku dohromady na další skok, abychom se podívali po někom jiném. Třeba po Ainsteinovi nebo Pradapu Singhovi.“

„Einsteinovi,“ opravil ho Aldin.

„No dyť to říkám. Jenom nebesa vědí, co červí díra zatím sežere. Je zjevné, že Gablona má toho chlápka, co jsme chtěli, a odměna, co na nás vypsali Dozorci, stále platí. Civilizace je na pokraji kolapsu. Co, sakra, budeme dělat?“

„To vypadá, jako byste měli nějaký problém.“

Aldin se překvapeně otočil ke dveřím. Stál tam Napoleon v pytlovité nemocniční róbě. Bylo

vidět, že je otřesen a poněkud vyděšen z pohledu na zeměkouli, kroužící před okénky. Vstoupil do místnosti a jenom ruce za zády dávaly tušit, že se snaží zakrýt nervozitu a třes prstů.

„Aldin Larice?“

Jeho hlas zněl poněkud chraplavě a bylo těžké rozlišit zvednutí hlasu při poslední slabice otázky. Už dostal mikroskopickou nervovou tlumočnickou jednotku i s vysvětlením, jak ji používat, ale přístroj se stále ještě nastavoval na idiosynkrazii francouzštiny z počátku devatenáctého století ještě komplikovanou korsickým přízvukem.

Aldin vstal a pocítil uspokojení, že je tu někdo, **s** kým si může promluvit z očí do očí.

Napoleon přešel vpřed a s graciézním gestem mu podal ruku.

„Zatím tomu ještě všemu nerozumím.“ Rozhlédl se po místnosti a utkvěl očima v místech, kde se do výše svých dvou metrů deseti centimetrů narovnal Zergh.

„Inteligentní bytost z jiného světa, pane,“ řekla Tia **a** poplácala Zergha po žebrech.

„Vypadá skoro jako přerostlý pes,“ poznamenal Napoleon.

Zergh slabě zavrčel.

„To nebylo myšleno **v** žádném případě jako urážka.“

„To je zcela v pořádku, lidé se občas dopouští podobných chyb,“ odpověděl Zergh, zašklebil se a naplno ukázal svoje ostré zuby.

Napoleon se pousmál, pustil Aldinovu ruku, přešel k Zerghovi a podal mu ji.

Gafský vasba se šťastně usmál a nadšeně mu ji sevřel.

„Dal byste si něco k pití?“ zeptal se.

Oiši si odkašlal, přesunul se za Zergha a luskl prsty na obsluhujícího robota.

„Napoleonskou brandy,“ poručil.

Robot nalil panáky a začal nabízet pití.

„Napoleonská brandy,“ řekl císař, viditelně potěšen, a začal si prohlížet robota.

„Proč mu nenabídneme radši Wellingtonův biftek?“ zašeptal Jaroslav a Aldin byl rád, že tu poznámku jejich host nezaslechl.

„Co to je?“ zeptal se Napoleon a díval se na robota.

„Automat,“ řekl Aldin. „Stroj, který nám pomáhá uklízet.“

„Geniální.“

Podíval se na Oišiho.

„Japonec?“

Oiši se usmál a přikývl.

„Dobří válečníci**...** aspoň jsem slyšel. Prý nejlepší šermíři na světě. Myslím, že se jim říká samurajové.“

Oiši souhlasně přikyvoval a při té pochvale se hluboce uklonil.

Pak se otočil k Tie. Usmál se, pokročil k ní, s lehkou úklonou hlavy ji vzal za ruku a políbil ji.

„Mademoiselle, jsem poctěn, že mohu být ve vaší společnosti.“

Trochu zmatená Tia se podívala na usmívajícího se Aldina a na Oišiho, který nic neříkal.

Napoleon zachytil pohyb jejích očí, pohlédl na Oišiho a znovu pokýval hlavou.

„Je velké štěstí mít za ženu takovou krasavici a ona je jistě šťastná, že má takového hrdinu.

A ty jsi jistě filozof Jaroslav,“ prohlásil Napoleon, elegantně pustil Tie ruku a otočil se na starého muže sedícího v rohu.

„Filozof?“ zafuněl Jaroslav. „To asi řekla Tia, že?“

„To byl jenom malý, odzbrojující kompliment,“ odpověděl císař, s úsměvem k němu přistoupil a podal mu ruku.

„Taková důvěrnost od císaře,“ poznamenal Jaroslav a hlase měl stále lehkou ironii.

„Mám snad být v této situaci vojáčky řízný?“ zeptal se Napoleon a na vteřinku se v jeho tváři objevily pochyby. „Pomohlo by mi to snad?“

„To pochybuju,“ odpověděl Jaroslav.

„Tak vidíš. Vidíte, provedl jsem taktický ústup, abych pak získal strategickou výhodu.“

„Jako jsi to udělal v Rusku?“

Aldin cítil to jiskření mezi nimi. Cítil to naježení, ale pak se Napoleonovou tváří mihl úsměv.

„Bylo mi řečeno, že tohle je budoucnost. Tedy aspoň pro mne,“ řekl a otočil se přitom k Aldinovi.

„Jakmile se vrátíme, tak to bude rozdíl několika tisíc let.“

Napoleon přikývl.

„A stále se o mně ví?“

„Stejně jako Alexandr Veliký jsi považován za jednoho **z** největších vojevůdců.“

„Ach ano, Alexandr Veliký. Skutečně velký soupeř na poli slávy.“

„A taky vypadal líp než ty,“ odpověděl Jaroslav.

Napoleon se ke starému muži znovu otočil.

„Chceš se mnou vyvolat hádku?“ zeptal se pomalu.

Jaroslav se usmál. „Ale jistě.“

„Možná někdy později,“ řekl Napoleon tiše. „Ale teď ne. Uznávám, že **ti** ji zůstávám dlužen.

Cítím, že je zde nějaká krize. Už jsem jich také pár zažil. Jsem připraven jim čelit znovu.“

Jaroslav byl zticha. Aldin se po něm ohlédl s těžko potlačeným vztekem.

Dveře se otevřely a dovnitř vplul Vush. Napoleon si při spatření Dozorce nemohl pomoci a ustoupil překvapením pár kroků dozadu.

„Na první pohled působí poněkud rušivě,“ řekl Jaroslav dostatečně nahlas, aby ho Vush slyšel.

„To je ten lidský vědec, co se zabývá červími děrami?“ zeptal se Vush.

„Ne tak docela,“ odpověděl Jaroslav a tvář mu roztáhl zlomyslný úšklebek.

„Tak kdo to je?“

„Ale... jenom zatraceně dobrý zabiják. Jeden z našich nejlepších.“

Vush pohlédl na Napoleona a se zavrčením se otočil a vyplul **z** místnosti. Ve vzduchu zůstalo viset jediné slovo: „Sakra!“

„Tebe těší, když můžeš každého naštvat, co?“ řekl Napoleon s úsměvem.

„Může to být jedna z nejlepších věcí v životě. A čím větší pocit vlastní důležitosti, tím větší bublina praskne.“

„Děláš to dobře,“ odpověděl Napoleon a dopil svou

sklenku. „Vynikající nápoj,“ usmál se. „A teď, kdyby mi mademoiselle zase ukázala cestu do nemocnice. Musím přiznat, že mi tělesné orgány zase začíná rozdírat bolest.“

Kývl všem v místnosti na pozdrav a zamířil ke dveřím. Tia k němu přistoupila, aby mu pomohla. Byla překvapena, jak moc tu oporu najednou potřeboval. Přesto se ještě jednou otočil.

„Předpokládáni, že máte skutečné potíže. Člověk si to snadno domyslí, když jste letěli do minulosti a hledali tady pomoc. Přišli jste pro někoho, kdo má pro vás daleko větší cenu, a já jsem jenom náhražka, která -jak se domnívám - asi pramení z určité nostalgie. Ale osud měl nějaký důvod, proč mne sem dosadil. Moje hvězda ještě nezapadla a já vám slibuju, že pomohu, jak budu moct.“ Opět kývl hlavou a pomalu, s výraznou snahou o eleganci, opustil pokoj.

„No, asi budu proklet,“ prohlásil Jaroslav, usmíval se přitom a vrtěl hlavou. „Vsadím se, že než bude po všem, tak si nás ten bastard získá.“

„Proč ho nemáš rád?“

„Ale jo, vždyť já ho přímo miluju,“ řekl Jaroslav. „Kdo by ho taky mohl nemilovat. Vždyť měl na svědomí smrt nějakého milionu mužů, než ty války skončily.“

„Alexandr dělal to samé,“ podotkl Zergh.

„Možná je to tím, že čím je to vzdálenější historie, tím míň to bolí. Navíc jsem si vždycky myslel, že byl Alexandr veden snahou spojit náš svět, stejně jako se taug Kubar snažil sjednotit váš. Přinést celosvětový mír pod helénským osvícením.“

„Napoleon začal své války pod vlivem ideálů revoluce,“ řekl Aldin. „Byl to sen o spojení západního světa bez nadvlády šlechty. Tím předběhl dobu o dvě stě let.“

„Takhle jsem na něj nikdy nepohlížel," odpověděl Jaroslav ostře. „Viděli jste, jak si nás každého zpracovával? To byla mistrovská práce."

„A ty prostě nesneseš dvě takové individuality

v jedné místnosti," poznamenal Zergh, „zvláště, když ty nejsi jedna z nich."

Jaroslav se podíval na Zergha a reagoval obskurním gafským gestem, které člověk prakticky nemohl rukama zvládnout a proto si ještě vypomohl zavrčením, které naznačilo potěšení z té absurdity.

Tia se vrátila do místnosti a z očí jí koukala obava.

„Ta show, co nám tady předvedl, byla obdivuhodná, když uvážíme, jakými musí trpět bolestmi."

„Je to showman prvního stupně," přikývl Jaroslav.

„No, teď je na několik dní ze hry venku. Medroboti si máknou. Otrava těžkými kovy je pěkný svinstvo."

„A taky si budou muset počkat na tasemnice. Škoda, že tu nemáme Xsarna, ti se na ně aspoň dívají jako na vzdálené bratrance," prohodil Jaroslav.

„Jsi nechutný," ušklíbla se Tia.

„Vždy k službám."

„Tak jedem domů," řekl Aldin. „Musíme se pokusit zjistit a rozhodnout, jak se dostat zpět."

Otočil loď a zamířil k časoskokové hraně. Loď dosáhla v průběhu několika minut maximální rychlosti. Překonat tři tisíce let potom bylo otázkou vteřin.

Mezi dvěma přechodovými místy si Aldin vyšetřil trochu času a navštívil ošetřovnu. Zdravotničtí roboti se činili. Půl tuctu se jich sklánělo nad Napoleonovým tělem, které bylo pokryté všemožnými kontrolkami, vedoucími k velkému množství monitorů. Ačkoliv z toho měl žaludek jak na vodě, nemohl si pomoci a fascinovaně přihlížel. Vypadalo to, jako kdyby Napoleona rozebírali a zase skládali od hlavy až k patě. Čistili, opravovali, sušili a přišívali. Ledviny, které byly až příliš silně kontaminované arzénem, vyňali a nahradili syntetickou náhražkou, která vyrostla za stejných podmínek jako orgán lidského robota. Napadlo ho, že takový servis by si mohl dovolit jen ten nejbohatší koh, který si zpustošil tělo nezřízenými radovánkami. Unesli Napoleona měsíc před smrtí a až se probudí, bude mít tělo

jako na vrcholu své slávy za dnů, kdy byl ještě prvním konzulem. Dokonce se mu revitalizuje i nervový systém a jeho myšlenky již nebudou více zahaleny mraky. Ale co s ním budeme dělat? napadlo Aldina. Jaroslav to sice halil do hávu cynismu, ale v podstatě měl pravdu. Tohle nebyla další Alexandrijská hra. Civilizace byla na pokraji katastrofy. Vydal se hledat řešení a spásu a teď se místo toho vracel s anachronismem.

„Aldine?"

Podíval se Oišiho, který tiše vstoupil do místnosti.

„Máme problém.“

„Co?“

„Blíží se společnost.“

Přerušil úvahy o Napoleonově osudu v budoucnosti, vrátil se do přední místnosti a zadíval se přes Zerg-hovo rameno na obrazovku navigátora.

„Někdo se tudy hnal. Je tu stále cítit antihmotu a motor na to lehce reaguje. Dlouhé skokové místo zpět do Mračna je deset minut před námi.“

„Corbin?“

„Já myslím, že jo,“ odpověděl Zergh.

„Sakra!“

„Myslíš, že je ozbrojen?“ zeptal se Aldin Oišiho.

„My rozhodně nejsme, proto bych navrhoval, abychom předpokládali, že on je.“

„Přiveďte sem Vushe,“ řekl Aldin klidně.

Jestli nám blokuje cestu domů, pomyslel si Aldin chladně, tak máme dvě možnosti. Buď se můžeme pokusit kolem něj proletět, nebo musíme počkat.

„Něco jsem zachytil,“ řekl Zergh tiše.

Aldin zase pohlédl na obrazovku. Objevilo se tam šest bodů, rozložených kolem demarkační čáry skokového bodu.

„Ať je to cokoliv, nevypadá to dobře,“ prohlásil Jaroslav a sáhl pro drink.

Aldin zaslechl, jak se otvírají dveře a potom zašus-tění látky, když Dozorce vplul dovnitř.

Šest bodů začalo zrychlovat a za nimi se objevily další.

Vush se podíval na obrazovku a potom na Aldina.

„To jsou tvoji bratři?“ zeptal se Aldin.

Vush zaváhal.

„Jestli tam byl Gablona, tak asi můžeme předvídat, že tam budou taky, protože správně předpokládají, že se ženeme za tím samým účelem.“

„Takže ten parchant Gablona ho získal první,“ prohlásil chladně Oiši.

„Na tom nezáleží. Cílem jste vy a moje záchrana.“

Aldin pohlédl na Vushe.

„A chceš být vůbec zachráněn?“

Vush zaváhal, pohlédl na obrazovku a neříkal nic.

„Tvůj Nejvyšší by tě určitě měl hrozně rád zpátky,“ řekl Jaroslav a uchechtl se. „Mohl by tě

hodit i s tvým přítelem Mupou do díry a spolu byste mohli pozorovat, jak jde všechno do pekel. Za to by vám patřilo aspoň milion let na nějaké zapomenuté skále. Musí za to přece učinit někoho odpovědným. Jak říkává: teď bude následovat pád.“

„Zatoč doleva,“ řekl Vush tiše.

„Cože?“ zeptal se Aldin a pohlédl nevěřícně na Vushe.

„Doleva, zaboč doleva. Namiř na támhletu hvězdu... na tu druhou zprava.“ Ukázal do okénka na levo-boku.

Aldin okamžitě otočil loď a ani se nezdržoval ptaním proč. Podle map tím směrem nebylo dobré tři světelné roky vůbec nic a při současné rychlosti potřebovali nějakých třicet let, aby se jim podařilo zmizet.

„Všichni ven z místnosti,“ vyzval je Vush a nervózně pokukoval po navigační obrazovce, která signalizovala, že se jich neidentifikované lodě stále drží.

Všichni ho zmateně pozorovali.

„Oiši zůstane, ten složil slib. Všichni ostatní pryč. Znám jinou cestu.“

„Ať se propadnu,“ zavrčel Zergh. „Trvalo nám stovky let, než jsme našli tenhle skokový bod. Ztratili jsme další tři tisíce let, než jsme ho znovuobjevili, a pak se tenhleten rozhlédne kolem a řekne, že je tady jiná cesta ven.“

„Vypadněte odsud!“ zařval Oiši a Vush na něj s ulehčením pohlédl.

„Nu, slyšeli jste náčelníka,“ vzdychl Jaroslav. „To jsme dopadli. V jedné místnosti máme císaře a v další diktátora.“

Aldin s dalšími vyšel z místnosti a tak je Jaroslav s robotem následoval.

Oiši si sedl za řízení a ohlédl se po Vushovi.

„Nejsem si úplně jist. Už je to přece jenom dost dlouho. Ale myslím, že jsme mířili trochu víc vpravo,“ řekl a udeřil do řízení, co vyvolalo Oišiho nesouhlasnou reakci. Po několika minutách bez jakéhokoliv varování vlétla loď do neoznačeného skokového bodu a zrychlila přechodovou rychlost.

„Sakra, kam to letíme?“ zařval Oiši.

„Jestli se nemýlím, tak by nás to mělo vzít přímo ke Sféře,“ odpověděl Vush se samolibým tónem v hlasu. „Malé tajemství, které jsme s Mupou odhalili před deseti tisíci let...

... buďto tam anebo na druhou stranu galaxie. Nejsem si tak úplně jist.“

„Kam se poděli?“ zeptal se Nejvyšší chvíli poté, co se kjeho značnému překvapení vynořila ze skokového bodu z Mléčné dráhy další loď.

„Otočili se a pak zmizeli,“ odpověděl pilot lodi Dozorců.

Nejvyšší se otočil na Mupu, který se krčil v koutě.

„Tak co?“

„Musí tam s nimi být Vush.“

„Sledoval jsi je?“ zeptal se Nejvyšší pilota a podíval se přitom na navigační obrazovku.

„A kam? Byl to nějaký neoznačený skokový bod. Můžeme tam lítat roky a nic nenajdeme.“

Nejvyšší se zase otočil na Mupu.

„Můžeš mi to vysvětlit?“

rtJak už jsem ti říkal,“ odpověděl Mupa a takřka se zajíkal, jednou jsme tamtudy spolu s Vushem cestovali.“

„Bez mého vědomí a souhlasu?“

Mupa sklonil hlavu ještě víc.

„Je to velmi nejistá cesta. Chybné odbočení tě může odnést až na nejvzdálenější konec galaxie.“

„Anebo?“

„Na druhou stranu Mračna přímo ke Sféře.“

Nejvyšší si zopakoval ten odporný zlozvyk a znovu zaklel.

„A co Gablona?“

„Tvrdil, že zabili toho člověka, co rozuměl červím dírám, sebral nové zbraně, co jsme mu nabídli, a zmizel,“ odpověděl pilot.

Nejvyšší zhasnul obrazovku a vyplul **z** místnosti.

Stalo se toho tolik najednou. Události se prostě vymkly kontrole a on musel najít nějaký způsob, jak vše vrátit do starých kolejí. Měli by se dostat ke Sféře, to bylo jasné. Měl by tam poslat i Gablonu. **Z** jednoduchého faktu, že Aldin uprchl, bylo jasné, že mu Vush pomáhá. Bratr Dozorce na jedné lodi s barbarem! To bylo skutečně nevkusné. Měl by být potrestán. Spolu se všemi ostatními.

Na úplném konci nebyl žádný velký třesk, ale spíš malé vzdychnutí. Vnitřní gravitační síla už nebyla schopna udržet vnější slupku rudého giganta pohromadě a ta se začala rozpadat, ještě poháněna pohasí-nající jadernou pecí. Došlo ke skutečně neobvyklému úkazu. Hvězda byla vycucnutá zevnitř a vnější slupka postupně explodovala. A potom nebylo nic než temnota.

Trubice vedoucí od červí díry náhle vyschla. Do

srdce přístroje byl okamžitě vyslán dotaz. Je práce dokončena? Má se pokračovat? Ale ovládací systém byl tisíce světelných let daleko a navíc byl ten knoflík stále zlomený, takže vzkaz nemohl být doručen.

Kdyby bylo možno o nějakém stroji napsat, že pokrčil rameny a s filozofickým klidem se zase vrátil ke své práci, bylo by to právě nyní. Rychlá prohlídka okolí objevila malé mihotající gravitační centrum a červí díra se tam okamžitě vydala. Loď plná lidí, kteří se sem vydali pozorovat show, byla v tisícině vteřiny úplně vymazána. Takový drobeček však požadavek po dalším přísunu hmoty nemohl uspokojit. Červí díra přeskočila jako nic vzdálenost čtvrt světelného

roku a zakousla se do bílého trpaslíka. To snad potřeby stroje na nějakou chvíli uspokojí a potom jsou tu ještě další v pořadí. Spojnice teď mířila přesně do středu galaxie, kde by mohly posloužit jako potrava stovky světů a hvězd. Jednou z nich byla opuštěná koule kondenzovaného kovu o hmotnosti stovek miliard tun, což byl vyhořelý zbytek umírající hvězdy, která se nestala supernovou. Dostat se do srdce hvězdy v poslední křeči by v krátké době jistě vyvolalo nukleární výbuch.

Kapitola osmá

Nejdřív cítil znepokojení, ale teď získal dojem zázraku. Bylo mu, jako by se probral z chladného vzdáleného snu, naplněného přízraky vzpomínek. Nemohl si to vůbec nijak vysvětlit. Měl pocit, jako by byl na patnáct let vytažen mimo tělo a duši. Byly ty vzpomínky vůbec skutečné? Myslel, že tu příšernou zimu při ústupu nikdy nezapomene. A co vlhkost a hniloba na tom zatraceném ostrově? Byla to vůbec skutečnost? A co bolest?

Kam se vůbec poděla? Žádnou necítil! Sáhl si při tom pomyšlení na břicho. Bylo snad dokonce plošší, než jak si ho pamatoval. To je skutečně zvláštní. Sní či bdí?

Posadil se. Pokoj osvětlovalo příjemné difusní světlo. Rozhlédl se kolem sebe. Šlo tedy opravdu o skutečnost a ne o pouhé výjevy, připravující ho na příchod smrti. Pokoj byl malý, ale příjemně zařízený. Ve stěnách byly zásuvky a dveře neměly kliku. Kde je nějaké světlo? Díval se kolem a žádné svíčky ani lustry neviděl a přesto tu bylo světlo. Pocítil chvění, až málem spadnul z postele. Tohle mě probudilo. Trhnutí, jako když

zastaví rychle jedoucí kočár. Ta loď - říkali tomu přece tak — se pohybovala vesmírem i s ním! Postavil se. Cítil lehké chvění, ale to ho nepřekvapilo. Na to byl zvyklý, když vstával po čtyřech hodinách spánku, aby dalších dvacet pracoval. A co jeho oči? Viděl ostře a jasně. A hlad! Měl skutečný hlad. Ne jenom podivnou bolest, kdy se do jídla musel nutit.

V měkkém světle si sám sebe prohlížel. Byl nahý a evidentně jiný. Jako by omládl. Vypadal a cítil se skutečně mladší, Uchechtl se, protáhl a rozhlédl se po místnosti, co by na sebe oblékl.

Najednou si všiml, že v rohu místnosti cosi poblikává. Trpělivě tam vyčkával servorobot a pozoroval ho svýma elektronickýma očima.

„Ty jsi ošklivá věc," řekl Napoleon.

Stroj zachovával mlčení.

„Tak co, můj kovový příteli, to tady mám chodit nahý?"

Robot přešel ke stěně, zmáčkl knoflík a dveře šatny se odsunuly.

„To je nádhera!" vydechl Napoleon. Viselo tam modré sako se zlatými nárameníky a rudě protkávanými rukávy a hrncem. Kalhoty byly z kůže a polovysoké boty se leskly jako nové.

Prohlížel si sám sebe v zrcadle a skutečně měl pocit, jako kdyby ty roky někam zmizely. Uniforma byla perfektně ušitá, i když materiál byl přece jenom zvláštní, trochu připomínal hedvábí.

Ocenil to jako Aldinovo přátelské gesto.

Ale proč to? pomyslel si. Bylo to snad uznání jeho schopností? Samozřejmě. Ale k čemu jim tu byly - na lodi, která se vznáší někde mezi hvězdami - jeho politické názory a zásluhy? Jestli to, co říkali, byla pravda, tak všechno, co znal, bylo pryč. Angličané, Bourboni, Svatá Helena a dokonce i Francie - všechno bylo vzdálené jako Babylón a Mezopotámie.

„Vojáci Francie, pamatujte, že na vás dnes hledí

čtyřicet století historie." Pamatoval si na tu chvíli, kdy promluvil ke svým vojákům pod

pyramidami, když čekali na Mameluky. Můj svět, moje doba je teď tak vzdálená jako tenkrát pro ně stavitelé pyramid.

Kdo byl ten zatracený anglický básník? Shelley nebo Byron? „Ozymkandias.“ Napůl předpokládal, že to byl ten barbar, co na něj ukázal. Takže teď jsem pro matičku Zemi, která už ani neexistuje, historie. Taky se zmínili o Alexandrovi. Jak se s ním setkali? Copak sbírali velikány historie? Ale proč? Aby jim pomohli? Nebo je prostě jenom sbírali, jako znudění aristokraté sbírali starožitnosti?

Loď se znovu zakymácela, až málem ztratil rovnováhu. Na chvíli měl pocit, že se mu znovu rozostří zrak **a** obklopí ho závrať. Pocítil osten strachu. Připomínalo mu to jeho staré symptomy, závrať a nevolnost. Byl to tedy všechno sen? Probudí se zase tlustý a umírající ve své pozvracené posteli? Zaslechl tiché nadávky a potom výkřiky nadšení. Takže to asi přece jenom byla skutečnost.

Pohlédl ke dveřím. Nemělo cenu, aby se tady skrýval. Svou šanci už dostal. Sen starého muže, kterému se vrátí mládí a síla. Dostal šanci to všechno prožít znova. Vše, co vykonal, teď bylo pryč, hrací plocha byla nově nalajnovaná a čerstvě natřená. Mohl selhat, ale také dosáhnout pověsti živé legendy.

Cítil se zase jako mladý poručík dělostřelectva, dychtící po svém prvním velení, cítil svou první šanci na slávu a moc. Útočný styl... stále útočit... to byla cesta k vítězství. Nasadil sebevědomý úsměv a pohlédl na robota, který tiše čekal, až vyjde z místnosti, aby mohl uklidit a ustlat jeho lůžko. Poplácal ho, otočil se **a** zamířil ke dveřím, které se před ním samy otevřely.

Aldin vběhl do přední kabiny a Tia hned za ním.

„Co to, sakra, bylo?“ křičel.

„Zdá se, že jsme dokončili náš skok,“ oznámil Jaro-

slav slavnostně, jako kdyby to byl on, kdo řídil loď. Starý muž si ovšem Aldina snad ani nevšimnul. Oči mu zářily nadšením a soustředěně pozorovaly obrazovku, kde bylo vidět situaci před lodí v reálném čase.

Aldin se na ni taky zadíval a na chvíli si vůbec nebyl jist, co vlastně vidí. Pak mu došlo, že to, že neviděl vlastně vůbec nic, bylo velmi důležité. V rozptýlené záři hvězd a velmi vzdálených galaxií zela uprostřed díra. Černý kruh, který vypadal jako naprostá prázdnota.

Pohlédl na Oišiho a Vushe, kteří seděli u řízení.

„Sféra prvních poutníků,“ řekl Oiši tiše, jako by stál ve foyeru divadla.

Vush zíral na přední obrazovku a hlava se mu nervózně kývala.

Aldin přešel na Oišiho stranu a pohlédl na navigační obrazovku. Bližší ohledání systému by mu jistě pomohlo zjistit, kde skutečně jsou, ale jediný pohled jeho přítele ho ujistil o rozhodnutí dodržet slib, a tak se místo toho věnoval zkoumání černého kruhu před nimi. Tvořila jej jakási hmota, zanechávající jasný podpis v infračervené oblasti. Skoro jistě se jednalo o nějaký výron tepla, který byl například typický pro zadní stranu Prstence. Koule se velmi zvolna - skoro nepostřehnutelně - otáčela a tím uvnitř vytvářela umělou gravitaci. Byli sice ještě dvacet milionů kilometrů vzdáleni, ale blížili se rychlostí desetiny rychlosti světla.

Do místnosti vstoupil Zergh, okamžitě si uvědomil, kde jsou, a vyrazil nadšený výkřik. Během několika dalších vteřin meh služební roboti plné ruce práce s naléváním sklenic k přípitku. Oiši pod vedením Vushe zahájil pozvolný sestup v malých kruzích a po chvíli se v kabině ozval mnohohlasný výdech údivu.

Severní polokoule ve tvaru koláče byla nedokončená a otevřená do vesmíru. Jak se přibližovali ke vstupnímu otvoru, objevoval se před nimi vnitřek Sféry. Ze vzdálenosti deseti milionů kilometrů Aldinovi připomínala křišťálovou kouli, celou zahalenou v černi kro-

mě malé oblasti, která odhalovala tajemství a krásu uvnitř. Uprostřed viselo malé umělé slunce a jeho světlo ozařovalo interiér.

Dveře velicí kabiny se otevřely a vstoupil Napoleon. Na moment se zastavil, jako kdyby očekával fanfáry, ale když viděl, že je pozornost jeho společníků upřena na obrazovku, tiše vešel dovnitř. Pro jeho neskolené oči ta věc prakticky nic neznamenala. Prostě světelný zdroj ve tvaru dortu osvětloval zevnitř nějakou kouli. Uvědomil si, že to musí být nějaký velký div, když na to všichni tak upřeně zírají.

Přistoupil k obrazovce a také se na ni upřeně zadíval.

„To je slunce, uzavřené v uměle vytvořené kouli, která má v průměru několik milionů kilometrů," řekl Oiši, když viděl, kam se císař dívá, a chtěl mu přiblížit, o co se jedná. Oiši si dokázal představit zmatek, který takový příval nových nepochopitelných poznatků v Napoleonovi vyvolá. On sám byl také ohromen, když mu realita budoucnosti začala plně doléhat do duše, začala vytlačovat starý svět a nahrazovat ho novým. Bušilo mu srdce a občas měl pocit na zbláznění, jenž se posléze změnil v nezměrný úžas. Mohl pouze doufat, že se v nové realitě, kterou sám nijak neutvářel, tento muž naučí žít.

„Je tedy stokrát větší než naše Země," zašeptal Napoleon a zmateně se díval na Oišiho.

„Stoinilionkrát," řekl Jaroslav.

„Ve srovnání s tím je práce lidstva úplně bezvýznamná," řekl Napoleon s povzdechem.

Aldin se na něj podíval s úsměvem.

„Je to dílo dávné neznámé rasy, kterou nazýváme první poutníci. Proti čemukoliv z jejich výtvorů je nevýznamné všechno, co vytvořily lidské ruce."

„Miř přímo dovnitř," řekl Vush a ukazoval na otevřenou část.

Zergh se podíval na Vushe a pak si sedl do sedadla

kopilota. Oiši byl sice v téhle činnosti dost dobrý, ale všichni věděli, že co se týče pilotování v obtížných podmínkách, gafského vasbu trumfne jenom málokdo.

Tmavá Sféra nyní vyplňovala celý obzor před nimi. Temnota povrchu zkreslovala její objem, a proto měli všichni pocit, že se blíží k černému kruhu s proužkem světla nahoře. „Ten otvor má v průměru skoro milion kilometrů," řekl Oiši, „ale je protkán nějakými kovovými trámy jako mřížemi." Když se přiblížili na statisíce kilometrů, mohli již rozeznávat vnitřek Sféry a černota vnější slupky ustupovala stranou.

Protější strana vnitřku Sféry byla vzdálená tři miliony kilometrů, osvětlená malou hvězdou uprostřed. Dokončené části tvořily nezměrné plochy tmavé barvy. Nedokončené sektory se skládaly ze stovek kilometrů dlouhých propletených drátů nejrůznějších velikostí, jako kdyby zde obrovitý pavouk pletl svou olbřímí síť.

Vzdálenost se zmenšila na deset tisíc kilometrů, potom na pět a Zergh snížil rychlost prakticky na nulu a připravil loď na neočekávané gravitační jevy, které by tak obrovská hmota mohla přichystat.

Napoleon se zastavil u jednoho z robotů, pak přešel k navigační obrazovce se sklenkou brandy a beze slova pozoroval podívanou.

„Ta uniforma ti sluší. Vypadáš v ní dobře," řekl Aldin.

„Mediky."

„To vymyslela Tia," prohodil Jaroslav, aniž by se namáhal otočit. „Já se ovšem musel prohrabat spoustou historických údajů a roboti to ušili."

Napoleon se usmál, ale rozhodl se, že na to nebude odpovídat.

Pocity, které zažívali, když se ke Sféře blížili, byly ty tam. Teď se před nimi rozprostírala otevřená plocha zabírající celou obrazovku. Zergh lodí opatrně manévroval, aby se vyhnul jednomu z nosníků, který mohl mít v průměru nějakých sto kilometrů. Přední navi-

gační obrazovka odhalovala směs stavebního materiálu, kabelů a pospojovaných částí. Aldin rozhodně neočekával, že budou v oblasti známky pohybu, a přesto tam byly, proto se s otázkou v očích obrátil na Vushe.

„Je možné, že by nás tu někdo očekával?"

„Oni to stále stavějí," odpověděl Vush.

„Kdo?" zeptal se vzrušeně Jaroslav. „První poutníci?"

„Jejich stroje. Staví to už miliony let. A ještě statisíce let to stavět budou, než dílo dokončí."

Zergh zpomalil, téměř zastavil, pozorně sledoval obrazovku a potom znovu nabral rychlost.

Zpoza jednoho z nosníků se vynořil stroj podobný lodi o rozměrech několika kilometrů a za sebou táhl jakési obrovské vlákno.

Vush vstal, neschopen zakrýt své vzrušení.

„Byl jsem tady před tisícem let a ten rozdíl je jen těžko patrný, jak je to ohromné dílo."

Loď, pokládající podpůrné lano, stále mířila jejich směrem a byla tak zhruba kilometr od nich. Zergh najednou zapnul zpětný tah.

„Ten zatracenej krám má vlastní gravitační pole," vykřikl gaf překvapeně. „Má hmotnost malé planety. Pokládá tady stejný materiál, ze kterého je postaven Prstenec." Pohlédl zamračeně na Jaroslava. „A taky Nebeský sloup." Jaroslav se poněkud nervózně *ošil.*

„Myslím, že stavební materiál uvnitř té lodi je stlačen na úroveň atomu," přemýšlel nahlas

poněkud profesorským tónem. „Hmota je držena těsně před hranicí počátku jaderné reakce a potom je vypouštěna za loď, jako když pavouk plete síť. Tak oni tvoří nosné žebroví Sféry.“

Loď plula majestátně dál a ve vakuu za ní okamžitě tuhl další nosník. Za lodí se sem a tam pohybovaly další přístroje, které vypadaly jako kříženci mezi kosmickou lodí a mnohoramenným automatem. Vesmír byl najednou plný činorodého pohybu.

Zergh konečně minul vnější slupku a byli uvnitř.

Okouzlen zastavil loď. Teď videu skoro celý vnit-řek Sféry.

„Vypadá to tu jako na nebesích,“ zašeptal Napoleon.

Temnota vesmíru byla ta tam. Celý prostor uvnitř se koupal v nazlátlém světle a drsnou černotu zvenčí nahradila modrozelená hebkost. Lidská měřítka tu neměla žádný smysl. Bylo to příliš ohromné, než aby se lidská mysl pokoušela to nějak porovnávat či obsáhnout. Ležely před nimi miliardy čtverečních kilometrů dovedené k dokonalosti. Aldin si vzpomněl, že když slyšel nějaké povídačky o Sféře, vždycky si představil něco ledového, neživého a vyplněného chladnou ocelí. To byla naprostá hloupost. Prstenec naprosto ztrácel svou dokonalost. V porovnání s tímhle se Prstenec stával něčím naprosto nicotným.

Podíval se na Vushe.

„Dobře, že jste to zatajili,“ šeptal. „Aspoň malý kousek nebes před námi zůstal uchráněn.“

„Proč se tady neusadila tvoje rasa?“ zeptal se Jaroslav a otíral si slzy z očí.

„My nepovažujeme za správné, aby se místem našich rozjímání stalo něco, co vytvořil někdo jiný,“ odpověděl Vush. „Já si však myslírn, že naopak právě tohle by nás učilo pokoře před dokonalostí, které my nikdy silou paží ani ducha nedosáhneme.“

Loď se zvolna sunula k vnitřní straně slupky tlusté několik set kilometrů, vytvořené pro udržení vnitřní atmosféry. Pohled se začal trochu měnit a zvolna se vynořovaly i některé detaily. Z atmosféry vykukovalo několik horských hřebenů, které musely dosahovat výšky stovek kilometrů. Hory vyrůstaly z krajiny a jejich zelená úbočí přecházela v zasněžené svahy, až se proměnily ve vrcholy tvořené černou horninou. Některé z hor měly kolem sebe náhrdelník prohnutých hřebenů a sedel připomínajících kotvy v tyrkysovéin oceánu.

Mnoho štítů bylo špičatých a mnohonásobně vyšších než obdivovaný Nebeský sloup, zjevně vystavěných naprosto bezdůvodně, kromě prosté radosti **z** díla samotného.

„Člověk by čekal, že uslyší anděly,“ řekl Napoleon tiše a usrkával ze svojí sklenky. Stál široce rozkročen a jen stěží zakrýval zvědavost.

Míjeli právě obrovskou šestihrannou konstrukci, kterou opracovávalo několik multifunkčních robotů a zároveň ji tažné lodě stahovaly někam dolů.

Aldin to pozorně sledoval a byl uchvácen lehkostí, s jakou si stroje poradily s kolosem, který vážil jistě mnoho tisíc tun.

Najednou se směrem od Slunce cosi přiblížilo a narazilo do šestihranu. Zergh ani nestihl zakřičet varování, když prostor ozářila prudká záře. Do boku šestihranu vlétl pořádný kus kovu,

dostal se dovnitř a vybuchl.

Zergh naklonil loď a začal prudce akcelerovat, aby se vyhnul tlakové vlně výbuchu.

„Co to, sakra, bylo?“ vykřikl Jaroslav a zíral na obrazovku, kde bylo vidět, že se šestihran vymknul kontrole. Několik lodí mířilo přímo k místu exploze a jedna **z** nich, k velké Aldinově nelibosti, přitom mířila přímo na ně. Zergh byl nucen divoce manévrovat. Přímo před jejich zraky se srazily dvě lodě, přičemž jedna z nich se vypařila a ta druhá pokračovala ve své cestě. Několik menších lodí pelášilo pryč všemi směry, jen co se jim podařilo se vysvobodit z připojení k ohromné konstrukci.

Situace se postupně uklidňovala. Několik menších lodí začalo létat v kruhu za sebou, jako když se psi pokoušejí chytit za ocas. Létaly stále rychleji ve spirále, až se konečně tři z nich potkaly, jedna opustila spirálu **a** další dvě zanechaly stíhání.

„Tak bych řekl, že jsou v ráji potíže,“ odfrkl si Jaroslav.

Oiši **se** podíval na Vushe, který byl tím, čeho byli svědky, viditelně rozrušen.

„Pracují na úkolech, které se asi trochu kříží,“ prohlásil Aldin. „Zdá se, že některé z těch strojů nesnesou přítomnost ostatních.“

Zergh pokračoval v letu co nejdál od střetu a přitom míjeli les věží a pracující stroje.

Po pravoboku jim vyrostla zeď a tak Zergh zamířil přímo k slunci, zrychlil a za chvíli byli nahoře. Zdálo se, že zmatky zůstaly alespoň na chvíli daleko za nimi.

„Najdi tady nějaké klidné místečko, abychom si na chvíli orazili,“ vyzval ho Aldin.

Zergh pohnul lodí vpřed a konečně ji usadil na okraji bariéry, což jim otevřelo pohled na nějakých pět set kilometrů vnitřní plochy Sféry. Povrch bariéry byl tak hladký, že se loď kvůli rotaci Sféry začala klouzat a zastavilo ji až kotvicí zařízení, které je synchronizovalo s okolím.

Dívali se sice dolů po vnitřním povrchu, ale viděli jen jeho malou část, neboť se táhl skoro do nekonečna všemi směry. Přímo pod nimi se leskl zelenomodrý oceán a v něm se koupaly sluneční paprsky. Uprostřed oceánu se rozprostíral malý kontinent a na něm se tyčila věž dosahující téměř výše bariéry. Vdali se rovníkovým směrem táhly pásy pohoří. Aldin soudil, že musí být vzdáleny nejméně deset tisíc kilometrů.

„Tam vzadu se to stále mele,“ poznamenala Tia a přerušila tak ticho v kabině. Ukázala na monitor, kde bylo vidět, že se velký šestihran rozlomil na dvě části a vtahoval na místo neštěstí nějaké malé body.

„Tohle,“ prohlásil Vush slabým hlasem, „se nemělo stát.“

„Také jsem si to myslel,“ přitakal Aldin. „Chci tím říct, že je tohle dílo prvních poutníků a u nich šlapalo vždycky všechno dobře.“

„Mně se zdá, že to není žádná plánovaná veselice,“ pronesl vážně Jaroslav. „Co se to děje, Vushi?“

„Je jasné, že něco není v pořádku.“

„Když kormidelník opustí své stanoviště,“ zamyslel se Napoleon, „může loď několik dní plout, ale stejně to vždycky skončí neštěstím.“

„To není špatná metafora,“ řekl Zergh.

„Ale to přece není možné,“ namítl Vush. „Přece mluvíme o prvních poutnících.“

„Hele, vždyť ty sám jsi říkal, že když jste **s** Mupou našli tu červí díru, měli jste pocit, že stroj, co ji měl ovládat, nefungoval,“ oponoval Jaroslav. „Je možné, že to, co tu vidíme, znamená, že stroje prvních poutníků přestávají plnit svou hlavní funkci.“

„Ale všechno ostatní vypadá tak dokonale,“ zašeptala Tia.

‚*Je to velikánské místo,“ řekl Aldin. „Trvalo jim miliony let to postavit. Určitě bude trvat ještě déle, než se tu všechno úplně zblázní.“

„V tomto okamžiku to stejně není náš hlavní problém,“ ozval se Oiši a podíval se na Vushe. „Teď potřebujeme najít místo, kde jste objevili zařízení s červí dírou. Takže, kde je?“

Vush zaváhal a rozhlédl se po skupince. Pak se pomalu vznesl, přeletěl k přední obrazovce a dlouho ji úplně tiše studoval.

Napoleon už viděl, co je čeká. Přešel k robotovi, vzal si další brandy a přinesl ji Aldinovi.

„Budeš to potřebovat,“ pravil s vědoucím úsměvem.

Vush se otočil a znovu na skupinku pohlédl.

„Už je to tak dávno...“ Hlas mu odumřel.

„Neříkej mi, žes to zapomněl,“ zahřměl Zergh.

„Ono se mi to vybaví. Je to tu tak ohromné.“

„Takže, co teď budeme, sakra, dělat?“ zeptal se Jaroslav.

„Já nevím,“ odpověděl skoro omluvně Vush. „Co kdybychom chvíli jen tak létali? Dříve nebo později se zorientuji.“

„Takže, kde začneme?“ vyštěkl Oiši, který sotva skrýval hněv a měl co dělat, aby nevybuchl.

„To já nevím. Třeba tudy,“ pronesl Vush váhavě a ukázal směrem k rovníku.

Zergh zadal parametry a odpálil od zdi tak rychle, že se ostatní jen taktak stačili připoutat. Vush pozoroval obrazovku s hlavou skloněnou a neohlížel se.

„To je skutečně zajímavá situace,“ prohlásil Zola a snad poprvé za několik posledních dní se usmál.

Sledoval pozorně obrazovku s vyobrazením jakéhosi schématu.

„Kde jsi to vzal?“ zeptal se.

Xsarn třetího stupně trochu rozjíveně zaklapal čelistmi.

„Dalo to trochu hledám. Dozvěděli jsme se od xsar-na druhého stupně, že Larice vysadil většinu

svých lidí, vzal si loď na pouť časem a odletěl na domovskou galaxii.“

„Pokračuj.“

„Někteří **z** našich starých přátel sázkařů začali hádat, kam asi Larice letěl a proč.“

„Noa?“

„Sázka byla osm ku pěti, že letěl zpět na Zem, aby dostal toho japonského fyzika.“

„Jašimu Korobače,“ řekl Zola.

„Takže ty jsi o něm věděl?“ zeptal se xsarn.

„Kdo by ho neznal?“ odpověděl Zola bezmyšlenkovitě a zkoumal vzorek na svých kalhotách v barvě zelené a nachové.

„Vletěl tam, ale nevyletěl ven,“ pokračoval xsarn.

„Nu, to je ta nepředvídatelnost při cestování časem,“ pokýval hlavou Zola.

Xsarn zaváhal, ale Zola ho povzbuzoval, aby jen pokračoval.

„Jestliže tam putoval pro Korobačiho, je jasné, že hledal způsob, jak zmírnit následky řádění červí díry.

I bezpečnost Dozorců byla velmi zanedbána, utíkali jako vyděšené děti. Několik z nich bylo dokonce zabito, když jedna z jejich lodí narazila do světa rozkoší a dav je roztrhal na kusy.“

„No to je nádhera,“ zasmál se Zola.

„Jeden z našich lidí se dostal k palubnímu počítači a našel tam tohle schéma místa zvaného Sféra. Byly u toho poznámky o Dozorci jménem Mupa a o červí díře. Pak už nebylo těžké dát si dohromady jedna a jedna.“

„Skvělá práce,“ pokýval hlavou Zola. „Myslím, že můžeme klidně předpokládat, že Aldin fantazíruje o tom, že získá toho vědátora, dostane se s ním do Sféry a pokusí se získat odpověď, co s tou červí dírou a jak ji zastavit.“

Zola pohlédl na xsarna a lstivě se usmál.

„Ty ses tu nestavil jen tak na přátelskou návštěvu,“ řekl Zola. „Všechno putuje do pekel. Celá západní strana galaxie je zachvácena panikou.“

„Noa?“

„Z téhle situace vyplývá obrovský marketingový potenciál,“ odpověděl Zola chladně.

„Jako například?“

„Ale no tak, příteli. Víš to velmi dobře, stejně jako to vím já.“ Zola Faldon se zasmál vysokým, kvičivým hlasem.

Ceny letenek z míst, která byla nejblíž červí díře, stouply o čtyři sta procent. Byly to rychlé zisky a velmi lukrativní. Ale byly tady i daleko smělejší úvahy. Existovaly programy, které vypočítaly, co by se stalo, kdyby explodovala další hvězda. Zjistilo se, že by se v ohrožení ocitlo

dalších skoro sto hustě osídlených světů. Ty nejbližší z nich by byly zcela neobyvatelné. Celkově výpočty ukazovaly, že by mohlo dojít ke zničení sto šedesáti světů a dalších tři sta by potřebovalo alespoň částečnou ochranu pro veškeré obyvatelstvo. **I** kdyby se hvězda okamžitě proměnila v supernovu, trvalo by stále pár

let, než by vlna radiace a úlomků zasáhla nejbližší obydlený svět, ale panika by se šířila dál.

Samozřejmě stále existovala možnost, že červí díra vnikne do galaxie a začne ničit planety. Tato možnost už gafské filmaře přivedla k natočení několika katastrofických filmů, které ještě přiložily polénko do požáru paniky.

Miliardy osob budou muset být přesídleny, stovky vedení společností a jejich zaměstnanců přestěhovány. Jeden ze světů, který byl řízen společností právníků, ležel v zóně destrukce a někdo navrhl bojkot pro přistávání lodí. Takže byli ponecháni osudu, což plně zapadalo do Zolovy koncepce.

Na Mračnu se nenašla rozvinutá planeta, která by nebyla ovládána nějakou korporací nebo spolkem, ale existovala spousta druhotřídních nebo třetitřídních planetek, které byly na trhu za hubičku.

Zola už se usmál jenom při té představě: miliardy se potřebují přestěhovat atak vezmou za vděk skoro vším. Pouště, močály i zmrzlé planety**...** to vše půjde na odbyt. A při správné reklamě se katary jenom pohrnou. Vytváříme nové domovy pro uprchlíky. Jaká je tohle šance. Jen dejme prostor zabíjení.

„Konsorcium investorů - velmi omezený počet investorů - by z této situace jistě něco vytěžilo," řekl Zola a díval se přitom upřeně na xsarna.

„Chápu. Ovšem všechno by šlo do kopru, kdyby jistý vasba dokázal zařídit, aby červí díra svou pouť vesmírem zakončila."

Zola souhlasně pokýval hlavou.

Věděl, že po Aldinovi jdou Corbin Gablona a Dozorci a s nimi i hejno lovců, chtivých odměny vypsané Dozorci na jeho hlavu. Ovšem Aldin měl velkou schopnost přežít zvláště v situacích, které by nazval velmi svízelnými. Prostě čím horší sázka, tím lépe se Aldin cítil. Což Zolovi připomnělo, o kolik ho Aldin a Bukha při poslední hře připravili. Už jen tohle by stačilo jako

dostatečně pádný důvod k tomu, aby si přál jeho okamžitou smrt.

„Jen se neboj. Ten se nevrátí," odpověděl Zola.

Xsarn třetího stupně přikývl, stiskli si ruce a pak vstal a chystal se k odchodu.

„Naši asistenti by se měli sejít, aby dotvořili investiční plán. Pak můžeme začít takřka okamžitě prodávat planety. Moji terénní pracovníci už začali rozpracovávat některé zajímavé projekty."

„Pošlu tam svůj mediální tým, aby z těch míst vytvořili obraz ráje," pokýval hlavou Zola. Bože, jak miloval tyhle podvody. To mu projasnilo celý den.

Xsarn opustil pokoj svědomím, že nastartovaná hra běží, jak má. Zola ho pozoroval, jak odchází, a myslel si to samé.

„Přece víš, že Dozorci půjdou za námi“ řekl Corbin a pohlédl na Hassana, sedícího v temném rohu.

„Samozřejmě nás budou následovat. Koneckonců je ta Sféra jejich malé tajemství.“

Corbin seděl tiše. Měl pocit, jako by byl chycen v díře s hadem. Dokud se mu bude dařit hada přesvědčit, že ho potřebuje, bude žít. Ale Hassan se už naučil navigovat i řídit loď. Vždycky bral odstíny politických a ekonomických vazeb, které řídily život na Mračnu spíše nahodile, jako žertík a otevřeně se podivoval nad tím, že se nenašel nikdo, kdo by se pokusil uchopit moc a vládnout železnou rukou. Pro Dozorce měl od počátku jenom pohrdání, protože se odjakživa domníval, že jejich hrozby a údajná moc je pouhé divadýlko. Teď měl ovšem pocit, že se dívá do nemilosrdných očí, pro které je otázka života nebo smrti pouhou hrou s nekonečným množstvím různých řešení.

Rovněž Hassan Corbina pozoroval. Ten tlusťoch dokázal být žoviální a v jistém trochu zvráceném smyslu slova i okouzlující. Teď ale na Hassana zíral a nedokázal zakrýt své obavy. Může vždycky posloužit jako

výstavní štít, pomyslel si Hassan. Dokud se nenajde něco lepšího.

Doufal, že k tomu dojde brzy. Býval Corbinovým sluhou a ve svých začátcích ho dokonce i obdivoval. Ale teď už mu vzpomínka na jeho podřízenou roh příliš neseděla. A čím víc o ní přemýšlel, tím méně se mu líbila.

„Musíme předpokládat, že po nás Zola taky půjde,“ řekl Corbin. „Nakonec ten, kdo nám prodal ten navigační systém, ho prodá každému, kdo projeví zájem.“

Hassan přikývl, jako by byl s tím faktem smířen dávno předtím, než ho Corbin vyslovil.

Hassanův zrak sklouzl na přední obrazovku. Začaly se na ní objevovat malé světelné flíčky. Bylo těžké odhadnout jejich velikost, protože ho jeho zkušenost nevybavila schopností uvažovat v takovém měřítku. Jestliže Alláh skutečně existuje, tohle byl výtvor, který by prověřil i Jeho schopnosti. To bylo místo, odkud by mohl vládnout jako Skrytý Ema - vzdálený a nedosažitelný. Místo, kam se vrátil ne proto, aby zastavil stroj Dozorců, ale aby se ho naučil ovládat pro své vlastní cíle.

Když začala loď sestupovat ke Sféře, Hassan se usmál.

Kapitola devátá

„Myslím, že je to tady.“

Všichni se pohnuli. Aldin spící na podlaze se posadil a zíval. Oiši se natáhl přes dvě židle a teď se protahoval, až klouby praštěly.

Jediný, kdo byl celou dobu vzhůru, byl Napoleon sedící vedle Vushe. Laskal si sklenku s brandy, kterou si nalil před mnoha hodinami, a v pravidelných intervalech naléval nápoj Vushovi.

Bylo to nesmírně poučných dvacet hodin. Nepociťoval únavu ani hlad. Dozorce se vznášel nad ním, pozoroval bedlivě přední obrazovku a občas se odplul podívat na řídící panel, aby zkontroloval kurz, a pak se vrátil zpět.

Vush se ho několikrát zeptal na roh císaře a bylo vidět, že ho Napoleonovy upřímné odpovědi značně rozrušily. Zejména ty, co se týkaly vykonaných exekucí, vyvolaly několikahodinovou litanii o posvátnosti života. Napoleon ho trpělivě vyslechl a pak suše kontroval několika větami o mnoha miliardách nevinných obětí, které zemřou přičiněním červí díry. Potom následovalo

zevšeobecňující prohlášení o tom, jaké hrůzy se někdy vyvrbí z původně dobře zamýšlených činů.

Mnoho se od něj naučil. Cítil se, jako kdyby poslouchal pohádky barona Prášila nebo Cyrana. Ale byla to skutečnost. Kdyby se fantastický tvor vedle něj najednou objevil v chrámové lodi Notre Dame, byl by považován buď za anděla nebo ďábla. Zde ale nebyl ničím víc než osamělou bytostí snažící se skrýt své obavy, strach a ubohou slabost za masku dobře ovládané nadřazenosti. Dělalo mu problém jen tak sedět a poslouchat. V mládí to dokázal - tehdy, když byl představován těm nejlepším mozkům. Jako tenkrát v Paříži, během revoluce, když držel otěže Robespierre; to byl čas poslouchat, spřádat své vlastní plány, a nasadit si masku, když bylo třeba, aby člověk zůstal naživu. Toto umění však dnes již takřka zapomněl.

Na Svaté Heleně nebyl nikdy přinucen k takovému zpytování sebe sama. Tam měl pocit, jako kdyby nebyl sám sebou. Ztratil schopnost podívat se na své přednosti a slabiny. Porážka ho zasáhla příliš hluboko, než aby byl ochoten přiznat své chyby. Musel se držet, aby se pod všudypřítomným dohledem proklatých Angličanů nezhroutil. Tady to bylo jiné. Tady věděl, co byl zač a co udělal. Nebo že bych se sám změnil? podivil se Napoleon. Při té myšlence se díval na obrazovku, jestli na ní náhodou neuvidí změny, co Aldin sjeho tělem provedl.

Cítil se teď úplně svěží a plný sil. Mám tady další příležitost, pomyslel si, i když stále pozorně poslouchal Vushe. Jsem znovu téměř mladý a přitom si bolestně uvědomuji, co všechno jsem ztratil a co jsem mohl získat. Dobře si pamatoval ty osamělé noci, kdy neexistovala šance na záchranu, žádná francouzská loď se neodvážila přiblížit k pobřeží, aby ho dovezla do Paříže a ke slávě. Tehdy si jasně uvědomoval, že je po všem, a jeho jedinou útěchou bylo, že se v příštím světě objeví jako válečnická legenda minulosti. Příští svět, to už bu-

de Valhalla, kde se potká se svými druhy, starými reptaly, které ztratil ve Španělsku, Rusku, u Lipska, Ey-lau; všechno si znovu připne na svou standartu, všechny bitvy zase vybojuje.

A teď najednou tohle. Byla tu další šance. Nepravděpodobná šance jako ze snu nějakého šílence.

Vush se na chvilku odmlčel a podíval se na něj, na člověka ztraceného ve svých myšlenkách, a pak se zase věnoval obrazovce. Tiše, takřka neuvědoměle, pokračoval ve své přednášce o barbarských zvycích lidí, Gavarnianů axsarnů, když tu sebou najednou škubnul, narovnal se a zařval.

Aldin si protřel oči a přistoupil k obrazovce.

„Támhle dole," oznámil Vush a rozmluva s Napoleonem byla rázem zapomenuta.

Napoleon, který se doposud soustředil na Vushe, pohlédl dolů, kam ukazoval.

Scenérie pod nimi byla pozoruhodná i v tak prazvláštním světě. Vypadalo to, jako by byla v krajině vyryta skupina obrovských soustředných knižnic. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, z jaké perspektivy se na to dívají, a pak mu došlo, že se jedná o pravidelná kruhová pásma hor.

„Pět tisíc kilometrů v průměru," oznámila Tia. „Celá soustava je perfektně kruhová a hory dosahují do výše tří set kilometrů."

Aldin si všimnul, že o kus dál se nacházely ještě další, menší kruhy a mezi nimi byla holá černá plocha. Kruhy ležely v ozářené oblasti, která musela mít napříč jistě několik set tisíc kilometrů.

„Trochu to vypadá jako zobrazení slunečního systému," prohlásil Jaroslav a zadíval se na Vushe.

„Měl jsem si na to vzpomenout," odpověděl Vush. „Mupa říkal to samé. Upřímně řečeno jsme strávili několik dní srovnáváním toho modelu s obrazem galaxie v naději, že se nám nějak podaří rozluštit, odkud by mohli první poutníci přijít. Ale na nic jsme nepřišli."

„Tak kde to je?" zeptal se Zergh.

„V prostředním kruhu. Je tam takové oko celého systému, vlastně obrovské řídící středisko. Tam jsme to našli."

„Tak jedeme," prohlásil Jaroslav, stěží potlačující vzrušení.

Napoleon byl k přední obrazovce přitahován stejně neodolatelně jako ostatní. Když se Vush místo snažil najít, létali sem a tam ve výšce dvacet tisíc kilometrů nad povrchem Sféry. Pod sebou viděli podivné barevné vzorce představující cosi, co mohlo být buď les nebo rozsáhlé lány polí. Dále přelétah oceány, horstva i otevřené plochy vyplněné černotou nebo stříbřitě lesklé -oblasti, o kterých Vush tvrdil, že musí být teprve dobudovány.

Loď se naklonila a začala prudce klesat k povrchu. Aldin zaujal místo vedle Zergha. Oba propadli síle okamžiku, že zapomněli na opatrnost a pořádně zrychlili. Když se spouštěli do atmosféry, vrcholy hor kolem nich se koupaly v neustálém poledním slunci.

Napoleon měl pocit, jaký musí mít orel kroužící mezi horskými velikány. Když míři li mezi dva ostré štíty a vznášeli se nad horskými pastvinami, teď pokrytými sněhem, hlasitě se smál. Vnořili se do mraků a zvolna se dostávali pod ně. Trhlinami mezi nimi pronikala záře vytvářející kolem bílé, jiskřivé království. Tia je naváděla podle navigační obrazovky a vzrušeně si hrála s konečky

vlasů. Oiši se také smál a zuby mu zářily jako sníh venku. Měl co dělat, aby se nerozplakal -sníh, který už tak dlouho neviděl, mu připomínal domov.

Prolétli sedlem a před nimi se objevily rozlehlé horské louky plné divokého vína a fialek, které se ohýbaly pod nápory čerstvého chladného větru vanoucího z hor. Pastviny vystřídaly lesy. Stromy v nich byly zvláštní, velmi vysoké a první větve začaly z kmene vyrůstat až po mnoha desítkách metrů od země. Listy

stromů byly jasně zelené a levandulové. Pod nimi se objevil útes, kde se horský potok proměnil v členitý vodopád. Spadal tisíc metrů do kruhové tůně s temně modrou vodou, orámovaný jako přírodní katedrála vysokými jilmy. Byl to základ řeky, která divokou krajinou mířila k oceánu.

Nádhernou scenérii by bylo možno obdivovat dlouhou dobu, ale je tlačily jiné úkoly. Aldin přenesl loď nad vodopádem, stromy i řekou. Stisknutím knoflíku otevřel venkovní poklopy a nechal dovnitř vniknout vzduch.

Vnitřek lodi vyplnila takřka okamžitě svěží vůně borovic spolu se závanem chladného vzduchu z hor.

„To je ráj," vydechl Napoleon a najednou si uvědomil, že poprvé za dlouhé roky je nadšen něčím jiným než vlastními výtvory.

Po několika okamžicích Aldin nerad zavřel otvory a zamířil dolů. Horstva ustoupila něžným pahorkům, které se snad mohly táhnout do nekonečna. Loď nabrala rychlost a hnala se nad otevřenou krajinou. Drželi se zhruba řeky — ta stále mohutněla, až se vlila do oceánu.

Aldin si uvědomil, jak pozoruhodně daleko je tady vidět. Bylo to podobné jako na Prstenci. Horizont se nestáčel dolů, ale naopak se lehce zvedal a rozhled proto nebyl omezen. Prstenec byl v jistém smyslu poněkud odlišný, protože se zdvihal prudce vzhůru až někam do temných výšin a zase spadal dolů. Sféra ale byla jiná a mnohem více ohromující. Mohli tak zřetelně rozeznat hřeben horstev vzdálený jistě pět tisíc kilometrů a stejná viditelnost byla ve všech směrech. Pod sebou měli přeci jen slabý opar způsobený atmosférou, ale jakmile Aldin vzhlédl, uvědomoval si nekonečnost Sféry v celé její obrovitosti. Zelené oblasti, kde již první poutníci stvořili život, se střídaly s tmavými pustinami, dosud čekajícími na oživení. Nad tím vším zářilo umělé slunce, tady v atmosféře mírně zamlžené, stejné konstrukce jako na Kolbardu. Umělé slunce, produkující velké

množství energie o různých vlnových délkách, poskytující tupé blikání, které se po deseti hodinách promění v příjemné teplo.

Aldin se podíval na Napoleona a usmál se. Ani jeden z nich necítil potřebu promluvit, aby rušil myšlenky toho druhého.

Zergh trochu zvedl loď, aby zmenšil odpor atmosféry a přitažlivost. Lesy ustoupily nádhernému prstenci lesních zákoutí protkávaných meandry řek a otevřených prérijních prostranství. **Z** černých teček, které se po nich pohybovaly, se vyklubala bezpočetná stáda stvoření podobných bizonům.

Pohled na ně Napoleona překvapil. Domníval se, že je místo zcela neobývané, ale teď si naplno uvědomil, že když jsou zde stromy a tráva, proč by tu nemohl být i jiný život? Když přelétali obrovský kaňon, vzduch se zaplnil miliony okřídlených potvor. Některé měly černá těla i křídla, jiné byly mnohobarevné. Zdálo se, že **ty** se chystají do války. Vytvářely bojové formace a vrhaly se

na ty pod nimi. Kaňon zmizel a s ním i válka, jestli to vůbec nějaká válka byla.

To, co vypadalo jako jednolitý centrální sráz, se zvolna měnilo v pozvolně se zdvihající předhůří, kde každý následující kopeček byl vždy o něco vyšší než předcházející. Některé z nich porůstaly stromy, jiné tráva a další byly pusté, pokryté černou horninou, což byla zřejmě základní hmota Sféry. Stoupání náhle končilo planinou, na kterou se zaměřili. Všichni zůstali stát v tichém údivu.

Poprvé od chvíle, co vstoupili do atmosféry, byli opět překvapeni, že se jedná o umělý výtvor. Pláň uprostřed pět tisíc kilometrů velkého kruhu měla v průměru skoro sto kilometrů. Kužel uprostřed vypadal jako sopka a mohl mít výšku zhruba dvanáct kilometrů. Vršek byl jakoby roztržený a zubatý.

Kolem vrcholu se honily mraky, točily se a pak v něm mizely.

„Ta díra vznikla proražením," řekl Zergh tiše. „Asi tam spadl nějaký asteroid."

„Ta zatracená věc musí nasávat vzduch jako divá," konstatovala Tia.

„Bude trvat tisíce let, než to bude mít vliv na celou oblast," opáčil Aldin, „ale divím se, že se nesnaží to nějak opravit."

Pohlédl na Vushe. Ten nic neříkal a zdálo se, že nad tím, jak šrám vznikl, nikdy neuvažoval.

Poblíž hory byl shluk budov nejrůznějších tvarů. Některé byly cylindrické, jiné pentagonální ahexa-gonální a jiné měly nepopsatelné, bizarní tvary. Náhodnost tvarů působila dojmem, že bylo potřeba vyzkoušet vše a najít ten skutečně nejoptimálnější a zároveň vytvořit zajímavý celek. Rozhodně to byla příjemná podívaná pro oko. Některé z budov nejblíže svahům byly ovšem poškozeny nárazem.

„Vypadalo to stejně, když jsi tu byl minule?" zeptal se Oiši.

Vush přikývl a byl zticha.

Aldin zpomalil loď a pohlédl na Vushe.

„No, řekl bych, že jsme tady," pravil s očekáváním v hlase.

Vush se nervózně rozhlížel kolem.

„Nejsem si úplně jist," zašeptal.

Odpovědělo mu hromadné zaúpění.

„Bylo to blízko středu, ale trochu k jedné straně."

„No, tak to nám moc nepomůže," vzdychl si Jaroslav.

„Co třeba támhle? To vypadá povědomě," prohlásil Vush a ukázal na malý, poněkud přerostlý park.

„Mně se to zdá stejně dobré jako kdekoliv jinde," zahuhlal Aldin a navedl loď nájemné přistání.

„Příjemná teplota a vzduch v pořádku**...** trochu víc kyslíku," oznámila Tia. „Gravitace je **0.8** normálu."

„To je stejné jako na Prstenci,“ kývl Aldin a zamířil ke vzduchovému ventilu. Zbytek skupiny ho nadšeně

následoval. Všichni se těšili, až se dostanou ven a po deseti dnech, kdy byli uvězněni uvnitř lodi, si budou moct pořádně natáhnout nohy.

Napoleon šel za nimi trochu rozladěn, že nikdo nepočkal, aby on mohl jít první. Potom se filozoficky usmál. Vždyť už ani nebyl císař a — i když to nerad přiznával — na tuhle cestu se dostal čistě náhodou.

Bylo to stejné jako nádherný jarní den v Paříži. Teplota byla velmi příjemná a do výstupního prostoru vnikl lehký vánek. Následoval ostatní a vystoupil do nějakého parku. Připadal si jako ve městě, ale úplně jiném, než jaké si uměl představit. Domy byly skutečně obrovité. Stoupaly desítky až stovky metrů do výšky, kde jejich jednotvárnost rozbíjely různé věžičky. Jedna z věží byla rozbitá a trosky ležely rozházené po širokém okolí. Černou horu, jejíž jícen nasával mračna, viděli v dálce.

Vush se rozhlížel kolem a váhal. Aldin i ostatní Dozorce pozorovali s těžko skrývanou netrpělivostí.

„No tak co?“ zeptal se Oiši. Jeho hlas zněl, jako kdyby chtěl přemluvit zmatené dítě.

Dozorce se lehce vznesl do vzduchu a otáčel se. Jeho plášť se točil kolem něj. Napoleon kousek poodešel.

„Místo duchů, co?“ Tia stála hned za ním a usmívala se.

„Právě jsem na to myslel,“ odpověděl Napoleon. Mysl mu zaplnily vzpomínky na Moskvu. Vpochodoval do města, čímž si splnil sen z mládí. Vstoupil do brány Orientu, impéria, které se rozprostíralo přes půl zeměkoule - a ona byla prázdná.

Tady to bylo stejné: prázdné, mrtvé, a k tomu všudypřítomný pocit, že se něco nepovedlo.

„Tihle první poutníci,“ řekl Napoleon, „se zdají být skoro bohy. Dokonalost sama, velcí mistři vesmíru. Záhada mimo naše chápání.“

„Dalo by se to tak říct. My bychom to vytvořit zcela

jistě nedokázali,“ odpověděla Tia a rozmáchlým gestem zahrnula celou obrovskou Sféru. Pohlédl vzhůru.

Svět bez noci, obrovský prostor plující vesmírem. Takhle nějak viděli vesmír staří Egypťané. Zemi sedící na dně mísy s nebesy nad hlavou. Bohové to vytvořili tady. Rozhlédl se kriticky kolem sebe.

V dálce viděl stroj nesoucí jakýsi zdroj světla. Vypadal trochu jako ti služební roboti na palubě. Pohyboval se po nepravidelných křivkách, jako by něco hledal. Pokračoval tak přes celé prostranství a potom zmizel v pyramidové stavbě. Tia sledovala jeho pohled.

„To je stroj prvních poutníků. Našli jsme je na Kolbardu i v Nebeském sloupu. Jsou to stejné záhady jako všechno kolem jejich stvořitelů.“

„Jestli to všechno vybudovali, jak to, že potom neopravili tu díru?“ zeptal se Napoleon a ukázal

na horu.

„Můžeš si tipnout. Musím hádat stejně jako ty.“

„Napadá mě příměr s krásnými hodinami. Když se do nich vystřelí z muškety, poškodí se vnitřní uspořádání.“

„Taky mám podobné vysvětlení,“ odpověděla Tia tiše. Pohlédla zpět k Vushovi.

„Myslím, že se ten zatracený hlupák konečně rozhodl,“ prohlásila a oba zamířili ke skupině. Ta se již mezitím přesouvala k pyramidě, v níž stroj zmizel. Povrch, po kterém kráčeli, se změnil. Hladký černý kámen v místě přistání nyní vystřídala bílomodrá šachovnice. Pyramida dominovala celému prostranství. Tyčila se do výše pěti set metrů, pokrytá od paty po špičku čímsi připomínajícím zlato.

„Nepřipomíná ti to něco?“ zeptal se Napoleona Aldin.

„Když jsem se tam dostal, Mameluci už lesklý povrch pyramid seškrábali,“ odpověděl. „Měl jsem v plánu obnovit jejich dávnou slávu, kdybych to místo udržel. Ale tohle...“ Hlas se mu při pohledu vzhůru zvolna vytratil.

„Tak je to ono?“ zeptal se Zergh a pohlédl na Vushe.

„Kdo si to má pamatovat,“ odpověděl takřka fňu-kavě Vush. „Prošel jsem stovky světů a celou Sféru. Byl jsem tu naposled před tisícem vašich let a podobné věci časem splývají. Ale tyhle modrobílé dlaždice a zlatá pyramida... Pamatuji si, že jsme zkoumali pyramidu a venku jsme viděli nějaký stroj. Mohlo by to být tady.“

„Jak jsi, sakra, mohl zapomenout na něco takhle ohromného?“ vyjela na něj Tia vztekle. „To je neuvěřitelné.“

Vushův hlas zněl najednou jako bublání.

„Na Sféře jsou miliardy čtverečních kilometrů a pod ní ještě několik stovek dalších hladin. Tak zavři hubu a nech mě přemýšlet.“

Aldin nad touhle ukázkou Dozorcova vzteku zaječel nadšením.

„Jen takhle pokračuj a ještě z tebe uděláme člověka,“ zasmál se vasba. Vush se otřásl odporem.

Pak se najednou zarazil, zahleděl se na pyramidu a okolní město, které bylo zcela tiché až na zvuk větru, který vanul z hor.

„Tady je to,“ řekl konečně s uspokojením v hlase.

„Tak pojďme dovnitř,“ prohlásil Zergh. „Najdeme druhou půlku toho krámu a zachráníme Mračno.“

V červí díře *zmizela* další čtyři slunce spolu se sedmi světy, které je obíhaly. Jeden z nich byl obýván xsarnskou hornickou kolonií, které se podařilo odletět pryč na Zolově nákladní lodi. Tu si pronajali za jede-náctinásobek běžné ceny před objevením červí díry. Gafské sázkové konsorcium utrpělo menší ztrátu, když vsadilo na to, že zmizí druhá planeta dříve než třetí. Byla to vysoce pravděpodobná možnost, ke které ovšem nedošlo, protože se červí díra stočila, jako by ji nebavilo

držet svůj původní směr. Hmotnost nové hvězdy nyní dosahovala poloviny Beta Zul a stále rostla v závislosti

na neutuchajícím apetitu červí díry, která nyní skutečně mířila do centra galaxie.

„Zdá se, že je tady vše podřízeno chaosu.“

Corbin Gablona se ve své polstrované stoličce otočil a pohlédl na Hassana, stojícího těsně za ním.

Přítomnost assassina v takové pozici mu vždycky navozovala husí kůži na krku. Bývaly doby, kdy by mu to řekl.

Pohled na Hassana ho ujistil v tom, že si je assa-ssin dobře vědom jeho nepohodlí. Tenké rty měl sevřeny v pohrdlivém úšklebku.

„Ty mašiny pracují jedna proti druhé,“ pokračoval Hassan a jeho hlas prozrazoval slabý údiv. „To vybudovali ti, co postavili Sidu, velkou věž v Díře?“

Corbin přikývl, stejně překvapen jako Hassan.

„Všechny věci upadnou do chaosu,“ řekl Hassan, „dokonce i výtvory samotného Alláha, jestli taková osoba vůbec existovala.“

Corbin na assassina překvapeně pohlédl.

Hassan zpozoroval údiv a usmál se.

„Alláh, Bůh, první poutníci**...** všechny ty dětinské legendy, co se používají k vyvolání strachu u těch, co se bojí temnoty.“

Hassan se uchechtl. To bylo největší tajemství jeho řádu. Slíbit neexistující ráj hlupákům z nižších tříd, aby se ochotně vrhali vstříc smrti pro vyplnění přání jejich mistrů.

„Vy jste z prvních poutníků vytvořili bohy a teď se chvějete obavou, když vidíte, že jsou jejich výtvory ovládány šílenstvím.“

„To se ale nikdy před tím nestalo. Dozorci nás ovládali pomocí zbraní prvních poutníků. **Z** toho se dalo vyvodit, že první poutníci musí být vzor vší dokonalosti.“

„Dozorci,“ odfrkl si Hassan. „Vyděšené děti jako všechny ostatní bytosti v Mračnu a v celém vesmíru.

Sám jsi viděl, jak bylo snadné zabít toho... Tulbiho a ještě zamaskovat jeho smrt nehodou. Jsou to slaboši.“

„A ty jsi jediný, kdo se nebojí,“ řekl Corbin, jehož zvědavost překonala strach.

Hassan se usmál. „Tak kam teď?“ zeptal se.

„Instrukce říkají, že je na Sféře jediné místo, kde jsou nějaké budovy. Všechno ostatní je divočina. Můžeme to tady rychle prohlédnout, až to najdeme.“

„Tak prohlížej rychle,“ řekl Hassan a rozkaz v jeho hlase byl chladný a rozhodný. „Těším se, že si vyzkoušíme ty střely s novou dráhou letu. To by měla být pořádná zábava.“

Napoleon Bonaparte stál tiše a snažil se potlačit nervozitu, pramenící hlavně z nerozhodnosti skupinky.

Vchod do pyramidy byl skutečně jednoduchý. Dveře se samy otevřely, když se knim přiblížili. Vnitřek nebyl nic jiného než obrovský foyer s lesknoucí se podlahou. Ve chvíli, kdy vstoupili, se místnost sama rozsvítila. Do všech stran vybíhaly dlouhé chodby, některé **z** nich vedly nahoru a jiné zase dolů do podzemních pater. Vush se zastavil a rozhlížel a pak tiše prohlásil, že je to správná budova. Skupinkou proběhl úlevný vzdech, který umlkl ve chvfli, kdy dodal, že je to sice budova, kde našli ten přístroj, ale že si nepamatuje, kterým směrem se teď vydat, aby došli tam, kde byl s Mupou.

Napoleon cítil nutkání ujmout se velení... dal by rozkaz, aby se skupina rozdělila a každý by měl svůj úkol. Jednak začít prohledávat budovu a oznámit jakýkoliv nález vojenského materiálu. Přivézt loď dovnitř už jenom z bezpečnostních důvodů a okamžitě k ní postavit stráž. Místo toho je pozoroval, jak se dohadují a křičí, a tak se s filozofickým pokrčením ramen otočil a podešel stranou.

Místnost byla tak obrovská, že mu trvalo několik minut, než se zase vrátil ke vchodu, kudy vstoupil. Za-

razil se a pohlédl vzhůru. Strop byl ve výšce pěkných pár desítek metrů. Sem by se snadno vešlo několik katedrál Notre Dame. Kčemu ho mohli používat? Jako přijímací sál? Nebo pro nějaké velké slavnosti? Ale všechno působilo tak studeně jako mrtvé. Naleštěné stříbrné podlahy a stěny, ale nikde ornament nebo obraz, aby obrovský prostor trochu rozbil a polidštil. On sám měl velkolepost rád, ale tohle byla velkolepost bez života.

Podél jedné zdi stoupal vzhůru chodník bez schodů a on se po něm vydal. Jestliže byly spodní místnosti nějaká shromáždiště, tak nahoře musí být ukryta tajemství prvních poutníků, o kterých všichni s takovým nadšením mluví. Přízemí bylo najednou daleko a k jeho uchu doléhala jen slabá ozvěna hádky. Lehce se pousmál překvapením nad tím, že si ani nevšimli, že odešel. Cesta se stáčela a vedla do srdce budovy.

Zastavil se a projel jím záchvěv strachu. Před ním se vznášel stroj. Ruce mu visely volně dolů a jeho světélka si ho prohlížela s bezduchou pozorností.

Zhluboka se nadechl.

„Takže ty jsi správce téhle budovy?“

Nic.

„Co jsi zač?“

Stroj zůstával tichý a nepohyblivý.

„Tajemný jako Rusové.“

Z boční chodby zavála do místnosti lehká vůně květin a čerstvého vzduchu. S podivným pohybem se stroj otočil a jednou rukou ukazoval do chodby.

„Ty chceš, abych tam šel?“

Mechanická ruka držela stále stejnou polohu.

Vstoupil tedy do široké chodby osvětlené odraženým světlem. Najednou se mu před očima vynořila vzpomínka - byl zpět ve škole v Brienne, seděl ve stínu arkády a hrál šachy s bratrem Louisem, který tam učil. Byla to jedna z mála šťastných vzpomínek. Ale co ta má znamenat? napadlo ho.

Chodba se najednou rozšířila a on zjistil, že je zase venku. Stál na balkóně a díval se na prázdné náměstí. Byl dvacet metrů nad zemí a cítil se tam velmi příjemně. Stroj ho neslyšně následoval a vznášel se ve vzduchu.

Výhled byl skutečně vynikající. Celý dvůr zalévalo světlo odražené od zlaté pyramidy jako od zrcadla. Dominantou okolí byla ona podivná černá hora **s** rozeklaným vrcholkem, dosahujícím až do nebes.

Modré a bílé vyleštěné čtverce dole vypadaly jako šachovnice dvacet na dvacet. Nejdřív ta vzpomínka na šachy v chodbě a teď tohle. Pohlédl na stroj. Nejdříve ho něco napadlo, ale pak tu myšlenku zavrhl.

Napoleon se naklonil nad šachovnici a rukou na ni ukázal. Pak se podíval na tichý stroj.

„Nuže, můj mechanický občane, zdá se, že vládneš prázdnému světu.“

Stroj na to nic.

Vzdychl a znovu se podíval na náměstí.

„Vypadá to jako šachovnice.“

Zase se otočil na stroj.

„Jednou jsem viděl mechanického Turka, který dokázal porazit i mistry, ale já měl podezření, že tam mají schovaného trpaslíka. Nuže, můj bezduchý společníku, umíš něco takového hrát, nějakou hru? Nebo aspoň zapískat jako parní stroj?“

Záblesk světla způsobil, že se otočil a lekl se.

Prázdné náměstí pod nimi se náhle zaplnilo různými předměty. Na prvních třech řadách nejblíže k němu byla postavena různá geometrická tělesa. Zadní řadu tvořily pyramidy, pětistěny, šestistěny, které měly na vrcholku třístěnné pyramidy, **a** dva osmistěny, které se zužovaly k vrcholku. Každý **z** těch tvarů byl dvojnásobně větší než člověk a vyplňoval takřka celou plochu čtverce. Zdálo se, že jsou průhledné, přesto byly čtverce pod nimi stěží viditelné. Ve druhé řadě stály vyrovnány vysoké úzké hranoly a ve třetí nízké válce. Na

vzdálenější straně náměstí byly stejné tvary, ale na rozdíl od modrých byly bílé.

„Zahrajeme si?“

Pohlédl s otázkou ve tváři na stroj.

Vzduch mezi císařem a strojem zhmotněl a vznášela se v něm malá kopie hry. Bílá figura, válec, se pohnula otři čtverce dopředu a na to odpověděl třemi čtverci vpřed modrý válec. Rychlost ovšem byla příliš vysoká, aby ji bylo možno dobře vnímat. Na náměstí se stejně pohybovaly

odpovídající figury. Vysoký bílý hranol využil díry po válci a pohyboval se po diagonální linii. Modrý pětistěn přeskočil obě řady a posunul se deset čtverců vpřed. Všechno se pohybovalo stále rychleji a rychleji, že nebylo možné sledovat jednotlivé kroky figur, natož chápat strategii a cíl hry.

Modrý hranol se zábleskem zmizel, načež následoval stejný tah bílým. Modrý pětistěn skočil vpřed a otočil se jako rytíř. Pak se pohnul bílý šestistěn s trojstěn-nou pyramidou v nevyzpytatelném pohybu šachovnicí.

JPomaleji! Vždyť já to tak rychle nepochopím," zahřměl Napoleon.

Figury ze zmenšeniny šachovnice najednou zmizely. Uprostřed se objevila jediná figura. Sledoval její pohyb. Pak zmizela a na jejím místě se objevila další, která se pohybovala jinak. Pětistěny, šestistěny, pyramidy. Nebylo lehké je sledovat. Najednou měl pocit, že je jeho mysl někde jinde.

„Mně se ty figury nelíbí," odfrknul si. „To je tak pro mašiny. Já chci hru řeckých filozofů."

Šachovnice zmizela a stroj se k němu přiblížil.

JPočkej chvilku," zahřměl Napoleon a úplně překonal tlumočnický implantát a upadl do francouzštiny.

Stroj se zarazil, vyčkával, a Napoleon měl pocit, jako kdyby mu cosi vstoupilo do mysli.

Znovu se objevila figurka, ale tentokrát byla miniaturní a elegantní. Vznášela se ve vzduchu, takže natáhl ruku a snažil sejí dotknout, ale ruka jí projela.

„Ano," zašeptal vzrušeně. „To je ono." Stroj se stáhl trochu zpět a znovu se objevila šachovnice a znovu se začaly pohybovat jednotlivé figur-

ky-

„Ne, ne, ne. Tahle figura by se měla pohybovat rychleji."

Napoleon zvedl ruce a naznačoval stroji pohyb. „Takhle to myslím. Tahle by se měla pohybovat pomaleji po přímkách. Jo, to je ono. A teď vezmi další."

„Vaše veličenstvo?"

Sakra! Připadal si jako trouba, když volal chlapa „Vaše veličenstvo", místo aby zařval „Haló, Napoleone, kde sakra jsi?". Ale přesto to dělal. **I** když se snažil dát do hlasu sarkastický tón, aby toho chlapa aspoň trochu urazil.

Jaroslav, kterého pro případ, že by to bylo potřeba, doprovázel Basak jako ochránce, slyšel radostný smích a tak se otočil a zíral chodbou dolů. Ostatní stah ještě uprostřed velké haly a střídavě se hádali a vyhrožovali Vushovi. Dozorce se nakonec vznesl několik metrů nad ně, jako kdyby utíkal, a otáčel se tam v kruzích, jako kdyby přemýšlel co dál.

Ať jde ten zpropadený trouba do háje. Když to bude potřeba, najde ten zatracenej krám třeba sám. Viděli stroj prvních poutníků hned, jak vstoupili do budovy. Vush se ho snažil kontaktovat, ale stroj se otočil a zmizel na rampě. A teď ještě zmizel Napoleon. Musel se po něm poohlédnout a již samotná myšlenka, že tu za ním lítá jako nezvedený kluk, mu připadala poněkud nevkusná. Ale zase mu to poskytne možnost trochu se tu porozhlédnout a vyhnout se dohadování.

Najednou ho napadlo, že Napoleon asi udělal to samé a vzal iniciativu do svých rukou. Že by mohl najít něco zajímavého před ním, ho vůbec nepotěšilo.

„Napoleone?“

Žádná odpověď.

„Zatracenej Korsičan,“ huhlal si pro sebe Jaroslav.

Otočil se do chodby ozařované světlem zvenčí a vydal se jí vzhůru. Zahnul za poslední roh a ztuhl.

Ovládací stroj prvních poutníků, stejný, jaký viděl na Prstenci a v základech Nebeského sloupu, byl najednou kousek před ním a... Napoleon stál vedle něj a smál se na celé kolo. Jak to, že ho ten bastard našel první?

Jaroslav vyšel potichu na balkon.

„No dobře, tak jí můžeš říkat královna,“ řekl Napoleon a díval se nahoru na mašinu. „Ty šaty udělej trochu delší, císařský styl, udělej vzor roku 1806, prsa trochu víc odhalená. Ten rok se mi docela líbil.“

Jaroslav obešel stroj a spatřil, jak se ve vzduchu vznáší miniatura ženy, oblečené do šatů se zvednutým pásem a odvážně odhalenými ňadry nahoře.

„Udělej je trochu větší,“ řekl Jaroslav zvolna.

Napoleon se na něj podíval a usmál se.

Prsa ženy se zvětšila.

„Stačí ti to?“

„Perfektně,“ prohlásil Jaroslav s lascivním úsměvem.

Postava zmizela a místo ní se po chvíli na stejném místě objevila nějaká šachovnice.

„Co to, sakra, je?“ zeptal se Jaroslav.

„Hra,“ odpověděl Napoleon, jako kdyby se jednalo **o** něco zcela běžného.

Jaroslav přešel kolem něj k zábradlí a pohlédl na náměstí.

Na bílých a modrých čtvercích proti sobě stály dvě armády šachových figur.

„Myslím, že to chápu,“ oznámil Napoleon stroji **a** odvrátil zrak, aby zkontroloval stav na náměstí.

„Dokáže číst moje myšlenky,“ prohlásil Napoleon **a** pohlédl na Jaroslava. „Asi bych to měl shledávat nevhodným, ale z nějakého neznámého důvodu mi to nevadí. Učí mě hrát jejich verzi obdoby šachu.“

Na vzdálenější straně náměstí se v přední řadě pohnul voják v uniformě britských horských jednotek a posunul se o tři čtverce vpřed.

Napoleon s teatrálním gestem zdvihl prst a ukázal na svou stranu. Postava v první řadě,

oblečená do uniformy staré gardy, se pohnula v odpověď.

„Ne. Takhle ne," protestoval Napoleon.

Postava zmizela a zhmotnila se na svém původním čtverci.

„Musí to být realističtější. Bajonet nasazený a připravený k útoku. A trochu svižně **a** plynule."

Figura, stojící doposud v pozoru, si sundala mušketu, nasadila bodák a pochodovala tři čtverce vpřed a opět zaujala základní postoj.

„Tak **to** má být."

Jaroslav fascinovaně přihlížel.

Najednou za sebou ucítil záchvěv vzduchu a když se ohlédl, uviděl Hobbse.

„Hrajou si," oznámil mu Jaroslav, ovšem znělo to, jako by se o tom sám potřeboval ujistit.

Hobbs přehlédl scénu, pozorně sledoval, jak stroj pohnul pruským hulánem **z** druhé řady a ten rychle do-cválal doprostřed pole. Napoleon kontroval tím, že husar přeskočil první dvě řady, prohnal se cikcak šachovnicí a zakončil útok tím, že srazil horala do realistického tratoliště krve.

Poněkud frustrován pohlédl najednou Napoleon na mašinu.

„Já nemohu táhnout dvakrát? Vždyť ty jsi táhl dvakrát, u všech ďasů!"

Před Napoleonem se znovu objevila miniatura šachovnice a on pozoroval, jak se ve vzduchu pohybují figurky.

„At' je tvá duše prokleta, vždyť jsi mi neřekl, že je extra tah jenom za zabití ze dvou prvních řad."

Temně si něco huhlal, když rakouský voják vypochodoval **z** řady a s obláčkem kouře vymazal husara.

Napoleon si sundal klobouk, mrštil jím o zábradlí a s planoucíma očima pohlédl na stroj.

Další gardista se vydal na svůj pochod na druhou stranu.

„Vsázím pět ku jedné na mašinu," řekl Hobbs. „Nabízím sto kreditů."

„Přijímám," odpověděl Jaroslav.

Napoleon se otočil na Jaroslava a usmál se.

„Ovšem jenom proto, aby bylo trochu vzruchu. Počítám s tím, že na tobě budu tratit."

„Od tebe jsem žádnou podporu neočekával."

Jaroslav pokrčil rameny.

„Stojí mi za to říct, že jsem vsadil na Napoleona **a** prohrál."

Hra teď nabrala spád. Ozývaly se nárazy mečů, výstřely mušket, dusot kopyt, když útočili husaři, huláni, lovci a kyrysníci. Při útocích pěšáků se blyštěly bajonety.

Maršál z bílé strany, oblečený jako pruský generál, pronikl Napoleonovým levým křídlem. Ten vytáhl dělo a maršál zmizel. Svůdná, bílá královna se hnala vpřed **a** zmocnila se trikolóry uprostřed. Náměstí se rozzářilo ohňostrojem a z pozadí se ozvala „Rule Britannia“. Figury zmizely a stroj se naklonil vpřed, jako kdyby se chtěl uklonit.

Napoleon se s temným výrazem podíval po svých společnících, kteří ho napjatě sledovali, přičemž Jaroslavovi pohrával ve tváři lehký úsměv.

Napoleon pohodil hlavou dozadu a rozesmál se.

„Dobře jsi to provedl, podvodníku. Skutečně dobře.“ Napoleon zasalutoval a potom napřáhl ruku a potřásl šijí s jedním chapadlem stroje.

„Zvláštní.“

Jaroslav se otočil a viděl, že za ním stojí Aldin.

„Já vím. Je to hra. Něco od prvních poutníků. Trochu to připomíná šachy. Ovšem Napoleon modifikoval figury.“

Napoleon se opřel o zábradlí a pohlédl na přítomné.

„Je to normální?“

„Myslíš, že stroje hrají hry?“ zeptal se Aldin.

„Přesně tak- Věděl jsem, že nemohu vyhrát. Když to dokázal vytvořit, tak musí nepochybně hrát mnohem lépe než já. Šachovým mistrům také trvá roky, než se to pořádně naučí.“ Na okamžik zaváhal a pak se usmál. „Proto jsem taky nikdy s žádným nehrál.“

„Slyšel jsem, že jsi s oblibou podváděl,“ ozval se Jaroslav.

Napoleon na starého muže pohlédl a pohrozil mu prstem.

„Tvoje knihy lžou.“ Zarazil se a pak se zase ušklíbnul. „Nebo aspoň většinou lžou. Když pojednávají o mých vítězstvích, tak mají pravdu.“

„Zahrajte si ještě jednou,“ požádal Hobbs.

Napoleon přikývl a naklonil se nad náměstí, které se zase zaplnilo pohybujícími se figurami.

„Uspěli jste nějak?“ otočil se Jaroslav na Aldina.

„Všichni o tom přemýšlí. Jestli se budeme spoléhat na náhodu, tak bude trvat měsíce, než to tu projdeme.“

Jaroslav přikývl.

„A my máme nanejvýš dny.“

„Je to tak. Vush si nemůže ani vzpomenout, jak ten krám vypadá.“

„Přece říkal, že hned vedle byla nějaká podobná mašina, jako máme tady.“

Aldin přešel ke stroji a pohlédl na něj.

„Hledáme stroj, který dělá červí díry," řekl.

Stroj dál pozoroval náměstí a uvedl do pohybu husara, který zničil císařského gardistu.

„Dozorci Vush a Mupa sem přišli a část toho zařízení našli. Můžeš nám ukázat, kde to bylo? Můžeš nám ukázat další díl toho stroje?"

Napoleon vytáhl baterii, která rozstřílela maršála na kousky.

„Zatraceně," zašeptal stroj.

Napoleon se nadšeně zasmál.

„Mohli bychom na chvíli přerušit vaši hru?" zeptal se Aldin.

Napoleon na něj pohlédl a pak zdvihl ruku, aby si toho stroj všimnul.

„Tady můj přítel by si s tebou rád promluvil."

Stroj se pootočil.

Aldin zopakoval své otázky.

Mašina se otočila zpět a uvedla do pohybu královnu, aby se dostala do středu pole.

Napoleon pokrčil rameny v typicky galském gestu, otočil se zpět a zamával rukou. Na královnu se s bajonetem vrhl gardista.

„Taková škoda. Byla skutečně kouzelná," povzdychl si tiše Napoleon.

Jaroslav celou situaci bedlivě pozoroval a pak se otočil k Aldinovi.

„Je zřejmé, že ten zatracenej krám má na práci daleko důležitější věci."

Aldin si zastrčil ruce do kapes a dál pozoroval hru. Ta poměrně svižně ubíhala a obrana stroje se poté, co ztratil dvě nejdůležitější figury, pomalu hroutila. Napoleon se středem tvrdě tlačil vpřed i za cenu velkých obětí v prvních řadách. Na jejich místo pak přivedl své zadní řady. Když už se zdálo vítězství jisté, nad celým náměstím zazářilo světlo a objevila se druhá hrací plocha, celá průhledná, několik metrů nad tou první. Nad druhou plochou se vytvořila ještě třetí. Stroj skočil se zbývající královnou nahoru a daleko za Napoleona.

„Zatracenej podvodníku, zase jsi mne podfouknul," zahřměl Napoleon.

„Další herní úroveň," poznamenal Jaroslav, zatímco Hobbs se málem zakuckal radostí.

Napoleon přešel ke stroji a napůl ze žertu a napůl vážně ho popadl, ale ten se ani nehnul. Místo toho se před Napoleonem objevila miniaturní šachovnice s tře-

mi hracími úrovněmi a s ukázkou, jak tam skáčou jednotlivé figury.

„To jsi mi měl ukázat dřív," zavrčel.

„Nikdy ses nezeptal," odtušil Jaroslav.

Královna v dalším kroku skočila dolů a zabila maršála. Všechny Napoleonovy síly byly daleko vepředu a nepřítel vzadu. Pohnul s baterií vpřed, aby ohrozil poslední obranu stroje, ale už bylo

pozdě, neboť v dalším tahu ztratil trikolóru. Opět zazářil ohňostroj a znělo „Bůh ochraňuj krále“.

„Zatraceně dobrá podívaná. Nikdy jsem neviděl anglického vojáka bojovat tak dobře jako dneska,“ zašeptal stroj a jeho hlas zněl ozvěnou z různých míst. Maršál dole na bojišti přejel tryskem až na kraj, s taseným mečem, tam zasalutoval a rozplynul se.

Napoleon kolem stroje pochodoval s rukama sepjatýma za zády.

„Teď jsi mi dokonce ukradl mou vlastní citaci. Tam mělo být *Nikdy jsem neviděl francouzského vojáka bojovat.* Jsi stejně proradný a bezcitný jako Wellington.“

„Já jsem Wellington,“ zašeptal stroj.

Hobbs si nedokázal pomoci a propukl vkvákavý smích a jeho plovoucí židle narážela sem tam pod kolébavými pohyby jeho tučného těla.

Napoleon na mašinu ostře pohlédl.

„Já jsem Wellington,“ opakovala věc tvrdým hlasem.

„Tak dobrá. Hrajeme znova.“

„Mohu vás přerušit?“ zeptal se Aldin.

Napoleon se otočil.

„Nevidíš, že tady ten olejem páchnoucí Wellington a já jsme zaměstnáni?“

„Jsme tady kvůli něčemu jinému,“ řekl konejšivě Aldin. „Jedná se o nebezpečí, které hrozí několika stovkám planet.“

„Ach ano, jsou tu skutečně jisté priority,“ podpořil ho Jaroslav.

„No tak dobře,“ odpověděl Napoleon. „Wellingtone, mohl bys věnovat svou pozornost mému příteli? Ta hra může pár minut počkat.“

Hrací plocha se znovu zaplnila figurami a stroj se **k** Aldinovi otočil zády.

„Gentleman **z** Francie může začít,“ oznámil Wellington.

Napoleon se podíval na Aldina,

„Zdá se, že i náš hostitel má jiné priority,“ prohlásil Jaroslav a nedokázal potlačit soukromý, spokojený úsměv, že bude Napoleon vtažen do další hry, kterou nepochybně prohraje.

Aldin sledoval několik minut zahájení hry, pak se otočil a tiše odešel. Zergh na něj čekal v příšeří chodby **a** pak spolu znovu vstoupili do pyramidy.

„To je zvláštní,“ prohlásil Zergh potichu. „V minulosti už jsme takový stroj potkali dvakrát, ale teď je to poprvé, co projevil sebemenší zájem s někým z nás komunikovat. Sakra, vždyť tam tenkrát stál úplně nezúčastněně až do chvíle, kdy ho Jaroslav vyhodil do povětří i s Nebeským sloupem.“

„Podle Vushe si jich vůbec nevšímal ani tehdy, když si s tím svým pitomým kumpánem hráli s červí dírou,“ přidal se Aldin. „Tak proč zrovna teď? A ještě k tomu s Napoleonem?“

Došli k chodbě, která mířila do nitra pyramidy.

„Vush s ostatními se vydali touhle cestou nahoru," řekl Zergh. Aldin kývl a následoval ho. Chodba spirálovitě stoupala. Opačným směrem se kolem ubíral malý stroj a táhnul ve svých klepetech ještě menší stroje, které se zjevně vzpouzely a chodbou se nesly zvuky jejich protestů. Chvilku poté se kolem prohnala skupinka strojů podobných malým zajatcům a zjevně stíhala únosce. Pak bylo slyšet nárazy kovu o kov a dav osvoboditelů i osvobozených je zase předběhl a nesl kousky uchvatitele, z nichž se některé ještě slabě hýbaly.

„To je pěkný blázinec," řekl Aldin.

Dostali se do dalšího patra, na okamžik zastavili a Zergh se snažil zorientovat.

„Jen abychom se neztratili. V téhle budově musí být stovky pater."

„Jestli jsme vůbec v té správné," podotkl Zergh.

Chodbou se nesly vzdálené hlasy a tak se je snažili následovat. Obrovská vrata, alespoň deset metrů vysoká, se z poloviny otevřela a oni vstoupili dovnitř.

„Tak tohle je skládka bohů," zašeptal v údivu Aldin.

„Tak ty myslíš, že Vush prozradil tajemství Sféry?[4]

Mupa smutně přikývl.

„Je zřejmé, že se tam s nimi vydal," dodal Mupa „Vždycky jsem o něm měl své pochybnosti. Neuměl se vždy dobře rozhodnout. Proto jsem s ním taky trávil tolik času..."

„Drž hubu," vyštěkl Nejvyšší, což Mupu zarazilo a proměnil se ve chvějící, mlčící uzlíček.

Nejvyšší na něj chladně shlížel - na mladého Dozorce, který je ve svých dvaceti tisících letech dostal do takových potíží. Musel vybrat dostatečně osamělou planetu, kde by Mupa strávil dvojnásobek svého věku v osamělém rozjímání. Musí splňovat hned několik podmínek, z nichž mezi první a základní patří buď mrazivý chlad nebo naopak pekelné vedro. Vdanou chvíli neuměl určit, čemu by dal přednost. Ideami by byla poušť, která by splňovala obě podmínky a žádný kompromis. S pouštními světy je však problém, že svou strnulou krásou někdy dokáží ohromit a něco takového nechtěl Mupovi dopřát.

„Kdyby tam našli tu věc, dokážou ji odtamtud použít?" zeptal se Nejvyšší.

„Museli by ji přinést tam, kde je původní hvězda," odpověděl Mupa. „Nebo aspoň někam poblíž."

Nejvyšší přikývl.

„Tak jen ať ho Corbin pronásleduje ve Sféře. Kdy-

by se mu podařilo uprchnout, při návratu si na něj počkáme a zařídíme všechno správným způsobem," oznámil Nejvyšší.

Samozřejmě to také znamenalo zbavit se Corbina, **až** bude po všem, ale když už došel takhle daleko, jeho odstranění mu už duši zatíží jen pramálo.

Kapitola desátá

Znavený Aldin Larice se svalil na vršek vysokého stroje a ten pod jeho vahou zavrzal.

„Opatrně, může to být ono," otočil se na něj Jaroslav, ale jen co z multifunkčního stroje, který vypadal jako kříženec mezi xsarnem a turbomotorem brusarnské jachty, otřel mazivo a špínu, svalil se vedle Aldina.

Místnost podobná jeskyni se zdála nekonečná. Uvnitř byly všechny možné i nemožné náhradní díly, zničené stroje a dokonce i velmi vyspělé holografické počítače, z nichž některé ještě pomrkávaly. **Z** místnosti vcházelo a vycházelo pomalé, ale zato zdánlivě nekonečné procesí jiných strojů, které narušitele zcela ignorovaly. Občas s sebou přinášely další stroje, z nichž některé se tomu dokonce bránily. Uložily své úlovky a opouštěly místnost s tím, že občas, ale ne příliš často je jejich úlovky následovaly a mizely ze skladiště. Někdy se na jejich záchranu dokonce vydávaly podobně vypadající stroje a ty je potom táhly pryč.

„Kdyby to nebylo tak šílené, bylo by docela legrační to pozorovat."

Aldin se otočil a viděl, že vedle něj stojí Tia s tváří špinavou od mouru a prachu.

„Tak jak to jde?"

„No, je si jist, že je to tahle místnost. Je to zřejmě nějaké odkladiště použitých a rozbitých strojů. Potíž je, že když tady před několika tisíci lety byli s Mupou, byla místnost takřka prázdná s výjimkou několika málo řídících přístrojů..."

„Zatímco teď je tu takováhle hrůza," ukázala na zmatek kolem.

V tu chvíli kolem nich proběhl stroj podobný kryse, za okamžik následovaný tuctem příbuzných. Všechny strojky zmizely v útrobách něčeho, co vypadalo jako služební robot, a za chvíli se vynořily s nějakým krystalem, paměťovou jednotkou a klubkem drátů.

Místnost vyplňovala tichá kakofonie různých zvuků od skřípání přes pípání až po bouchání, což bylo umocněno vzdálenou ozvěnou. Zvuky připomínaly Aldinovi gafskou destruktivní hudbu. Koutkem oka zahlédl Vushe, jak pluje vzhůru, rozhlíží se a zase mizí

„Oiši je stále s ním?"

„Jo, ale myslím, že zvolna uvažuje, co by se stalo, kdyby mu rituálně usekl hlavu," vzdychla Tia.

„Je to zcela jasně skladiště," poznamenal Zergh, když se narovnal u hromady zahnutých trubek. „Snad sem dávají nějaké cenné přístroje. Vush tvrdí, že když tady byl posledně, místnost byla skoro prázdná. A teď je to zase plné skoro až po strop."

„Ale přitom tu všechno evidentně pracuje protismyslně," řekla Tia. „Viděla jsem věci, co někdo přitáhl dovnitř, a pak je zase někdo jiný táhl pryč, i když byly zjevně mrtvé. Jestli teda jde říct o věci, že je mrtvá. Skoro bych to nazvala strojová, klanová loajalita."

„To je zajímavá filozofická úvaha," zažíval Jaroslav.

„Ušetři mne toho," vyjekl Aldin a uvědomil si, že má nervy napnuté jak špagáty.

Vstal, protáhl se a zamířil směrem, kde naposled spatřil Vushe.

Dozorce se zase na moment vznesl do výše a pak klesl dolů. Oiši zahlédl přicházet Aldina a nasadil výraz absolutní frustrace.

„Hele, Vushi, měl bys chviličku?“ zeptal se Aldin.

Vush se otočil a shlédl na něj.

„Záleží na to, jak je ta chvilička definována,“ odpověděl. „Pro nějaké druhy to může být v řádech nanosekund, protože celá jejich existence je velmi krátká. Pro někoho, jako jsem já, se může taková chvilička protáhnout na několik století.“

„Tak zmlkni a poplav ke mně dolů.“

Vush sestoupil dolů a poslušně se vznášel před Aldinem.

„Děláš nějaké pokroky?“

„Jestliže tak budeme definovat proces eliminace, takáno.“

Aldin přikývl.

„Víš vůbec, co hledáš?“

Vush zaváhal.

„No tak.“

„Vlastně ani ne.“

Aldin pokýval hlavou a přemýšlel o tom, že zavolá Oišiho, aby začal s výhružkami.

„Tak co vlastně děláš?“

„No, vlastně jen tak poletuju kolem. Předpokládám, že dříve nebo později se něco musí objevit.“

„Aha.“

„A jak dlouho může trvat to později?“ zajímal se Oiši.

Vush opět zaváhal. „Tisíc let. Ve skutečně extrémním případě i déle.“

„Za tu dobu zmizí celé Mračno v díře,“ obořil se na něj Zergh, který se připojil ke skupince.

„Och, to je zcela jistě přehnané. Existuje několik milionů hvězd. I kdybychom uvažovali, že zmizí jedna

denně, trvalo by několik tisíc let, než by k takové situaci došlo.“

„To je skutečně uklidňující,“ zahřměl Oiši.

Aldin se posunul vpřed, i když věděl, že tím porušil třímetrovou mez, kterou Dozorci považují za nejzazší možnou hranici pro přiblížení jiného jedince. Když Aldin postoupil ještě blíž, Vush začal ustupovat. Oiši se ani nehnul.

„Uvažuj o něčem jiném,“ zašeptal Aldin.

„Jako o čem?“

„Například že přestaneš bezcílně bloumat po skladišti.“

„Tady jsme našli stroj, kterým to všechno začalo.“

„Mohu se na něco zeptat?“ vstoupila do hovoru Tia.

„A o co jde?“ zeptal se Vush, zjevně rád, že se může od Aldina a Zergha odvrátit.

„Je zcela zjevné, že tohle je skladiště porouchaných strojů. A ty tvrdíš, že jste červí díru vzali odsud.“

„No, my jsme o tom s Mupou diskutovali několik let. Byly tady stroje prvních poutníků a na hologramu bylo možno prostudovat, jak fungují. Za sebe jsem se domníval, že je to místo, kam byly přístroje přinášeny na opravu. Mupa se naopak domníval, že se sem dostaly, když prošly nějakou stanicí a čekaly na použití jinde. Vzal ho, aniž bych to vlastně věděl.“

„Takže je to jedna k jedné,“ ozval se Aldin. „To je docela bezpečná sázka, když si hrajete s červí dírou.“

„Tak co navrhujete?“ zeptal se Vush se známkou zoufalství v hlase.

„Pro začátek by ses mohl pokusit si promluvit se strojem prvních poutníků,“ prohlásil Zergh.

„Nejsme si jistá, že je to ten pravý,“ namítl Aldin, „a navíc se plně věnuje hře s Napoleonem.“

„A co kdybychom se pokusili napojit na počítačový systém?“ ozvala se Tia.

„Jak?“ podivil se Vush.

„Sakra, tak o něčem přemýšlej! Zkus něco!“ vyštěkl

Aldin, otočil se a odcházel. Cestou nakopl krysí stroj, který se zapištěním zmizel mezi hromadami harampádí.

Aldin nadával a stoupal chodbou vzhůru. Ulevilo se mu, že se přítomnosti Vushe zbavil. Cesta se točila vzhůru, až mu hala plná krámů zmizela z dohledu.

Pak se zastavil a zaklel.

Před ním se rozprostírala místnost takřka stejných rozměrů se stejnými haldami jako v místnosti dole. Otočil se a stoupal výš a v dalším patře se situace přesně opakovala.

Kde, sakra, vzali všechno to haraburdí?

Najednou ucítil prudkou bolest v noze. Začal poskakovat na druhé a podíval se na zem. Viděl krysí stroj, jak ho bodl drápem a roztrhnul mu přitom ještě kalhoty. Právě se chystal k dalšímu útoku na druhou nohu, a proto na něj Aldin plnou vahou dupl, až málem ztratil rovnováhu. Cítil křupnutí, jak ho rozdrtil podpatkem.

Zpoza rohu se vynořil další stroj s připravenými pařáty.

„Ale do prdele.“

Otočil se a rozběhl se chodbou dolů s mašinkou za zády. Zergh, který ho předtím následoval, se zastavil a začal se smát. Když Aldin proběhl kolem gafa, stroj zaútočil na něj. Gaf sice při útoku vyskočil, ale zřejmě pozdě, protože bylo vidět, jak stroj vítězoslavně máchá kusem nachových kalhot.

„Řek bych, že jsou naštvaný," prohlásil Zergh mezi poskoky a nadávkami, když spolu s Aldinem sbíhali dolů.

Když seběhli o patro níž, na moment se zastavili a pohlédli zpět. Chodba byla prázdná.

„Zatracený místo," zanadával Aldin. „Mám pocit, že je celá ta mise na houby. Nemáme Korobačiho a je značná šance, že ho Corbin zabil. Nemáme tu nikoho, kdo by nám řekl, jak ta mašina funguje, a jsme ve skla-

dišti veteše. Vush neví kudy kam a já už mám o celé záležitosti černou předtuchu. Byl to pěkně přiblblý nápad chtít altruisticky zachránit celou galaxii, ale teď si začínám myslet, že to je kompletní nesmysl."

„Tak pojďme nazpět do lodi a dáme si panáka," navrhl Zergh a prohlížel si kotník, krvácející po zásahu drápu.

Aldin souhlasil a tak se vydali za Oišim, který byl stále s Vushem. Přišli tam zrovna ve chvíli, kdy se Dozorce rozhodl, že si dá pauzu.

Dostaň se do prázdného vestibulu a uhnuli z cesty procesí strojů, které mířilo dovnitř. Každý stroj nesl další stroj, většinou viditelně poškozený. Některé z nich ještě jiskřily a další se trochu mrskaly.

Vyšli z pyramidy a Aldin se zarazil. Náměstí se zdálo být oživlé různými figurami — gardisty, husary, maršály, dělostřelci a dalšími - které útočily a zase se stahovaly.

„No, zdá se, že aspoň císaři se tu líbí."

„Jdete do lodi?"

Aldin pohlédl nahoru a viděl, jak se Napoleon naklání přes zábradlí.

„Měli jsme to v úmyslu," odpověděl Zergh.

„Dobře. Tak mi sem pošlete jednoho služebního robota, aby mi přinesl láhev brandy nebo dobrého vína. A taky něco k jídlu."

„Pro mne třeba hovězí Wellington," připojil se Jaroslav.

Seshora bylo slyšet francouzské nadávky.

„Pro mě kuře Marengo," křikl Napoleon.

„Co zas má být tohle?" podivil se Zergh.

Dolů se snesl příval ingrediencí, jako by císař dával pokyny číšníkovi.

Zergh se otočil a kráčel pryč.

„Zapamatoval sis to?" zeptal se Aldin.

Zergh, viditelně uražen, nic neřekl.

***** ***** *****

S kuřecím stehnem v ruce se Napoleon naklonil nad náměstím, vyklizeným po jeho dvacáté prohře.

„Není to nádherné takhle prohrávat, můj císaři?“ pochechtával se Jaroslav, který měl v sobě další dvě brandy.

„Aspoň stále lépe chápu pravidla,“ odpověděl Napoleon.

Slunce bylo ve své nejslabší fázi a tak byla bílá pole osvětlena, aby bylo v pološeru lépe vidět.

Napoleon se protáhl, procvičil si ruce a poškrábal se na strništi.

„Nejsi unaven?“

„Ne. Abych řekl pravdu, cítím se naopak svěží.“

Jaroslav si ho zkoumavě prohlížel, zda v jeho póze neucítí nějaké chvástání. Byli tady už půl běžného dne a s výjimkou krátké pauzy na dvě jídla a na chvíli, kdy šli hledat místo, kde by si ulevili, se zdál být stále čerstvý jako na začátku.

Ačkoliv tu myšlenku nenáviděl, zjistil, že ho pro jeho vytrvalost a schopnost koncentrace začíná uznávat.

„Co kdybychom toho na okamžik nechali?“ navrhl po chvíli Jaroslav.

„A proč?“

„Trochu **se** najíst a odpočinout si.“

„Nikdo tě nedrží,“ odpověděl Napoleon se slaboučkým nádechem pohrdavého úsměvu, jako kdyby ono přiznání únavy bylo skvělým vítězstvím v souboji výdrže.

„Ty musíš stále soutěžit, co?“

„O tom **je** život! Přijmout výzvu, zvolit strategii a potom zvítězit.“

„Ale vždyť je to jenom hra.“

„Opravdu?“

Jaroslav se zarazil a pozorně se na něj zahleděl.

„Pokračuj a vysvětli mi to,“ řekl konečně.

„Devět nás sem přijelo na tuhle pátrací akci. Je

zcela zjevné, že nikdo **z** vás přesně neví, co hledáte. Jsi ochoten to přiznat?“

Jaroslav přikývl na znamení souhlasu, i když ho ta otázka uvedla do rozpaků.

„Viděl jsi někdy dříve něco takového, jako je tady náš přítel?“

„Já jsem Wellington,“ prohlásil stroj šeptem.

„Už jsem to viděl dvakrát. Vždyť víš.“

„Z toho, co jsem za poslední dny slyšel od Vushe a ostatních, jsem vyrozuměl, že tenhle stroj a jemu podobné jsou schopny myslet. Jsou něco jako hlídači výtvorů božských prvních poutníků.“

Jaroslav přikývl. „Je pravda, že jsme něco takového předpokládali.“

„Předpokládali nebo věděli? Buď přesný.“

„Tohle je nějaká zkouška?“ odsekl Jaroslav.

„To bys mě rozesmál,“ odpověděl Napoleon s odzbrojujícím úsměvem a díval se Jaroslavovi přímo do očí.

K čertu s ním, pomyslel si Jaroslav. Ten má tedy sebevědomí. Nikdy kněmu neměl zcela kladný postoj. Takový Alexandr, toho bral okamžitě. Koneckonců to byl Alexandr Veliký. Ale Napoleon? To byla historická postava, která ho příliš nevzrušovala. Alexandr vydržel pochod se svými vojsky od Indu. Táhl na zádech plnou polní přes hory Bactrie a jel v čele předvoje při bitvách u Gaugamely a Granicusu. Napoleon byl vždycky zobrazován, jak opouští svá vojska při protiútoku na Moskvu, utíká pryč, aby pak mohl vydat prohlášení, že je císař v bezpečí. Vzpomněl si na Goyovy rytiny o cynickém verbování šestnáctiletých na podporu dodělávající monarchie, vraždění nemocných vojáků uAcre, pole mrtvol u Borodina, Slavkova a stovek jiných míst.

Tenhle Napoleon do toho příliš nezapadal. Bezcit-ná tvrdost ale mohla být skryta pod povrchem. Jak to mohl udělat, přemýšlel Jaroslav. Už při pohledu na něj cítil, že má část odpovědi vyřešenou. Před ním nestála

Napoleonova legenda, ale živý člověk z masa a kostí. Člověk, který dokázal přesvědčit ostatní o svých snech. A tohle přesvědčení o ideálech se jim zdálo dostatečné k tomu, aby pro něj šli i na smrt. Zahalil se do slavných snů o revoluci a nechal stranou všechnu špínu, co ji doprovázela. Přesvědčená a zapálená generace pak zahájila své tažení Evropou ve jménu nového pořádku a rovnosti.

„Ty mě nemáš zrovna v lásce, co?“

Jaroslav na něj pohlédl.

„Většinou ne.“

„Kvůli tomu, co jsem udělal?“

„Ty a mnoho tobě podobných,“ odpověděl Jaroslav a posadil se na zábradlí balkónu. „Lidé jako ty mohou začít s nějakým snem, ale na konci jsou miliony mrtvých. Takové šílenství většinou rozpoutají idealisté.“

Napoleon se lehce pousmál, dolil prázdnou sklenku, kterou podal Jaroslavovi, ten ji přijal a pokývnutím poděkoval. Ohlédl se na Basaka, ale gaf si provizorně ustlal víc vzadu v chodbě a spal. Hobbs se k nim na další rundu s velkým potěšením připojil a pak se znovu uvelebil ve své vznášející sesličce, usrkával brandy a poslouchal.

„Tohle je skutečně zajímavé. Setkat se s vlastním historikem tisíce let po mé údajné smrti. Jak tě tak poslouchám, tak ke mně dějiny nebyly zrovna shovívavé.“

„No, je zde mnoho těch, co by **s** tím nesouhlasili, ale ti zapomínají na cenu té slávy.“

„Ach ano, sláva,“ vzdychl si Napoleon. „A jak bys ji definoval?“

„Lež, podvod a schopnost ošálit ostatní, aby zemřeli pro kousek kovu, který jim někdo připíchne na kabát jako cenu za život. 'S takovými cetkami dokážu vést armády,' jsi sám prohlásil.“

„Takže oni vzpomínají tenhle citát?“ vzdychl Napoleon.

Jaroslav mlčel.

„Ano, ten kov není nic víc než cetka. Ale co reprezentuje?“ prohlásil Napoleon, pohlédl dolů a ruka mu začala automaticky čistit medaili Čestné legie na levé straně hrudi.

„Je to mnohem víc. Samozřejmě že existují hlupáci, kteří vidí medaili a myslí si, že to je vše. To je stejné, jako když jde někdo do Notre Dame, klekne si před mramorovou sochu a myslí si, že ten svatý sídlí uvnitř. Takových lidí není málo.

Ale tahle medaile je mnohem víc. Je to sen, vize, víra a cíl. Co je člověk, který nemá sen? Já jsem věřil v revoluci. Snil jsem o její slávě, snil jsem o tom, že lidé zdvihnou hlavy z prachu a budou se cítit svobodní. A snil bych o tom, i kdyby revoluce neexistovala.“

„Ale pak jsi vytvořil svou vlastní šlechtu.“

„Ano. Ano, já vím. Ale kdo byli moji šlechtici? Například Ney, seržant kavalérie. Byla to šlechta umu a inteligence. Takhle je to vždycky. Některým z nich poskytlo pozlátko šlechtického titulu legitimitu vyšších ideálů. Muži jsou ochotní bojovat a zemřít, když jim poskytneš něco, v co mohou věřit. Dokonce i ty, můj příteli, stejně jako většina starých cyniků, jsi v něco věřil, když jsi byl mladý.“

Jaroslav zavrtěl hlavou.

„Xsarnské jídlo.“

„Co je to?“

„Hovno.“

„Aha, *merde.*“ Zasmál se.

„Řekni mi jedno,“ ozval se Jaroslav, který to nemohl vydržet. „Skutečně to tvoji gardisti řekli u Waterloo?“

„To je dobrá historka, co?“ řekl Napoleon s úsměvem. „A přesně o tom mluvím. Nabídli jim život, ale pro ně byla v tu chvíli důležitější čest a tak tam zemřeli s tímhle slovem na rtech. Kdyby tomu tak nebylo, kdo by si na ně vzpomněl? Kdyby ti muži žili klidný život a umřeli ve stáří doma ve své posteli, kdo by o nich zpí-

val oslavné písně? Takový duch pohání muže k velikosti. Jsou věci, které přesahují samotný život. O tom jsem snil a díky tomu jsem začal vládnout národu, který chtěl ten sen rozvíjet. Byli bychom sjednotili Evropu dvě stě let předtím, než k tomu pak skutečně došlo, jak jsem se teď dozvěděl. A podle toho, co jsem se dozvěděl, by ji to alespoň ušetřilo té agónie, co následovala. Je to skutečně tak špatné?“

„Muž jako ty vždycky přináší utrpení.“

„Vždycky budou existovat muži jako já. Vždycky byli a vždycky budou. Ale na svou obranu bych rád řekl, že já alespoň snil o spravedlivém světě, osvobozeném od nenasytné zkažené šlechty, která nechávala hladovět své poddané. Snil jsem o společnosti, kde nebude *záležet* na tom, kde se kdo narodil, ale na jeho odvaze a intelektu.“

Jaroslav se naklonil kupředu, i když jeho tvář zakrýval stín soumraku.

„Ty opravdu věříš tomu, co jsi mi teď řekl?“

Napoleon se pouze dlouze usmál.

„To ty jsi odvedl debatu tímhle směrem,“ přerušil konečně dlouhé mlčení. „Jsou tu důležitější záležitosti než ukojit tvou zvědavost týkající se mé osoby.“

„Jako například?“

„Co jsi zjistil, když jsi pozoroval Wellingtona a mne celé hodiny při hře?“

„Byl to pohled do vaší logiky. Šachy dokáží říct o člověku u šachovnice skutečně mnoho. Ty jsi na jedné straně netrpělivý, až bláznivě agresivní, ale zároveň velmi vychytralý a mazaný.“

„To, co se dozvíš o mně, je ti z pohledu tvého úkolu tady k ničemu.“

Jaroslav se usmál.

„Tak tedy o našem příteli?“

„Vítězství u Waterloo se rodilo v hernách v Etonu,“ prohlásil Wellington a Jaroslav se na něj překvapeně zadíval.

„Tohle nikdy neřekl, jak jistě víš,“ řekl Jaroslav.

„Já to opravdu nikdy neslyšel,“ odpověděl Napoleon. „Ale zní to dost anglicky, domýšlivě i otřepaně zároveň.“

„Zvláštní,“ prohodil Jaroslav a zadíval se zblízka na stroj.

„Kde k tomu teda přišel?“ řekl Napoleon.

Na chvíli se rozhostilo ticho.

„Zcela jistě dokáže číst moje myšlenky... jasnozřivá mašina. Zcela jistě pochytí útržky mých myšlenek a pak si je složí dohromady. Předpokládám, že když se pojmenoval Wellington, tak to má taky ode mne. Ale ten hloupý citát...“

„Já to přesto znal,“ řekl Jaroslav.

Napoleon pohlédl na stroj.

„Josefína,“ zašeptal.

Zalesklo se žluté světlo a najednou se před ním objevila holografické podoba.

„Je jí to docela podobné,“ povzdechl si Napoleon takřka lítostivě. „Teda když ještě byla

mladší.“

„Melinda,“ ozval se Jaroslav.

Nestalo se nic.

„Je jasné, že na tvoje myšlenky moc nedá,“ prohlásil Napoleon a bylo zřejmé, že je spokojen s tím, že žádná podobizna nepřibyla.

„Ale proč?“

„Protože já jsem Napoleon.“ V té větě byla samozřejmá hrdost.

„Prosím, ušetři mě své nadutosti. Tak proč?“ řekl Jaroslav a nevšímal si vzteklého pohledu. „Jestli skutečně dokáže číst tvé myšlenky, tak musí vědět, proč jsme přišli, co hledáme a jaké čelíme katastrofě.“

„Protože ho to prostě nezajímá,“ odpověděl Napoleon. „To je jako očekávat nějaké dobrodiní od parního stroje plného ozubených koleček a převodů. Kdyby se tu objevil nějaký muž a usekl ti ruku, udělal by špatný, kriminální skutek a měl by být potrestán. Ale kdyby tě

zachytil jeden z těch Wattových strojů a drtil tě ve svém soustrojí, tak by ho někdo vypnul, počkal by, až se vysvobodíš, a pak by ho zase zapnul, aby dělal svou práci.“

Odmlčel se a pohlédl na Wellingtona.

„Nemám pravdu, ty nadutý ohříváčku?“

„Další hru?“

Napoleon si povzdychl.

„A ty zase změníš pravidla, co?“

„To je vývoj, můj císaři.“

Napoleon se otočil k Jaroslavovi.

„Myslíš, že skutečně najdete to, co hledá Vush, ať už je to cokoliv?“

„Pochybuji,“ odpověděl Jaroslav. „Už od začátku jsem v to příliš nedoufal a teď tomu věřím ještě méně. Byla to planá naděje. Poslední ztracená varta, jestli chceš.“

„Zoufalství rodí nové možnosti.“

„Ten stroj na Vushe nijak nedá, to jsi viděl. Chce jenom tebe.“

„Tím prokazuje dobrý vkus.“

„To nám moc nepomůže.“

„Skutečně?“ usmál se Napoleon.

„Jen pokračuj a hraj dál.“

„Už mě ta hra nudí. Zahrajme si něco jiného, jestli chceš. Něco náročnějšího.“ Napoleon pohlédl na Wellingtona.

Vtom ho obklopila světelná záře, zaklel a kratičký okamžik si myslel, že ho stroj *zabil*. Bolestivě upadl a koulel se stranou a přitom se cítil dezorientován, jako by se dostal na šikmou plošinu, která se velmi rychle otáčí.

Najednou se ocitl na zvolna klesajícím poli. Asi půl kilometru po jeho levé straně byla farma. Zdi hospodářských budov ohrazovaly malý dvorek. Podobné, ale menší stavení stálo u cesty, která ubíhala do protější stráně. Lány zlatého obilí se vlnily v lehkém větříku.

Na obzoru bylo vidět rozlehlý sad. Srdce se mu najednou rozeběhlo jako o závod a slabá kolena se zachvěla.

Po chvíli se probral z ohromení.

„Waterloo," zašeptal. „Jaroslave?"

„Jo, vidím to," zašeptal starý muž. „K čertu s tím vším. Jak já nenávidím tyhle skoky. Netušil jsem, že to má v sobě i tahle stará mašina."

Dosud spící Basak se probral, vymrštil se a vytáhl z pouzdra svou oboustrannou sekeru.

„Tak co? Zahrajeme si?"

Napoleon se otočil na Wellingtona.

Vzhlédl, jako kdyby se chtěl ujistit. Nad ním se vznášelo bledé slunce a celé nebe.

JMon Dieu," vyhrkl Napoleon.

„Je to podobné?" zeptal se Jaroslav.

„Je to úplně stejné. Zatraceně identické. Támhle..." Ukázal dolů ze svahu. „...Hougoumont, cesta na Brusel, napravo les, kde se schovali Prušáci. Všechno, jak má být."

Ruce se mu třásly. Spojil je za zády, aby zakryl třas, a vydal se přes pole se vzrostlým obilím. Zdupal kus země a pak se otočil na Wellingtona.

„Pršelo, ne?"

Nebe potemnělo a na horizontu se objevil mráček, který se rychle zvětšoval.

Napoleon přikývl.

„Snil jsi o tom, že něco prožiješ znova? Třeba setkání s dívkou, kterou jsi ztratil kvůli nějaké hlouposti? Nebo nějakou situaci, co jsi zkazil? Nebo bitvu, co jsi prohrál?" zašeptal a pohlédl na Jaroslava.

Starý muž si nemohl pomoci a usmál se.

„Přijímáš výzvu?" zeptal se Wellington.

Napoleon se usmál a přikývnul.

Znovu se pronikavě zablesklo a před nimi se objevil příslušník staré gardy, jako kdyby vyrostl z prachu.

Figura zasalutovala.

Basak ustoupil o krok zpět, zařval a pozdvihl sekeru připravenou k odražení útoku.

Jaroslav se zasmál a naznačil mu posunkem, aby sekeru sklonil.

„Ale no tak, můj vlasatý příteli. Mám dojem, že tady bude menší válka.“

Basak se s pochopením ušklíbl.

„Je tady určité riziko,“ řekl Wellington.

Napoleon přešel ke gardistovi, natáhl k němu třesoucí se ruku a dotkl se ho. Ruka jím neprojela. Podíval se na vojáka zblízka.

„Já si tě pamatuju,“ prohlásil Napoleon chvějícím se hlasem. „Ty jsi Jean Paul a byl jsi se mnou od Egypta po Borodino.“

„Kde jsem zemřel,“ zašeptal gardista ajeho hlas zněl, jako by skutečně přicházel z hrobu.

Napoleon ustoupil o krok zpět.

„Je to jenom transformace hmoty. Přeměna nějakého místního jílu v tuhle postavu,“ uklidňoval ho Jaroslav. „Spotřebuje se na to šílená spousta energie.“

Napoleon si promnul oči a znovu pohlédl na Jeana.

„Jsi to skutečně ty?“

Voják ho sledoval přimhouřenýma očima.

„Ale jistě, můj císaři.“

Napoleon se znovu otočil na Wellingtona.

„To jsi stvořil z mých myšlenek?“

Zaváhal a pak znovu pohlédl na gardistu.

„Na toho jsem nemyslel roky a teď jsi ho vytáhl z mých myšlenek.“

Objevil se další gardista, pak další a další, až jich byla celá jednotka. Napoleon na ně zíral doširoka otevřenýma očima a šeptal jejich jména. Postavy se na něj v pozoru usmívaly a salutovaly. On procházel kolem nastoupené řady **a** prohlížel šije.

„Pierre, o tebe jsem přišel u Wagramu. Claude, ty jsi zemřel na tyfus. O'Rourke, ty jsi byl vyznamenán

u Slavkova, že jsi přitáhl celý kanón, a pak jsi nechal nějakou děvku, aby tě bodla do zad.“

A oni se usmívali a zdravili ho. Někdo řekl něco navíc, ujištění věrnosti a tak podobně.

Se slzami v očích pohlédl Napoleon zpátky na Wellingtona.

„Vzpomínky na mrtvé. Tvoje mrtvé. Vytáhl je **z** tebe,“ řekl Jaroslav a zamířil k jednotce. Kráčel kolem nich a do některých lehce strčil nebo se dotkl jejich vlajících plášťů.

„Moji mrtví,“ řekl Napoleon.

„Jenom milion. Plus mínus,“ podotkl Jaroslav.

Napoleon se na starého filozofa otočil.

„Ty o tom nic nevíš,“ obořil se na něj. „Nic. Píšeš si své knihy a opakuješ lži. Nevíš nic o tom, co je tady.“ A udeřil se do hrudi.

Jaroslav na to nic neřekl, ale přistoupil k Jeanovi a natáhl ruku k jeho mušketě. Gardista pohlédl chladnýma, neživýma očima na Napoleona a ten kývl na souhlas.

Jaroslav popadl mušketu a pohrával si s ní v rukách.

„Vždycky jsem si to chtěl vyzkoušet,“ prohlásil. „Občas jsem je vídal na primitivnějších světech.“ Poodešel několik kroků a něco si huhlaje, natáhl úderník. Zvedl mušketu a namířil na Jeana.

Než mohl Napoleon vykřiknout na protest, Jaroslav stiskl kohoutek a vystřelil. Ozvala se rána. Jeana náraz málem nadzvedl, svalil se dozadu a padl na muže za ním.

Jaroslav na to zíral skrz namodralý dým a nedokázal potlačit šok a překvapení z toho, co se právě stalo. Pak pohlédl provinile na Napoleona.

„Ty parchante,“ zařval zuřivě Napoleon a přešel k řadě, která se s výjimkou padlého gardisty nepohnula.

Muž byl zticha. V hrudi mu zela pořádná díra

a pod jeho tělem se rozlévala louže krve. Napoleon k němu poklekl.

„Byla to stejně jenom iluze,“ řekl Jaroslav, ale bylo jasné, že se spíše snaží přesvědčit sám sebe.

Napoleon si ho chladně měřil.

‚J3ude to doopravdy,“ řekl sotva slyšitelně Wellington. „V tom je to riziko.“

Otřesený Napoleon vstal.

„Já ho doopravdy nezabil,“ zašeptal Jaroslav. „Tvůj Jean ve skutečnosti zemřel před třemi tisíci lety. Byl to výplod tvé paměti.“

Pak se zarazil.

„Je mi to líto.“

Napoleon přikývl a pohlédl na ležící tělo.

„Chtěl jsem si něco otestovat,“ řekl Jaroslav. „Tohle je něco neskutečně šíleného. Tyhle věci...“ otočil se ke stroji, „...dokáží transformovat materiály. My to taky umíme, skokový proud je toho důkazem, ale ta energie, která musí být vynaložena, sofistikovanost programu, který dokáže přeměnit základní suroviny v náhražku masa, vlny, kůže, železa a prachu... to je něco neskutečného. On dokonce dokáže zabít svůj výplod. Musí vědět, jak vést lni lim z muškety... to všechno vytáhl z tvé paměti nebo nějakého úložiště znalostí.“

Otočil se a pohlédl na Wellingtona.

„To je neuvěřitelné.“

„Absolutně,“ opáčil Wellington. „Takže, gentlemani. Já jsem vybral své bitevní pole a je zde.“

„Máš tedy na mysli bitvu. Opakování bitvy u Waterloo.“

„Do posledního detailu. Mušketa Brown Bess ráže 0.72 má efektivní dostřel do osmdesáti metrů, ale dokáže usmrtit do tří set. Všechno bude, jak to bylo.“

„Proč?“ zeptal se Jaroslav.

„Proto,“ odpověděl Wellington.

„Všechno?“ Rozhlédl se kolem sebe. Za nimi zatím vznikala baterie devítilibrových polních kanónů. Nej-

dřív děla, potom obsluha, koně, muniční vozy a praporce vlající ve větru. Koně nevypadali úplně správně, měli poněkud ploché svaly. Tváře mužů byly také poněkud nezřetelné, jako tvář na minci, která se dlouhým používáním ošoupe.

Objevila se švadrona husarů a za ní další, což bylo znamením, že se tvoří celý regiment. Zhmotnil se **i** štáb, některé tváře ostré, jiné nezřetelné jako vybledlá vzpomínka. Objevil se i stůl s mapami **a** všude poházené papíry, knihy a různé poznámky, poškozený dalekohled a vedle něj rukavice. Pod stolem ležela zdobená polní truhla, v ní pár lahví vína, a ve vzduchu kolem nich se najednou rozlila vůně čerstvého chleba a pečeného masa.

„No, řekl bych, že si najdu bezpečné místečko někde nahoře, abych tu podívanou mohl pozorovat,“ prohlásil Jaroslav a pohodil hlavou ke kopečkům za nimi.

„Jsi náčelník štábu,“ oznámil Napoleon.

„Ach, děkuji pěkně, ale té pocty se vzdám.“

„Jsi náčelník štábu. To byla posledně jedna **z** mých chyb. Soult byl dobrý jako velitel divize, ale tady mne zklamal. Ty znáš historické bitvy, chci, abys byl po mém boku.“

„Děkuji, ale ne. Ještě jednou děkuji. Uvidíme se později.“

Jaroslav se unaveně usmál, otočil se **a** kráčel pryč. Napoleon pohlédl na Wellingtona.

Jaroslav se najednou obrátil zpět **a** jeho tvář prozrazovala určitou nepohodu.

„Co to má znamenat!?“ syčel, otáčel se zpět **a** od kalhot na zadku se mu valil dým.

Napoleon **se** nemohl udržet a musel se problému starého muže smát.

„To máš za svou dezerci.“

„Soudím, že tady nebude nouze o létající olovo,“ prohlásil Jaroslav a pohlédl na Wellingtona. „Ten štáb bude skutečný?“

„Samozřejmě.“

„No, dobře.“

Podíval se na Napoleona, jehož oči plály náhlým vzrušením.

„Tak je to tu znovu. Skutečně je tu možnost udělat to znova.“ Začal nervózně přecházet sem a tam.

„Na vítězství,“ řekl Welhngton a trochu se naklonil dopředu, jako kdyby tím chtěl naznačit pozdrav.

„Na vítěze, který bere vše,“ řekl tiše Napoleon.

Stroj neodpověděl.

„Hru hrají dva. A vítěz bere vše? To znamená svobodná Francie, císařství a já jako její císař?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Wellington. „Jde o hru.“

„A když vyhrajeme, budou platit všechna válečná pravidla?“ zeptal se Jaroslav.

„Válečná pravidla? Já jsem gentleman, všechny konvence budou dodržovány,“ oznámil Welhngton nadutým hlasem, jako kdyby byl skutečně uražen.

Jaroslav se usmál a přikývl.

Stroj se otočil a v okamžiku začal obrovskou rychlostí sjíždět z kopce. V několika vteřinách minul Hou-goumont a začal stoupat do protějšího svahu. Zastavil se zhruba v jeho polovině, kde byl v nadcházející bouřce již stěží vidět.

„Aldine, něco se děje.“

Tia s ním třásla, aby ho probudila, a on vrčel nějaké kletby. Nejdřív si myslel, že je to Mari a že s ním třese, protože ji zase bolí hlava a chce, aby jí z nočního stolku podal prášky.

Něco na sebe hodil a vyhrabal se s klením ze své kabiny. Nadával na robota, který ho následoval, na Tiu, Vushe, na krysí kousnutí a vůbec na všechno.

Ospalý Oiši na něj koukal od řídící konzole.

„Tia si toho všimla první,“ pravil Oiši a snažil se potlačit zívnutí.

„A čeho?“

„Obrovského výronu energie,“ řekla. „Vypadá to jako porucha při skokovém výboji, kdy počáteční puls energie vytvoří vakuum a všechna hmota se klidí z cesty. Stejný popis, jenže tisíckrát silnější.“

„Někdo sem skáče?' zeptal se Aldin, náhle plně probuzen.

„Já si to myslím,“ prohlásil Oiši zamračeně. „Budeme tady mít nějakou zatracenou společnost.“

Aldin pohlédl na holografickou obrazovku a proud informací, co se z ní linul.

„Takový skokový systém nikdo nemá,“ řekla Tia. „To dokáže přesunout stovky mužů za vteřinu.“

„Nu, někdo to právě dělá a my bychom odsud měli sakra rychle vypadnout,“ prohlásil Aldin.

„Jsou pryč. Prostě jsou pryč.“

Aldin se *otočil* a spatřil Hobbse, který vplul na těžce manévrujícím křesle s takřka vybitou baterií do místnosti.

„Kdo?“ zeptal se Aldin rozrušeného impresária.

„Jaroslav, Basak a Napoleon. Já jsem napůl pospával a oni se bavili o nové hře. Napoleon řekl něco jako že ho to nudí a najednou puf a byli pryč.“

„Sakra s tím,“ vykřikl Oiši.

Hobbs vytáhl vyšívaný kapesník a začal si utírat pot z čela.

„Stále tady máme tu špičku,“ podotkl Oiši.

Aldin se otočil přes rameno na obrazovku.

„Ale nepřichází to seshora,“ prohlásil zmateně. „Je to země-země.“

Zapnul další monitor a soustředěně ho pozoroval.

„Je to pár set kilometrů odsud.“

„Myslíš, že by tam taky mohli být?' zeptala se Tia s nadějí v hlase.

„No, nemůžeme je nechat na holičkách,“ vzdychl Aldin. „Musíme se tam opatrně přiblížit a zjistit to.“

Za několik vteřin byla loď připravena a Oiši ji vedl směrem, kde byl zjištěn výron energie. Přilákán pohy-

by posádky se v místnosti objevil Vush a vyslovil obavu, zda se tu neobjevili jeho druhové **a** nechystají se přistát.

.Proč by ale, sakra, přistávali dvě stě kilometrů odsud?“ zeptal se Zergh.

„Třeba si nejsou jisti, kde mají přistát.“

„Tak to jsou si jisti přesně jako ty,“ odfrkl Zergh **a** Vush na to neřekl nic, jen gafského vasbu nervózně sledoval.

Město nechali zvolna za sebou a dostali se do mírně zvlněné pahorkatiny, pokryté políčky s dozrávajícím obilím. Po pravé straně ubíhaly černé hory, které se v dálce ještě zdvihaly. Krajina byla celkově jednotvárná, otevřená pole, shluky stromů, meandrující toky. To vše se opakovalo, jako by zde tvůrcům chyběla fantazie. Objevil se záblesk světla. Bylo to v místě pod podivně izolovaným mrakem, který občas ozářily blesky **a** bylo zjevné, že z něj pěkně prší.

‚Ať už se tu děje cokoliv, je to pod tím mrakem,“ řekl Oiši.

Aldin přikývl a snížil rychlost. Skokový paprsek přicházel z velmi vzdáleného zdroje několika desítek tisíc kilometrů, cestoval Sférou a dopadal na povrch pod malým úhlem. Aldin manévroval velmi opatrně, aby se mu vyhnul a nevystavil loď značně nepříjemným následkům případné kolize.

Znovu zkontroloval monitor. Množství generované energie bylo skutečně famózní. Už jenom pohyb jednoho nebo dvou lidí spotřeboval tolik energie, že by stačila pro velmi dobrou loď. Tady docházelo k obrovským pulsům stokrát za vteřinu a každý puls nesl dostatek energie na přesun

několika set kilogramů hmoty.

„Tady je tolik energie, že by stačila několika stovkám lodí k přesunu z jednoho konce Mračna na druhý," prohlásil Zergh.

Paprsek slábl, ale Aldin čekal a vznášel se nízko nad povrchem.

„Neměli bychom se ještě trochu přiblížit a podívat se?" zeptala se Tia.

„Ať je to cokoliv, určitě by si nás to už všimlo," řekl Zergh. „Takže se klidně můžeme zaletět podívat blíž."

„Nepočkáme ještě?' navrhl Oiši.

„Tady to není stejné jako na jiné planetě," řekl Aldin. „Ať už jsi kdekoliv, všechno ostatní se kolem tebe zakřivuje nahoru. Jsme tady jako na dně mísy, až moc snadný terč. A protože nám zatím nikdo neublížil a **já** jsem skutečně zvědav, co se děje, tak bych se tam vydal."

Trochu loď zvedl **a** začal se pohybovat vpřed.

„To vypadá jako nějaká cesta," řekla překvapeně Tia, která na monitoru pozorovala krajinu několik set metrů pod nimi.

Aldin vstal od řídícího panelu a nechal řídit Zergha. Tam dole se něco hýbalo.

Cesta se objevila zničehonic uprostřed plochy spoře pokryté prachem. Většinu povrchu tvořila černá vrstva typická pro celou Sféru. Terén se však pomalu měnil v malé zvlněné pahorky, pokryté šťavnatou travou pozdního jara. Objevila se čtvercová políčka a prašná cesta se klikatila mezi nimi. A najednou na ní na jednom z vršků ke svému nesmírnému překvapení spatřil modrou kolonu, která se pohybovala vpřed jako stonožka; sem tam se zaleskl kov.

Kolona pěchoty.

„Zerghu, pojď sem," zašeptal Aldin.

Jeho společník vasba se k němu připojil **a** pozorně sledoval kolonu, nyní pochodující pod lodí. Pahorek se zarovnal, cesta zahnula vlevo **a** byla zcela zaplněna vojenskými jednotkami.

„Pěchota, Země, éra mušket," zašeptal Aldin.

„Napoleonská éra," doplnil ho Zergh.

Letěli nad lesem, kde se šest kilometrů od kolony skrývala další vojska. Pod nimi bylo otevřené pole s rozestoupenými formacemi mužů v černých uniformách.

„Prusové. Teda aspoň si to myslím," řekl vzrušeně Aldin.

„Určitě." přizvukoval Zergh a v jeho hlase bylo slyšet autoritu někoho, kdo se v historických válkách na pravěké Zemi vyzná lépe než jeho lidský společník.

„Byli jsme zachyceni," oznámil Oiši. „Vysoká hladina energie."

Aldin se odtrhnul od projektoru a vrátil se k řízení.

Loď se najednou zachvěla. Vteřinu si Aldin myslel, že je něco zasáhlo. Ale naštěstí ne. Stále se

pohybovali, i když mnohem pomaleji. Loď se znovu zachvěla a ještě víc zpomalila.

„Vypadá to jako energetický štít.“

Oiši loď úplně zastavil a energie klesla na sotva měřitelnou mez. *Začal* lodí pohybovat vpřed a energie opět vzrostla.

„Ať už je to cokoliv, nechtějí, abychom tam letěli,“ prohlásil Oiši.

„No tak dobře,“ přikývl Aldin a posadil se do svého křesla.

„Tenhle terén je mi nějak povědomý,“ prohlásil Zergh, sedl si vedle Aldina a zadal svůj přístupový kód ke starým vasbovským souborům s hrami.

„Zvedni nás trochu výš,“ řekl Zergh a Aldin ho poslechl. Tentokrát se proti zrychlení neobjevil žádný odpor a za chvíli byli kilometr nad povrchem.

„No jasně,“ zašeptal Zergh a usmál se, když spatřil na monitoru holografickou simulaci.

„Přelétli jsme zrovna nad pruskou kolonou, která se přesunuje od Wavre. Vsadím se, že kdybychom letěli tímhle kurzem dál, tak tam bude Grouchy.“

Vstal a přešel dopředu, aby se podíval ven.

„Waterloo je odsud asi pět kilometrů,“ řekl a hlas se mu chvěl vzrušením.

Během jeho řeči se mrak, ze kterého padal slabý, ale vytrvalý déšť, začal přesouvat trochu stranou a zvolna se ztrácel. Za chvíli bylo nebe úplně čisté.

„Podívej se na to!“ zvolal Zergh. „Támhle... to musí být zadní Napoleonovy linie, tři divize gardových pěšáků. .. a ty budovy za tím bude Plancenoit!“

Aldin se vymrštil z křesílka, aby se k němu připojil.

„Je to lepší než naše holografické simulace, co jsme používali pro kohy,“ vyhrkl Zergh.

„Protože je to skutečné,“ kývl závistivě Aldin. „To musela vytvořit ta mašina.“

„No jo, vždyť jsem vám říkal, jak Napoleon prohlásil, že ho to nudí,“ vložil se do hovoru Hobbs.

„Teď, když víme, kde jsou, mohu zase pokračovat v hledání,“ oznámil Vush.

„Teď ne,“ prohlásil Aldin a mával za zády rukou, jako by odháněl dotěrného otravu.

„Aldine!“

„Nech toho, Tio! Tam dole je Waterloo,“ řekl Zergh. „To není nějaký zatracený hologram nebo převlečená banda primitivů. To je nějaký způsob reaktivizace historické události.“

„My jsme tu proto, abychom našli druhou část přístroje na ovládání červí díry,“ trvala na svém Tia.

„Cože? To si snad děláš srandu,“ vyjekl Hobbs a ukázal na Vushe. „Ten zatracený idiot ani neví, kde to hledat. Je to totální nesmysl a navíc, já to chci vidět.“

„Jestli ten přístroj na ovládání červí díry nenajdeme, tak půjde pěkná spousta světů k šípku,“ nevzdávala se Tia.

Aldin na ni pohlédl, jako kdyby byla učitel, který překazil nějakou rošťárnu na školním dvorku. Pak pohlédl na Oišiho, který byl také evidentně zaujat, i když pro něj, žijícího sto let před bitvou, pojem Waterloo nic neznamenal.

„Mohli bychom tu budovu prohledávat sto let, zakopnout o ten krám a ani bychom to nezjistili,“ prohlásil Oiši.

Aldin se podíval na Vushe.

„Viděl jsi už někdy bitvu?“

Přímo cítil, že Dozorce hoří zvědavostí.

„Já si nemyslím, že jsou opravdu skuteční,“ prohlásil Aldin. „Nejspíš to budou nasimulovaní roboti — uměle vytvoření lidé — takže nebude prolita žádná skutečná krev.“

„Ulevilo se mi, i když si stejně myslím, že je zlé se o to zajímat.“

.Ale jdi.“ řekl Aldin. „Řekni upřímně, jestli vůbec víš, co hledáš.“

Vush delší dobu váhal.

„Ne. Já si sotva pamatuji, jak jsme našli tu první část.“

‚JSTo, aspoň víme, jak se věci skutečně mají,“ oznámil Hobbs. „Tak se pěkně posaď a dej si panáka.“

.Ale měli bychom hledat.“

Oiši vstal a podíval se ven.

„Jestli nás k tomu může někdo dovést **a** pomoct nám, je to stroj prvních poutníků,“ prohlásil samuraj a usrkával ze sklenky saké.

Podíval se na Vushe a pobídl ho, aby si vzal také pití. Dozorce se natáhl pro sklenku a jeho oči složené **z** mnoha plošek zamžikaly. Oiši si také vzal sklenku.

„3 tímhle světem je něco v nepořádku. To vidíme všichni. Myslím, že se to stalo ve chvíli, kdy byla poškozena ta hora.“ Ukázal na černou horu podobnou sopce.

„Dopadlo to příliš blízko řídícího centra a něco to poškodilo. Všechno začalo pracovat protismyslně. Mám podezření, že na tom tyhle mašiny mají také svůj podíl. **Už** dál neřídí, jenom nechávají všechno běžet samospádem **a** věnují se hrám.

Pro ten stroj je hra vším a z nějakého důvodu si vybral Napoleona jako protivníka. My **s** tím nic nezmůžeme, dokud nás aspoň nezačne brát na vědomí. Všichni jsme viděli, že nás úplně ignoroval. **Z** nějakého neznámého důvodu našel zalíbení v Napoleonovi **a** já napůl věřím, že ta hraje nějaký test.“

Vypil jedním hltem svoje saké, oči mu trochu plavaly, ale rysy tváře se usmívaly.

„Takže si pěkně v klidu počkejme, jak to dopadne. Napoleon je tam dole a s ním i Jaroslav. Až

bitva skončí, uvidíme, co se stane.“

Na chviličku zaváhal.

„Můžeme to tak udělat, můj pane?' zeptal **se a** otočil se na Aldina, jako by na něj předtím zapomněl.

Aldin se na něj vděčně usmál, že je ušetřil zbytečné námahy a umožnil jim tuhle podívanou.

„Pořádně zaostřete kamery, ať máme dobrý obraz,“ řekl Aldin.

„Sázím sto tisíc na Napoleona,“ vykřikl nadšeně Hobbs a přisunul si křesílko blíž k obrazovce.

„Dole je obrovský výron energie. **Je** srovnatelný se skokovým paprskem,“ oznámil Corbin a pohlédl na Hassana stojícího vedle něj.

„Co to může být?“

„Znamená to, že něco přesouvá **z** jednoho místa na jiné velké množství hmoty.“

„Za jak dlouho se tam dostaneme?'

„Dvanáct, třináct hodin. Sestup ve Sféře je velmi pomalý, protože je tam plno strojů a všelijakých krámů,“ řekl Corbin a pocítil přitom osten strachu jako vždycky, když musel říct něco, co se Hassanovi nebude líbit.

„Musíš to dokázat rychleji,“ řekl Hassan **a** jediné, co mohl Corbin udělat, bylo, že pokýval hlavou na souhlas.

Kapitola jedenáctá

„Co myslíš!“

Jaroslav se díval kolem sebe a nevěřil svým očím. Skoro hodinu se kolem nich zhmotňovaly různé útvary, pěkně jeden po druhém. V připravených pozicích se objevilo skoro sto bronzových kanónů Velké baterie **a** kolem nich dělostřelci, muniční vozy i koně. Pak se začaly tvořit jednotky připravené k útoku - prvosledové jednotky, lehká pěchota i pyšná Císařská garda. Nakonec se vytvořila široká škála jezdeckých jednotek - lehcí husaři se svými přiléhavými kalhotami a barevnými kabátci, huláni, dragouni a konečně těžkooděnci na koních, kyrysníci s naleštěnými prsními štíty **a** helmami.

Stál tam, nevěřícně zíral a skoro si nevšiml, že Napoleon přešel k polnímu stolu. Jako by je přivolal svou vůlí, začali se kolem něj objevovat členové štábu. Byla to hotová přehlídka uniforem, někteří **z** nich měli těsné nohavice a pláštěnky husarů, jiní třpytivě dokonalé uniformy Císařské gardy, vysoké čepice z medvědí kůže pocákané kapkami deště, který však již ustal a mrak uvolnil místo jasné obloze.

Zem zůstala mírně rozmoklá. Slunce se sunulo výš a výš a čím dál víc zářilo. Teď bylo kolem stolu několik maršálů a houf důstojníků. Rysy většiny z nich byly ostré, skoro by se dalo říci životné. Jiní byli poněkud neostří, jako by jenom doplňovali počet a dělali křoví v nějakém holodramatu.

Přesvědčoval sám sebe, že je všechno jen počítačově vytvořené holodrama, ale nedařilo se **mu** to. Nějaký jezdec, jenž se snažil vyhnout z cesty maršálovi, se zamotal do bláta a maršál ho odstrčil. Co odstrčil, on ho málem nakopl do zadku.

„Jaroslave!“

Vzhlédl a viděl, že Napoleon zírá přímo na něj.

„Přestaň tady okounět. Máš být můj náčelník štábu, tak koukej jít sem!“

Starý filozofa historik kráčel k Napoleonovi **a** když si všiml, že se na něj všichni kolem stolu dívají, stouplo mu sebevědomí. Zároveň se ale pro takovou příležitost cítil velmi nevhodně oblečen. Měl na sobě hedvábnou tuniku takřka gafského střihu v jasně žluté barvě se širokým rudým lemováním. K tomu měl červené nohavice, doplněné podle poslední módy širokou fialovou šerpou z polyesteru. Pásek by se asi hodil víc.

Uvědomoval si, že jsou muži kolem stolu elegantní a rozhodně lépe oblečeni pro válečné účely než on. Najednou si přál, aby na sobě měl také barevný klobouk a široký plášť se zlatými epoletami.

„Jsi obeznámen s bitvou?“ zeptal se stroze Napoleon.

Jaroslav přikývl. „Většina historických knih byla ztracena při zničení Země, ale několik z nich bylo zachráněno. Mezi nejlepší bych zařadil ty, co napsali Rothenberg, Chandler **a** Schneid.“

Napoleon na chviličku zaváhal a na jeho tváři bylo vidět, že se mu do té otázky nechce, ale pak se přece jenom odhodlal.

„A co se tam píše?“

Jaroslav se rozhlédl po mužích, kteří čekali na jeho odpověď.

„Udělali jste několik chyb. Jerome se neměl nechat vtáhnout do Hougoumontu. Bitva na vašem levém křídle měla být jenom demonstrací k udržení pravého křídla Aliance, což byl tvůj původní záměr, ale nebyl vykonán tak, jak sis přál. Měl jenom ohrožovat pravé křídlo soupeře, aby musel použít nejlepší vojáky ke krytí čáry pro případný útok k pobřeží. Hougoumont byl smrtelná past **a** tomu jste se měli vyhnout.“

‚Pokračuj,“ vyzval ho Napoleon a významně se díval na muže, který —jak si Jaroslav uvědomil **—** mu byl velmi podoben. Celá situace byla velmi zvláštní. Napoleon si to za bezesných nocí jistě tisíckrát představoval a celou bitvu znovu a znovu přehrával, a nyní ji tady měl znovu prožít.

.Ale tohle nejsou skuteční muži,“ řekl Jaroslav tiše.

„Já vím, co jsou zač!“ odsekl Napoleon. „Ale pro tenhle okamžik skuteční jsou a musí tomu přesně rozumět, aby mohli správně reagovat. Pro to, co se teď stane, skuteční jsou! Takže jim to řekni!“

Jaroslav těžce polkl **a** podíval se na Jeroma, a zcela jasně viděl, že ten muž, nebo jeho reprodukce, nebo co to bylo, rozhodně není potěšen tím, že se mu v přítomnosti císaře vytýká nějaká chyba.

„Ale nejdůležitější ze všeho je, aby sis po celou dobu bitvy udržel velení,“ řekl Jaroslav ostře a podíval se nejprve na Napoleona **a** potom na rusovlasého maršála, o kterém se domníval, že to je Ney.

„Možná sis myslel, že bude Wellington slabý soupeř, a tak jsi pověřil Neye, aby si to s ním vyřídil, zatímco se ty budeš věnovat pravému křídlu. Jenže Ney udělal příliš mnoho chyb.“

„To je urážka,“ vyjekl rudovlasý maršál. „Kdo je ten starý kozel v pyžamu?“

„Je to můj náčelník štábu pro tuhle bitvu,“ řekl

Napoleon a v jeho hlase byla naprosto zřetelně cítit temná síla.

„Ale...“

„Žádné ale,“ řekl Napoleon **a** zvedl pohled od map na stole.

„Možná jsi Ney a možná nejsi Ney. Ale obávám se, že budeš jednat stejně jako tenkrát můj kamarád.“

Napoleon obešel stůl, přistoupil k maršálovi **a** polo-**“** žil mu ruku na rameno.

„Posledně jsme to prohráli. Udělal jsi chybu a já si toho měl všimnout. Teď to budeme opakovat, ale tentokrát to uděláme správně.

Mohu předpokládat...“ ukázal přes pole, kde bylo na vzdáleném hřbetu vidět armádu Britů, Holanďanů **a** Hannoveranů, „...že Wellington bude tentokrát také postupovat jinak, protože bude reagovat na moje změny. Takže se i naše rozkazy budou měnit.“

Usmál se na Neye.

„Měl jsem poslat tebe, abys pronásledoval Blú-chera, a ne Grouchyho, ten byl vždycky příliš pomalý. Potřebuji zastavit Prusy a ty jsi ten, kdo to dokáže. Věřím tomu. Neyi, potřebuji tě pro tohle vítězství.“

Neyovy rysy roztály.

„Jsem rád, že jsem znovu s tebou, můj císaři.“

Napoleon zaváhal a podíval **se** na Jaroslava.

„Je to všechno skutečnost?“ zeptal se Napoleon konečně. „Tohle všechno**...** je toho tolik**...** je toho příliš.“

„Je to skutečnost, jak to jen jde,“ odpověděl Jaroslav, stejně zmatený jako Napoleon, ale nechtěl to přiznat zrovna v okamžiku, kdy cítil, že Napoleon potřebuje psychickou podporu. Měl podezření, že ta mašina nastavila nějakou podivnou hladinu logiky, což mohlo být nebezpečné. Kdyby tomu podlehli, mohli by prohrát.

Koutkem oka Jaroslav zahlédl obláček dýmu. Otočil se tím směrem a viděl, že se v nepřátelské linii, nějakých osm set metrů od nich, objevil další obláček kouře

a potom jich následovala celá řada. Vteřinu později jim nad hlavou prolétl granát a dopadl necelých padesát kroků za nimi. Jeho výbuch zdvihl gejzír bahna. Sluha, stojící necelý tucet stop od nich, najednou zmizel v oblaku krve a jeho roztrhané tělo bylo rozmetáno všemi směry.

..Můj bože, tohle ***je*** skutečnost,“ zaječel Jaroslav, jeho křik ale nijak neohrozil dvanáctilibrovou střelu, která mu přelétla nad hlavou.

Nad nimi se roztrhl howitzerův granát a střepiny se sypaly dolů. Posel na koni vykřikl **a** chytil se za zbytek paže, když mu střepina uřízla ruku u lokte.

Ať už to byla replika, hologram nebo skutečnost, ta paže ležela kousek od Jaroslava a jemu se zvedl žaludek.

„Tohle vypadá jako realita,“ pravil Napoleon vážně **a** otočil se k nepřátelským liniím.

..Takže se rozhodl začít,“ řekl pak ke svému štábu. „Neyi, máš své rozkazy, takže koukej jet jako ďábel. Obejdi jih Pařížského lesa **a** pak to vezmi přes pole. Grouchy bude jižně od Wavre. Máš na povel jeho jednotky - nech na místě jednu divizi, aby tam držela pruské jednotky. Pak vezmi zbytek mužů a přesuňte se na západ. Kdyby bylo potřeba, nech artilerii za sebou na podporu divize ve Wavre. Chci, aby ses vrátil se zbytkem Grouchových mužů a podporoval mé pravé křídlo v Plancenoit. Musí **se** přesunout dvacet kilometrů **a** být připraveni, než skončí den. Dokaž to a sláva tohoto vítězství bude tvá.“

Ney zasalutoval, otočil se a zavolal pro koně. Když nasedal, obstoupil maršála chomáč důstojníků.

„Sire. sejdeme se před západem slunce na poli vítězství!“

Postavil koně na zadní **a** pak ho hnal přes pole zorávané britským dělostřelectvem.

„Tentokrát **to** s boží pomocí dokážeme!“ vykřikl Napoleon **a** rozhlédl se po ostatních.

Jaroslav takřka cítil to elektrizující vzrušení, které zachvátilo muže kolem. On sám cítil totéž a na chvíli dokonce zapomněl na granáty, létající jim nad hlavami.

Napoleon zavolal Jaroslava zpátky ke stolu a ukázal na mapu.

„Takže Wellington už změnil taktiku. Posledně jsem s dělostřeleckou palbou začal já, ale tentokrát začal on. Ale byl by hlupák, kdyby se pokusil **o** útok. Skutečně spolehlivá je necelá třetina jeho armády. Značná část byla ještě před necelým rokem na mé straně. Ti nechtějí bojovat a utečou, jestli Brity porazíme.“

Nad hlavami jim zaječel další granát, vybuchl těsně za skupinkou a několik důstojníků srazil.

„Takže se nás snaží zabít hned při otevření,“ reagoval na to Jaroslav. „Mohu navrhnout, abychom se odsunuli trochu z dostřelu?“

Napoleon na něj pohlédl, jako kdyby se zbláznil.

„Aby jednotky viděly, jak jejich císař utíká před malým deštěm?“

Jaroslav se rozhlédl kolem **a** viděl, že ostatní na něj hledí trochu s opovržením.

Basak se na Jaroslava zamračil.

„První pořádná zábava za poslední roky,“ zahřměl berserk. „Kdy zaútočíme?“

Napoleon se zasmál **a** poplácal gafského válečníka po zádech.

„Umíš jezdit na koni?'

Gaf zavrčel, jako by se jednalo o urážku, **a** přikývl, **i** když bylo velmi pravděpodobné, **že** takové zvíře viděl poprvé v životě.

„Tak můžeš vyrazit s gardou, až přijde její čas. Kolik je hodin?“ zeptal se Napoleon.

„Deset třicet, sire,“ odpověděl jeden ze sluhů.

„Začal jsem v jedenáct. Teď si uvědomuji, že to bylo pozdě,“ řekl. Podíval se dolů na boty zabořené do bláta. JDělostřelectvo teď přesouvat nemůžeme.“

Pohlédl k Uniím nepřátel.

„Řekni Velké baterii, aby zahájila palbu a soustředila se na levý střed britských linií.“

Příkazník odchvátal a za chvíli se už přes pole nesl řev kanónů.

Napoleon stál naprosto nevzrušeně, zatímco Jaroslav se snažil, aby neskláněl hlavu pokaždé, když nad nimi přeletí šrapnel.

„No tak jdeme na to,“ ozval se konečně Napoleon. „Jerome. ty si vezmi divizi, ale ani o muže víc, a začni vlevo. Chceme, aby si myslel, že tamtudy povedeme hlavní útok, takže se tvařte, že děláte přípravu pro něco většího. Rozumíš?“

Štíhlý muž stál, tvářil se rozpačitě a přikývl na souhlas.

„Nenech se vtáhnout do Hougoumontu, ale nech je, aby si mysleli, že když ho nebudou pořádně bránit, tak si poradím **s** jejich pravým bokem **a** ohrozím spojení **s** mořem.“

Odvrátil se od svého bratra.

JD'Erlone, tobě připadl skutečně obtížný úkol.“

„Cokoliv přikážeš, sire.“ Rozložitý maršál obřadně zasalutoval.

„Za hodinu, v jedenáct pětačtyřicet budeš připraven vyrazit.“ Ukázal přes pole před nimi.

Jaroslav se tam podíval a viděl, že císař ukazuje napravo od malého zámečku, což musel být La Haie Sante, budova označující střed aliančních linií a ležící kousek od cesty na Brusel.

„Budete postupovat v kolonách po praporech a půjdete přímo vpřed.“

D'Erlon přikývl **a** díval se přes pole. „Jakou budu mít podporu?“

JVhlhaud a Jacquinot **s** divizemi kavalerie budou podporovat tvoje pravé křídlo.“

‚A moje levé křídlo, sire?

„To je trochu ve vzduchu, ale bude chráněno Velkou baterií.“

„Myslím, že mi zasadí víc úderů na levý bok. Ten je víc exponovaný,“ odpověděl D'Erlon **a** nedokázal potlačit sklopení hlavy, když těsně nad ním prolétl granát.

„Jen je nech, ale musíš vydržet. Bacheluova divize zůstane tady na hřebeni **a** bude držet můj střed **a** levé křídlo. V ten samý okamžik chci, aby se druhá Velká baterie děl přesunula k Hougoumontu; zem by měla být tou dobou oschlá. Baterie by měla držet v šachu zámek, takže nebude schopen ohrožovat naše jednotky uprostřed, ale nesmí se tak stát dřív, než se pohne, aby chránil své levé křídlo. Jakmile naváže své rezervy proti tobě, D'Erlone, Lobau **a** všech šest armádních sborů bude postupovat oklikou vpřed, zatímco ty je zamaskuješ. Rozvinou se po tvé pravici a napadneme je, zatímco budou útočit na tvůj levý bok!“

Podíval se na Jaroslava.

„To bude klíčový moment. Lobau se stočí na jejich levé křídlo, Wellington se pohne proti němu **a** v tu chvíli zaútočí Císařská garda na střed,“ řekl vzrušeně a doprovázel svou řeč rozmáchlými gesty na mapě. „Druhá baterie bude krýt gardě levé křídlo, zatímco hlavní baterie bude střílet přes ně na britský střed. To bude chvíle, kdy se položí!“

Jaroslav pohlédl přes pole **a** nemohl si pomoci, ale cítil značnou nervozitu.

„Vypadá to trochu jako Pickettův útok,“ prohlásil.

„Co?“

„Ale nic. Předpokládám, že ty víš nejlépe, jak na to.“

„Samozřejmě!“

Těsně před skupinku důstojníků dopadl pořádný granát a zacákal Napoleona blátem.

„Jdeme na to!“

Muži vzrušeně křičeli, salutovali a běželi ke koním. Důstojníci se hnali ke svým jednotkám, aby splnili dané rozkazy, **a** nadšeně hulákali.

„Zkontrolujeme linie?“ zeptal se Napoleon **a** aniž

by čekal na Jaroslavův souhlas, vydal se ke svému koni **a** nechal si pomoci do sedla.

„Už roky jsem na koni nejel,“ přiznal Napoleon a poplácával koně, jako kdyby zkoušel jeho tempera-ment. Nad hlavami jim přelétl další howitzerův granát **a** rozmetal s obrovským rachotem muniční bednu. Kůň se začal vzpínat, ale Napoleon držel otěže dostatečně pevně a podařilo se mu zvíře uklidnit.

Jaroslav k Napoleonovi vzhlédl.

„Ty chceš jít za mnou pěšky?“

„Já neumím jezdit na koni,“ přiznal Jaroslav poněkud zahanben. Za sebou zaslechl úsměšky.

Napoleon se podrážděně ušklíbl.

„Tak tvého koně někdo povede. Už pojďme.“

Veden hlavně touhou zmizet z ostřelovaného místa, nechal se Jaroslav vysadit na malou kobylku, kterou vedl husar po Napoleonově boku. Napoleon vyrazil ze svahu dolů k místu, kde Velká baterie se svými skoro sty děly metodicky bombardovala pozice Aliance na protějším kopci. Údolí už bylo vyplněno kouřem, ale přesto bylo lze rozeznat protější hřeben, kde děla chrlila oheň a dým.

Všude vládl zmatek. Jekot granátů ve vzduchu, šílené ržání zasažených kom, výkřiky raněných, nadšení mužů, kolem kterých Napoleon projížděl. Jednotky už byly seřazeny do bitevních formací. Muži snímali klobouky **z** hlavy, mávali jimi a provolávali císařovo jméno.

Napoleonovy oči zářily. Přejel do čela formace, zastavil u jejich vlajky **a** vzdal hold trikolóře.

„Muži **z** Dvaatřicáté, dobře si na vás vzpomínám!“ vykřikl.

Jaroslav pozorně sledoval jednotku. Tváře byly nejdřív poněkud rozmazané, ale jak je Napoleon pozoroval, nabíraly ostřejší tvary, jako kdyby byl stroj prvních poutníků s jeho pamětí stále ve spojení a dokázal je postupně dokreslovat.

„Věnovah jste mi vítězství v půltuctu bitev a já věřím, že to dnes zopakujete!“

Když políbil cíp jejich vlajky, vojáci ječeli nadšením. Pak postupoval dál po svahu **a** zastavil se u další vlajky, aby jí vzdal hold.

„Muži slavné Osmadvacáté, byli jste se mnou u Slavkova, kde jste mezi prvními prorazili nepřátelské linie. Přidáte dnes další legendu na korunu vaší slávy?“

Vojáci řvali svůj souhlas, několik z nich vyběhlo **z** formace, aby se mohlo dotknout jeho koně a zablá-cených bot.

Díval se na své muže a když pustil vlajku **a** ujížděl dál, Jaroslav v jeho očích zahlédl slzy.

Otočil se zpět a viděl, že do místa, kde před chvílí stáli, dopadl velký granát. Zůstal tam kráter a kolem něj se v krvi svíjelo několik vojáků, vzduch proťaly výkřiky bolesti. Napoleon se neotočil.

Jaroslav začal prověřovat své smysly. Byla to ještě skutečnost? Jeho smysl pro logiku a realitu

mu říkal, že nikoliv. Skutečné Waterloo bylo vybojováno ve světě, který byl dávno mrtev, v legendárním světě, kde žily legendy.

Teď ovšem sám jel **s** legendou **a** ozvěnou se vracely oslavné výkřiky. Co tedy byla skutečnost? A jak to šlo vysvětlit? Byla to hra? Iluze? Může být v tomhle blázinci zabit? Kolem něj proletěl další šrapnel. Ani nechtěl přemýšlet nad tím, jestli ta mašina dokáže číst jeho myšlenky. Kdyby si přál vlastní smrt, zemřel by? Skoro se na to bál pomyslet.

Proč se to vůbec všechno stalo? Byla snad ta mašina šílená a s ní zešílel celý svět, **a** tohle měla být demonstrace toho všeho?

„Ty se určitě zajímáš, co se to tu, sakra, děje," řekl Napoleon a podíval se na Jaroslava.

„Dalo by se to tak říct," odpověděl Jaroslav a snažil **se** překřičet Velkou baterii.

Napoleon se odmlčel **a** zhluboka dýchal. Zem byla

cítit jako shnilá vejce, ale on se tvářil, jako by to byl ten nejlepší parfém.

„Tohle je můj svět," křičel a ukazoval rukou kolem sebe. „Nevím, proč to pro mě udělal, ale u všech svatých, já mu poskytnu takovou bitvu, že na ni nikdy nezapomene."

Pohlédl na Jaroslava a usmál se.

‚A ty si to taky jednou zkus."

Pak přes císařovy rysy přelétl bolestný výraz, **a** naklonil se blíž.

‚.Já vím, že to není skutečnost." Odmlčel se.

„Ale znovu říkáni," a zase se usmál, „kdo může jistě říct, co je skutečnost a co iluze? To přenechávám filozofům, jako jsi ty."

Jaroslav se přes Napoleona podíval na celou divizi; stála ve formacích, vlajky vlály ve větru, granáty jí hvízdaly nad hlavami. Skutečně úžasný pohled. Bylo těžké si zachovat jasné myšlenky v takové situaci.

„Bojuješ proti mašině," řekl, jako kdyby chtěl udržet situaci pod kontrolou a nepodlehnout vjemům **z** okolí. „Dokáže spočítat všechny možnosti téhle bitvy a zjistit jejich pravděpodobnost. Bude znát každou možnost s přesností na dvacátém desetinném místě. Bude takřka nemožné ji porazit."

Napoleon se usmál.

.Ale tohle..." Ukázal na sevřené šiky D'Erlonových sborů, „...to není jako tahat figurky po šachovnici. Tohle je skutečná hra, hra přesného načasování, znalostí přesného okamžiku útoku. V téhle hře stojí tváří v tvář velkému mistrovi a já ho v ní porazím."

Výbuch je opět ohodil blátem a závanem horkého vzduchu.

„Mám pocit, že Wellington míří přímo na mě," povzdechl si Napoleon. „To je skutečně nesportovní."

Popohnal koně a Jaroslav ho následoval.

„Jenom jsem chtěl trochu připomenout," ozval se Jaroslav, „že umí číst myšlenky **a** my oba to víme. Mů-

že tedy znát všechny tvé plány a zařídit se podle toho."

„Gentleman by to neudělal," odpověděl Napoleon, „a Wellington, k čertu s ním, je nad všemi těmi zpropa-denými, nadutými, anglickými gentlemany.

A navíc, kdyby to dělal, k čemu by mu to bylo? To by pak nebyla žádná výzva, žádný duch, žádná hra. Převedl iluzi do reality a teď se musí řídit podle ducha té reality."

Pohlédl na Jaroslava.

„Myslím, že tohle je klíč k tomu všemu. Prostě se nudí. Má moc vytvořit celý vesmír." Dramaticky zakroužil rukou. Jaroslav se rozhlédl kolem, jako kdyby zapomněl, že se nachází ve Sféře.

„Chtěl něco jiného. Nějakou výzvu. A já mu ji poskytnu."

Odmlčel se.

„A ty potom sepíšeš mírovou smlouvu, jakou budeš potřebovat. To je můj dar tobě a tvým přátelům na oplátku, co jste udělali pro mě."

Přímo do kolony před nimi vlétl granát. Několik mužů skončilo ve velké kaluži krve. Napoleon se tam ani nepodíval a chvíli mlčel.

„Ty si o mně jistě myslíš, že nemám srdce," prohlásil drsným hlasem, ve kterém bylo najednou slyšet hněv. „Generál, který příliš miluje své muže, nemůže vyhrávat bitvy.

A," pokračoval již klidně, „taky by se musel zbláznit. Alespoň tentokrát těm myšlenkám, které mě obtěžovaly, když jsem je viděl umírat, nepodlehnu."

A i když věřil, že to nemůže být skutečnost, stejně se to všechno zdálo až příliš reálné, když viděl pěšáka, jak drží v náručí tělo přítele. A i když tvář neměla příliš ostré rysy, nebylo snadné ten výjev vymazat z paměti.

Když se dostali na vršíček kopce, Napoleon požádal o dalekohled a rychle prohlížel nepřátelské linie.

„Přesunuje část jednotek na opačný svah. Přesně

jako minule. To je dobře, velmi dobře. Znamená to, že jsme je tvrdě zasáhli. Budeme pokračovat ještě půl hodiny. Mezitím ještě trochu oschne zem."

Jaroslav si najednou uvědomil, že mu začíná být teplo. Pohlédl vzhůru **a** viděl, že už jim slunce září přímo nad hlavou. Taky **si** povšiml, že kilometr nad nimi visí jejich loď.

To musí být podívaná, pomyslel si, když si vzpomněl, jak byl sám před mnoha lety v lodi, kde popíjeli s Aldinem, zatímco natáčeli primitivní potyčky na nějakém zapomenutém světě pro pobavení kohů. Tentokrát se ocitl v samém středu dění.

Znovu pohlédl nahoru a aniž si to uvědomil a mohl tomu zabránit, učinil hrubé a jednoznačné gesto, při kterém Basak, stojící vedle něj, souhlasně zařval.

Aldin seděl ve svém křesle a řičel nadšením.

..No, ten starej ďábel teď prožívá nejlepší chvíle svého života," prohlásil Hobbs a mával do obrazovky, jako kdyby ho Jaroslav mohl vidět.

„Dal bych cokoliv za to, kdybych tam mohl být **s** ním," řekl závistivě Zergh.

„To vypadá, jako kdyby tam dole létaly skutečné dělostřelecké granáty," vrtěl hlavou Aldin.

JK čertu s tím. Jsem sice starý, ale skoro bych řekl, že by stálo za to říct, že jsem byl s Napoleonem u Waterloo."

„Tahle simulace je ale smrtelně vážná," podotkl Oiši.

Samuraj vstal ze své židle, přistoupil k přednímu okénku a díval se přímo na dění kilometr pod ním.

„Je to působivé, skutečně impozantní," řekl samuraj skoro roztouženě. „Takovouhle armádu jsme v Japonsku neměli od dob Tokugawy. Můj dědeček, otec mé matky, pod ním sloužil za Občanských válek. Vždycky jsem snil o tom, že povedu do útoku divizi jízdních samurajů."

„No, Jaroslav má štěstí," odfrkl si Zergh, „a my dřepíme tady."

„Prusové se skutečně pohnuli," ozval se Aldin a zadíval se na boční monitor, který zaznamenával pohyby na pravém křídle.

„Na sklonku dne ho přečísli dva ku jedné," prohlásil Hobbs. „Není mi jasné, co **s** tím chce dělat."

„On je Napoleon," odsekl Zergh pohoršené, jako kdyby se ho to dotýkalo osobně.

Aldin objednal lehký oběd **a** obsluhující robot se vrátil z kuchyňky s tácem sendvičů a studených nápojů. Přesun několika aliančních jednotek do Hougoumontu a stažení většiny pěchoty na protější svah vyvolal záplavu různých komentářů a několik vedlejších sázek. Zergh si rychle pohrál s počítačem, vytáhl starou simulační verzi současné bitvy a předvedl ji uprostřed místnosti s komentářem, srovnávajícím, co by se skutečně stalo a co se pod nimi teď děje.

„Mám pocit, že něco není v pořádku," řekl náhle Oiši a přešel k monitoru.

Aldin v jeho hlase zachytil stopu obav a vzhlédl.

„A co?'

„Na vzdálené straně slunce se něco pohybuje. Už půl hodiny to míří přímo na nás, i když se to musí vyhýbat šrotu, co se tam všude motá."

Aldin přešel k monitoru a pohlédl na obrazovku. Objekt byl sice stále ještě vzdálen dva miliony kilometrů, ale z jeho dráhy bylo jasné, že míří jejich směrem.

„Je to loď?"

„Myslím že jo," odpověděl Oiši.

„Mohl by to být Bukha, který nás měl kontaktovat. Jinak by to mohli být pouze Dozorci."

„Nebo Corbin.“

„Sakra,“ zasyčel Aldin a odhlédl od obrazovky. „Za jak dlouho se sem dostanou?“

„Těžko říct,“ odpověděl Oiši. „Stále mění rychlost.

Možná osm hodin, možná devět. Jestli poletí rychlostí větší než dvě stě tisíc kilometrů za hodinu, hrozí nebezpečí, že do něčeho vrazí. Je toho tady plno.“

„Můžeme se dostat dolů **a** vytáhnout odtamtud ty hlupáky?“

„Já bych to nezkoušel,“ řekl Zergh. „Sám jsi viděl energetické pole, které nám zablokovalo přístup. Mohlo by zničit naše systémy. A navíc... i když to zní blbě... **i** dvanáctilibrový granát by nám dokázal nadělat pěkné škody.“

„Do nich!“ vykřikl Hobbs vzrušeně, ukazoval předním průhledem a ani si nevšiml krize, o které hovořili ostatní.

Aldin poodešel od monitoru, aby se připojil k Hobb-sovi **a** ostatním, kteří se tísnili kolem okénka a snažili se o co nejlepší výhled. **I** ve výšce jednoho kilometru to byl ohlušující rámus. Dělostřelecké baterie na obou stranách byly v plné práci. Za víření bubnů, jekotu polnic a řevu jednotek, které soupeřily s artileriemi, postupovaly Napoleonovy armádní sbory vpřed. Ohromný blok formací se pohyboval s těžkopádnou grácií a stejnoměrným tempem jako nezadržitelná vlna. Sto metrů před nimi se vějířovitě sunuly rojnice průzkumných oddílů.

„Začíná stejně jako posledně,“ oznámil Zergh. ‚X)'Erlonovy jednotky zaútočily na levý střed britských Unií.“

Na straně Aliance začala horečná činnost. Dva bloky formací kavalerie nasedly na koně a pohnuly se směrem proti francouzskému postupu. Na druhé straně nízkého kopečku se formace pěchoty začala rozvinovat do linií, zatímco se střed brigády pěchoty začal pohybovat v pravém úhlu k postupu ve směru, kde mohl očekávat největší nápor.

Hlavní kolona pokračovala vpřed, dosáhla dna údolí a začala stoupat do svahu. Rojnice teď měly plno práce **s** rudými uniemi britských rojnic, které se zni-

čehonic obrátily a vracely se zpět. Hobbs, který vsadil značnou část svých zbývajících prostředků na bitvu, začal najednou řvát, než si uvědomil, že jenom vyklízí pole pro artilerii.

Postup najednou nabral rychlejší krok a v tu chvíli začaly čelo útoku zaplavovat granáty z dvanácti baterií. Na pravé straně postupujících francouzských jednotek se oddělilo několik regimentů francouzské kavalerie a začalo cválat vpřed. Na levé straně britských Unií se začala rozvinovat jejich kavalerie, aby Francouzům vyjela v ústrety.

„Stále míří na nás,“ oznámil Oiši.

„Nu, ještě máme dost času,“ reagoval na to Aldin, který se od podívané pod nimi nemohl odtrhnout.

„Vsadím se, že si Jaroslav užívá nejlepší chvíle svého života,“ prohlásil Zergh závistivě.

„Sakra!“ zařval Jaroslav a sklonil hlavu, když nějaký granát dopadl padesát metrů před ně, odrazil se od země, přeletěl mu nad hlavou a pokračoval dál.

Bitva vpředu se zvrtla v jeden velký chaos. Čelo kolony dosud stoupalo do kopce, i když byly první řady těžce devastovány britským dělostřelectvem.

„Ještě sto kroků a máme to," huhlal Napoleon a nervózně si třel rukou stehno.

Podíval se na Jaroslava.

„Jsme tu trochu brzo. Ještě půlhodinka a naše Velká baterie by je pěkně rozhodila. Jde o načasování. Vždycky je to otázka správného načasování."

Levá strana postupující kolony se začala trochu drolit, zatímco pravá strana tempo držela. Dolehla k nim ozvěna vzdáleného *pas de charge*, jak patnáct tisíc hrdel řvalo při dosažení pozic nepřítele. Útok se bleskově převalil přes vrcholek kopečku a smetl dvě baterie.

„Teď přijde protiútok," řekl Napoleon a ukázal na poničené levé křídlo D'Erlonovy kolony.

Na návrší protějšího kopečku se objevila britská kavalerie a rychle se přibližovala.

„Skotští šedáci?" zeptal se Jaroslav.

„Přesně ti," odpověděl Napoleon a pozoroval jejich postup dalekohledem. „Jsou to ty nejlepší jednotky v Evropě, ovšem s nejhorším vedením."

Útok se přehoupl na protější svah a Velká baterie, pálící přes D'Erlonovy kolony, na ně začala střílet. Útok se stočil na La Haie Sante a dost na něj tlačil.

„Vyřiď Rousselovi, aby se jim se svojí kavalerií pohnul na pomoc!" vykřikl Napoleon a další kurýr odcvá-lal.

Postup na pravém křídle ani v boji nepolevoval, zatímco levá strana kolísala a rozptýlení muži se pomalu otáčeli a mířili zpět.

„To nevypadá dobře," řekl tiše.

Zazněl vysoký zvuk polnice a Jaroslav po své levici viděl, jak Rousselova kavalerie vyráží vpřed. Ovšem ještě víc vlevo za kavalerií se dalo něco, co přilákalo jeho pozornost a překvapilo ho. Několik britských regimentů opustilo vzdálený konec Hougoumontu a blížilo se k hlavní francouzské linii.

Napoleon si toho všimnul v ten samý okamžik a chvíli jejich postup pozorně sledoval.

„Je chytrý, tenhle Wellington. Ví, že je na mojí levé straně Jerome, a tak se ho pokusí zatáhnout do boje, aby oslabil můj střed. Posel!"

Objevil se další štábní důstojník.

„Vyřiď mému bratrovi, ať se nenechá do ničeho zatáhnout — ať drží pozice."

Důstojník zasalutoval a odcválal.

Rousselova kavalerie kolem nich projela a mířila do údolí, kde se takřka celé levé křídlo D'Erlonových jednotek začalo stahovat a střed sboru také váhal. Některé jednotky pokračovaly v postupu a útoku, zatímco jiné se obracely. Dva regimenty již přešly do čtvercové formace, takže zastavily postup zadních jednotek.

„Musí to udržet,“ vybuchl Napoleon a zadíval se na hlavní část útoku. Tam bylo teď těžké cokoliv rozeznat. Stálý proud poslů cválal dopředu i dozadu, s rozkazy o přeskupení a udržení levého D'Erlonova křídla.

Napoleon na ně netrpělivě mával a musel se dívat, jak se celá divize rozpadá a nepřátelská kavalerie do ní vjíždí jako nůž do másla.

„Vyřiď Kellermannovi, ať se připraví, a Lobauovy sbory ať vyrazí!“ řval Napoleon.

Vzrušení kurýři vyrazí přes hřbet kopce a Jaroslav za okamžik přímo cítil hřmění, jak patnáct tisíc mužů vyrazí vpřed a kryto hřebenem míří vpravo.

Napoleon stále čekal. První odpadlíci z D'Erlonova levého křídla začali proudit kolem stanoviště velení a štábní důstojníci vyběhli a pokusili se znovu zformovat rozprášené jednotky. Jaroslav najednou získal pocit, že se bitva začíná vymykat kontrole. Zdálo se mu, že je Napoleon v zajetí pasivního vyčkávání, neschopen reagovat na to, co vypadalo jako pohroma.

Na protějším vršku se občas objevila francouzská standarta, Duruttova divize dobyla zámeček Papelotte a zachytila se tak na samém kraji pravého křídla. Za zámečkem se Jacquinotova kavalerie střetla s kavalerií Aliance.

Najednou se zprava za hřebenem vynořila postupující vlna Lobauových sborů a pohybovala se rychle doprava. Byl to pevný blok mužů, seřazený v kolonách po praporech v šíři divizního frontu. Teď se začal posunovat ze svahu dolů, ozýval se zvuk trumpet a řev *pas de charge.* Jaroslav cítil, že mu při tom pohledu stoupá srdce až do krku a ze vzrušení se začal potit.

Přesně před nimi Rousselova jízda konečně trochu ulevila D'Erlonovu těžce zkoušenému levému křídlu, ale střed údolí působil stále dojmem naprostého zmatku.

Daleko vlevo se druhá baterie přesouvala vpřed, aby se dostala na dostřel Hougoumontu, ale britské

jednotky se rozvinuly, zahájily boj a bylo zjevné, že se do něj Jerome postupně nechává zatáhnout.

„Přesouvají se,“ prohlásil Napoleon a nabídl Jaroslavovi dalekohled. Ten jej přiložil k oku, aby se také podíval. Chvilku mu dělalo problémy vůbec zamířit na protější hřeben, protože se skrz dým dělostřeleckých výstřelů nedokázal dobře orientovat. Zdálo se, že tam vidí obláček prachu a občasné blýsknutí muškety, ovšem jednotky jako takové byly přes hřeben špatně viditelné. Rychle se posouvaly na jejich levé křídlo. Napoleon měl pravdu. Wellington viděl Lobaua a přesouval se, aby odrazil jeho úder, zatímco předstíral aktivitu na pravém křídle. Aliance byla v pohybu a on věděl dost o válčení v napoleonské době, aby mu bylo jasné, že bude trvat dlouhé minuty změnit provádění rozkazu, který byl jednou vydán.

„Teď je čas pro gardu. Zvedněte ji celou! Hned!“ zařval najednou Napoleon.

Skupinka se rozpadla, přičemž každý uháněl za svými povinnostmi.

Rousselova divize kavalerie se vrhla na britskou jízdu, která pustošila D'Erlonovy bránící se šiky. D'Er-lonovo pravé křídlo ovšem stále ještě drželo hřeben a Lobau se svými sbory spěchal, aby se k němu z boku přidal.

Měl pocit, že odněkud zezadu slyší vírem bubnů, které čím dál víc sílí. Na vrcholku cesty se zezadu objevila kavalerie gardy s několika bateriemi děl a vyhoupla se na vršek kopce, kde stál Napoleon.

„Vive 1'empereur!“

Údolím zazněly halasné pokyny trubkou. Roussel, který splnil svůj zakrývací manévr, se stáhl stranou. Britská kavalerie spatřila nového nepřítele, stočila se a pokusila se o protiútok.

Jaroslav spatřil celou císařskou gardu, jak se rozvinula po praporech po obou stranách bruselské cesty a vyrazila přímo vzhůru. Jejich front mohl mít na šířku

nějakých čtyři sta metrů. Patnáct tisíc gardistů se pohybovalo vpřed jako jeden muž. Velká baterie vepředu zdvojnásobila své úsilí **a** soustředila se na bombardování La Haie Sante, aby kryla gardové baterie, které se hnaly na pětasedmdesát metrů od zámečku, kde se chystaly k palbě. Bitevní pole zahalil dým.

Jaroslav se podíval doprava, kam ukazoval Napoleon. Lobauovy sbory postupovaly do kopce, muži se nyní přibližovali k nepříteli poklusem a přední prapory se rozvinuly do řad, aby zvýšily palebnou sílu. Na britské straně se objevil oblak dýmu, který se valil údolím **a** zakryl veškerý výhled.

„Poslal tam všechno!“ křičel Napoleon. „Všechno!“

Postupující kolona gardy minula hostinec La Belle Alliance **a** přehoupla se přes hřeben.

„Podívej! Podívej se!“ křičel Napoleon a ukazoval doprostřed. „Spolkl to! D'Erlon se zhroutil a on si myslel, že jsem se vydal na pomoc pravému křídlu. Teď tam musí poslat Uxbridge s Lambertem **a** možná i Pic-tona, aby zadržel Lobaua! Musí to všechno přeskupit, jinak se mu garda během patnácti minut zařízne přímo do středu!“

Střed francouzské armády se posouval na pravé křídlo za zmatek D'Erlonovy armády, zatímco gardová rezerva se hnala vzhůru, aby zasadila smrtící úder.

Od východu se přiřítil posel a zastavil koně.

„Sire, Prusové vstupují do lesa.“

Napoleon přikývl a pokynem poslovi naznačil, aby odjel.

„Brzo se ti vynoří na křídle,“ poznamenal Jaroslav.

„Když na ně budu čekat, budu lapen jako posledně. Musím dokončit práci **s** Wellingtonem **a** pak se mohu věnovat Blúcherovi. A musím se do toho dát hned teď!“

Zavolal dalšího posla.

„Vyřiď D'Erlonovi, že udělal, co mohl. Ať se stáhne, pokusí se znovu zformovat za Velkou baterií a je připraven přesunout front tváří v tvář Prusům.“

V údolí vládnul chaos, ale Jaroslav se nechal strhnout velikostí okamžiku. Za ním pokračovala garda v postupu a její jízdní kapela hrála „Vítězný pochod od Marenga“.

Napoleon pozoroval pochodující kolony a aniž tomu mohl zabránit, po zaprášených tvářích mu

tekly slzy.

„Je to přesně tak, jak to bylo," řekl.

Jako kdyby jím projel nějaký impuls, pobídl koně a klusem se vydal přes pole, aby se zařadil do čela postupující gardy. Jaroslav se otočil, aby ho následoval. Popadl svoje otěže a ostře kopl koně, aby se pohnul. Basak vytáhl velkou válečnou sekeru, nadšeně zařval a vyrazil za ním.

„Vojáci gardy, váš císař dnes bojuje po vašem boku!" křičel Napoleon, když ujížděl podél postupující kolony. Sundal si klobouk a mával jím vysoko nad hlavou.

Z jednotek se ozval ohlušující řev, při kterém tuhla v žilách krev. Muži mávali mušketami, někteří na něj křičeli, aby zůstal vzadu, jiní prostě volali jeho jméno. Stále mávaje, přijel do čela kolony, vzal praporečnfkovi standartu, zdvihl ji vysoko nad hlavu a radostně vy-křikl.

JPro tohle stojí za to umřít!" křičel. „Dal mi možnost ten okamžik prožít ještě jednou a teď stojí za to umřít!"

.Přesto bychom to mohli dokázat," podotknul Jaroslav. ..Nemyslíš, že je tvým úkolem být vzadu a velet?'

„Teď je ten pravý okamžik. Když ho neporazíme do dvou hodin, nebudeme mít šanci se otočit proti Prusům. Musíme to dokázat teď!"

Postavil se v třmenech a vysokým hlasem zařval: „Jdu do toho s gardou!"

Jaroslav si uvědomil, že neexistuje možnost, jak si zachovat tvář a přitom se otočit k odchodu. A navíc si uvědomoval, že značná část jeho nitra ani odejít nechce.

Bude to peklo, když to udělám, uvědomoval si. A bude to peklo, když to neudělám.

Pohybovali se vpřed stálým tempem sto padesát metrů za minutu. Podle toho, co viděl v údolí, byly D'Erlonovy oddíly až na několik praporů, které stále držely hřebínek na pravé straně, zničeny. Země pod nohama se konečně trochu vyrovnala, ale jenom proto, aby vzápětí začala zase stoupat. Přímo před Jaroslavem se vynořila usedlost La Haie Sante, celá v ohni a pod sprškou palby gardového dělostřelectva.

Druhá baterie po jeho levici neustále masírovala Hougoumont, ale několik děl vdané oblasti pálilo do boku gardy, kde zanechávalo krvavé brázdy. Všude vládl chaos. Zem pokrývali mrtví a umírající vojáci i koně a pšenice byla zadupávána do země. Gardová kavalérie, která byla nyní v čele, takřka dosáhla vrcholu a zahnala britské dělostřelce, a proto artilerie konečně zmlkla.

Napoleon předal vlajku čekajícímu kapitánovi a postupujícím kolonám vydal pokyn, aby vyrazily poklusem vpřed. Stále bylo před nimi ještě několik stovek metrů, ale Jaroslav věděl, že všechno závisí na správném načasování. Navíc je už nechránil příkrov kouře a vpřed do stráně je hnalo *pas de charge.*

Předsunuté rojnice, které se pohybovaly před hlavní kolonou, se daly do běhu směrem k zámečku, vzdálenému necelých dvě stě metrů. Ozvala se salva z mušket a muži znovu nabili. O chvilinku později se ze vzdálenější strany zámečku vynořila postupně rostoucí skupina jezdců. To vyrazila Kellermannova kavalerie, aby odřízla případný protiútok.

Jaroslav si uvědomil, že se jedná o klasickou kombinaci, kdy všechny tři armády postupují vpřed současně a navzájem se tak podporují. Na hřbetu za nimi se stále odehrávaly potyčky mezi zbytky D'Erlonových jednotek, které se ještě držely na svých pozicích, a Brity s Holanďany, kteří na ně dotírali. Děla, která bušila

do zámečku, se nyní pohnula vpřed, aby podporovala postup.

Čelo gardových kolon dosáhlo pozice baterie pouhé vteřiny po jejich odchodu. Jaroslava načasování úplně nadchlo a otočil se a uznale Napoleonovi pokynul.

„Neměli bychom se teď stáhnout trochu dozadu **z** té největší vřavy?“ křičel. „Na tom vršku bude zatraceně horko!“

Napoleon ho ignoroval.

Sakra! On pokračuje v cestě vzhůru, pomyslel si Jaroslav **a** došlo mu, že mu nezbude, než ho následovat. Basak už mával svou válečnou sekerou a zpíval píseň smrti.

Všichni se tlačili kolem okénka nebo monitorů. Ať už se k nim blížilo cokoliv, bylo to ještě vzdálené pět hodin letu a Aldin jenom doufal, že události odehrávající se pod nimi do té doby skončí.

Formace dole na zemi se pohybovaly s pomalou, majestátnou grácií. Gardové jednotky se blížily k anglickým liniím a přední jednotky se už z pochodové kolony přeskupovaly do řad, aby zvýšily svou palebnou sílu. Na pravé straně bitvy se odehrávalo crescendo. Lobauův šestý armádní sbor překonal vrchol hřebene a řítil se přímo na skoro dvacet tisíc mužů Wellingtona. Několik dalších anglických kolon se tím směrem vydalo, i když jedna z nich — ta ve středu — se začínala rozpadat, protože jedna její část se rychle stáčela, aby se postavila postupující gardě. Celo britské divize ovšem stále spěchalo v ústrety Lobauovi, ale muži uprostřed se zastavili a točili se úplně zmateni na místě. Několik jednotek proti francouzské kavalerii zaujalo čtvercovou formaci, zatímco zbývající se snažily rozvinout do formací v řadě v očekávání útoku pěchoty.

Kavalerie se vynořila zprava a rychle rozdrtila pár jednotek Aliance a zbytek se dal na útěk. Aldin měl pocit, že nejhorší situace bude právě uprostřed. D'Erlon

měl potíže shromáždit svoje muže **a** přibližovací kamera pak ukázala, kolik členů jeho sboru v boji padlo.

Několik anglických brigád odhodlaně vrazilo klín do bojujících jednotek a jedna z nich se dostala do blízkosti francouzské Velké baterie, která nemohla použít svá děla, protože před ní naplno zuřila bitva. Aldin na okamžik spatřil „Wellingtona“, který se v tu chvíli pohyboval ve středu svých jednotek a spolu se štábními důstojníky se pokoušel přimět k rychlejšímu pohybu několik pěších jednotek v bláznivé snaze otočit je proti hlavní útočné síle, která se na ně valila. Ten pohled byl vskutku značně bizarní. Stroj prvních poutníků byl obklopen štábními důstojníky, kteří klusali na koních kolem něj a byli oblečeni do svých přepychových stejnokrojů. Přál si jen, aby měl stroj na sobě klobouk **s** pérem, čímž by byla absurdita dokonalá.

Ovšem hlavní potíž byla zřejmá. Několik mil napravo od Kellermannových útočících jednotek se Pařížským lesem blížili Prusové. Lehká kavalerie už **se** pomalu chystala do rojnic.

„Pohybují se trochu rychleji než v původním historickém scénáři,“ poznamenal Zergh.

„Nu, možná že podvádí,“ pokrčil rameny Aldin. Snažil se stále vnitřně přesvědčovat, **že** se jedná pouze o dobře propracovanou hru, ale zároveň se mu nedařilo vypudit z mysli pocit, že je to mnohem důležitější, než si všichni zatím uvědomují.

Pak tady byla ještě ta tajemná loď, co se k nim blížila. Zajímalo by ho, kdo by to, sakra, mohl být.

Musel tu ještě zůstat, alespoň na chvíli, ale jestli byl tím narušitelem Corbin, bude muset nechat Jaroslava, Basaka a Napoleona jejich osudu a doufat v to nejlepší.

JDo toho!“ vykřikl Oiši, stržen naprosto bitvou pod nimi.

***** ***** *****

Regimenty staré gardy postupovaly do svahu u hořícího La Haie Sante, řvaly přitom z plných plic a chystaly se k útoku na bodák. Napoleon jel vedle čelního praporu, křičel a ukazoval stále před sebe.

Basak také natahoval krok, mával válečnou sekerou a snažil se dostat co nejvíce vpřed.

Přehoupli se přes vrcholek kopce a Jaroslav měl na krátký okamžik pocit, že útočili proti prázdnému poli. A potom se před nimi z vysoké trávy bez jakéhokoliv varování vynořila červená zeď. Na setinu vteřiny se mu zdálo, že na vzdálené straně pole zahlédl Wellingtona, ale pak všechno zmizelo v dýmu.

Události se řítily jedna za druhou tak rychle, že měl pocit, že se udaly všechny *naráz.* Viděl, jak se Ba-sakův kůň zapotácel a Basak se sesul k zemi, zatímco se Napoleonův kůň hned vedle něj začal vzpínat a točit na místě. Napoleon na něm visel a rysy mu zpo-pelavěly. Jaroslav cítil, jak ho něco bodlo do levé paže a potom v ní ztratil cit.

Vnitřní hlas mu šeptal, že byl zasažen, ale kupodivu nic necítil.

Celý útok se tím úderem zpomalil.

„Císař! Císař je raněn!“

Jaroslav na Napoleona pohlédl. Viděl, jak mu z díry v kožených kalhotách vytéká pramínek krve. Naklonil se k němu.

„Jsi zraněn!“

Napoleon se rozhlížel doširoka otevřenýma očima. Gardisté stáli v hloučku kolem něj, zatímco z britské strany zazněla další salva.

Jaroslav nejistě balancoval ve třmenech, ale přesto se postavil.

„Vojáci Francie! Váš císař žije! Vpřed do útoku!“

Napoleon již přišel k sobě a zdviženou paží divoce gestikuloval k dalšímu postupu.

Ozval se divoký řev, píseň smrti gafského berser-

ka, a Jaroslav měl pocit, jako by mu někdo přejížděl po zádech vývrtkou.

Armáda znovu vyrazila a strhla Napoleona a Jaroslava s sebou. Přelétli vrchol hřebene, vtrhli do

nepřátelské řady, srazili ji k zemi a hnali se dál. Další řada je na chvilinku zdržela, ozvala se další salva, pak i druhá řada zmizela a od té chvíle měl Jaroslav pocit, jako kdyby jel nějaký šílený závod.

Přiběhl k němu štábní důstojník a chytil otěže jeho koně, aby ho zastavil. Jaroslav mu nadával, protože chtěl pokračovat, a záviděl Basakovi, když zaslechl, jak jeho píseň smrti vystřídala óda na radost, **a** válečná sekera se zdvíhala a zase padala dolů.

Stará garda se tlačila vpřed, prostřední garda se pomalu stáčela doleva a divize mladé gardy se pohnula, aby zaplnila mezeru po rozprášených divizích D'Erlona a odřízla tak britské jednotky, které zbrkle postoupily až do údolí.

Jaroslav najednou zase spatřil Napoleona. Nacházel se klubku důstojníků a jeho kůň stál opodál. Jaroslav následoval štábního důstojníka tím směrem, sesedl z koně a nedokázal potlačit bolestnou grimasu při první vlně bolesti ve zraněné ruce.

„Jak je to zlé?“ zeptal se a cítil skutečnou starost.

„Trochu to krvácí.“

Jaroslav poklekl, aby se na ránu podíval zblízka. Naštěstí nebyla zasažena tepna, což by znamenalo skutečný malér. Kule muškety prolétla čistě stehnem a zanechala po sobě vytrvale krvácející díru.

Příkazník již sundal svou šerpu, roztrhal ji na pruhy a podle Jaroslavových pokynů ránu zavázal a pořádně ji utáhl.

„To by mělo prozatím stačit. Až bude po všem, dáme to na lodi zase do pořádku.“

„Napřed tady musíme vyhrát bitvu,“ prohlásil takřka radostně Napoleon. „Ale ty jsi taky zraněn,“ řekl a Jaroslava potěšilo, že si toho císař všimnul.

„Jenom škrábnutí.“

„Ta ruka je zlomená,“ oznámil mu Napoleon, „přijdeš o ní.“

„To ani náhodou,“ zahřměl Jaroslav. „Jen mi na ni udělejte dlahu.“

Když mu dělali hrubou dlahu, kterou potom připevnili na prsa, úpěl **a** sykal bolestí.

Napoleon se postavil, snažil si přitom ulevit zraněné noze a pohlédl zpříma na Jaroslava.

„Jmenuji tě generálmajorem s Čestnou legií za to, co jsi zde vykonal.“

Jaroslav si nemohl pomoci, ale projel jím záchvěv hrdosti.

Rozhlédl se po bojišti. Celá levá strana britské linie začala ustupovat a Lobauova rezerva je pronásledovala. Přímo před ním postupovala stará garda na Waterloo. Gardová kavalerie se stáhla trochu stranou a hlavní úder teď ďábelským tempem mířil na pravé křídlo britských pozic za podpory artilerie. Britské řady zachvátila panika, jako infekce se rozlézala všemi směry a jednotky začínaly pomalu ustupovat. Rudokabátníci se počali stahovat **z** Hougoumontu, který se teď dostal do sevření ze všech čtyř stran. Aliance se dala na útěk, když ji zachvátila panika, která se rozšířila z levého křídla.

Kulhaje, obhlížel Napoleon bojiště, zhluboka dýchal a oči měl zavlhlé.

„Takhle to mělo být!“ zařval a vymrštil paže vzhůru.

Štáb kolem něj překypoval nadšením a pokřikoval své gratulace. Všichni se dívali na slavnou Wellingto-novu armádu, jak přímo před jejich očima postupně kolabuje a dává se na ústup.

Basak se vracel zpět. Kulhal, z díry po kulce v noze mu tekla krev, zakrvácený měl i obličej a i sekera byla pokryta krví.

„Bože, tihle chlapi umějí bojovat!“ zařval a Napo-

leon k němu přistoupil, poplácal gafského bojovníka po ramenou a hrdě se rozhlížel kolem sebe.

Mladou gardou postupující vpřed si rozrážel cestu kurýr a mířil rychle k Napoleonovi.

„Sire, pruská pěchota právě dorazila na kraj lesa po pravé straně!“

Zkoprnělý Napoleon se otočil a dožadoval se dalekohledu. Jeden **z** důstojníků mu ho podal a postavil se před Napoleona, aby si ho mohl opřít o jeho rameno.

Jaroslav se také díval východním směrem a když se rozptýlil dým po odstřelování hřebene, sevřel se mu žaludek. Nějaké dvě míle od nich se z lesa vynořila pevná kolona černě oděných vojáků.

„Kolik je hodin?“ zařval Napoleon.

„Čtvrt na tři, sire,“ odpověděl důstojník **a** ukázal mu hodinky.

„To jsou rychlí, až příliš rychlí,“ poškrábal se Napoleon na bradě. „Nepodvádí ten Wellington?“

„Asi změnil některé věci stejně jako ty,“ odpověděl Jaroslav. „Asi nějak přinutil Blúchera, aby postupoval rychleji.“

„To přece nemohou být všichni jeho muži. To není možné,“ vrčel Napoleon, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. „Divize... nanejvýš dvě. Musí být zničení z tak ostrého pochodu. Měli bychom mít ještě aspoň hodinu.“

„Ale nemáme,“ odpověděl Jaroslav a ukázal dolů na jihovýchod, kde se z lesa vynořovaly další a další jednotky, aby se k Prusům přicházejícím z jihu připojily

„Přeruší moji spojovací linii. Jestli padne Plancenoit, odříznou nás zezadu.“

Otočil se **a** zahleděl se směrem k severu, a Jaroslav věděl, že zvažuje všechny možnosti a přemýšlí, co má udělat.

Pak se znovu otočil ke štábu.

„Rozkažte gardě zastavit postup a vrátit se zpět do

Plancenoitu. Budou tam jako rezerva. Lobau musí tlačit Brity a nesmí jim dovolit, aby zastavili. Zatlačte je zpět do Bruselu a do moře. Kellermannovy divize kavalerie ať na ně také tlačí, ale neuzavírají je do obklíčení. Nechte je běžet. Jsou už v této bitvě stejně mimo hru. **Ti** zatracení Holanďani a Hannoveráci budou do měsíce na naší straně. D'Erlon ať vyrazí k La Belle Alliance. Jerome, Foy a Bachelu ať se stočí na východ **a** vytvoří tam střed. Piréhо a LTHeretierovy divize

kavalerie budou hlídat naše levé křídlo a tlačit pryč Angličany. Teď už všichni jeďte!“

Napoleon oďkulhal ke svému koni a zkřivil tvář bolestí, když mu husar pomáhal do sedla.

„Nuže, půldenní práce je za námi, přátelé,“ pravil. „Teď je potřeba tu záležitost dokončit.“

„U všech svatých, nikdy jsem neviděl uhánět čtyřicet tisíc chlapů najednou takovým tempem,“ prohlásil Zergh a držel ruku, jako by Napoleonovi salutoval.

„Tak dobře. Vyhráli, takže je odtamtud můžeme vyzvednout,“ řekl Aldin nervózně a díval se na zpětný monitor, kde bylo vidět, že jejich neznámý společník ještě zvýšil rychlost.

„Jak?' zeptal se Oiši.

.Pokus se nás dostat tam dolů,“ odpověděl Aldin.

Samuraj přikývl, sklonil se nad ovládací panel a začal **s** lodí klesat. Prvních sto metrů loď sestupovala normálně, ale pak se zachvěla a zastavila. Oiši trochu povolil tlak **a** pak zase přidal. Skočili trochu níž a pak se definitivně zastavili. Oiši zapnul plný výkon, ale loď se ani nehnula.

„Radši to vypni,“ otočil se na něj nervózně Hobbs. „Jestli se nás ta mechanická příšera rozhodne sestřelit, uděláme tam díru jako ten kráter a půlka bitevního pole vylítne do povětří.“

Oiši pustil knoflík akcelerátoru.

„Mám zkusit skokový proud?“

„Přes tenhle štít?“ zeptal se Zergh. „To sem dorazí jako tatarský biftek.“

„Kolik zbývá času, než sem dorazí náš společník?“

„Čtyři hodiny. Možná méně.“

„Sakra!“ zasyčel Aldin.

„Neměli bychom je tam nechat?“ zeptal se nervózně Vush.

Aldin na něj chladně pohlédl.

„Zachránil mi dole v Díře život. Nemohl bych **se** na sebe podívat, kdybych ho tam nechal. A **s** ním Napoleona a Basaka.“

„Ten berserk tam dole zažívá pravděpodobně nejlepší chvíle svého života,“ namítl Hobbs. „Mám pocit, že by tě zaškrtil holýma rukama, kdyby ses mu do toho teď pletl. Navíc ta bitva stejně ještě neskončila.“

Aldin se podíval na boční monitory. **Z** lesa právě vystupoval kompletní pruský armádní sbor a **za** ním se objevil další. Dále na jihu byl vidět oblak prachu **a** zdálo se, že tudy přichází ještě jeden.

„Tak co budeme dělat?“

„Stále jsem ještě neprohrál sázku,“ řekl Hobbs. „Možná Blücher Napoleona brzo vyřídí **a** my se odsud dostaneme dřív, než se sem návštěvníci dostanou.“

„Tam dole jsou zranění, dokonce všichni tři,“ ozvala se vztekle Tia, kterou štvalo, že si toho nikdo ani nevšiml.

„To patří ke hře," řekl Vush nepřítomně **a** všechny tím překvapil.

„Už jsou tady," vykřikl najednou Hobbs **a** ukazoval na monitor. Kamera zabírala regiment, blížící se po cestě **z** Wavre k Plancenoitu.

„Co to sakra dělá?' zařval Zergh **a** Aldin se podíval, kam ukazuje. Bylo zjevné, že na pravé straně vzniká krize. Gardové divize se podle rozkazu vracely poté, co se vyvázaly **z** bitvy. Byly seřazeny do kolony **a** pod vlajícími prapory mířily zpět do Plancenoitu, přes místo, kde byly tak šeredně zmasakrovány D'Erlonovy sbo-

ry. Děla Velké baterie se správně stočila na východ a zbývající jednotky nešťastného hraběte D'Erlona se znovu zformovaly. Ale Napoleonovo levé křídlo, které se mělo vrátit, aby krylo střed a vytvořilo čerstvou rezervu, postupovalo opačným směrem a celá formace se pustila do pronásledování prchajících Britů.

„Na pronásledování by stačil jeden sbor. On tam posílá dva. Copak se zbláznil?" divil se Hobbs.

„Nalevo je jeho bratr a... ten druhý bude Foy... oba pod Reillem. Zdá se, že se tam vydal na vlastní pěst stejně jako minule."

„No, tak tam bude mít pěknou díru a ne žádnou rezervu." prohlásil Hobbs s uspokojením v hlase. „Stále ještě mohu svou sázku vyhrát."

Jaroslava pálilo v krku a měl takovou žízeň, jakou si vůbec neuměl představit, a proto vděčně přijal polní láhev od jednoho z gardistů. Zaklonil hlavu a nechal vodu téci do hrdla. Pocit viny se snažil zaplašit tím, že tito vojáci stejně nejsou skuteční lidé. Ale koutkem oka viděl, jak ho gardista upřeně pozoruje a sleduje, jak ta drahocenná tekutina kapku po kapce mizí. Přestal pít, zazátkoval dřevěnou láhev a vrátil ji gardistovi.

„Merci."

„Bylo mi ctí, pane," odpověděl gardista a pokračoval ve své kulhavé cestě do zadních řad.

„Kolik je hodin?' zvolal Napoleon a snažil se překřičet stálý hřmot mušket, které střílely salvu za salvou necelých sto metrů odsud.

„Pět hodin," odpověděl důstojník.

Jaroslav pozoroval chlapce, který se nestabilně kymácel v sedle a snažil se stírat si z obličeje krev prýštící mu z rány šavlí na čele.

Jenom před několika minutami skončil útok regimentu pruské kavalérie a všichni hledali aspoň nějaký pocit bezpečí ve čtverci gardy. Čtverec byl v jednom místě porušen, dokud se ho gardové jízdě nepodařilo

protiútokem uzavřít. Vypadalo to, jako kdyby Prusové věděli, že se v tomto čtverci nachází Napoleon. Teď byla linie jakž takž zaplněná vojáky posbíranými z půltuctu různých praporů.

Od La Haie Sante po Plancenoit vyvíjeli Prusové stálý **a** stále sílící tlak. Jaroslav si uměl snadno spočítat **i** představit, že až přijdou nové jednotky od Wavre, okamžitě se rozvinou a budou vrženy do útoku. Napoleon **už** dávno použil své poslední rezervy. Snažil se udržet to, co mu zbylo. Jezdil sem a tam podél linie, burcoval své muže a dodával jim odvahy, až už jenom šeptal. Rysy měl

ztrhané a popelavé **a** zraněná noha mu stále krvácela.

Ze severu přišla zpráva, že zbytky britské armády byly zahnány několik mil za Waterloo, kde je šestý armádní sbor rozprášil. Dobrou zprávou bylo, že se Kellermannova kavalerie otočila a vrací **se** zpět. Co se týče Reillyho, ten prostě zmizel na severu, kde pravděpodobně pronásleduje jednotky Aliance po silnici k Braine—L'Alleud.

I sebemenší zmínka o Reilleovi nebo Jeromovi přiváděla Napoleona k záchvatům naprostého vzteku a pokaždé pár minut trvalo, než se uklidnil.

Jeho armáda, dvojnásobně přečíslená, zničila polovinu nepřátelských sil, ale nyní na ně pochodovalo stejné množství čerstvých jednotek. Jeho třicet tisíc převážně zraněných nebo k smrti vyčerpaných mužů mělo čelit šedesáti až sedmdesáti tisícům nově příchozích.

Jaroslav zjistil, že ho vyčerpání činí takřka netečným k nebezpečí, které všude kolem hrozilo. Stálý hřmot boje otupil jeho smysly kromě bolesti, kterou cítil ve zraněné ruce, teď už při každém kroku svého koně.

„Nechť přijde noc nebo ať přijde Ney," zasípal Napoleon, stojící vedle Jaroslava.

„Neřekl bych, že můžeme sázet na soumrak a brz-

ký příchod noci," odvětil Jaroslav a pohlédl na slunce zářící jim jasně nad hlavami. Loď byla stále na stejném místě a on je všechny proklínal. Sakra, copak nevidí, že je zraněn? Ale zároveň cítil zvláštní záchvěv hrdosti, že dosud vydržel a prostě nezkolaboval v očekávání, že okamžitě použijí skokový paprsek. Pak ho ale napadlo, jestli je to vůbec možné. Zergh by si přece tohle nenechal ani za nic ujít. Wellington musel vytvořit nějakou blokaci.

„Sire!"

Napoleon pohlédl na zakrváceného posla, který přijel na kulhajícím koni a teď před ním salutoval.

„Znovu se formují. Vypadá to, že do Plancenoitu dorazily čerstvé divize."

Napoleon přikývl.

.Artilerie je skoro na dně. Jestli teď zaútočí, tak se položíme."

Otočil koně a zahleděl se k jihu. Jaroslav se s klením otočil také. Kjeho velkému překvapení se stále ještě vedle něj držel Basak, jenž střídavě poplácával svou sekeru, promlouval k ní, zpíval písně a radoval se z řádu za zásluhy, který si Napoleon půjčil od jednoho generála a připnul jej berserkovi na vycpanou kazajku.

Ozval se vzdálený hlahol polnic, potom zahřmění salvy **z** děl a přes pole začaly létat granáty. Napoleon přejel k zadním šikům gardy. Slabé šiky čekaly, zatímco se přes pole valily masivní bloky nepřátel, podporované ze severu regimenty kyrysníků a jezdecké artilerie. Děla se zastavila ve vzdálenosti nějakých dvě stě metrů.

Napoleon vztekle zaklel, otočil se k poslovi **a** řval na něj, aby našel nějaká děla, a muž odklusal.

Kyrysníci se přiblížili.

.JMáme vytvořit čtverce?“ zeptal se Jaroslav.

Napoleon zavrtěl hlavou.

„Ať tak či tak jsme ztraceni. Když vytvoříme čtverce, rozpráší nás dělostřelectvo a jejich pěchota nás do-

razí. A když čtvercovou obranu nezaujmeme, roznese nás jejich jízda.

Zůstaneme tady a když bude potřeba, tak tady zemřeme. Posledně jsem si dovolil opustit gardu. Tentokrát to neudělám.“

Dělostřelectvo spustilo a muži začali pod přívalem granátů padat k zemi. Na pravé straně dělostřelectva se dali do pohybu kyrysníci a stále více nabírali rychlost.

Velitel brigády přišel k Napoleonovi pro rozkazy.

„Držte linie! Držte linie!“ snažil se řvát Napoleon, i když se jeho hlas změnil spíš v hrubý šepot.

Hřmění kopyt mohutnělo. Šiky nepřátel se roztáhly **a** blížily se. Trumpety ječely a vyzývaly k útoku, napřažené meče se blýskaly a nepřátelská vlna se blížila, zatímco artilerie již vykusovala díry ve francouzské obraně.

Disciplinované šiky gardy čekaly. První řada poklekla na koleno, pažby mušket opřela o zem a nasadila bajonety. Druhá řada stála nad nimi, muškety napřažené vpřed. Třetí řada zvedla zbraně a čekala na rozkaz. Za nimi stálo pár švadron kavalerie připravených vyplnit jakékoliv mezery.

Hřmot útoku Jaroslavovi připadal jako vlna, která je hodlá spláchnout. Měl dětinské nutkání si zacpat uši, aby neslyšel zvuk smrti, zavřít oči, skrčit se na zemi **a** otočit hlavu na druhou stranu. Jestli to byla všechno jen hra**...** tak na to už dávno zapomněl. Bylo to smrtelně skutečné. Všude kolem něj ležel koberec krvácejících těl, křičící postavy se snažily odplížit někam do ústraní nebo se už dívaly prázdnýma očima vzhůru.

Kyrysníci byli vzdáleni sto metrů, potom sedmdesát pět.

Jaroslav věděl, že je to smrtelně vážná hra morálky a skupinové psychologie. Pokud Wellington nenaprogramoval koně tak, aby byli úplně neteční, museli reagovat jako každé normální stvoření, odmítnout se

hnát na stěnu **z** bajonetů a v poslední chvíli uskočit. Kavalerie ovšem zase počítala **s** tím, že jejich útok vyvolá opačnou hrůzu v řadách protivníka. Jaroslav viděl dobře sám na sobě, jaká je to hrůza. Země se pod ním chvěla, vzduch byl naplněn hřměním, koně divoce ržáli, šavle se blýskaly ve vzduchu. Každý muž teď vypadal aspoň tri metry vysoký a jak jeli třmen na třmen, působili jako jednotný, živý stroj, který nelze zastavit. Chtěl se otočit a utéct. Neuměl si představit, že by nějaký muž v řadě necítil to samé. Ale zároveň věděl, že když byli tak disciplinovaní, že přežili ty hodiny strašných nájezdů, mají šanci přežít, pouze když zůstanou stát pohromadě. Jakmile povolí, stanou se davem, který jízda rozcupuje na jednotlivé proužky.

Jak se tak oddal neradostným úvahám, skoro přeslechl povel ke střelbě pro poslední řadu.

Objevil se oblak dýmu a řadu koní a jezdců zasypal déšť kulek. Jekot raněných zvířat zněl vysoko nad hřměním. Několik vteřin se zdálo, že se útok rozpadne, a on už chtěl vyrazit jásavý

výkřik, ale pak se dým rozptýlil **a** bylo vidět, že se nepřítel stále přibližuje. Tam, kde střely dopadly **s** největší razancí, byla první řada prořídlá, ale zadní dvě ji tlačily dál a zaplnily mezery vepředu. Útok pokračoval **a** pak na ně dopadl.

Cítil, jak se Unie zavlnila, jako kdyby se teď rozhodovalo, zda zvítězí vůle masy tlačící se vpřed, nebo slabé ocelové slupky, která ji chtěla zastavit.

Tu a tam se jedinci otočili, dívali se dozadu a zdálo se, že byla celá Unie posunuta o několik metrů, ale žádný jednotUvec **se** neotočil **a** nezačal utíkat**...** však to také byla stará garda. Útok se nejprve zpomalil a pak zastavil.

Bylo slyšet nárazy ocele o ocel, řičení koní a vzrůstající řev tisíců mužů přemožených hrůzou, vztekem a úpornou snahou o vítězství. Občas se nějaký kůň svalil na řadu bajonetů, ať již mrtev nebo v záchvatu šílenství. V těch místech se řada vyboulila a na několika

místech prolomila. Sem začaly okamžitě pronikat zadní řady pruské kavalerie, jako když voda tlačí na přehradu a nacpe se do každé průrvy.

Většina Unie ale držela a jezdci se točili a sekali kolem sebe šavlemi. Gardisté trochu postoupili vpřed, bodali vzhůru **a** snažili se srazit jezdce nebo koně. Někteří jezdci odhodili šavle a sáhli po pistolích. Bitevním polem pak znělo jejich staccato. Zadní řady gardistů rychle nabíjely muškety, aby mohly střelbu opětovat. Dokonce i koně bojovali. Kopali kolem sebe **a** snažili se kousat gardisty. Jeden z nich popadl gardistu za hrdlo přímo před Jaroslavem a zvedl ho do výšky, když byl potom svým jezdcem nešťastnou náhodou sám střelen do hlavy a oba spadli na zem.

Většinu děr se podařilo rychle zacelit, ale jedna **z** nich se začala rozšiřovat. Pruští kyrysníci postupně pronikali na volné prostranství za linií. Napoleon díru vzdálenou asi padesát metrů po své pravici pozoroval. Oddíl jeho jízdy vyrazil vpřed, aby kyrysníky zastavil. Bitva zuřila hlavně uprostřed, zatímco boky kropila artilerie, jenž byla tak blízko, že občas trefila i vlastní řady. Vedle artilerie se šikovala velká kolona pěchoty **a** připravovala se na obchvat.

„A blíží se nám krize," prohlásil ostře Napoleon. Rozhlížel se kolem, jako by doufal, že ještě někde najde další jednotky, ale žádná už nezbývala. Na severu se držely zbytky D'Erlonových vojsk. Reille se svými jednotkami konečně obdržel rozkaz, aby přestal pronásledovat Wellingtona **a** vrátil se, ale byl příliš daleko za Hougoumontem.

Pruská pěchota ukončila obchvat **a** ani **se** nenamáhala rozvinout se **z** kolony.

„Kdybych teď měl tucet děl, pošlu je rovnou do pekla," zavrčel Napoleon **a** Jaroslav si nemohl nevzpomenout na povzdech Shakespearova Richarda.

Pruská pěchota dorazila **a** soustředila svůj útok jižně od místa, kde se jejich jízdě podařil průlom. Celá

linie byla teď šachovnicově rozházená a randál nejméně dvojnásobný.

„Sire, bitva je ztracena!" křičel důstojník, vracející se z linie.

Napoleon se rozhlédl po svém štábu.

„Proč tady všichni zíráte jako vyděšená děcka?" zahřměl, protože se mu nějakým zázrakem podařilo najít ztracený hlas.

Obrátil svého koně směrem ke zvětšující se průrvě.

„Ztratil jsem bitvu u Marenga v pět hodin," křičel, „a v sedm jsem ji zase získal!"

Vyrazil vpřed.

Jaroslav se k němu připojil.

„Vždyť tě tam zabijí!" křičel.

Napoleon se na něj otočil.

„Jdi dozadu!"

„Vždyť je to, sakra, jenom hra!" křičel Jaroslav. „Je to jenom zatracená hra!"

„Ne pro mě. Tentokrát ne. Tentokrát znovu nepro-hraju! To radši zemřu!" řval Napoleon a jeho hlas se nesl přes bitevní pole.

Shluk mužů, kteří ustupovali před náporem, se po něm otočil.

„Zachraň se, můj císaři!" vykřikl jeden z nich.

„Zemřu tady!" řval Napoleon svou odpověď. Štábní důstojník popadl jeho otěže, protože Napoleon přitom nakopl koně do slabin, až uskočilo do strany.

„Vojáci Francie!" křičel Napoleon vysokým, čistým hlasem. „Kdo z vás se dnes ke svému císaři otočí zády?"

Muži kolem něj se zarazili, jako by je přibil k zemi.

„Tak zemřete se mnou pro slávu Francie," vykřikl a pobídl koně vpřed.

Mladičký bubeník, stojící na kraji skupinky, popadl paličky a začal bubnovat *pas de charge.* Jaroslav u vytržení pozoroval, jak se malá skupinka unavených, zraněných a vyplašených pobudů semkla kolem Napoleona a vydala se směrem k první linii, kde se smísila

s jezdci pokoušejícími se zacelit díru v obraně. Na vzdálené straně se zdálo, že obrana povoluje, ale na severu se mezera zcelila a držela pevně jakoby díky Napoleonově vůli.

Napoleon se přesunul do prvních řad. Jeho přítomnost rozzuřila Prusy natolik, že začali řvát a drát se vpřed, poháněni touhou ho zabít. On tam čekal naprosto klidně a gardisté kolem něj vytvořili štít, do kterého nebylo snadné se dostat. Vrhali se před císaře a chránili ho vlastními těly. Jaroslav si nedokázal pomoci a zvedl ze země kopí a zcela lehce jím mrštil do šiku nepřátel. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že trefil jednoho černě oblečeného důstojníka do nohy a ten se hned poté stáhnul dozadu. Basak byl na druhé straně, jeho sekera se zdvíhala a zase padala dolů, jako by jeho svaly byly z oceli.

Sílená mela pokračovala a navzdory nezlomné síle vůle, která z císaře vyzařovala na všechny okolo něj, měl Jaroslav pocit, že jsou pomalu zatlačováni zpět.

A potom se někde z dálky ozvaly bubny. Stálé, do morku kostí pronikající dunění bubnů. Nebylo pochyb

0 tom, že někde v dálce zní hřmotné *pas de charge,* je

hož ozvěna se nesla až k nebesům. Ozvala se i salva.

Jaroslav se zmateně rozhlédl kolem sebe. Zaznělo volání a pokřik, který čím dál více sílil, až ho bylo možno jasně rozeznat.

„Vive 1'empereur, vive l'empereur!“

Vlna pozdravů mohutněla a už se k ní přidávala

1 další z jihu. Přes narůstající zmatek Jaroslav spatřil, jak se gardové jednotky na vzdálenější straně průlomu, které byly před chvílí na pokraji zničení, dávají zase do hromady. Někteří gardisté se dokonce už s nasazenými bajonety znovu vrhají do bitvy. Ti, co jim vysílení nebo zranění nedovolí pohyb, mávají aspoň vojenskými čepi cemi.

„Ney, Ney!“

Vypadalo to, jako kdyby z dýmu vystupovala mod-

rá stěna, vrhající se plně rozvinutá na pruské kolony.

Pruský útok se okamžitě rozpadl. Ještě přišel poslední výpad pruské kavalerie, která si nechtěla přiznat, že by nemusela zvítězit ani se navždy zbavit nenáviděného nepřítele. Basak stál před Napoleonovým koněm a rozháněl se kolem sebe sekerou. Jednomu **z** kyrysníků nejprve zranil koně **a** pak, když se pokusil mečem dotírat na císaře, mu mohutnou ranou usekl ruku.

Když na Prusy zbytky gard a Neyovy jednotky zatlačily, útočný nápor zcela stal.

Bitva se posunula o kus dál a změnila svůj charakter.

Kolem zdecimované gardy se prohnala francouzská pěchota. Tváře jejích vojáků byly sice nejasné, ale zcela zřetelně na nich bylo vidět vyčerpání z rychlého pěšího patnáctikilometrového přesunu zakončeného během. Co všechno museli tihle vojáci za pět hodin stihnout!

Zcela vpředu viděl Jaroslav Neye. Klobouk měl pryč. rudé vlasy rozcuchané, meč tasený vpřed, řval nadšením **a** hnal jednotky do útoku.

Jaroslav se na zesláblých nohou vztyčil ve třmenech a pozoroval, jak se první Neyova divize prohnala kolem nich a vtrhla do jižního cípu Pařížského lesa. Bylo zřejmé, že je v ní pomíchané velení i celé jednotky. Jaroslav cítil, že tihle muži musí patřit k nejsilnějším **z** Grouchyho sborů. Muži se neúnavně hnali vpřed, slabší cestou odpadávali, ale zbytek přitahován palbou děl dosáhl svého cíle. Příchuť vítězství je hnala vpřed. Pruská linie se zavlnila **a** potom - jakoby vedena jed-nou rukou — se celá složila, otočila se a začala prchat na severovýchod. Několik příslušníků pruské kavalerie se pokusilo proklestit si cestu ven. Jeden **z** nich vyndal **a** pozdvihl pistoli. Ozvala se rána z pušky, muž padl dolů a zmizel.

Napoleon se viditelně zhroutil v sedle a zdálo se, že se chvěje. Jaroslav přijel k jeho boku, aby jej podpořil.

„To bylo těsné, skutečně pouze o chlup,“ řekl Napoleon. Třásl se nervovým vyčerpáním, ale v

očích mu zářilo světélko triumfu.

„Mám zavolat Neye?“

„Jen ho nech, ať je pronásleduje. Na tohle byl vždycky dobrý. Většina těch Prusů jsou *Landwehr*, druhotřídní jednotky. Ty, jakmile začnou utíkat, se zastaví až u Rýna.“

Všude kolem se ozýval nadšený křik.

„Vzkažte Neyovi, ať je žene. Ať je žene na východ.“

Odmlčel se a rozhlédl se kolem.

„O téhle chvíli jsem snil pět let. Děkuju,“ zašeptal.

Zaklonil se, vzdychl si a v tu chvíli si Jaroslav poprvé všimnul, že byl Napoleon znovu raněn. Na prsou se mu rozlévala ošklivá krvavá skvrna.

„Císař byl zraněn!“ křičel Jaroslav.

Kolem se nahrnuli gardisté a pomohli císaře sundat na zem. Pak stáli kolem něj a výraz radosti vystřídaly masky strachu a obav.

Jaroslav slezl z koně a málem upadl. Protlačil se k Napoleonovi a poklekl vedle něj.

„Tohle je dobrý den,“ šeptal Napoleon.

Jaroslav zjistil, že není schopen mluvit, protože mu hrdlo stáhly emoce.

„Byla to čest sloužit pod tebou.“

Napoleon se usmál.

„Věděl jsem, že tě dostanu, maršále Jaroslave.“

Starý muž přikývl.

Napoleon se rozhlédl po gardistech.

„André, jsi to ty?“

„Jsem zde, můj generále!“

„Ale já jsem tě ztratil. Bylo to u Arcoly.“

Gardista se usmál.

„Ale přesto jsem tady, můj generále.“

Rozhlížel se dál kolem, oči doširoka rozevřené.

„Pierre, ty jsi padl u Rivoli. Vincente, ty jsi zemřel u Lipska, když ses snažil zachránit prapor regimentu. A Guillaume, jak tys mi chyběl.“

Chumáč mužů se shlukl kolem císaře. Jaroslav pozoroval jejich tváře. Všichni mlčeli, některým po zaprášených tvářích stékaly slzy a vpíjely se do knírů.

„Moji staří rváči. Jak jsem vás mohl nechat zabít? Odpusťte mi to, děti moje.“

„Zemřeli jsme pro Francii a pro tebe, můj císaři,“ odpověděl jeden z nich. Šeptal a jeho hlas zněl přiškrceně, jako kdyby chlácholil dítě, co se ocitlo na pokraji temnoty.

„Císaři Napoleone.“

Jaroslav vzhlédl a viděl Wellingtona, jak se vznáší na kraji hloučku.

Napoleon také pozvedl zrak a zamrkal, jako kdyby sotva co viděl.

„Císaři Napoleone, nabízím svou kapitulaci,“ řekl stroj. „Vyhrál jsi bitvu u Waterloo. Jsem tvůj vězeň.“

Napoleon slabě zdvihl paži a ukázal na Jaroslava.

„Maršál Jaroslav dohodne podmínky.“

Napoleon se slabě usmál a zavřel oči.

„Zemřu šťastný,“ zašeptal.

Jaroslav se nad ním sklonil a položil mu ruku na prsa.

„Dochází k zástavě srdce,“ zaječel starý muž. „Sakra! Dělej něco!“

Mašina tiše zírala dolů.

„Za několik minut zaměříme cíl,“ oznámil Corbin.

„Jen to koukej trefit,“ řekl Hassan a díval se na Aldinovu loď i tu zmatenou bitvu, co se odehrávala pod ním.

„Jak bych mohl minout? S těmito střelami prvních poutníků?“ odvětil Corbin nadšeně, jako kdyby těch šest střel bylo jeho vlastním výrobkem. „To je velmi nepravděpodobné.“

***** ***** *****

V Mračnu mezitím červí díra dokončila požírání hvězdy třídy M, která tak vydala svůj poslední záblesk světla. Malé planetky, které ji doposud obíhaly, se vydaly vstříc temnotě, ale netrvalo dlouho a byly i ony zachyceny a pozřeny.

Stlačená hmota na druhém konci červí díry pulzovala a chvěla se, jak balancovala mezi vnějším tlakem termonukleární pece a vzrůstajícím vnitřním břemenem své vlastní monumentální hmoty, které už hrozilo, že se vydá na svou šílenou pouť, která povede buď ke vzniku černé díry nebo k pohromě v podobě exploze supernovy.

Otevřený konec červí díry na chvíli zaváhal a zaměřil se na vlnění gravitace, které se vyskytovalo v okolí. Zaměřil se na nejsilnější z nich a vydal se nad-světelnou rychlostí do středu galaxie, jako by se chystal sežrat všechny ty stovky hvězd, co jich tam je.

Několik obyvatel Yarmu, což byl gafský odpočinkový svět, sledovalo slunce nad sebou. Najednou se objevila tenká čára a jako šíp mířila přímo do světla. Na všechny strany do vesmíru se rozprskly spirálky ohně.

Kolem odletu posledních lodí byl velký křik, protože jejich majitelé s touto eventualitou počítali a rozhodli se zrušit rezervace a prodávat lísky za 10.000 procent původní ceny. To už by se jim

mělo bohatě vyplatit. Několik sebevražedně založených patronů se naopak pohodlně připravovalo na následující podívanou. Patřili k neobvyklému gafskému kultu, ale neměli ani tušení, že jejich vůdce již sedí v jedné z posledních lodí a spřádá plány na další investice.

Ovšem zbloudilá otočka červí díry zachytila loď a kultovní vůdce se odebral na věčnost dříve než jeho následovníci.

Červí díra pokračovala ve své smrtící práci a pranic nedbala paniky, kterou po celém Mračnu rozsévala.

Kapitola dvanáctá

„Odstartuj, honem, musíme skočit teď!“ křičel Aldin. „Silové pole je pryč!“

Zergh vyrazil a hnal se dopředu do malé kontrolní místnosti, odkud mohl skokový manévr spustit. Bude trvat asi minutu, než motory naběhnou na dostatečný výkon, a on s neustálým klením upřeně sledoval křivku jejich výkonu, která na řídicím panelu stoupala zoufale pomalu.

Místnost se naplnila blikáním světel a ucítil závan vzduchu. Ozvalo se jasně slyšitelné mlasknutí a když se ohlédl, uviděl Jaroslava sedícího na Napoleonově hrudníku, jak se svou jedinou zdravou rukou snaží udržet srdce v činnosti. Basak nad nimi stál coby ochránce **a** vedle se vznášel stroj prvních poutníků.

Zergh se najednou přistihl, že se znovu dívá na ovládací panel. Vypadalo to, jak kdyby se příprava ke skoku spustila zcela sama bez povelu, ale takřka vzápětí mu došlo, že proces spustil stroj prvních poutníků.

„Dostaň nás do zdravotnického sektoru!“ vykřikl Jaroslav.

Zergha se na okamžik zmocnila panika, nebyl si vůbec jistý, co má dělat, a napadlo ho, zda by neměl Jaroslava zarazit. Ve dveřích se objevila Tia přinášející lékařskou sadu a v patách měla obslužného robota. Poklekla k raněnému, energicky odstrčila Jaroslava stranou **a** nasadila přístroj na císařovu hruď. Ovládací počítač přístroje do pacienta pustil přesně odměřený elektrický výboj a vzápětí přímo do srdce aplikoval příslušné léky. Mezitím bylo do místnosti dopraveno vznášející se lůžko, císaře na ně opatrně naložili **a** obslužný robot do jeho paže napíchnul pumpu s umělou krví, zatímco další klepeto už nasazovalo ventilační jednotku.

„Jak dlouho?“ zeptal se Zergh, ale hlas se mu zadrhl.

„Tak asi minutu, možná minutu a půl,“ odpověděl Jaroslav.

„Nedávali jsme náhodou nové srdce, když jsme ho tehdy předělávali?“ zajímal se Aldin.

Tia jenom mlčky přitakala a ohlédla se přes rameno, aby zkontrolovala obrazovku lékařského přístroje.

„Srdce není poškozeno, ale byla zasažena jedna plíce, takže v ní je díra velká skoro jako menší pěst. Možná to bude příliš těžké poškození. Pravděpodobně z prvního zranění ztratil až příliš mnoho krve. To druhé poškodilo větev plicnice někde v plicní tkáni, což zkázu jenom dokonalo.“

Aldin se díval, jak lůžko mizí v lékařském sektoru. Zdravotnický robot zavedl drenážní rourku přímo do rány a drén se vzápětí zře terně zbarvil jasně červenou tekutinou.

Vznášející se postel zaplula na ošetřovnu, těsně následována obslužným robotem, jehož cvakání znělo takřka jako lidská úzkost, a dveře se za nimi zavřely.

Jaroslav se ztěžka zhroutil ke stěně a v očích se mu zračilo vyčerpání a šok. Mávnutím ale zarazil Tiu, která se k němu vrhla zkontrolovat jeho paži, **a** místo

toho pokynul Hobbsovi, aby mu raději přinesl drink. Basak se rozhlížel po skupince a jeho pocity byly smíšené: ještě ho neopustilo nadšení ze vzrušujícího boje, ale zároveň pociťoval

zoufalství nad osudem císaře.

,.Neuvěřitelný," zašeptal Jaroslav, když konečně zvedl hlavu **a** pohlédl na ostatní. „Byl naprosto neuvěřitelný. Teď už chápu, proč o něm říkali, že jeho přítomnost na bitevním poli vyvážila čtyřicet tisíc mužů."

‚Ale přesto nebyl úplně jako on," poznamenal Zergh. „Ten se skutečně vystavil nebezpečí jenom jedinkrát, vArcole. Dneska byl ale bezstarostný skoro jako šílenec."

„Měl ještě jednu příležitost to dokázat," odpověděl Aldin. „Nedokázal by žít sám se sebou, kdyby znovu prohrál. Podle mě si určitě musel později v exilu každou noc, kdy byl o samotě, přát, aby byl tehdy raději zemřel. Válečnická smrt, která by navěky zapsala jeho legendu krví do dějin, to musel být jeho sen."

„Aldine."

Vasba se otočil za hlasem a spatřil Oišiho, stojícího ve dveřích vedoucích do přední velitelské a odpočinkové místnosti.

„Musíme odsud okamžitě zmizet. Pořád ještě nás můžu dostat skrze tu díru, ale během následujících dvou nebo tří minut se už dostanou tak blízko, že nám dokážou zablokovat ústupovou cestu."

Aldin souhlasně přikývnul, podíval se na stroj prvních poutníků a pocítil v sobě chladný vztek. Protože jenom kvůli tomuhle zatracenému stroji byla ztracena jakákoliv možnost vyřešit jejich problém.

,.S největší pravděpodobností jsi ho zabil," vyštěkl na něho vztekle, „a kvůli čemu vlastně?"

„On whrál. Já bojoval čestně, měl své vnitřní přání."

„No jestli tohle je cena, kterou je nutné zaplatit, pak svá přání rychle zapomenu," vmísil se do jejich hovoru Hobbs.

„Jsem Wellington. Jsem jeho zajatcem po zbytek dnešního dne, taková jsou pravidla hry."

Jaroslav vzhlédl.

„Jsi zajatcem císaře," prohlásil Jaroslav naprosto pevně, „a on mě pověřil, abych dojednal veškeré podmínky."

„Očekávám, že se mnou bude zacházeno patřičným způsobem s přihlédnutím k mému postavení vévody, generála a gentlemana."

„V pořádku," souhlasil Jaroslav. „Jsem říšský maršál jmenovaný samotným císařem a přebral jsem proto dočasně velem. Přijímám tvou kapitulaci jménem císaře."

Stroj pokývnul směrem k Jaroslavovi.

„Rád bych si s tebou poseděl a vypil společně láhev klaretu," pokračoval Jaroslav, „ale mohl bych ti nejprve položit jednu otázku?"

„Když bude mít hlavu a patu."

„Jistě.“

„Pak se ptej.“

„Víš, co je to červí díra?“

„Dvojcestný transportér přeměňující hmotu, schopný vytvářet zakřivení pole takové, že dojde ke svinutí vesmíru a aktivaci—“

„Ano, to je přesně ona,“ zarazil ho Aldin v půlce obsáhlé definice.

„Tak o té vím.“

„A jeho znáš?“ ptal se dál Jaroslav a ukázal přitom na Vushe vznášejícího se ve vzdálenějším rohu místnosti. Vush nyní vyhlížel ještě bleději než obvykle a fascinovaně zíral na krvavou stopu, táhnoucí se z místnosti skokového paprsku celou chodbou až ke dveřím ošetřovny.

„Ano, tahle entita se už v mé přítomnosti objevila.“

„Aldine, musíme sebou okamžitě mrsknout!“ vykřikl Oiši nervózně.

Ten jenom pozvednul ruku a podíval se opět na Jaroslava.

„Pamatuješ se na přístroj, který Vush a jeho společník kdysi vzali, přístroj k vytvoření červí díry?“

Stroj se před nimi nehybně vznášel ve vzduchu.

„Ano, vybavuje se mi.“

„Dobře,“ řekl spokojeně Jaroslav a vděčně pokynul hlavou na Hobbse, který v tom okamžiku opět vstoupil se sklenkou vína v ruce. Jaroslav vyprázdnil polovinu sklenice jediným mocným douškem a povzdechl si.

„Máme důvod se domnívat, že tehdy vzali jenom polovinu přístroje; že existuje ještě jedna část, která zůstala bez povšimnutí.“

„To je pravda, součást 2371881773 druhé jednotky nebyla použita.“

„Proč jsi nám to zatraceně neřekl, ty parchante,“ obořil se na něj vztekle Vush.

Stroj se nepatrně pootočil, jako kdyby se chtěl soustředit na Vushe.

»Vy jste nepřijali mou nabídku ke hře, neporazili jste mě. neodjistili jste příslušný bezpečnostní řetězec, abyste vyvolali nezbytnou odpověď. Ale co je nejpodstatnější, řekli jste mi, ať vás nechám na pokoji, když jsem se pokusil vás varovat před nebezpečím ukrytým v přístroji, s nímž jste si ty a tvůj přítel pohrávali.“

Stroj se na okamžik odmlčel.

„Jsi jenom lůza. Mám rád, když moji důstojníci vypadají k světu, a tvůj oděv je prostě ohavný.“

Aldin se nemohl ovládnout a usmál se. Přátelská partie šachů nebo něco podobného. Bylo to celé tak prosté, připomnělo mu to jeden starý klasický příběh, kde nápis nade dveřmi vybízel „ať promluví přítel a vstoupí“, a všichni dlouze přemýšleli nad správným heslem, dokud někdo z nich

prostě neřekl „přítel“.

„Mohl bys nám přinést zbývající část toho přístroje? Takové jednání je naprosto v souladu s obecným protokolem kapitulace, jakási obdoba odevzdání meče.“

„Jestliže si to přejete, jsem Wellington, zajatec do konce dne a do příští hry.“

„A funguje ten přístroj?“ vpadla jim do řeči Tia.

„Ano, je funkční.“

„Aldine, hned teď!“ naléhal hlasitě Oiši. „Musíme se zvednout okamžitě!“

„Najdi tu zbývající část a přenes ji sem!“ řekl Jaroslav hlasem, který zněl jasně jako rozkaz.

Celou chodbu zaplnil záblesk světla. Stroj se sotva odhmotnil a v příštím okamžiku už byl zase zpátky. Na podlaze před ním se objevila krabička ne o moc větší než knížka malého formátu.

Všichni se na ni udiveně zadívali. Byla barvy temně černého jantaru, nikde ani stopy po nějakých viditelných ovladačích, žádné kontrolky, prostě na pohled obyčejná černá krychle. Byla ale zbarvena tak temně, až se zdálo, jako kdyby se v jejím nitru rozpínal sám vesmír.

„Už vypustili naváděcí střely,“ vykřikl Oiši.

„Z téhle vzdálenosti,“ zasmál se Zergh, „bude trvat nejmíň deset minut, než se k nám dostanou.“

„Bude to méně než dvě minuty,“ opravil ho temně Oiši. „Je to jiný typ, jsou už na 2 promile rychlosti světla a stále zrychlují. Ať už je to cokoliv, blíží se to rychle. A už nás to zaměřilo!“

„Dostaň nás odsud!“ zavelel Aldin, odpojil se od skupinky a rozeběhnul se do přední kontrolní místnosti. Vytáhnul se na sedadlo vedle Oišiho a podíval se na obrazovky.

„A sakra,“ povzdechl si. Blížící se plavidlo bylo stále ještě vzdáleno sto tisíc kilometrů a rychle se přibližovalo. Jenže se od něj postupně odpojilo asi půl tuctu drobných teček. Jedna z nich najednou se zábleskem zmizela, když nepochybně narazila do vesmírného odpadu. Signál ostatních začal slábnout, takřka zmizel, pak se na okamžik znovu objevil o několik tisíc kilometrů blíž, než znovu zmizel.

Ať už proti nim Corbin odpálil cokoliv, umělo se to velmi dobře maskovat. Tečky se k nim stále blížily a dokázaly je sledovat navzdory veškerému šumu, který vytvářela ohromná hmota Sféry pod nimi.

„Tak jedem!“ vykřikl.

Jaroslav, který stále sledoval stroj prvních poutníků, pod sebou ucítil silné zhoupnutí lodi.

„Dokážeš pohnout touhle lodí?“ snažil se překřičet rachot naskakujících urychlovacích motorů, zatímco vnější poklopy ještě nebyly zcela uzavřené.

„To je příliš hmotné těleso,“ odpověděl stroj. „Kam mě to vezete? Hodláte mě snad vyměnit?“

„Jsi nyní zajatcem našeho císaře pro zbytek dnešního dne. Nemůžeš tedy něco udělat s lodí blížící se k nám, anebo **se** střelami, které proti nám vypálila?“

„Další hra? Velice zajímavé, ale není to součástí naší dohody. Rád se dívám.“

Loď se pod Jaroslavem zachvěla a skoro ho srazila na podlahu. Cítil drásání rozdrcené kosti v paži a bolestí zasténal. Uvědomil si, že je jistě také v šoku. Stres v průběhu celé bitvy směřoval jeho pozornost na jiné záležitosti, ale teď, když už bylo po všem, toho na něj bylo najednou příliš. Stroj se mu rázem zdál velice daleko, jako by visel na konci dlouhého tunelu. Svezl se na podlahu, zcela bezvládně, aniž by si toho někdo **z** ostatních všimnul, kromě Basaka sedícího na zemi vedle dveří ošetřovny a jemně promlouvajícího ke své zkrvavené sekeře, kterou měl položenou na klíně. Ber-serk se zvednul a přemístil se vedle Jaroslava.

„Byl to dobrý den, radostný den," prohlásil suše Basak.

Aldin se otočil a vyhlédl dveřmi **z** velitelské místnosti právě včas, aby spatřil, jak Jaroslav omdlel. Křikl okamžitě na Hobbse, aby se o něj postaral.

„Jako kdyby na tom ještě záleželo," zasténal zoufale Hobbs. „Stejně se tady všichni během deseti vteřin usmažíme!"

„Namiř přímo do brány, kterou jsme sem přiletěli," vykřikl Aldin.

„To nepůjde, cizí plavidlo ji už zatarasilo paprsky. A teď se zaměřuje na nás!" křikl Zergh.

„Seď na sedadle a pořádně se drž," nařídil mu Oiši.

Hráč II už mezitím dosáhl rychlosti dvanácti kilometrů za vteřinu, zem pod nimi pukala pod tlakem rázové vlny vyvolané průletem a kouřem zahalené bitevní pole u Waterloo nechali daleko za sebou. Oiši nastavil páku na maximální výkon a začal stoupat.

„Proč chceš sakra stoupat!" okřikl ho Zergh. „Zkus nás schovat někde při zemi v kouřmu, zaleť do rokle nebo zmiz za kopcem."

„Jenže oni klesají za námi, takže by to asi moc nezabralo," poznamenal věcně Oiši.

Dostal je do výšky dvanácti kilometrů, kde začala atmosféra výrazně řídnout, síla gravitace rapidně poklesla a loď zrychlovala o poznání snadněji. Waterloo už bylo nějakých sto kilometrů za zádí. Navedl loď do ostré zatáčky a zamířil přímo k černé hoře na okraji města, přičemž získal ještě další kilometr výšky.

„Deset vteřin!" vykřikl Aldin a fascinovaně sledoval, jak se jedna z pronásledujících střel spirálovitým manévrem odchýlila od nastaveného zaměření, díky kterému je sledovala nejspíš už od Waterloo. Raketa na okamžik zmizela a pak se opět objevila, přičemž vyslala neobyčejně silný radarový signál a záblesk laserového paprsku, jako kdyby se snažila je znovu zachytit. Opět je zaměřila a nasadila stejný kurs jako jejich plavidlo, pak jim zcela zmizela z obrazovky.

Aldin si uvědomoval, že jde o ukázku mimořádně vyspělé a dokonalé techniky; nic podobného neměli k dispozici. Střela se dokázala maskovat, aby proti ní nemohli vyslat jakoukoliv zbraň, objevovala se jen na krátký okamžik pouze pro úpravu směru a pak se opět ukryla, dříve než mohli podniknout protiopatření a pokusit se ji sestřelit. Proti této střele nemohli zasáhnout.

Znovu se objevila ve vzdálenosti pouhých deseti tisíc kilometrů, provedla korekci směru a zmizela z obrazovky. Ukáže se ještě jednou, možná dvakrát. Aldin se ji pokusil zaměřit jediným laserovým kanónem, který na lodi byl, ale zaměřovači jednotka nedokázala během onoho zlomku vteřiny, po který byla střela vidět, dostatečně rychle provést výpočty.

Znovu se podíval vpřed. Hora byla nyní přímo před nimi a rychle se na obrazovce zvětšovala, jako kdyby do ní měli narazit.

„Držte si klobouky," vykřikl Oiši varovně přesně v okamžiku, kdy zařadil plný zpětný chod.

Setrvačníkový tlumící mechanismus zafungoval okamžitě a takřka bezchybně, ale Aldin měl i přesto pocit, **že** mu v příštím okamžiku vyletí oči **z** hlavy.

„Co to sakra děláš?" zaječel Zergh a vrhl se kupředu, jako kdyby chtěl Oišimu sebrat řízení.

Oiši razantním manévrem kompletně zastavil plavidlo přímo nad vrcholkem hory a zároveň začal loď otáčet tak, že čumák směřoval k zemi.

‚A zatraceně!" zaklel Aldin a chtěl mu v pokračování manévru zabránit. Zezadu z chodby se ozývalo Hobbsovo pronikavé ječeni. Celá přední obrazovka nyní dokonale zčernala, protože čumák lodi mířil přímo do otvoru vyhlodaného naskrz celou Sférou. Aldin cítil, jak se veškeré jídlo ze včerejšího dne vrací na světlo světa.

Oiši opět zařadil plnou rychlost vpřed a loď vyrazila dolů, klesala přímo do nitra hory a otřásala se mohutnou turbulencí, jak se kolem nich hnal atmosférický vzduch nasávaný do otvoru.

Vesmír před nimi byl naprosto temný. Za okamžik se všude kolem nich rozlil oslepující záblesk bílého světla.

„Zásah!" vykřikl Zergh.

Jejich plavidlo vyrazilo ze Sféry a Oiši loď navedl do další otočky. Stočil ji a dál jejich let kopíroval vnější plášť Sféry. **Z** otvoru za nimi vyrazil mohutný plamen

jaderného výbuchu a vzápětí jazyk radioaktivních zplodin, vzniklých při výbuchu rakety na vrcholku hory. Než stačil odumřít, vyrazil s novou silou, jako by se zdvojil.

„Teď zasáhla další střela," poznamenal Oiši, který se mohl konečně úlevně opřít o mohutné sedadlo, a otřel si čelo rukávem svého oděvu.

„Uvařili jsme se?" zeptala se Tia nervózně.

Aldin rychle pohlédl na obrazovku, ještě blikající účinkem elektromagnetického pulsu, než se vrátila do původního stavu.

„Ne zas tak moc, ochranný štít to naštěstí dokázal zredukovat na pouhých několik remů, ale stačilo být o vteřinu pomalejší a teď bychom byli v troubě."

Zergh se beze slova zvednul **z** křesla a vyrazil pomoct obslužnému robotovi. Zcela přitom přehlédl Hobbse, který se ve svém rohu vznášel hlavou dolů a jeho plovoucí židle byla zcela rozbitá předchozím divokým letem. Zvedl robota, stisknul zásobník na saké, nalil plný šálek a šel s ním zpátky k Oišimu. Zpola vyprázdnil hrnek a najednou se mu začaly třást ruce.

„Teď jsi vrchním pilotem ty," oznámil a hlas se mu třásl skoro stejně jako ruce.

Oiši k němu vzhlédl a pokývnul hlavou na znamení díků.

„Pořád jsme se tam vznášeli a čekali, až se bitevní pole trochu vyjasní. Já jsem přitom neustále zvažoval možnosti útěku, a tohle byla naše poslední alternativa."

)rA co kdyby tam ještě byly trosky?' zeptal se podezřívavě Zergh.

„Byli bychom teď už jenom součástí historie," odpověděl Oiši suše.

„Když už tak mluvíte o historii," vmísil se jim do hovoru Aldin, odjistil svůj bezpečnostní pás a vstal; kolena mu připadala jako gumová. „Dostaň nás k nejbližší odrazové bráně. Je načase, abychom zamířili domů."

Přešel napříč místností a nejprve se chopil Hobb-sova křesla, aby ho otočil opět hlavou vzhůru. Musel se slabě zasmát, když viděl, že jeho přítel vypadá stejně špatně jako on sám. Taky na chodbě byl hrozný nepořádek, obrazy strhány ze stěn a jejich rámy teď ležely roztříštěné na podlaze. Basak odpočíval klidně v rohu sálu a Jaroslava držel pevně na své hrudi. Stařík měl otevřené oči.

„Zkoušíš nás snad zabít?' zeptal se slabě **a** přitom se **z** hloubi berserkova objetí zašklebil.

„Skoro."

Stroj prvních poutníků se stále ještě nehybně vznášel na kraji chodby a Vush ležel bezvládně rozpláclý na zemi vedle něj.

„Co se mu přihodilo?' zeptal se Aldin.

„Udeřil se hlavou přímo o strop a teď vyspává," odpověděl přístroj. „Kam mě to odvážíte? Jsem zajatcem pouze do konce dnešního dne, pak se musím vrátit domů."

Zatraceně, při všem tom zmatku na zajatý stroj naprosto zapomněl.

„Součástí hry je i podepsání podmínek, uzavření příměří předtím, než budou vyměněni všichni zajatci," odpověděl mu rychle Aldin. „A to může provést jedině císař — jakmile se plně zotaví ze svých zranění. Je to takhle přijatelné?"

Zdálo se, že stroj na okamžik zaváhal.

„Přijatelné." souhlasil nakonec.

Aldin se vydal ke dveřím ošetřovny a stiskem tlačítka je otevřel. Obával se mnohem horší zkázy. Několik zásobníků se povalovalo neuspořádaně na podlaze, ale zdravotnický robot zajistil plovoucí postel pomocí kotvícího lana ještě dřív, než začala ta bláznivá jízda. Teď už se opět soustředěně věnoval péči o císaře.

Aldin vstoupil nervózně do místnosti a přešel se podívat blíže k obrazovce, přičemž se obával nejhoršího.

„Puls je stabilní, díky Bohu."

Ohlédl se přes rameno a uviděl Jaroslava, stojícího na zesláblých nohách kousek za ním.

„Tak to je vůbec poprvé, kdy jsem tě slyšel chválit jakékoliv božstvo," poznamenal Aldin.

Robot svými jehlově tenkými prsty pracoval přesně uvnitř císařova těla, spojoval poškozené cévy, sešíval dohromady kousky potrhané plíce, analyzoval genetický kód jedno tlivých buněk, aby je vzápětí replikoval **a** připojil tam, kde byla ztráta tkáně příliš velká na běžný chirurgický postup. Pomalu se propracovával navenek, od nejhlubších vrstev, a na mikroskopické úrovni napravoval škody. Pomocné rameno souběžně ošetřovalo střelnou ránu po kulce na noze, reponovalo tkáně

svalů, cév a nervů co nej pech věji k sobě, aby pak mohlo ránu uzavřít.

„Zkus potom na ráně nechat něco jako jizvu," navrhnul Jaroslav robotovi. „Udělá to dobře jeho marnivosti."

Už měl zpátky svou přirozenou barvu, šedomodrý popelavý odstín pleti byl opět nahrazen skoro zdravou růžovou. V emitní misce po straně postele ležel zdeformovaný kousek olova.

„Střela **z** pistole, ještě štěstí, že to nebyla rána **z** muškety nebo kartáčová střela, protože to už by bylo na místě po něm," poznamenal Jaroslav tiše.

„Měli bychom zajistit ošetření i tobě, a taky Basa-kovi."

„My můžeme klidně počkat. On je v tuhle chvíli mnohem důležitější."

„Zdá se mi to, anebo už jsi vážně ve vztahu k němu trochu sentimentální?"

„Kdo, já?" odfrkl nesouhlasně Jaroslav.

„Koneckonců, byl to právě on, kdo nám všem zachránil život," pokračoval Aldin. „Nikdy bych to nečekal. Podle mě kdesi v podvědomí tušil, že **s** ním stroj tu hru hraje **z** nějakého důvodu. Když se objevila ta díra skrz Sféru, muselo to zasáhnout nějaké nepostrádá-

telné programovací prvky pro celou Sféru. To by taky vysvětlovalo ten chaos, který se potom rozpoutal."

„Trval na ujednání ohledně zajatců předtím, než se vůbec dal do hry."

Jaroslav pohlédl dolů na císaře ležícího nehybně na lůžku a pousmál se.

„Vedl si skoro tak dobře, jako bych se činil já na jeho místě."

„Tak tomu říkám slova opravdového uznání."

Jaroslav jenom pokrčil rameny.

„Raději by se měl koukat dát co nejdříve do pořádku. Dluží mi maršálskou hůl. A taky si chci nechat namalovat obraz, ve stylu Davida. *Maršál Jaroslav a císař vedou Gardu u Waterloo.*"

„Císař a maršál Jaroslav vedou Gardu."

Napoleon, s očima sotva pootevřenýma, k nim nepatrně natočil hlavu a usmál se.

Aldin se naklonil kupředu a jemně poplácal Napoleona po rameni. „Zkus spát a nech robota, ať tě dá zase do pořádku."

„Budeš mít svou maršálskou hůl, maršále Jaroslave, dneska sis ji rozhodně zasloužil," zašeptal Napoleon slábnoucím hlasem, protože robot za použití mírné paralytické anestézie pokračoval v nezbytných zákrocích.

Aldin se nuceně pousmál a měl se k odchodu.

Teď už zbývala jediná otázka a sice jak se odsud sakra dostat se zdravou kůží.

„Já ti říkám, že jsme ho určitě dostali," neústupně trval na svém Corbin. „Střely, které jsme dostali od Dozorců, nemohli minout svůj cíl."

Natočil monitor tak, aby mohl co nejlépe ukázat dosud žhnoucí vrcholek hory, kde před chvílí vybuchlo pět střel s jadernými hlavicemi. Nad horou vřela a přelévala se bouře a šířila se neohraničeně do okolí.

„Musel být úplně šílený, když se tam rozhodl vle-

tet," prohlásil Corbin. „Tam se přece neměl šanci před našimi raketami schovat."

„Naleť blíž, abychom se mohli lépe podívat," vyštěkl na něj Hassan.

„Proč?"

„Naleť blíž. Musel přece existovat nějaký důvod, proč se rozhodl letět právě tam, místo aby se pokusil otočit a uletět."

Corbin, který v duchu klel jako pohan, stočil loď poslušně dolů a přiblížil se k hoře.

„Domníval jsem se, že exploze půjde směrem ven z kráteru," prohlásil konečně Hassan po chvilce mlčení, kdy sledoval, jak se radioaktivní mrak, který se těsně po výbuchu vznesl vzhůru, začal jakoby zmenšovat a vtahovat sám do sebe.

Corbin se najednou cítil dost nejistě.

„Je tam otvor," řekl nakonec, protože dospěl k závěru, že bude lepší tuhle skutečnost raději přiznat, než nechat Hassana, aby na to přišel sám.

„Otvor?"

„Výbuch roztrhl vrcholek hory a prorazil otvor na opačnou stranu Sféry. Atmosféra je teď nasávána do vakua ve vesmírném prostoru."

Obával se připustit, že existuje ještě jiná možnost, která už se ovšem drala na povrch.

„A mohl tam ten otvor být už před výbuchem?" zeptal se po chvilce Hassan.

Corbin zaváhal.

„Je to nepravděpodobné. Proč by tady měli díru, která by dovolovala odsávání jejich atmosféry?"

„Tak mohla tam už být?"

„Je to možné," připustil nakonec Corbin.

Hassan stál bez jediného slova a upřeně sledoval obrazovku.

„Takže to proletíš skrz. Protože přesně tohle oni udělali."

.Ale i přesto je stejně mohl zasáhnout výbuch."

„„Mohl' pro mě není dostatečně uspokojivé."

Hassan se zadíval na odumírající známky exploze.

„Dostaň nás skrz."

„Vždyť je to hotová smrtící past," namítl nesouhlasně Corbin. „Museli bychom zpomalit na

takřka nulovou rychlost. Upekla by nás radiace. Bude trvat minimálně hodinu nebo víc, než to bude bezpečné, a stejně tam potom může zůstat tolik pokroucených trosek a odpadu, že bude nemožné bezpečně proletět.“

Sám sebe teď přesvědčil vlastním sebevědomým vystupováním a vzdorně se podíval přímo na Hassana. Alespoň tenhle barbar ani **za** mák nemůže rozumět otázkám kolem vesmírného přemisťování.

„Tak tedy počkáme,“ odtušil Hassan předstíraně klidným hlasem. „Věřím tomu, že jestli se jim podařilo dostat s lodí na druhou stranu, dokážeš je najít i mimo tuhle kouli.“

„Měly by tam být stopy výfukových par. Jestliže náš útok přežili, pak buď počkají, aby se vrátili a dokončili svoje pátrání, anebo se pustí přímo k přesunové bráně vedoucí zpátky do Mračna.“

„Uvědomuješ si jistě sám velice dobře, co se stane, jestliže se jim podaří uprchnout.“

Corbin na to nijak neodpověděl.

„Co to k čertu bylo?“

Nejvyšší zvedl hlavu a bylo vidět, že je **z** vesmírného skoku, který dokončili před pouhými několika vteřinami, překvapený a stále ještě zmatený.

„Něco cestovalo kolem nás v protějším směru,“ odpověděl Mupa prozaicky a pro ověření pohlédl na xsarnského pilota; ten přikývl na souhlas. Pokračovali přímo vpřed směrem ke Sféře, zatímco se na obrazovce znovu přetáčela smyčka zachycená holokamerou. Vzhledem k tomu, že součet rychlostí míjejících se předmětů dosáhl takřka **20** procent rychlosti světla, bylo ze záznamu obtížné rozeznat něco víc než rozmazaný zá-

blesk. Ale ať už to bylo cokoliv, určitě je to minulo ve vzdálenosti necelého kilometru a skočilo skrz vesmírnou bránu takřka přesně v okamžiku, kdy se oni vynořili. Tak těsné vyhnutí fatální srážce připomnělo Nejvyššímu celou plejádu důvodů, pro které cestování vesmírem nenáviděl. Představa, že by se při životě udržoval tak dlouho jen proto, aby byl nakonec zbaven své existence nějakým zatraceně zbrklým pilotem, vněm rozpálila vlnu hněvu.

„To byli oni,“ prohlásil Mupa tichým hlasem, který se z právě přestálého smrtelného nebezpečí stále ještě třásl.

„Kdo mají být ti 'oni'?“

„Ta loď, *Hráč II.* Byli to oni.“

Nejvyšší na okamžik seděl bez jediného slova. Cožpak Gablona nedokáže udělat vůbec nic pořádně? Měl dostatek informací, aby je mohl vypátrat, a měl spolehlivé zbraně k jejich zničení — co ještě by ten hlupák potřeboval?

„Otoč to nazpátek,“ vykřikl Nejvyšší.

„Ale já myslel, že sem letíme kvůli pátrání po tom přístroji,“ namítl Mupa nesměle.

„Otoč to a snaž se je co nejdřív dostihnout, vždyť oni už ten přístroj mají!“ vykřikl rozezleně Nejvyšší. „A chci okamžitě odeslat zakódovanou rádiovou zprávu.“

Zola se pohodlně usadil ve svém křesle a pokynem naznačil ostatním, aby se vzdálili z místnosti a nechali ho o samotě.

Tohle bude tedy pořádně obtížné rozhodnutí. Byl v pokušení sáhnout do baru a nalít si rychle skleničku něčeho ostrého, aby si trochu uklidnil nervy, ale teď na to nebyla vhodná chvíle, možná později.

V posledních pár dnech se mu podařilo několik skutečně výhodných obchodních tahů, jimiž dokázal nahradit většinu vkladů, o které přišel v loterii a kvůli

fiasku celé hry Šiga. Nákladní prostory na palubách jeho flotily zastaralých přepravních lodí, které právě mířily do ohrožených oblastí, vydělávaly prakticky desetinásobek toho co ještě den předtím, než se objevila červí díra. V celém Mračnu teď nastal takový nedostatek přepravních kapacit, že se dokonce i v bezpečných oblastech vyšplhala cena dopravy na 500 procent nedávných hodnot. Protože měl vlastní flotilu plavidel, mohl zajistit interní přepravu mezi svými továrnami a planetami za původní ceny a tím pádem ještě zvýraznit svůj zisk v boji se zběsile stoupající spirálou cen.

Stejně tak obchod s realitami teď jenom kvetl. Třetiřadá odpočinková planeta s nevýrazným podnebím a původní zabydlenou populací masožravců a ohavného hmyzu se během krátké doby stala nejžhavějším místem masivní výstavby a to jen díky tomu, že byla na vzdáleném konci galaxie. Nákupčí už teď horečně lovili stavební parcely za trojnásobek původních odhadních cen, protože prakticky každý teď docházel k závěru, že život ve středu galaxie se stává značně nezdravým.

Teď ale vyvstala otázka, jestli má dovolit s tím skoncovat.

Zadíval se na poznámkový blok na svém psacím stole, který sem v zájmu bezpečnosti dopravil osobně. Na okamžik se v něm vzedmula vlna sentimentu a jakési lítosti. V minulosti se mu v té oblasti povedlo hodně zajímavých her, některé z nich byly samozřejmě i dost výnosné. Ale kromě sentimentu byl za tím i jiný zájem. Jestliže unikající hvězda nabude ještě další hmotu a tím pádem nevyhnutelně vybuchne v supernovu, značná část středu galaxie se stane naprosto ne-obyvatelnou.

Pokusil se představit si tenhle scénář. Snažil se podívat na celou záležitost z jaksi více humanitárního úhlu pohledu, jako kdyby mu to mělo později umožnit s klidným svědomím setřást jakýkoliv neurčitý pocit viny. Pořád existovala určitá šance, že přitom nikdo ne-

přijde o život, ačkoliv v nebezpečné zóně žila takřka miliarda bytostí. V době, která jim zbývala, mohla být většina z nich na palubách lodí odvezena do bezpečí, to už si ověřoval. Možná bude nějaká malá část obyvatel zbývat, ale to se dá snadno vyřešit - vynechá prostě evakuaci planety právníků a každý mu za to ještě poděkuje.

Zabořil se pohodlně do opěradla křesla a pustil se s chutí do propočtů. Pojišťovacích společností se katastrofa takřka nedotkne; koneckonců v každé, byť jakkoliv staré pojišťovací smlouvě, je vložena poznámka, že se nevztahuje na výbuch hvězdy a zásahy předměty pocházejícími z vesmíru. Kdyby chtěli, můžou zažalovat Dozorce, a při tomhle pomyšlení se musel pousmát. Pro změnu by to tentokrát nebyli oni, kdo by moralizoval.

Všichni ti lidé platící za přepravu — nedokázal si to skoro ani představit. Nebudou žádné stížnosti na nedostatečnou obsluhu či na kvalitu stravy na palubě, jenom nejnutnější dávky pro

přežití cesty a desetinásobné poplatky při nákladech zredukovaných takřka na polovinu bývalých hodnot. A nové stavební pozemky, které prodá, se budou muset znovu masivně zastavět.

Stanu se nejbohatším kohem během jediného roku, pomyslel si.

Prohlížel si tabulky a nákresy planet a světů, které budou při katastrofě zasaženy. V podstatě pouze na třech z nich měl nějaký větší majetek či vklady, za tím -co většina patřila buď ke starému Corbinovu teritoriu nebo to byla území Bukhy či Aldina. Zbytek náležel některým bankovním, právnickým či administrativním planetám, a kdo je zatraceně vůbec k něčemu potřebuje?

Zhoupl se v křesle a povzdechl si. Přátelství je sice přátelství, ale když se to vezme kolem a kolem, starost o náležitý zisk je vždycky tím posledním kritériem.

***** ***** *****

Kdyby byla živá a uvědomovala si všechny okolnosti, věděla by, že masa hmoty už překročila onu hodnotu, kdy je vznik supernovy naprosto nevyhnutelný. Jediné, co ji dosud chránilo před posledním výbuchem, bylo jádro naplněné kyslíkem, který byl přehřátý na půl miliardy stupňů a tudíž dosud poháněl jadernou reakci. Ta byla stále natolik intenzívní, že svrchní plášť hvězdy zatím nemohl zkolabovat a zhroutit se do jádra.

Slunce, které uctívači kultu až dosud sledovali, už zmizelo, bylo pohlceno. Proto také rázem zmizela mohutná gravitační súa, která držela planetu na její eliptické oběžné dráze, a ta se odpoutala a vydala se na pouť do vesmíru. Z davu se ozývalo mnohé *ách ajéé*, ačkoliv trvalo celých šest minut, než se k nim událost donesla, a z jejich perspektivy se tedy hvězda stále ještě hroutila a vyhasínala.

Dokud show trvala, ozývalo se i nadšené hulákání. Pak ale najednou ustala. Červí díra se od slunce přesunula nejprve na velkého plynového obra umístěného o něco dál a spořádala ho během několika málo minut, pak se k menší planetce vrátila. Na okamžik se davu zmocnila zmatenost a zároveň rozhořčení; vždyť jim vůdce přece slíbil, že uvidí naprosté zatmění oblohy a během okamžiku tak nabudou vědomí naprosté nicoty a osvobození. Jenže místo toho na obloze stále zůstávalo světlo. Vzápětí se červí díra zakousla rovnou do srdce planety.

Několik z gafů mělo právě tolik času si uvědomit, že z jakéhosi důvodu všechno neprobíhá tak, jak předpokládal jejich plán, a začali zvažovat vystoupení z kultu a požadování svých vkladů. V tom okamžiku se ale roztáhli do dlouhého tenkého proužku hmoty a vzápětí zmizeli nadobro.

Planeta zmizela a na okamžik tak nastalo hledání dalšího zdroje gravitačního pole, který by díra mohla pohltit. Málem zvítězila další hvězda třídy M, ale pak

vycítila přítomnost poněkud větší kořisti. Byl to vyhořelý černý trpaslík, pevná koule stlačeného železa o hmotnosti stovek bilionů tun.

Transportní brána červí díry poskočila vesmírem, čímž se dostala do blízkosti místa svého vzniku, a během sotva půl minuty už temnou hvězdu neomylně zaměřila. Když se vnořila do jejího středu, začala vysávat stlačené železo ven a chrlit ho do pulzujícího obra, narazila ale na určitý odpor.

Železo zasáhlo střed. Cokoliv položené v periodické tabulce prvků níže než železo by dokázalo i nadále udržet probíhající reakci; ale železo už bylo příliš. Menší množství už byla pohlcena i

předtím, obzvlášť když docházelo k zániku pevných planet. Způsobilo to chaotickou krouživou reakci v samém srdci hvězdy a následně krátkodobé zhroucení vnějších plášťů slunce, dokud se konečně neobjevily nějaké další prvky, které jadernou řetězovou reakci dokázaly znovu zažehnout.

Jenže tohle bylo čisté železo, nic než vysoce stlačené železo řítící se do jádra v množství desítek miliard tun za vteřinu, které okamžitě zapůsobilo jako proud ledu vstříknutý do válce s přehřátou párou. Jaderný střed slunce začal pozvolna vyhasínat a povrchové vrstvy se postupně hroutily do sebe. Konečné a nevyhnutelné stádium vzniku supernovy právě začalo.

Kapitola třináctá

„Říkám vám, že nám nutně musí dojít palivo a my zůstaneme trčet uprostřed prázdnoty,“ prohlásil Zergh varovně. „Přeskákali jsme celou cestu k Mléčné dráze, pak zpátky ke Sféře **a** teď jsme už zase na půl cesty zpátky k Mračnu. Jsou to úplně jednoduché počty: buď se na příští bráně stočíme ke xsarnskému světu, nebo prostě zůstaneme bez šťávy, jakmile se dostaneme k cíli našeho letu.“

Aldin si promnul unavené oči a zadíval se zamyšleně do stropu.

„To je skvělé, zbývá nám poslední skok, sotva pár hodin na útěku, a ty mi teď řekneš, **že** to nezvládneme?“

„Jenže když zastavíme, Corbin se dostane před nás,“ namítl ostře Oiši. „U minulé skokové brány za námi zaostával o méně než půl hodiny. Na téhle poslední pak už náš náskok stáhne docela.“

Aldin se rozhlédl kolem sebe po ostatních členech posádky. Všichni vypadali stejně utahaně a vystrašeně. Voda už musela být jenom na příděl, snědli prakticky

veškeré zásoby potravin a kolem se linul pach divoké zvěře, zejména od Hobbse **a** Basaka, celých blažených **z** toho, že se nemusejí mýt.

Aldin se podíval na Napoleona.

„Je to namáhavé pronásledování. Nesmíš ale váhat, když máš vítězství na dosah ruky.“

Aldin souhlasně přikývnul. Pokud by se stavili natankovat na malé xsarnské planetě, pronásledovatelé je dostihnou a znemožní odlet. Jediným východiskem bylo pokračovat dál a doufat, že se jim předtím, než jim palivo dojde, podaří dosáhnout cíle.

„Dobře, letíme dál.“

Na následujícím skokovém bodu panoval nezvyklý klid. Obvykle tu byl alespoň nějaký provoz lodí směřujících tam či zpět, vynořivších se z jedné brány **a** hned mířících k dalšímu skoku. Právě zde očekával nepříjemnosti a odpor soupeře. **Z** oblasti v blízkosti Sféry byla odeslána zakódovaná zpráva Dozorců, ale zatím se nesetkali s žádnou reakcí. Nejspíše hlavně díky tomu, že se pohybovali jen zřídka užívanými cestami, aby se vyhnuli blokádě. Jenže stím byl teď konec. Odsud existovala směrem k Betě Zul pouze jediná cesta, proto jim nezbylo než **se** podřídit a doufat ve zdárný průlet.

Oiši pustil motory na plný výkon **a** vedl loď napříč prázdným systémem, který sestával s červeného trpaslíka a několika málo mrtvých planet. Byl známý vlastně jen pro nevýznamné zásoby titania. objevené zde někdy před pár staletími, kvůli nimž byla vlastně nakonec zavedena tato cesta.

Oiši svěřil navigační výpočty palubnímu počítači. Tím, že se pohybovali maximální rychlostí, zdolali systém za méně než půl hodiny.

„To je zvláštní, Corbin se už měl dávno vynořit,“ prohlásil Oiši. „Na každém dalším skoku stahoval náš náskok o několik minut.“

„Třeba měl taky potíže **s** palivem," hádala s nadějí v hlase Tia.

„Anebo se vydal jinou cestou," doplnil Zergh.

„To jsme si ověřovali, žádná jiná cesta není možná."

„Lépe řečeno, o žádné takové cestě nemáme ani potuchy," řekl Aldin. „Mohl klidně použít volný skok. Byla by to ta nejrychlejší cesta sem."

„Corbin **a** volný skok?' zopakoval pochybovačně Hobbs a úplně se otřásal smíchy. „Ten je jako já. Je příliš zbabělý, než aby udělal něco tak šíleného."

„Jenže ty s námi létáš na lodi už nějakou dobu, nemyslíš?" připomněl mu Jaroslav.

Aldin se ohlédl na svého přítele sedícího s Napoleonem v rohu místnosti, kde byli oba naprosto pohlceni **v** jakési tajemné debatě o taktice a střídavě se ozývaly jejich zvýšené hlasy.

Ošetřující roboti předvedli svůj standardní zázračný výkon a Aldin byl za tak dobře investované peníze neskonale vděčný. Zdravotnické jednotky byly původně nainstalovány zejména k tomu, aby změnily podobu replikantů ještě v počátcích historických her, kdy musely být zastupující postavy změněny tak, aby se naprosto shodovaly **s** původními osobnostmi. Stálo to miliony. Roboti dali Napoleona do pořádku, když se poprvé objevil na palubě lodi, a po jeho posledním zranění ho dokázali postavit na nohy za pouhé dva dny. Jaroslav seděl po jeho boku a bezděčně se dotýkal drobné okrouhlé jizvy na paži, kterou potom nejednou ukázal, když potřeboval dodat svým argumentům v debatách s císařem na důrazu.

Wellington se vznášel nedaleko nich a čas od času se do jejich rozhovorů vmísil s nějakým komentářem. Připustil, že jej Lobauův útok na pravé křídlo D'Erlo-nových jednotek zmátl a zavinil chybný manévr, protože očekával, že si Napoleon gardu ponechá v záloze v očekávání brzkého Blúcherova příjezdu na bojiště. Proto považoval Lobauův útok za hlavní úder. Napoleon ovšem nikdy nepřiznal, že neměl ani tušení o blíží-

cích se pruských jednotkách až do okamžiku, kdy už veškeré síly vrhnul do útoku na střed pole.

„Vítězství bylo na dosah," říkal nyní s oblibou stroj prvních poutníků.

V hlavní ošetřovně zdravotnického sektoru také došlo k formálnímu podpisu kapitulace, kterýžto dokument pečlivě vypracoval Jaroslav. Jako zásadní se ukázala být interpretace klíčového bodu celé úmluvy, kdy Wellington argumentoval, že je zcela proti válečným konvencím, aby byli zajatí gentlemani zneužíváni k práci. Jaroslav oponoval tvrzením, **že** je přenosová brána červí díry jakousi náhradou za Wellingtonův meč, a chtějí po něm vlastně jenom demonstraci jejího použití, nic víc. Celá úmluva byla nakonec zdárně podepsána, když Jaroslav doplnil dovětek, že všichni zajatci budou vyměněni do svých domovů, jakmile bude „demonstrace" ukončena.

Teď debata mezi třemi válečníky ustala, všichni se otočili a napjatě sledovali přípravy na poslední skok.

„Tak jdeme na to," oznámil Zergh **a** Aldin se pevněji opřel do křesla.

Jak jejich loď během okamžiku zrychlila takřka na rychlost světla, žaludek mu jako obvykle poskočil až někam do krku, ale takřka ve stejnou chvíli se rozezněly poplašné klaksony.

„Něco nám stojí v cestě!“ zaječel Zergh.

Celou lodí otřásl výbuch a na zlomek vteřiny byla narušena vzduchotěsná integrita prostoru, než se přístupové dveře do přední velitelské místnosti opět neprodyšně zavřely.

„Co to zatraceně bylo?“ vykřikli Aldin a Vush takřka zároveň.

„Do něčeho jsme narazili. Něco bylo před námi, přímo v naší dráze.“

Oiši bleskově, ale pečlivě zkontroloval obrazovky **a** když se otočil zpět ke svým společníkům, jeho tvář byla popelavě šedá.

„Podle všech zákonitostí už jsme měli být mrtví. Naše ochranné štíty by nikdy nedokázaly zastavit takový *náraz.* Ale jak to podle všeho vypadá, celkem značná část bočního traktu včetně zdravotnického sektoru je pryč.

Nikdy jsme se neměli...“ Oišiho hlas se vytratil a jeho pohled zabloudil směrem ke stroji prvních poutníků.

_V souladu s podepsanou úmluvou jsem vázán poskytnout veškerou pomoc při dopravení toho, co vy nazýváte přístrojem. Nechráněný zásah tohoto plavidla by vedl kjeho neodvratnému zničení, čímž by ovšem bylo zabráněno jeho doručení na místo určení.“

„No, to nám to hezky pokračuje,“ prohlásil Jaroslav takřka věcně znějícím tónem a rukou si mimoděk prohrábl vlasy, aby si po tornádu, které se kolem nich prohnalo během prudké dekomprese, znovu upravil účes.

„Nemohl jsi něco podobného udělat už tam ve Sféře?“ napadlo Jaroslava.

„To ještě nebyla podepsána závazná úmluva.“

„No, a co tedy pro nás ještě můžeš udělat?“ zajímal se Aldin.

„Využitelná energie byla již vyčerpána,“ odpověděl stroj.

„Jinými slovy, není toho mnoho.“

„Přesně tak, ne mnoho.“

Aldin pokývl.

„Abych to shrnul, někdo se nás právě pokusil zabít; nezbývá teď než doufat, že nás na druhé straně nečeká nějaký uvítací výbor.“

„Corbinova loď se právě vynořila,“ oznámil Mupa a pak se rychle otočil, aby nervózně sledoval hvězdu vyplňující nyní již celou přední obrazovku.

Hvězda se již začala hroutit. Vnější plášť se stále rychleji propadal. Dostatečně citlivé oko by už nyní

dokázalo zachytit mírný dopplerovský posun barevného spektra - hvězda se zbarvovala do temné červeně. Jádro hvězdy produkovalo stále se zvyšující množství záření.

Hvězda se nezadržitelně přeměňovala v supernovu.

Proud hmoty černého trpaslíka tekoucí červí dírou se navíc dosud nezastavil.

Nejvyšší celé představení pozorně sledoval. Věděl, že by za to, co se nyní před jejich očima odehrávalo, měl patrně pociťovat nějakou morami zodpovědnost. Dodával zbraně Corbinovi a těm šíleným zabijákům na palubě jeho lodi, aby mohli pronásledovat Larice, ačkoliv věděl, že při úspěšném zakončení mise přijde o život jeden z jeho spolubratrů. Prozradil Corbinovi neznámou skokovou bránu. Dopustil také, aby se utajované informace dostaly k jednomu **z** lidských kohů, který navzdory všem zvyklostem a tradicím vesmírného chování ve skokové dráze rozptýlil trosky a odpad, aby zastavil Aldina na jeho útěku po opuštění Sféry. Měl tedy na zničení slunce, které uvede nezanedbatelnou část celé galaxie do neobyvatelného stavu, nepochybně značný podO.

Nejvyšší ale všechny tyto prohřešky odbyl mávnutím ruky.

Dokonce už mezitím dopodrobna promyslel plán svého dalšího postupu — poskytne naopak Corbinovi ještě více zbraní, aby mohl rozpoutat válku **a** tím pádem způsobit ve zbytku galaxie paniku a zmatek. Podle jeho propočtů se civilizace tří druhů, pokud se to tak dá ještě nazývat, během dvaceti let zcela zhroutí **a** oni se vrátí k minulosti, lapeni na svých planetách jako v pasti. Pak bude znovu nastolen mír, zavládne samota a rozjímání.

Rozjímání nad mými vlastními hříchy? napadlo ho. Možná, ale to by také mohlo trvat nekonečná tisíciletí, než by ze sebe smyl skvrnu hany **a** nalezl opět klid.

Ve vesmíru hemžícím se nezkrotnými barbary to ale bylo naprosto nemožné.

„Konečná fáze výbuchu nastane do deseti minut," ohlašoval Mupa.

Nejvyšší se pohodlně usadil v křesle, aby mohl nastávající podívanou nerušené sledovat.

„Máme teď zaměřenou loď Dozorců," ohlásil Has-san s úsměvem a díval se přitom na velkou obrazovku na stěně ovládacího panelu.

Corbin mohl jenom netečně kývnout v odpověď.

„Jestliže se mu nějakým záhadným způsobem podařilo uniknout srážce s troskami, budeme na něj připraveni."

‚A co pak?' zeptal se Corbin Gablona chladně.

..Dorazíme ho."

„A pak?"

Hassan zúžil oči. Už měl toho starého tlustého chlapíka, který teď seděl zachmuřeně před ním v křesle, plné zuby. Cítil odpor, nenávist a hněv, bylo mu nanic z pomyšlení, že mu dříve takřka otrocky posluhoval.

Nejdřív se zbavím tebe, potom zničím Dozorce a převezmu vládu nad vesmírem, chtěl mu zakřičet přímo do tváře. Ale takhle ne. Věděl, že ho ještě bude potřebovat jako nastrčenou figurku, jako panáka tancujícího před davy, zatímco on bude ze zákulisí tahat za nitky.

Sluneční disk za Hassanem se nezadržitelně hroutil.

Zola seděl takřka nehnutě a tiše sledoval dění na svém soukromém monitoru. Dalo docela hodně

práce zorganizovat sabotáž na jediné lodi letící ke slunci, přepravující skupinu novinářů. Neměl u toho být nikdo další. Podařilo se mu tak zajistit exkluzivní monopol na Mupou pořízený holografický záznam výbuchu, který sám o sobě nyní představoval hotový zlatý důl. Ale od-

dechnout si ještě nemohl. Stále byl ještě ve hře Corbin a Dozorci, a Zola se snažil nemyslet na to, jaké by mohl mít nepříznivý vývoj událostí důsledky pro jeho podnikání.

Nalil si skleničku a znovu se usadil, aby vyčkal vyvrcholení děje.

„Skokového bodu dosáhneme za pět vteřin," oznámil nervózně Zergh.

Aldin byl také nervózní a mimoděk pevně svíral opěradla svého křesla. Do očí je udeřil světelný posun a o okamžik později už se přímo před nimi rozlilo zlověstně žhavé světlo hroutícího se slunce.

„Máme sotva dost paliva na to, abychom proletěli nejkratší trasou k cíli," ohlásil Oiši.

„A už tady máme společnost!" vykřikl Zergh a zvýšil výkon motorů na maximum.

Loď vzápětí orámoval záblesk světla.

„Corbin!" ucedil Zergh a strhl řízení, aby se tak vyhnul prvním střelám.

Gablona se s rychlostí, kterou se vynořili ze skokové brány a dosud ji udržovali, snažil vyrovnat krok. Řítili se přímo do slunce.

Po jedné straně se kolem nich bleskurychle mihla loď Dozorců a během pár vteřin už byla sto tisíc kilometrů za jejich zádí, ale Corbin se neustále držel za nimi a dařilo se mu stahovat náskok.

Aldin se díval kupředu **a** uvědomil si, že ho ten neobyčejný pohled fascinuje. Ačkoliv se ke slunci blížili značnou rychlostí, sluneční disk **se** i přesto neustále zmenšoval.

Bylo to pozoruhodné, překrásné, vyzařující nepředstavitelnou sílu.

„A jsme bez paliva," vykřikl Oiši. „Ztratili jsme kontrolu nad lodí!"

Aldin se na svého samuraj ského přítele podíval a smutně se usmál. Teď už tedy nemohou dělat vůbec

nic. Řetězec výbuchů byl spuštěn a oni se nezvratně řítí přímo do jejich středu. Cítil, jak po zastavení motorů přestala na jejich lodi působit gravitace a jeho žaludek jako kdyby mu v břiše udělal přemet. To je smůla, pomyslel si, kéž bych si tak mohl ještě před koncem dopřát poslední skleničku.

Co ho ale na tom všem děsilo vůbec nejvíc, byla skutečnost, že si už zdaleka nebyl jist, jestli mu na tom ještě *záleží.* Rozhlédl se kolem sebe a spatřil Oišiho s Tiou, ruce pevně spojené. Pro ně by si ještě přál nějaký *zázrak,* ale pro sebe? Už ho skutečně nic nenapadalo. Žádné nesplněné sny, žádné úkoly, kterých by ještě chtěl dosáhnout. Byl až příliš unaven oním dlouhotrvajícím zápasem, který jako kdyby už dávno ztratil jakýkoliv význam.

Přikurtoval se v křesle a čekal, až celé představení skončí a naposledy zhasnou světla.

Několik set bilionů tun vysoce stlačeného železa bylo během krátké chvíle napumpováno přímo do nitra jaderné bouře, což vedlo k vyhasnutí reakce. Hroucení hmoty do nitra slunce zároveň

vedlo ke zvýšení tlaku o celý řád, a během pouhé vteřiny pak ještě o další řád.

Vesmírný obr, jehož průměr býval ještě před nedávném sto miliónů kilometrů, se nyní smrsknul na pouhý milión a v poslední vteřině železo prodělalo konečnou okamžitou přeměnu v každý možný existující prvek. Miliardy tun hmoty se zhustily do objemu sotva se rovnajícího velikosti náprstku. Jedině gravitace až dosud brzdila rychlejší postup. Za jiných okolností by se hmota i nadále stlačovala, dokud by se z tohoto vesmíru ne vytratila a posléze nezmizela do nějaké jiné dimenze.

Jenže rychlý přísun takového množství do nitra slunce vytvořil během onoho posledního okamžiku teploty vysoko přesahující miliardu stupňů. Ani gravitace nemohla zadržet závěrečný nápor vnitřního tlaku.

Zbývala jediná cesta, kudy mohl uniknout, **a** to ven.

Hvězda vybuchla v supernovu.

Stroj prvních poutníků byl stále ve střehu. Protože to, co všichni ostatní nazývali strojem prvních poutníků, byl samozřejmě především prvotní stvořitel veškerého vesmíru, dalece přesahující moc svých dávno zemřelých tvůrců.

Dokázal vycítit, co bude následovat, vidět to, **co** teprve za několik minut spatří všichni shromáždění kolem něho na palubě bezmocné lodi, jež se řítí vstříc výbuchu — ale smlouvy a kapitulace jsou přirozeně zavazující.

„Přední monitor signalizuje výbuch supernovy," ohlásil vzrušeně Mupa.

Obraz byl na velké obrazovce znovu přehráván, ukazoval poslední vteřiny hroutícího se pláště a kompresi jádra, byl to holografický obraz snímaný z okraje hvězdy začínající svůj poslední smrtelný boj. Mohli ještě spatřit poslední záblesk **a** pak se signál odmlčel, obrazovka potemněla.

Nejvyšší vzhlédl a podíval se na hlavní obrazovku, která ukazovala obraz snímaný ze vzdálenosti padesáti miliónů kilometrů.

„Raději bychom odsud měli co nejrychleji zmizet. Záření tuto oblast zasáhne během necelých tří minut," upozornil Mupa. Nejvyšší však mlčel, pohroužen v blaženém vytržení.

Taug Bukha se odvrátil od obrazovky **a** s tváří skloněnou k zemi si zakryl oči.

Mizerných pět minut, jen tak málo by stačilo a všechno by vypadalo jinak. Pořádně ho rozzuřilo, když xsarnský letecký cech najednou zčistajasna vyhlásil stávku a všichni piloti odmítli vzlétnout. Měl silné

podezření, že v tom má prsty Zola - že podplatil představitele cechu, aby se všechno zastavilo. Plán byl přitom skutečně dobře promyšlený. Zabralo mu celý den neskutečného obíhání, než se mu podařilo získat posádku mužů ochotných i přijít o cechovní Učence, jen aby připravili loď ke startu.

Když se vynořil zYallské skokové dráhy, mohl sledovat Aldinúv šílený let přímo ke slunci a přerušit holografický přenos celé události, který byl jistě přenášen nahoru do lodi Dozorců.

Bylo to vlastně úplně jednoduché, pomyslel si. Přivézt skupinu reportérů, kteří nejsou ovládáni Dozorci a které nezadržel na planetě Zolův manévr. Pak je nechat sledovat Aldinův let ke slunci a v

nadšení ze záchrany středu galaxie bude jistě zapomenuta i hrozící válka.

Všichni novináři byli zcela zjevně vzrušeni, protože zachycený přenos vybuchující supernovy byl přivítán výkřiky údivu, a záběry Aldinova průniku pořízené ze vzdálené kamery byly rázem zapomenuty.

„Blíží se rázová vlna. Během devadesáti vteřin opustíme tuto nebezpečnou zónu," ohlásil xsarnský první pilot hlasem plným znechucení.

„Támhle je Aldinova loď," upozornila je náhle Mari a Bukhovi připadalo, jako by v jejím hlase zachytil stopu lítosti. Paží přitom objala kolem ramen jednoho z gafských berserků, jako kdyby u něj hledala útěchu.

Bukha se znovu zadíval vzhůru. *Hráč II*, evidentně bez paliva a bezmocně se zmítající ve vesmírném prostoru, pokračoval ve smrtícím pádu přímo do slunce, které při pohledu odsud ze vzdálenosti osmdesáti miliónů kilometrů stále ještě existovalo.

„Je omnoho miliónů kilometrů blíž středu výbuchu," poznamenal xsarnský pilot. „Rázová vlna ho musí zasáhnout každou chvíli."

„Corbin prolétá kolem, ten parchant mizí ze scény," oznámil jeden z podřadných xsarnských kohů.

* * *

„Co se to děje?" zaječel Hassan.

Corbin Gablona pohlédl vzhůru. Žaludek měl pořád ještě jako zauzlovaný a vzdálené vzpomínky v zákoutích mozku mu připomínaly, jak moc nesnáší skokové paprsky.

Ale tady něco nehrálo. Místnost kolem něj se změnila, nic nebylo na svém místě. Kde je zatraceně jeho vznášející se křeslo, jemné týkové vykládání stěn, měkoučký tlustý koberec?

A kde je vlastně jeho lod?

Protože tohle byl opotřebovaný interiér *Hráče II*, přesně tak to bylo. Současně si vzpomněl ještě na něco: tohle totiž byla Aldinova stará herní loď, sestrojená k letu na Zem, odkud měli přivézt Alexandra — anebo to snad byl taug Kubar? Proč jsem tu ale já?

Hassan a ostatní zabijáci se tísnili společně s ním v jediné místnosti. Po gravitaci nebylo ani památky: motory jsou tedy vypnuté. Jasně vnímal stav beztíže. Ksakru, jak já tu beztížnost nenávidím, pomyslel si hořce.

Hassan, zoufale a bezmocně se přidržující tyče u stěny, se na něj upřeně díval divoce planoucíma očima. A oknem za ním viděl mohutné slunce, které se ale smrskávalo a temnělo.

Proč by ale mělo slunce temnět?

Poslední vteřina před výbuchem supernovy, kdy je hmota vtahována do nitra exploze a žene se rychlostí blížící se rychlosti světla, proto se mi slunce jeví tmavé, uvědomil si najednou.

„Jsme na špatné lodi!" vykřikl Hassan. „Byli jsme uneseni na jejich loď!"

Byl to žert, nádherný a neskutečný žert.

Přímo před ním se vznášela krabička. Vypadala tajemně a nádherně, jako kdyby v ní byl ukryt sám celý vesmír. Natáhl své buclaté ruce, aby ji zachytil, a přitáhl si ji pevně k tělu.

Corbin Gablona zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se na celé kolo.

Průhledový panel přímo před ním se vzňal miliardou stupňů a ve stejném okamžiku se v krabičce s cvaknutím spustil mikroskopický servomotorek. V přístroji se otevřel samotný vesmír, rozlétly se dveře do jiné dimenze, jiného prostoru a docela jiného času.

Lapen mezi žárem a temnotou se Corbin Gablona stal prvním člověkem, který takovou bránou prošel a zmizel. Hassan, zabijáci, *Hráč II* i supernova, to vše jej vzápětí následovalo.

„Zatraceně krásná loď," prohlásil Aldin a pomalu vydechl.

S poněkud nuceným úsměvem na pobledlé tváři se rozhlížel kolem sebe po místnosti. Byli tady s ním všichni, včetně stroje prvních poutníků.

„Můžeme klidně mluvit o zásahu deus ex machi-na," zavtipkoval Jaroslav a pak vstal a na roztřesených nohou došel ke skříňce u zdi, aby se poohlédl po něčem ostřejším k pití.

‚3yla tím naplněna naše úmluva o kapitulaci?' zeptal se Wellington a obrátil se přitom na Napoleona. „Zjistil jsem, že ti hrozí srážka, a tak jsem tvou přítomnost na palubě tvé lodi zaměnil za ty na lodi, která tě pronásledovala, a pak jsem aktivoval ovladač červí díry. Jako přátelské gesto jsem společně s tebou přesunul i tvé přátele a štáb."

Napoleon se podíval na Aldina a spokojeně se zašklebil.

„Poslední zvyklostí je eskortovat zajatce zpět na hranice jeho území se všemi vojenskými poctami," pronesl nakonec Napoleon. „Ano, splnil jsi svou povinnost navýsost uspokojivě."

„Pak je to postačující."

Aldin se zadíval na obrazovku. Bylo velice obtížné říct, co se to vlastně děje. Unikali směrem od slunce

a z této vzdálenosti se stále zdálo, že je slunce ve stádiu několika posledních vteřin před vznikem supernovy. Bude to velice těsný závod s časem, jestliže se chtějí včas dostat z dosahu šířící se rázové vlny.

Kolem jejich plavidla se v opačném směru prohnal průzkumný modul vypuštěný z lodi, která podle něj musela patřit Bukhovi.

Aldin stisknul tlačítko vysílačky.

„Taug Bukha?"

„Larice?"

„Kdo jiný?" ujistil ho Aldin.

Na druhém konci jasně uslyšel úlevné výskání a projevy radosti a potom výkřiky znechucení.

„Ten xsarn musí mít až moc velkou radost," poznamenala Tia a zavrtěla hlavou.

V pozadí propukla hlasitá hádka, to jak se mezi novináři rozhořel boj o vysílačku a právo jako

první udělat rozhovor, ačkoliv vlastně nikdo moc nechápal, co se to právě děje.

Modul ještě nějakou chvíli pokračoval v letu směrem k epicentru, ale pak se zastavil a zahájil cestu zpět k mateřské lodi.

Jenže žádná rázová vlna nepřišla.

Hnán zvědavostí se Aldin obrátil k monitoru, který byl neustále naladěn na vysílání přenosu **z** holokamery průzkumného modulu.

Nakonec se objevil krátký silný záblesk, mírný výtrysk radiace a pak systém zmizel.

„Bylo to zpožděné," volal xsarnský pilot. „Rázová vlna měla modul zasáhnout minimálně o tři vteřiny dříve. Její postup se zpomaluje."

„Ty jsi aktivoval ten přístroj?" zeptal se Jaroslav a podíval se přitom na stroj prvních poutníků.

„Tak, jak bylo zamýšleno."

„To teda bude zatraceně dobrá podívaná, jestli se nám to ovšem někdy podaří nasnímat," prohlásil Jaroslav, „ale stejně bych doporučoval se odtud alespoň do-

časně co nejdřív ztratit. Sluneční systém se přeměnil v supernovu **a** pak přístroj otevřel druhou polovinu červí díry, tedy výstupní bránu. Celý zatracený systém je teď nasáván do jiného vesmíru a jestli se tady budeme zdržovat, snadno nás to může nasát taky, dřív, než bude pohlcena druhá část přístroje a tím celá červí díra zmizí."

Teprve teď konečně začala Aldinovi naplno docházet mimořádnost toho, co dokázali vykonat, a pokynul Jaroslavovi, aby nalil drink.

„Slyšíte to odsud jako první," prohlásil Aldin a věděl, že jeho slova budou během několika málo vteřin rozšířena vysílači takřka po celé galaxii. „Krize je zažehnána. A teď je načase se odsud dostat."

Vypnul vysílačku a Oiši spustil motory na plný výkon, takže mohli následovat Bufchu ke skokové bráně a společně opustili systém.

Jaroslav se otočil a podíval se nejprve na Napoleona a poté i na Wellingtona, který se vznášel uprostřed velitelské místnosti.

„Tak to bylo o fous," konstatoval Wellington suše. „Na mou duši, tohle bylo skutečně jenom o fous, to vám povídám."

Kapitola čtrnáctá

„Tak bych řekl, že tohle je sbohem, alespoň pro tuto chvíli,“ řekl Aldin a nedokázal své city ovládnout natolik, aby se mu nechvěl hlas.

Napoleon se usmál.

„Copak by pro mě bylo nějaké vhodné místo ve vašem světě?“ odpověděl otázkou.

„Tvé administrativní schopnosti jsou přímo legendární. Určitě bychom tě dokázali využít.“

Napoleon se zlehka zasmál.

„Ve tvém světě, ne mém,“ pronesl předstíraně nadutým tónem. „Ačkoliv ten národ nesnáším, jejich básník Milton tyhle věci dokázal velmi trefně shrnout.“

Aldin smutně přitakal. Pomalá a nenucená cesta zpět do Sféry byla strhující. Napoleon byl po celou dobu středem pozornosti a neúnavně dokázal vyprávět o všech svých dobrodružstvích, otevřeně diskutoval o svých taženích a snech.

Aldin pohlédl také na Jaroslava, vyparáděného v maršálské uniformě, svírajícího v ruce maršálskou hůl, a **s** blyštícím se Řádem Čestné legie na hrudi.

„Dávej dobrý pozor na tu malbu,“ řekl Napoleon a hlavou pokývnul směrem ke zlatě orámované olejomalbě, která vévodila stěně kabiny. Po odhalení tohoto díla jednoho z obslužných robotů se Jaroslav s Napoleonem několik hodin přeli nad názvem. Spor vyřešila až Tia a obraz pojmenovala *Hrdinové od Waterloo.* Obraz byl samozřejmě vyveden v Davidově stylu a zobrazoval Napoleona, Jaroslava a Basaka, všechny poněkud zvětšené a vyzařující vojenskou odvahu a odhodlání, jak statečně drží pozici v posledních okamžicích bitvy s Průsaky.

„Stav se tady za pár měsíců a radši mě přileť zkontrolovat. Do té doby se už možná budeme nenávidět a já budu rád, že se dostanu zpátky domů,“ řekl Jaroslav.

„Pořád ještě musíme vybojovat válečné tažení po našem slavném vítězství u Waterloo,“ skočil mu do řeči Napoleon. „Wellington na tom trvá. Musíme se ještě vypořádat s Rusy a taky Rakušany. To bude rozhodně trvat více než jenom pár měsíců a ty jsi stále můj velitel štábu.“

„Dokud se bude válčit, rozhodně zůstanu,“ vmísil se do jejich rozhovoru také Basak, který v uniformě generála Císařské gardy vypadal poněkud bizarně a s medvědí papachou na hlavě měřil dobře přes deset stop.

„Ale tentokrát na sebe raději dávejte větší pozor,“ napomenula ho Tia.

„Nechali jsme si na zem odvézt ošetřovnu,“ uklidnil ji Jaroslav. „Wellington už zná pravidla, jak nás dostat dovnitř, jestliže budeme raněni.“

„Hlava utržená střelou z kanónu vyžaduje poněkud náročnou operaci,“ prohlásil Oiši.

„Pravda, vždycky tu je nějaké malé riziko, ale to je na tom právě to vzrušující,“ ujistil ho starý filozof. „A kromě toho, kdyby to bylo naprosto bezpečné, už by to nemohlo bvt realistické.“

Aldin souhlasně přikývnul a stiskem tlačítka otevřel dveře. Dovnitř pronikla vůně čerstvého

vzduchu, vzápětí přehlušena sirným zápachem střelného prachu. To dělová baterie střílela jedenadvacet ran na uvítanou a její rány Aldina poněkud vylekaly, takže uskočil zpět.

Když dozněla poslední rána, vojenská kapela spustila „Vítězný pochod od Marenga“ a Napoleon rázným krokem vystoupil z lodi. Rozlehlý pavilon, táhnoucí se celou cestu až k pyramidě, byl lemován vyrovnanými řadami Císařské gardy, jejíž muži stáli v bezvadném pozoru na počest svého velitele.

„Jaké cti ještě můžeme vybojovat,“ pronesl Napoleon se šťastným povzdechnutím a ohlédl se na Aldina. „Možná je to jenom iluze, příteli. Ale není to koneckonců součást života? Umíral jsem a snil o tom, že bych mohl nějak změnit svou minulost. Však víš, co mám na mysli: když člověk sní tak usilovně, že se to takřka stává realitou, jenže pak vždycky nevyhnutelně nastává tragédie probuzení za rozbřesku. No, už nastal rozbřesk a tohle mi připadá dost skutečné. A kdo by mohl říct, že všichni ti venku, mé děti, nejsou dostatečně skuteční? Můžeme vybudovat říši v tomhle novém světě. Budu válčit ve svých bitvách a pokud zemřou, možná bude na mé duši o něco méně hříchů. Vybudujeme tady novou říši a budeme ji zvětšovat. Jednoho dne se sem vrať a uvidíš pravdu toho, o čem jsem snil, ale svět ještě tehdy nebyl připraven to přijmout. Doufám, že i ty jednoho dne dosáhneš takové spokojenosti.“

Aldin se na něj upřeně zadíval **a** usmál se, protože nedokázal odpovědět.

Chtěl tomu muži potřást rukou, ale věděl, že by to bylo jaksi nepatřičné gesto vůči císaři. Proto se jenom usmál a vystřihnul neumělý vojenský pozdrav.

„Mimochodem, kdybys někdy chtěl velení, stačí se vrátit sem a brzy poznáš sladkou chuť vítězství.“

Vykročil směrem k Tie. Vzal ji jemně za ruku a ne-

patrně ji políbil, pak vztáhl ruku a něžně ji zatahal za ucho. Poté se otočil na Oišiho a usmál se.

„Doufám, že najdeš mír, válečníku, ale nikdy nepoznáš nudu. Ovšem v její blízkosti o tom skutečně pochybuji.“

Založil si obě ruce za zády, otočil se na patě **a** důstojným krokem sešel po nástupním můstku na zem až na malé prostranství.

„No řekněte, můžete mi to mít za zlé? Tomuhle chlapíkovi je skutečně nemožné odolat,“ pravil Jaroslav takřka omluvným tónem. „Teď se ovšem musíte zdaleka vyhnout potížím, protože už nebudete mít za zády Jaroslava, který by vás na poslední chvíli tahal z bryndy.“

Položil ruku **na** mohutné Basakovo rameno **a** pak spolu oba dva sestupovali po plošině za císařem, kde se ještě zastavili a naposled se ohlédli.

‚A nezapomeňte se tady za nějaký čas zase ukázat. Myslím, že mě možná přece jenom bude pořádně rozčilovat.“

Následovali svého velitele na náměstíčko.

„No a co teď budeme dělat my?“ zeptal se Bukha, který mezitím popošel vpřed a stál teď po boku Aldina.

Rozhlédl se kolem po svých společnících, Tie a Oišim. Byli spokojení, dokud byli všichni pohromadě, a nezáleželo na tom, kde to zrovna bude. Mohl by se na nějaký čas vrátit do galaxie. Tiché vyjednávání s Dozorci, okořeněné pořádným vydíráním Nejvyššího, dokázalo úplné zázraky. Postupně si uvědomil, že pořád ještě Dozorce potřebují, a nakonec se shodli na konečné verzi příběhu. Byli to právě oni, kdo dokázal zastavit supernovu, a on a Corbin se vlastně do celé věci přimo-tali jaksi náhodou. Samozřejmě, že vina za celou válku byla svalena na Corbina.

Skutečnost, že Vush byl ustanoven novým Nejvyšším **a** bývalý Nejvyšší nyní trávil čas ve vzdáleném a osamělém exilu zpytováním svědomí, také trochu po-

mohla urovnat běh událostí, když ostatní Dozorci povstali v rebelii proti svému vůdci. Nakonec byly také nalezeny správné dokumenty, které umožnily naprosto očistit Aldina a jeho společníky a vlastně z nich udělaly cosi jako hrdiny, kteří pomáhali Vushovi znovu najít přístroj.

Celá galaxie se pomalu víceméně vracela do dřívějšího stavu. Zola, tak jako obvykle, nakonec vyšel **z** celého dobrodružství s prázdnou. Samozřejmě odpřísá-hnul svou nevinu v oné drobné záležitosti s troskami, ale dle Aldinova mínění byl naprostý bankrot z přílišného investování do stovek, nyní naprosto bezcenných planetek, pro něj dostatečným trestem. Zola byl nyní dokonale pro smích v celé galaxii, majitel bažinatých a ledových světů zakoupených od Bukhy za desetiná-sobek jejich skutečné ceny. Naopak Bukha a Xsarn Prime díky informacím získaným od xsarna třetího stupně masivně investovali do ohrožených planet a podařilo se jim převzít celé systémy za pouhý zlomek jejich hodnoty. Bohatí kohové se stah ještě bohatšími.

Aldin se ohlédl zpět do své lodi. Vládlo tam příjemné ticho. Mari měla většinu jeho majetku a odletěla s jedním z těch gafských berserků. Trochu ho to bolelo, ale na druhou stranu ten klid za to určitě stál. Jestliže ji to učiní šťastnou, o čemž silně pochyboval, pak bylo všechno v pořádku. Dokonce i Hobbs se vydal na cestu, protože když byl teď Corbin nenávratně pryč, uvolnil se nějaký jejich rodinný majetek, s jehož pomocí mohl znovu vybudovat své zábavní středisko.

Hudba dozněla a Napoleon se zastavil před praporem gardy. Na okamžik se zarazil **a** potom vykročil vpřed, vzal do ruky hedvábnou standartu **a** objal ji.

„Vojáci, moje děti. Váš císař se vrátil!“

Z tisíců hrdel až k nebesům stoupal ohlušující ryk a řady se rozpadly, jak se všichni muži hnali k němu **a** tlačili si kolem něj. Napoleon během chvilky zmizel **z** očí.

Aldin se ohlédl na Zergha otírajícího si slzy.

„Tak jo, je načase vyrazit.“

‚A co budeme dělat?“

„To ještě nevím,“ přiznal zachmuřeně Aldin. „Můžeme odejít do důchodu, anebo z nás třeba znovu budou vasbové.“

„Pořád ještě máš cenu miliard,“ přerušil ho Bukha.

Aldin se jenom smutně zasmál.

‚A co má být.“

Zergh stál bez jediného slova, díval se přes rozlehlou pláň na oslavující dav a Aldin v jeho očích jasně četl touhu přidat se k nim. Věděl, že jeho nejstarší přítel nemá nejmenší chuť odtud odejít, pokud se tomu dokáže vyhnout.

Zpoza rohu lodi se v tu chvíli vynořil Wellington.

Takže tohle byl doopravdy ten první poutník, pomyslel si Aldin, který nakonec nějak uhodnul skutečný stav věcí. Jeho naprogramování bylo pro jistotu zpřeházeno.

Pohlédl do dáli na horu, jejíž vrcholek, ustřelen zásahy raket, nyní nasával téměř dvojnásobek vzduchu než dřív.

Celá Sféra se scvrkávala, ačkoliv bude trvat tisíce, možná celé desítky tisíc let, než se to celé vymkne z ruky. A tenhle jediný přeživší stroj, částečně šílený stroj, to měl nějak udržovat v chodu. Někdo s tím dříve či později bude muset něco udělat, jestli má být tahle nádhera zachráněna.

„Hra je pravou podstatou," prohlásil Wellington, „skutečnost je iluzí a iluze skutečností."

Wellington se naklonil, jako kdyby se chtěl podívat Aldinovi do očí - a také do jeho duše.

„Pověz mi, Aldine Larici, o čem sníš?' zeptal se ho Wellington. „Jaké světy ještě existují, které bys chtěl dobýt či zachránit?"

Najednou se Aldin Larice usmál, protože konečně pochopil, po čem celou tu dobu vlastně toužil.